

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

2
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

Διάλογοι Ουράνιοι, γαῖαιοι, καὶ

Νικηταί,

LVCIANI

SAMOSATENSIS DIALOGI

*Cœlestes, Marini, et Inferni, cum uulgata
uersione: quibus propter singula-
rem elegantiam adiecti sunt
eiusdem Menippus,
& Timon.*

HIS ADDITA SUNT AR-

*gumenta, uelut cum quorundam dialogorū
uulgariorū. Latinis uersibus tracta-
ta, per Ioannem Sambucum
Tirnauensem Pan-
nonium.*

SEB. HEYDEN LECTORI.

Qui non Græca simul iungit documenta Latinis,

Is uere docti nomen habere nequit.

Ergo puer paruo coëmas hunc ære libellum:

Quo bene percepto, tum quoq; Græca sciet.

ARGENTORATI APVD VVOL-

fium Cephalæum. 1550.

LUCIANVS DE SVIS

*scriptis Philippo Melanthon
Interprete.*

*Scripsi hæc Lucianus præsci, stultiq; peritus:
Stulta homini sunt, quæ docta uidentur enim
Mutilus est igitur sensus mortalibus, atq; id
Excipiunt risu, tunc quod usq; probas.*

IOAN. SAM=

BVCVS, OPTIMAE SPEI PVE.

ro, Timotheo Apiano, clariss. Mathematici

Petri Apiani filio. S. D.

REDO ego me quorundam re-
præhensionem subiturum Timo-
thee: quod istos qualescunq; uerfi-
culos his Luciani Dialogis in usum
studiosorum linguæ græcæ dele-
ctis, adiecerim: quia tamen quibus-
dam, & eis non ineruditis, probari illos uideo: non la-
boro, quemadmodum Coili criminando, suū depascant
liuorem. Fateor equidem pleniorē elaboratamq; ma-
gis explicationem hos dialogos requirere: quod magna
in eis & rerum & uerborum est copia, ὅλη γὰρ τοῦ διαλέκτου
ἀπορία: tamen quoniam tenuius ingenium agnosco, minusq;
subactum numerosa lectione, quam ut huic rei sufficere
possit, alijs negotium permitto. Omnino enim iusta ex-
positio, fabularumq; ex omnibus annotatio, nisi à poly-
histore aliquo addi non potest. Ego τὰ ἁπλῆα hæc pueris
uelut aliud agens composui: quibus breuiter, ac strictim
dialogorum argumentum, atq; etiam quorundam μυστικῶν
ἀπορίας cōplexus sum: quod mihi nemo, ut spero, bonus,

uitio ponet. Liberum est enim in istiusmodi fabulis, opi-
 nionibus, coniecturis ludere. Non moueor, quod nasu-
 tis, qui ex inuidia laborant, displicent: uerum quod ru-
 dioribus, & uero etiam tinctis solidiori doctrina pro-
 bantur: id ipsum maximopere lator. Etenim placere in
 uulgus, per mihi rarum uidetur: καὶ πανταχὲ λαϊκοὶ εἰς ἡ-
 μάλλον, ὅ ἰκανοί. Sed tamen ἀκίρδεια λίαν χαρθαιμὰ πακηρό-
 ρως, ut Pindarus habet. Tibi autem, mi Apiane, hosce
 dialogos commendo, faciles, & mire elegantes: atq; re-
 rum uarietate refertos, tuæque ætati aptissimos, καὶ ἀπὸ
 κατὰ τὸ. Si quidem ita percepisti grammatica præcepta,
 ut his cognoscendis ea adhibere sine mora possis. Meam
 uero satis indiligentem opellam: non tamen omnino in-
 frugiferam, tibi mitto, tuoq; nomini dedico, ut intelli-
 gas tibi me ex animo benè cupere, quod non obscure co-
 ram sum testatus: dum te ad optimarū artium studia co-
 hortatus sum. Habes parentem clarissimum uirum, sum-
 mum Mathematicum: & apud Imperatorem Carolum,
 aliosq; summos magistratus gratiosissimum, quem ut
 ob oculos tibi poneret, crebro admonui. Habes item du-
 os fratres studiosissimos, & optimos adolescentes: Phi-
 lippum, et Theodorum: hunc iam in Gallia, illum in Ita-
 lia, meos intimos fratres: quorū te uelim quoq; studiū
 inexhaustum propemodū imitari. Ac quoniā mihi iā a
 primo necessitudinis tēpore, summo fuit studio, illis pro
 desse,

desse, ut ipse nosti: tua etiam studia optarim, si modo pos-
sem, promouere. Neq. n. tu mihi nūc minus, quā reliqui
fratres semper fuerūt, charus esse debes. Tu igitur mi
Timothee, perge, ut cœpisti: quo spei parentū ac fratrum,
quā de te cōmouisti, satisfacias. Est tibi ingenium ad res
percipiēdas promptissimū: memoria uero, quantā uix in
alio quoquā animaduerti, quib. tibi aditū ad res magnas
esse munitum, scire debes. Iam etiam praeceptores satis
literati non desunt, quibus quotidie tuam das operam.
Parentum quoq. in suppeditandis rebus necessarijs ani-
mum iam pridem ipse perspexisti. Itaq. nihil obstat, quo
minus persequi studia, eximiūq. uirum te olim praeſtare
facile queas. Verum de his satis: siquidem ipse iam
ἐπιδὲ τοῦ πατρὸς, ut Isocrates de Alexandro scribit, καὶ οἷο
ἄλλοις παρέχει, ὡς ἀνὰ προσώπου τοῦ γένους, ἐμμένει θεῶν,
θεῶν τε προίξας τῇ φρονήσει τῶν ἄλλων: ὁ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ
ἐπαιτῶν. Quod reliquum est, Vale. Et me φίλητο,
ut facis. Argentorati. idibus Au-
gusti: Anno 1550.

VITA LVCIANI VT

Suidas habet.

ἑκτονός Σαμοστυνός, ὁ ἐπισημὸς βλάσφημος, ὃν οὐκ ἔστι
 ἄλλος, ὃν ἄλλος ἐπὶ τῇ μάλλων· οὗ ἐν τοῖς διαλόγοις αὐτοῦ
 γελῶντα εἶναι καὶ τὰ πόρῃ τῶν θεῶν ἐρημνικὰ παραπύματα.
 Λέγεται δὲ γενέσθαι τῷ Κασσιανῷ τραιανῷ, καὶ ἐπὶ Κασσιανῷ.
 ὅπως τὸ πρῶτον δημοχόρος, ἐν Ἀντιόχεια τῶν Συρίας· οὐκ ἔστι γὰρ
 ἐν τούτῳ, ὃν λογογράφον ἐπράπη, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἑκταρά, τὴν
 λυτῆσαν δὲ αὐτὸν, ὅσον κωδῶν, ὃ κατὰ τῆς ἀληθείας ἐκλήθησαν.
 Ἐν γὰρ τῷ περιγέρῳ Βίον καθάπτεται τὸ χριστιανισμῷ· καὶ αὐτὸν
 βλάσφημῶν τὸν χριστὸν ὁ παμμάρτος· διὸ καὶ τῆς λυτῆς
 ποιῆσας ἤρκοῦσαι ἐν τῷ παρόντι διδάσκουσιν· ἐν δὲ
 τῷ μέλλοντι, κληρονόμος αὐτοῦ πυρὸς
 μετὰ τῷ σατανᾷ γινώσκειται.

LUCIANI VITA, EX SVIDA.

VCIANVS Samofatensis, cognomento
L blasphemus, siue maledicus, aut atheos potius
apellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiã
illa esse proponit, quæ de rebus diuinis & sacris prodi-
ta sunt. Dicitur aut uixisse temporib. Traiani Cæsaris,
& deinceps. Cæterum fuit ab initio causidicus, Antio-
chia, quæ in Syria est, sed cū ea res illi non satis ex sentē-
tia succederet, ad scribēdum sese conuertit, scripsitq; ad-
eo infinita. Obiisse aut ipsum fama est, à canib. lacerarū,
quoniam & contra ueritatem uelut rabiem exercuisset.
Nam in uita Peregrini Christianismum quoq; infecta-
tur, ipsum Christum contumeliose incesit, scelestus ille.
Quare et rabiei istius pœnas sufficiētes in præsentī uita
dedit, & in futurum, hæres æterni ignis, unā cum sata-
na erit. Hæc ille. Addit autem Volaterranus, nescio quo
autore. cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdē
religionis desertorem factum esse, dicentem se nihil
ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum
esset, ex Lucio, Lucianus, factum. Fuit autem
Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs,
non longe ab Euphrate sita. Co-
magenes metropolis. Plī-
nius, & Stephanus.

INDEX

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

προμηθεύς, καὶ δῖος.	Promethei, & Iouis	1
ἔρωτ' & καὶ δῖος.	Cupidinis, & Iouis	2 b
δῖος, καὶ ἱρμῦ.	Iouis, & Mercurij.	2 b
δῖος καὶ γανυμέδων.	Iouis, & Ganymedis	3
ἕρας καὶ δῖος.	Iunonis, & Iouis	4 b. 6
ἀπόλλων' & καὶ ἠφαίστης.	Apollinis, & Vulcani	7
ἠφαίστης καὶ δῖος.	Vulcani, & Iouis	8 b
νεσεβίδων' & καὶ ἱρμῦ.	Neptuni, & Mercurij.	9 b
ἱρμῦ καὶ ἡλίου.	Mercurij, & Solis	10
ἀφροδίτης καὶ σελεύης.	Veneris, & Lunæ	11
ἀφροδίτης καὶ ἔρωτ'.	Veneris, & Cupidinis	12
δῖος, ἀσκληπίου, καὶ ἕρας	Iouis, & Aesculapij, & Hercu-	
κλίου.	lis	13
ἱρμῦ καὶ ἀπόλλων'.	Mercurij, et apollinis	13 b. 14
ἕρας καὶ λητοῦς.	Iunonis, & Latonæ	15
ἀπόλλων' & καὶ ἱρμῦ.	Apollinis, & Mercurij	61
ἕρας καὶ δῖος.	Iunonis, & Iouis	17
ἀφροδίτης, καὶ ἔρωτ'.	Veneris, & Cupidinis	18
θεῶν κρίσις.	Deorum Iudicium	19
ἀριως καὶ ἱρμῦ.	Martis & Mercurij	24
πανός καὶ ἱρμῦ.	Panos, & Mercurij	25
ἱρμῦ καὶ μαίας.	Mercurij, & Maiæ	26

ἙΝΑΔΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

δορίδ' & καὶ γαλαττίας.	Doridis, & Galatææ	27 b
κύκλωπ' & καὶ νεσεβίδων'.	Cyclopis, & Neptuni	28 b
ἱ'.		
ἄλφει' καὶ νεσεβίδων'.	Alphæi, & Neptuni	30

ῥητὰ

INDEX.

Μενελάου καὶ Προτέως.	<i>Menelai, & Protei</i>	30 b
Πανόπης καὶ Γαλένης.	<i>Panopes, & Galenes</i>	31
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Προσεδῶντος.	<i>Tritonis, Amymones, et Nep- tuni</i>	32
Νότι καὶ Ζεφύρου.	<i>Noti, & Zephyri</i>	33
Προσεδῶντος καὶ Δελφίνου.	<i>Neptuni, & Delphinum.</i>	33 b
Προσεδῶντος καὶ Νηρηίδου.	<i>Neptuni, & Nereidum</i>	34 b
Ἰριδος καὶ Προσεδῶντος.	<i>Iridis, & Neptuni</i>	35
Ξάνθου καὶ θαλάσσης.	<i>Xanthi, & Maris</i>	35 b
Δορίδος καὶ Θέτιδος.	<i>Doridis, & Thetidis</i>	36
Προσεδῶντος καὶ Ἑμπεύου.	<i>Neptuni, & Empei</i>	37
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδου.	<i>Tritonis, & Nereidum</i>	37 b
Ζεφύρου καὶ Νότι.	<i>Zephyri, & Noti.</i>	39

NEKPIKOI DIAΛOΓOI.

Διογένη καὶ Πόλλυδου.	<i>Diogenis, & Pollucis</i>	42
Πλούτωνος, ἢ κατὰ Μενίππου.	<i>Pluto, seu contra Menippum</i>	42 b
Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τρο- φωνίου.	<i>Menippi, Amphilochoi, et Tro- phonij</i>	43
Ἑρμῆ καὶ Χάρωντος.	<i>Mercurij, et Charontis</i>	43 b
Πλούτωνος καὶ Ἑρμῆ.	<i>Plutonis, & Mercurij</i>	44 b
Τερψιόνης καὶ Πλούτωνος.	<i>Terpsionis, & Plutonis</i>	45
Ξενοφάντη καὶ Καλλιδεμίδου.	<i>Xenophanta, & Callidemidae</i>	46 b
Κνημόντος καὶ Δαμνίππου.	<i>Cnemonis & Damnippi</i>	47 b
Σιμύλη καὶ Πολυστράτη.	<i>Simyli, & Polystрати</i>	48
Χάρωντος καὶ Ἑρμῆ.	<i>Charontis, & Mercurij</i>	49 b
Κρατίτης καὶ Διογένης.	<i>Cratetis, & Diogenis</i>	52 b
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίθοου.	<i>Alexandri, Annibalis, Mi- nois, &</i>	

INDEX.

καὶ σκίπῳ:	nois, & Scipionis.	53 b
διογίνους καὶ ἀλεξάνδρου.	Diogenis, & Alexandri	56 b
ἀλεξάνδρου καὶ φιλίππου.	Alexandri, & Philippi	58
ἀχιλλέως καὶ ἀντιλόχου.	Achillis, & Antilochi	59 b
διογίνους καὶ ἡρακλείους.	Diogenis, & Herculis	60 b
μενίππου καὶ ταντάλου.	Menippi, & Tantali	62
μενίππου καὶ ἑρμῆ.	Menippi, & Mercurij	62 b
αἰακῆ, προτεσίλαου, μενέλαου, καὶ παρίδου.	Aeaci, Protesilai, Menelai, & Paridis	63 b
μενίππου καὶ αἰακῆ.	Menippi, & Aeacis	64
μενίππου καὶ κέρβερον.	Menippi, & Cerberi	66
χάρων & καὶ μενίππου.	Charontis, & Menippi	66 b
διογίνους καὶ μαυσόλου.	Diogenis, & Mausoli	67 b
νίρειος, θέρσιτος, καὶ μενίππου.	Nirei, Thersea, & Menippi	68 b
μενίππου καὶ χέρων &.	Menippi, & Cheronis	69
διογίνους, ἀντισθένης, καὶ κράτης &.	Diogenis, Antisthenis, & Cratetis	70
μενίππου καὶ τιρεσίου.	Menippi, & Tiresiae	72
αἰαστῆ & ἡ ἀγαμέμνονος.	Aiacis, & Agamēnonis	73 b
μίνου & καὶ σοστράτου.	Minois, & Sostrati	74 b
μίνου &, ἢ νεκυμαντίας.	Menippas, seu Necyomantia	76
τίμων, ἢ μισάνθρωπος &.	Timon, seu Osor hominum.	87

ARGUMENTVM IN DIA- logos Deorum.

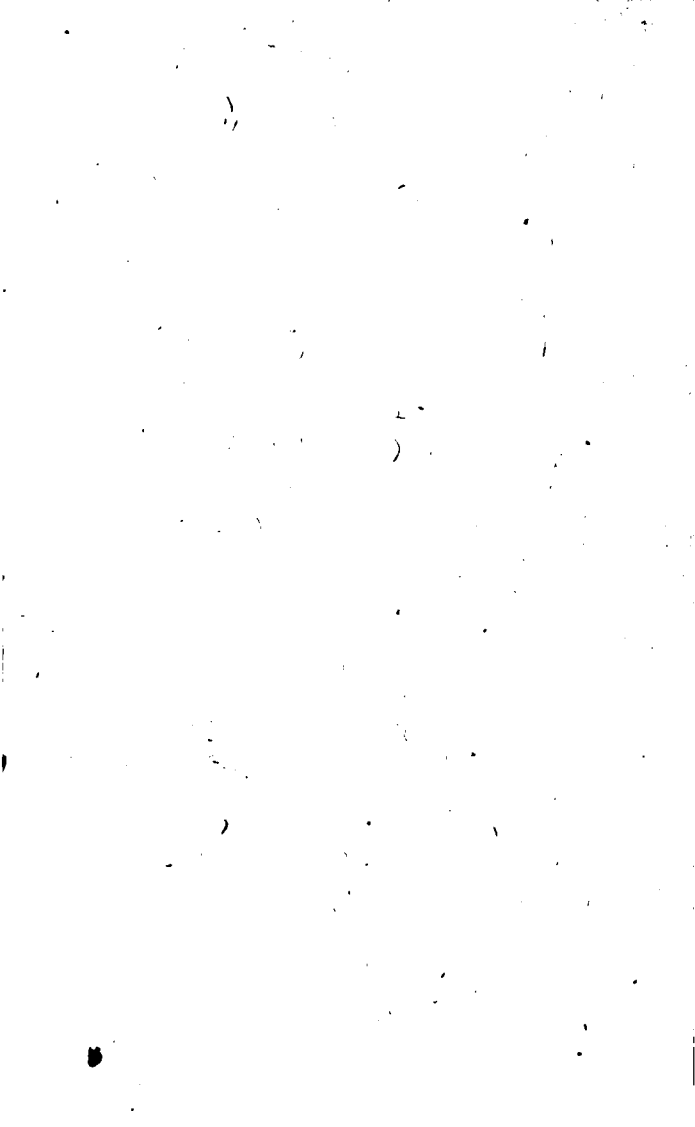
DIALOGI, qui sequuntur, tam superiorum
quam inferiorum Deorum, quasi quandam syluam
ac summam continent omnium ferè fabularū, quæ par-
tim apud Homerum & ceteros Epicos poetas, par-
tim a Tragicis, Aeschilo, Euripede, Sophocle, & re-
liquis tractantur. Sunt autem uti breuiores, ita argu-
tiores quoq; siue res, siue uerba & compositionem
spectes. Adeoq; germanam illam Atticæ eloquentiæ
festiuitatem & gratiam exprimunt. Videtur autem
Lucianus non hoc tantum agere uoluisse, ut Deorum
gentilium, & Homericorum uanitatem argueret, atq;
irrideret. Quis enim ueterum, saltem mediocriter sa-
pientum, atq; doctorum unquam fuit, qui huiuscemodi
nugis ullam fidem adhiberet, aut numen nostris & hu-
manis affectionibus obnoxium esse crederet? Verum
illud quoq; ut (quod in Prometheus ipse de se dicit,) *Heroicam* illam *Dialogi* personā, & *Tragicam* gra-
uitatem, *Comico* risu temperaret. Et quia in omni ge-
nere scriptorum uersatum esse oportet eum, qui ueram
ac solidam eloquentiæ, atq; doctrinæ laudem assequi cu-
pit, quemadmodum ipse infra in *Lexipbane* præcipit,
existimo equidē etiam exempli, & exercitationis caus-
sa ad hunc modum in hoc genere illum sese exercuisse:
Nam ut hic *Tragicorum* & *Homericorū* fabulas, ita
infra *Comicorum* quoq; argumenta retractat, & ad
Dialogorum festiuitatem reuocat. Interim tamen e-
tiam seria obiter monet ac docet, ut in *Cupidine*, ubi
tacite

racité illud indicat, quod Cicero pro Calio multis uer-
bis commemorat: Studiosos, puta, & literarum aman-
tes nullis externis, ac prauis cupiditatib. alligari, ac
uinci. Quod idem & Theocritus de Musis aperte
dicit:

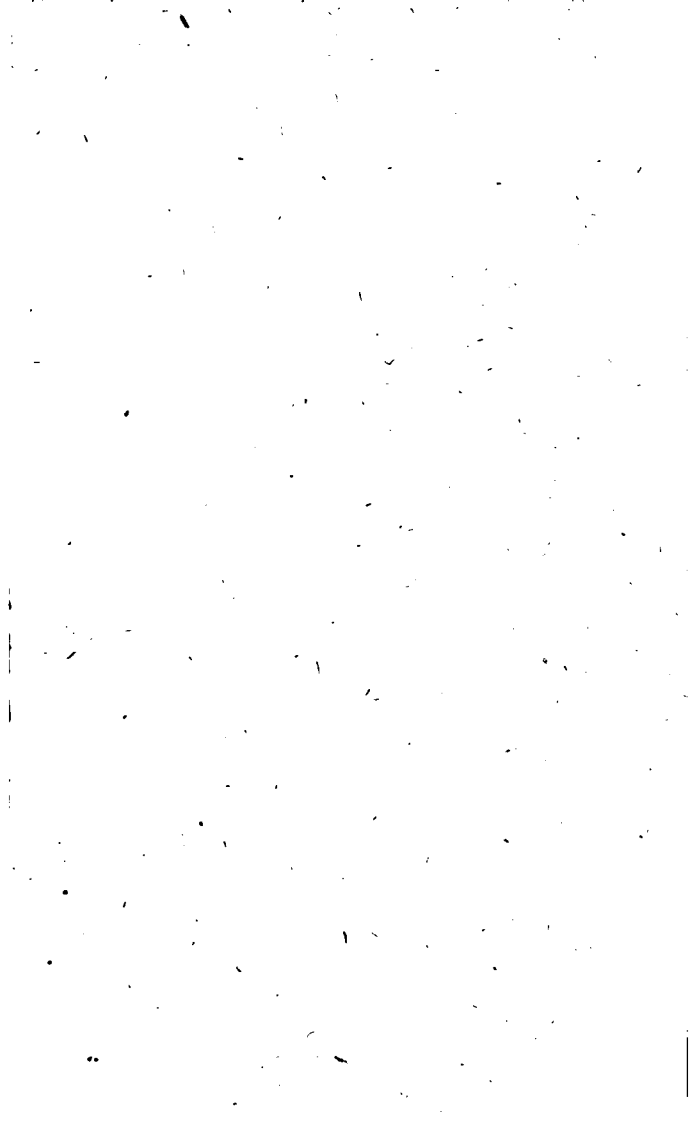
Nam quos aspiciunt illæ (inquit) exbilarantq̃ ui-
dendo

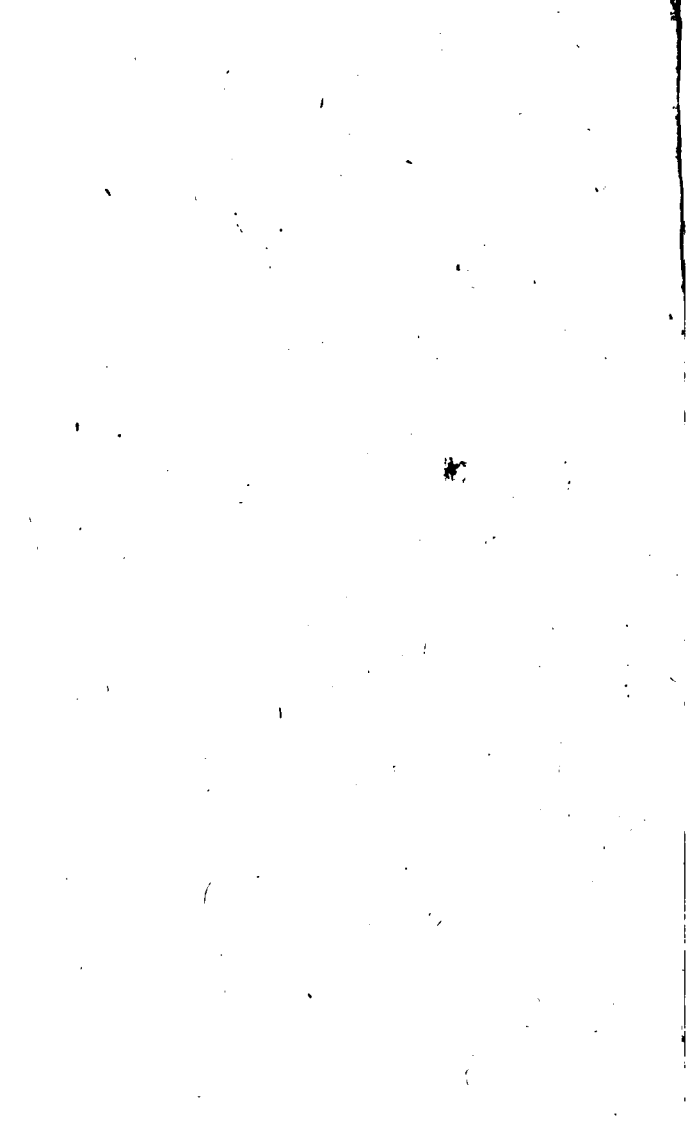
Nulla uenenosa ledunt bos pocula Circes.

ΘΥΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. ΠΡΟΜΗ.
ΘΙΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

*Juppiter iratus furto, fraudiq; Promethei,
Vinctum caucaseis liberat inde iugis.
Significat curas hepar, celestis at ignis
Nostrum animum, quoniam cælitus ille datur.*

ΥΩΝ μὲν Ζῶν. Ἀλλὰ γὰρ
Α ἔλα πιπνυθα. Ζ. λύσασθαι
φύς, ὅτι ἔχῃς βαρυτόρας πέν-
θας ἔχοντα, καὶ τὸν Καυκάσον ὅλον ὑπὲρ
κεφαλῆς ἐπὶ κλίμῳ, ὑπὸ ἑκαίδεκα
ζυγῶν μὴ μόνον κατεβῶν τὸ ἔπαρ, ἀλλ
καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξερύττει, ἀνθ'
ὅτι οἱ αὐτὸ ἡμῖν, ἵνα ἀνθρώποις ἐπιδείξῃς,
καὶ τὸ πῦρ ἑλίσσει, καὶ τὰς ζυγῶνας
ἑνὸς μόνου γαστρός, καὶ μὴ γὰρ ἡμῖν ἐξ ἑνὸς
τῆς εἰς τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅσα
πικρὰ καὶ καυλὰ μὲν μοι παραβῆναι, καὶ
τῶν ἀμείνων τῶν μοιρεῶν σπανιτὸς φυλάττει
τον, τί χρὴ λίσσῃς; Ρ. οὐκ ὠκείαν δὲ ἔδω-
κὼν δίκην ἐτίπτει, τοσοῦτον χρόνον
τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένῳ, τὸν καὶ
σε ὀρέων ἀπολούμενον αὐτὸν τῇ φαν-
τασίᾳ ἑπαπῇ; Ζ. εἴς πολλοὺς χρόνους ἔτο, καὶ
οὐ σὺ μὲν παρὼν, Ρ. καὶ μὴν εἴ καὶ ἀμείδι-
στὸν λῆσῃς ὁ Ζῶν, ἀλλὰ ὅτι μὴν σὸ πά-
ντων ἀνθρώπων. Ζ. καταβίβη μὲν Πρω-
μηθεύς; Ρ. καὶ ἡ πλείον ἐξω; εἴ γὰρ ἀγνοεῖ
σὺς αὐτὸς ὅτι εἰς ὁ Καυκάσος ἵπν, οὐδ'
ἀπορρέσσει

OLVE me Iupiter,
S grauiam enim is passus
sum. I. Soluam te, ais,
quem oportebat grauiores
pedicas habentem, & Cau-
casum totum super caput in-
cumbentem, a sedecim uultu-
ribus non solum corrodi epas,
sed & oculis carere effossis,
Bo quod talia nobis anima-
lia, homines uidelicet, effin-
xeris: & ignem furtim surripul-
isti: & mulieres fabricatus
es. Nam quibus me ipsum
deceperis, in distributione car-
nium, ossa pinguedine obdu-
cta, mihi apponens, & meli-
orem partium tibi ipsi ser-
uas, quid attinet dicere? Ρ.
Igitur sufficientem iam pec-
nam exolui, tantum tempus
Caucaso affixus, pessimam
auium perditam aquilam nu-
triens epate. I. Ne minimum
quidem hoc eorum, quæ te
oportet pati. Ρ. Atqui non
sine mercede me solues Iupi-
ter, sed tibi significabo ualde
necessarium. IV. Blandien-
do decipis me Promethee.
PR. Et quid plus habeo?
Non enim ignoras rursus u-
bi Caucasus est: nec indige-
bis uinculis, si quo modo

Α

LUCIANI

versutias agens deprehen-
dar. IV. Dic prius, quam
nam mercedem persolues ne-
cessariam nobis existentem?
PR. Si dixero ad quem lo-
cum uadis nunc, fide dignus
ero tibi & de reliquis uatici-
nans. IVP. Quomodo erim
non? PRO. Ad Thetin, coi-
turus cum ipsa. IVP. Hoc
quidem nosti. Quid igitur
postea? uideris enim uerum
quiddam dicere. PR. Nihil o
Iupiter rei habeas cum Neri-
de hac: si enim ipsa grauida
reddetur ex te, foetus similia
faciet tibi, qualia & tu fecisti
Saturno. IVP. Hoc ais, ex-
pulsurum me regno? PR. Vti
nam ne fiat, o Iupiter. Verum
tamen tale aliqui coitus ip-
sius minatur. IVP. Valeat igi-
tur Thetis: te uero Vulcanus
ob haec soluat.

ἀπορήσας δισμῶν ἢν ἡ πεχναῖον ἀλίσ-
κωμαι Ζ. ὅπῃ πρόστρον ὄν ἵνα μισθὸν
ἀποτίσῃς ἀναγκάων ἡμῖν ὅντα. Π. ἢν ἄ-
νωίῃ δ' ἡ βαδίσαι νῦν, ἀξιοῖς ὅτι
μαίσοι καὶ περὶ τὸ ὑπολαῖποι μοῦντι οὐ-
μιν ὅτι Ζ. πῶς γὰρ οὐ; Π. παρὰ τὸν Θέ-
τιν, σωσιόμενον αὐτῇ Ζ. τὸν τι πῶν ἔ-
γῳ. ἢ δ' οὐκ ὅν τοι πῶν τῶν δόκῃς γὰρ π-
ἀληθὲς ἔρῃ. Π. μὴν ὅτι τῶν κρηονῶν,
σὺς τῇ Νεκρίδι. ἢν γὰρ αὐτῇ κυφορῶ-
σῃ ἐκ σὺ, τὸ τεχνῶνισα ὀργάσεται σέ,
οἷα καὶ σὺ ἴδρασας τὸν Κρόνον. Ζ. τοῦτο
φῆς, ἐκπεσῶν δὲ μετ' ἀρχῆς; Π. μὴ γὰρ
οἶτο ὅτι ἴσῳ. πλὴν ριπὴν ἡ μίξις αὐτ-
ῆς ἀπελῶ. Ζ. χαίρειν τοι γαρόν ἡ Θέ-
τις, σὲ δ' ἰδὲ Ἡφαιστὸς ἐπὶ πύριον λυσά-
τω.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Siquid ob ætatem peccarit cypride natus,

Pro uenia magno supplicat ille Ioui.

Vnà etiam monstrat quí possit amabilis esse.

Hoc pacto charus non tamen esse cupit.

T si quid etiam pec-
A caui, Iupiter, ignosce
mihi, puer enim ad-
modum sum, & adhuc im-
prudens. IVP. Tu puer autē
Cupido? qui antiquior mul-
to Iapeto es? An quia neque
habē habes, neque canos pro-
dixisti, propterea etiam in-
fans putari cupis? senex &
versutus adeo cum sis?

CVP.

Μ' ἐκὰς τῇ μαρτῶν ὅτι Ζεῦ,
A σύγγνωθί μοι. παῖδιος γὰρ
ἔμιν, καὶ ἐπὶ ὄφρων. Ζ. σὺ πα-
δίον ὅτι Ἐρως, ὅτι ἀρχαιότερος εἶ πολλὸν
τοῦ Ιαπέτου; ἢ δὲ τί μὴ πώγωνα, μηδὲ
πολλὰς ἴφυσας ὄντα ταῦτα καὶ βριφο-
ἀξιοῖς νομίσαι, γάρων καὶ πᾶν ἔργον ὅτι

E. π

Ε. τί δέ σι ἡδίκησα ὁ γόρων ὦν ὡς φησ
 ἔγω, δίδω μὲν καὶ παιδῆσαι σφαιροῦς Ζ.
 σκοπεῖς ὡς κατὰ ραίε εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
 οὕτως ἐν πυφᾷ, ὡς μεδένισιν ὁ μὴ πα
 τωρὶ κάς μιν, σέτυρον, ταῦρον, χρυσόν,
 κύκνον, ἀντόρ, ἐμὲ δὲ ὅλως ἐδίκησάν τιν
 πικὰ ὀραδῆναι πεπώηκας. οὐδ' ὅσων ἡ κά
 ὠδὸς γυναικὶ σφῆ σὲ γυγνημῶ, ἔλ
 λά μιν δὲ μαγαλύνουν ἐπ' αὐτάς, καὶ
 κρύπτειν ἐμαυτὸν. αἱ δ' ἐ, τὸν μὲν ταῦ
 ρον, ἡ δὲ κύκνον φιλοῦσιν. ἐμὲ δ' ἐν ἰδίῳ σι,
 τὴν ἄσιν ὑπὸ τοῦ δέους. Ε. ἐκόγως οὐ γὰρ
 φόρονσιν ὡς Ζῶν, θνητὰ οὐσαι τ' πρόθε
 ψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν Απόλλω ὁ Βράγ
 χος, καὶ ὁ Υἱὸς κινθος φιλοῦσιν; Ε. ἀλλ' ὅ
 Δάφνη καὶ κῆνον ἐφύλα, καί τιν κομήτω
 καὶ ἀγέειπον ὄντα. ὁ δ' ἐθίλας ἐπ' ἐρα
 σος ἔστιν, μὴ ἐπίσσει τὴν ἀγίδα, μηδ' ἐ
 φιν κίραων ὄν φόρῳ, ἀλλ' ὡς ἡδίστον πόσι
 σι αὐτὸν, ἐστὶ δ' ὡς ἐσθλὸν μῶν Βορρὺ
 χους, τῇ μίπ' ἄτρουτες ἀνελμῶν.
 πορφυρίδα ἔχει, ὅπως δ' ἐν σχυσιδίας,
 ὑπ' αὐλῶ κ' ἵμυ πᾶσις ἐν ρυθμῶ Βαῖν.
 καὶ ὅς ἐστι πλεῖς ἀκροθνήθουσι θι
 τῶν Διόνυσος Μαινάδων. Ζ. ἄπαγα
 ἔκ' ἂν δέξαι μὲν ἐπ' ἐρας ἔστιν, τοιοῦ
 τος γινώσκω. Ε. οὐκ οὖν ὡς Ζῶν, μη
 δ' ἐδῶν θέλει, ῥᾶδιον γὰρ τοῦτο γ. Ζ.
 οὐκ. ἀλλ' ἱρᾶν μὲν, ἀπραγμονέσθον
 δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν, ἐπὶ τοῦτο αὐ
 τοῖς ἀφίμειν.

CVP. Qua uero iniuria affi
 ci te, ego senex ille, ut tu ais:
 cur me uincire quoque cogi
 tas? IV. Specta, o scelcste, an
 parua? qui me ita ludibrio ha
 bes. Itaq; iam nihil est, quod
 me non effeceris: Satyrum,
 taurum, aurium, cygnū, aquil
 lam, omnia hæc fecisti me. As
 quæ me uicissim amaret, nul
 lam plane unquam fecisti, ne
 que intellexi me, etiam uxori
 propter te gratioram fuisse.
 Sed oportet me præstigijs
 uti ad illas, & meipsum ab
 scondere. Illæ autem taurum,
 aut cygnū exosculantur, me
 uero si aspiciant, moriuntur
 præ formidine. CV. Merito,
 nec penim ferunt, o iupiter, ut
 quæ mortales sint, aspectum
 tuū. P. Quomodo igitur A
 pollinē Branchus ille & Hyacin
 thus tantopere amant? C.
 At Daphne etiam fugiebat il
 lū, quamuis comatū & inber
 bē. Quod si aut uoles amabi
 lis esse, neq; concutias Aegide
 dem, neq; fulmen geras, sed
 quam suauissimum te ipsum
 perhibe, utriq; demisso capil
 lo, eoque mitra reuincto, uestē
 sume purpureā, crepidas sub
 liga auratas, ad tibiam & ad
 tympana cōposito gressu in
 cede, & uidebis quod plures
 te sequentur, quam Bacchum
 Mænades. IV. Apage. Equi
 dē nolim amabilis esse illo
 pacto, ut talē meipsum exhibē
 beā. C. Proinde & amare no
 lis. Nā hoc certe facile est. I.
 Quin amare quidē uolo, mi
 nore autem negotio illo po
 tiri. Arque ob hæc nunc di
 mitto te.

L V C I A N I
ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

*Inachiden narrat formam traxisse iuvencae
Iuppiter, ob Zelum coniugis, arte noua.
Vt quoq; custodem dederit Polyommaton Argum
Quem priuat uita postea Mercurius.*

LLAM Inachi puel
I lam puchrā nosti Mer
curi. MER. Etiam, lo
dicis. IVP. Non amplius pu
ell- illa est sed iuuenca. ME.
Monstruosum hoc. Quomo
do mutata est. IVP. Zeloty
pia mota Iuno, transforma
uit ipsam. Sed & nouum ali
ud quoddam malum insuper
excogitauit. Infelici illi bu
bultum quendam multiocu
lum, Argum nomine, custo
dem addidit, qui iuuenca
pascit, insomnis ac peruigil
ipse existens. MER. Quid
igitur nos oportet facere?
IVP. Denotans in Nemeam
sylum, illic alicubi Argus
pascit, illum quidem interfi
cero: ipsam uere Io per pela
gus in Aegyptum abducens,
Istam facito, & decetero pro
deo ab in colis habeatur. Ni
lumq; attollat, & uentos im
mittat, & præterea nauigan
tes seruet.

Ἦν τοῦ Ἰαχιδῶντος παῖδα τὴν κα
λὴν οἶδα ὧς Ἑρμῆς· Ε. ναί, τὴν
ἰδὲ λέγεις. Ζ. οὐκ ἔτι ποῦς ἐκεί
νη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. Ε. τὸ πρόσωπον τοῦ
δ. τὸ ὅτι οὐδ' ἐν καλλίγῃ; Ζ. ἡ ληστυνί
σαισα ἡ Ἡρα μὲν τί βαλλεν αὐτῇ, ἀλλὰ
καὶ κακὸν ὅλλοι τι δακνὸν ἐπιτιμῆ χάνη
ται τῇ κακοδαμόνι. Βουκόλον πινά τω
λυόμενον Ἀργον τοῦ· μακρὴν ἔσθην,
δενέμεται τῷ δάμαλιν, αὐπτιος. Ε. τί οὖν
ἡ οὐαὶ χεῖρ τοῦ; Ζ. καταπλάμψῃς ἐν
τῷ Νεμῖον. ἐκεῖ δὲ περὶ Ἀργεῖον βου
κόλῃ ἐν δύνον μὲν ἀπόκτανον. τῷ δὲ ἰδὲ
σὺ τοῦ πελάγους ἐς τὸν Αἴγυπτον ἀπε
γαγὼν, ἴσιν ποίησον. καὶ τὸ λοιπὸν ἐσα
θεὸς πῶς ἐκεῖ καὶ ὅν Νέλσον ἀναγίτω, καὶ
τὸν δένεμον ἐπιτιμπίτω, καὶ σοφίτω
τὸς πλοῖοντα.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

*Idæus rapitur forma præstante puellus,
A summo nomen cui Ganymedis erat.
Hunc quare phrygijs saturnius abstulit oris
Per legem prohibet dicere uera pudor.*

Γε ὦ Γανυμήδε, ἦ καὶ μὲν γὰρ

A ἔνθα καὶ χρῶν, φίλησόν με ὅδῃ,

ὅπως ὁδῷ: οὐκίτι ῥα μὲν

ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξείας,

ἢ πτερὰ, οἷος ἰφαινούμεν σὺν πτεροῖς ἐν

δοκδοῖν. Γ. ἀνθρώποι, οὐκ αἰεὶς ἀρετὴν ἔδωκε,

καὶ παταγία μὲν ἔρπασάς με ἀπὸ μέ-

σου τοῦ ἐπιμνήν; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

ἐκδύνασθαι ἐξέρχεται, σὺ δ' ἄλλῃ ὅδῃ

ὁμιλεῖς; Z. ἀλλ' οὐτε ἀνθρώπων,

ὅν ὄρεται ὡς μεράκιον, οὐτε αἰετός. δ' εἰ

πάντων βασιλὴς τῶν θείων οὗτός ἐμι,

πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξαι ἰσχύω. Γ. τί

φῆς; σὺ γὰρ δὲ Γαῖαν ἐκένῃ; ἔπειτα πῶς

σύεργα οὐκ ἔχεις, ἢ δ' ἐκδράτα. δ' εἰ

λάσιος ὢ τῷ σκύλῃ; Z. μόνον γὰρ ἐκένον

ἢ γῆ θρόνον; Γ. καὶ καὶ ὑπομῖν γε αὐτὸς ἔνορ-

χον τραχὺν ἐπὶ τοσούτοις ἀγρυπνίαις, ἐν

θαλάσσῃ. σὺ δ' ἐνδράτω δ' ἴσθης τις ἐναι

μοι δοκῆς. Z. ἀπὲ μοι, Διὸς δ' ἐπεὶ ἔκρυ-

πας ὄνομα, ἢ δ' ἐβωμὸν ἔδωκεν ἡ γὰρ

γάργ τοῦ θύοντος, καὶ βροντῶντος,

καὶ ἀσραπάζοντος; Γ. σὺ δ' ἐβίβας

παιφῆς ἐν, ὅς πρῶτον κατέχας ἑμὴν

τὴν πολλὰν χάλασσαν, δ' οἶκον ὑπὲρ ἅ-

νω λιγύμενον, δ' ἐπιδὸν πνέοντα, ὡς πνέον

κρινὸν δ' πατήρ ἔθυσεν; ἔπειτα τί ἀδική-

σαστά με ἀνέρπασας ὡς βασιλὸς τῶν

θείων; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἰλύνκοι δι-

αρπάσσαν ὅδῃ, ὅρῃ μοι ἐπιπύοντες.

Z. ἔτι γὰρ μῆλα θιτῶν προσβάτων ἀθα-

νάτῃ

GE o Ganymedes,

A peruenimus enī quo oportebat, osculare

me iam: ut uideas non ampli-

us rostrum aduncum me ha-

bere, neq; ungues acutos, ne

que alas, qualis uidebartibi

modo, cum uolucris esse ap-

parebam. GA. Mi homo, an

non aquila modo fuisti: ac de

uolans rapuisti me a medio

ouili? Quo pacto igitur alae

illae ablatae tibi sunt? tu uero

ipse alius quispiam subito ap-

pares. IVP. Sed neq; homo

quem uides, adulescentule,

neq; aquila, sed omnium rex

Deorū ego ipse sum: qui me

ipsum ad tempus ira transfor-

maui. GA. Quid ais tu? Pan

ille es: deinde, quomodo si-

stulam non habes, neq; cor-

nuā, neq; hirsutus es cruras

IV. Solum enim illum existi-

mas Deum? GA. Briam. An

que adeo sacrificamus ipsi,

coleatum hircum ad spelun-

cam agentis, in qua ipse posi-

tus est. Tu uero plagiarius

quispiam uideris mihi esse. I.

Dic mihi, Iouis uero nomen

non audisti? neq; etiam aram

uidisti illius in Gargaro, plu-

entis scilicet atq; tonantis, &

fulgura faciētis? G. Tu te op-

time uir ais esse, qui paulo an-

te effudisti nobis copiose grā-

dine, qui habitare supra nos

diceris. faciens strepitum, cui

arietem pater sacrificauit. De-

niq; quidnam improbe ten-

tantē me fursum rapuisti rex

Deorum? Iam uero & oues

fortassis lupi diripuerunt,

deserras illas inuadendo.

IVP. Adhuc enim cura est

A 3

bi ouium immortalis facto, & hic conuersaturo nobiscum. GAN. Quid dicis? An non deduces me tandem in Idam hodie? IVP. Nequaquam, quoniam frustra aquila fuisse pro deo factus. GA. Igitur inquireret me pater, & indignabitur nō inueniens, uerberaque postea capiam, relinquens ouile. IVP. Vbi ille uidebit te? GAN. Nequaquam, desidero uero iam ipsum. Quod si uero dimittes me, promitto tibi, & alium hircum ab ipso imolatum iri, redemptionis precium pro me uidelicet. Habemus autē triennem illum, & magnum, qui præit cæteris in pascua. IVP. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque id ipsum solum, puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia ualere sine, et obliuiscere ipsorum, ouilis uidelicet & Idæ. Tu autem (iā enim coelestis es) multa bene facies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & carseo, Ambrosiam edas, & Nectar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo, sed immortalis eris, atque etiam sydus tuum apparere faciā pulcherrimum, & omnino felix eris. GAN. Si uero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Ida enim multi coætanei eramus. IVP. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinem, & astragalos ualde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil

νά[ρ]ος γαληνῶν, καὶ ἰνταῦθα σωμαθ-
μῖν φανθῆμῶν; Γ. τί λῆγας; ὃ γὰρ κα-
τάξῃς με ὅδῃ ἐς τῶν ἰδῶν ἰσόμορον. Ζ.
ὁδῶν αὖτε. ἐπεὶ μὲν τῶν αὐτῶν ἐῖλω ὁ πῶς
θεοῦ γαληνῶν. Γ. οὐκ ἐπὶ ἡγήσῃς
με ὁ πατήρ, καὶ ἀποδεδέσθαι μὴ εὐρίσ-
κων, καὶ πληγὰς ὑστέρον λήφομαι, πατα-
λιπὼν τὸ ποίμνιον. Ζ. τῷ γὰρ ἐκείνῳ
ἔστιται σ. Γ. μηδὲ μὲν. ποδῶν γὰρ ὅδῃ
αὐτῶν. ὃ δ' ἀπῆλθες με, ὑπὸ χυμῶν αἰσθ-
καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κείνῳ τυθῆσαι
λύτῃς ὑπὲρ ἐμῶν. ἔχοντες δὲ τὸν τρίτην
τὸν μίαν, ὃς ἡγήσῃς πρὸς τῶν νομῶν.
Ζ. ὡς ἀφῆλθες ὁ πῶς ἐστὶν, καὶ ἀπλοῖος.
καὶ αὐτὸ δὴ τέτο, πῶς ἐπὶ ἀλλ' ὃ Γα-
νυμῆδες, ἔκαστα μὲν πάντα χαίρειν ἔα,
καὶ ἀπὸ αὐτῶν, τοῦ ποίμνιου, καὶ τῆς
ἰδῆς. σὺ δὲ (ὅδῃ γὰρ ἐπεράνισθαι) πολλὰ
καὶ ὑποδύσῃς ἰνταῦθα καὶ τὸν πα-
τῆρα, καὶ τῶν πατρίδων, καὶ οὐκ ἐπὶ μὴν
τυρῶν καὶ γαλακτῶν ἀμβροσίῳ ἔδῃ, καὶ
ἐκταρπῇ. τῷτο μὲν οἱ καὶ οἷς ἄλλοις
ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐγχείω. σὺ δὲ μί-
ησον, οὐκ ἐπὶ ἀνθρώπῳ, ἀλλ' ἀθανά-
τῳ γνησῇ, καὶ ἀστέρας σου φαίνεσθαι
ποινῇσιν καὶ ὁλοῖς, οὐδὲ μὲν
ἔσθῃ. Γ. ἢν δὲ παῖς ἐπὶ ἰθιμῶν, τίς
συμπαίξῃ μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλὰ
ἡλικιωτῶν ἡμῶν. ἔχοντες καὶ αὐτὰ τὰ συμ-
παίξομενόν οἱ τῶν ἐρωτῶν. καὶ ἀσπ-
γῶντες μάλ᾽ ἀπὸ πολλῶν. ὅτι, ἔστι μόνον,
καὶ

καὶ φαιδρὸς ἰδί, καὶ μὴ ἐπιπύθε
 τῶν κάτω. Γ. τί ὃ ὑμῖν χροσμεῖται
 τοίμω; ἢ ποικαίει, καὶ ταυθα δέσφ;
 Ζ. κύκ. ἀλλ' οἶνοχοῖσαι, καὶ ἐπὶ τῷ νικ
 ταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιπύθῃ τῷ συμ
 ποσίῳ. Γ. τῷ μὲν οὐ χαλιπὸν, οἶδα
 γὰρ ὡς χροσμεῖται καὶ γάλα, καὶ ἀναδύ
 ναι καὶ κισυβίον. Ζ. ἰδὲ πάλιν ὅτοι γά
 λακτος μνημοσύνη, καὶ ἀνθρώποις σφ
 κενήσι διδοῖται. ταῦτα δ' ὑφαίος ἐστὶ, καὶ
 πείσῃ μὲν ὡς ἐστὶ, καὶ τὸν ἵκταρ. Γ. ἡδίων
 Ζεὺ τοῦ γάλακτος. Ζ. ἴσθι μετ' ὀλίγον.
 καὶ γούσῃ μὲν, ἔκτε πωθήσῃ καὶ γά
 λα. Γ. καὶ μὲν ὡς ὃ πούτῃς νυκτός; ἢ με
 τὰ τοῦ ἡλικιώτου ἔσθῃ. Ζ. ἔκ. ἀλλὰ
 σφὲρ τοτό σε ἀνέρπατα, ὡς ἅμα καὶ
 δειμῶν. Γ. μόνος γὰρ ὑπαῖν δύναιο, ἀλλ'
 ἡδίων θι καὶ θύειν μετ' ἡμῶν. Ζ. ναί,
 μετὰ γὰρ θιούτο, οἷος ἔσθι Γαυμήδης,
 οὗτος καλός. Γ. τί γὰρ σε πρὸς τὸν ὕπνον
 θνήσκει τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τὴν θιλήνητον
 ἡδὲ, καὶ μαλακώτερον ἰπάγῃ αὐτόν.
 Γ. καὶ μὲν ὅγῃ πατὴρ ὕχθιτό μοι συγ
 καθύνει. καὶ διδοῖτο ὡς ἐστὶν, ὡς ἀφ' ἑ
 λον αὐτὸ τὸν ὕπνον, σφιγόμεν καὶ
 λακτῇ, καὶ πρὸς γούμῃ μὲν μετὰ
 ὅπου καὶ θύοιμι. ὡς παρὰ τὴν μητί
 ρα ἐπιμπί με καὶ μὲν σφιγόμεν ὡς τὰ
 πολλὰ. Ὑφαίος, ἔσθι τῷ ὡς φῆς
 ἀνέρπασάς με, καὶ ταυθα αὐθις ἐς τὴν
 φῶν, ἢ πρὸς χροσμεῖται ἔξῃ ἀνέρπατον. ἴσθῃ

χρόσῃ

& nihil desideres in feriora.
 GAN. Quid uero nobis uel
 lis erit? An oues pascere o
 portebit & hic? IVP. Non,
 sed ministrabis uinum, & ad
 nectar paulopost ordinaber
 is, & procurabis conuiu
 um. GAN. Hoc quidem nō
 difficile, scio enim ut oportet
 at, eludere lac, & coronare
 poculum pastorale. IVP.
 Vide, rursus hic factis memi
 nit, & hominibus se ministra
 re putat. Hoc uero coxum
 est, & bibimus, quemadmodum
 dixi, nectar. GAN. Dul
 cius o lupiter actet? IVP. Sci
 es post pulillum, & cum gu
 staueris, non amplius deside
 rabis lac. GAN. Porro ubi
 dormiam nocte? An cum cog
 taneo Cupidinet? IVP. Non,
 sed ob hoc terapi, ut simul
 dormiremus. GAN. Solus
 enim non possis, sed iuuuius
 dormire mecum? IVP. Pro
 secto, cū tali qualis es tu Ga
 nymedes, sic pulcher. GA.
 Quid enim te ad somnum in
 uabit pulchritudo? IVP. Har
 bet quoddam incitamentum
 suauē, & facilius inducit ip
 sum. GAN. Atqui pater me
 us indignabatur mihi con
 dormienti, & narrabat ma
 ne, quomodo turbarem ip
 sum somnum uolutatus per le
 dum, calcitrans, & aliquid
 loquens interea quando dor
 mire: qua propter ad ma
 trem remittebat me dormi
 tium saepiuscule. Quare, ob
 hoc, ut ais, rapisti me, te
 pus tibi est, ut me denuo in
 terram deponas, uel molestia
 afficietis nihil dormiendo.

A 4

Turbabo enim te continue,
huc atq; illuc me reuoluens.
IVP. Atqui hoc ipsum sua-
uissimum mihi feceris, si tecū
uigilare cogas. Osculabor es-
nim interea te co saepius &
amplectar. GAN. Ipse uide-
ris, ego uero dormiam te de-
osculante. IVP. Videbimus
tunc quid agendum. Nūc ue-
ro abduc ipsum Mercuri, &
posteaquam de immortalita-
te biberit, duc ut ministret no-
bis, docēs prius quēadmodū
oporteat pottingere cyphū.

χλήσα γὰρ σι. σωιχῶς σπριόμιτο. Ζ.
τὸν αὐτό μοιτὸ ἴδιον ποιήσεις,
ὃ ἀργυρήσαιμι μετὰ σν. φιλῶν γὰρ
σπλαγνίσω πολλᾶκι, καὶ περιπύσω.
Γ. αὐτὸς ἂν ἄδῃαι. ἰγὼ δὲ κοιμήσο-
μαι, σὺ καταφιλήσεις. Ζ. ἂς οἰμῶτα πό-
τε τί πράξῃον. νῦν δὲ ἀπαγ. αὐτοὶ δὲ
Ερμῆ, καὶ πτόντα τ' ἀθανάσιον, ἄγ. οἶνα
χοῦθινα ἡμῖν, δ' ἡδ' ἄλλας πρότερον ἂν
χῆ δ' ἔργον ἐν σκύφον.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

*De puero queritur dilecto, Regia Iuno,
Quem propterea uidit se redamari minus.
Vxori quā sit suspectus sepe maritus.
Ex hoc, tu lector, collige, quaeso, loca.*

X quo adulescentur
E lū hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab
Ida raptum huc adduxisti, mi-
nus aduertis mihi animum.
IVP. Etiam ob hunc, Iuno,
zelotypa iam es, simplicem
adeo, & minime molestum.
Ego uero putabam mulieri-
bus solis difficile te esse quae-
cuncq; conuersantur mecum.
IV. Neq; illa quidem recte fa-
cis, nec cōuenientia tibi ipsi,
omnium deorum dominus
existens, relinquens me legi-
timam uxorem, in terram de-
scendis, ibiq; adulteria exer-
ces in aurum uel taurum con-
uersus. Veruntamen ille mu-
ieres tibi in terra manent, I-
deo autem hoc puero rapto,

Ξ οὐ τὸ μαράκινόν τε ὦ [δύ,
Ζ. φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπά-
σαις δούρο δυνάστατος, ἔλατο
[οῖ μοι προσέχῃς ἐν νῦν. Ζ. καὶ ἔτο γὰρ
ὦ Ηρα [ηλθὲν περὶ, ἥ δ' ἡ ἀφ' ἑλὲς εὐτα καὶ
ἀλυπτότατον. ἰγὼ δὲ ἡμῶν [οῦς γυναιξί-
μόνας χαλκήθῃ σι εἶν', ὁ πόσσα ἂν δ' με-
λήσωσιν ἡμοί. Η. ἥ δ' ἐκείνα μιν εὖ ποι-
ῆς, ἥ δ' ἐπὶ ποῖντα σιαντῶ, [ς ἀπὸ [των
θιδρ διασώθῃς ὦν, ἀπολεπὸν ἡμῖ τῆς
νόμῳ γαμετῶν, ἐπὶ τὴν γλῶ κατά μοι
χούσων, χυσίον ἢ ταῦρ [γαμῶν πο-
πλῶν ἀλλ' ἐκείνα μῆδ' οἱ καὶ ἐν γ' ἡ ῥῆν
σι. τὸ δ' ἰδῶον τυτὴ παιδίον ἀρπά-
σαις,

σαι, οὐκ ἔστιν ὃ γινώσκω. θύει. καὶ
σωοικᾷ ἔτι ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἱσταμένη,
οἶνοχόον δ' ἢ τῷ λόγῳ. οὕτως ἡ πόρτα
οἶνοχόον; καὶ ἀπηγορεύεσθαι ἀρὰ ἔτι
ἦεν, καὶ δ' Ἡφαιστὸς διακινούμενος, σὺ
δ' ἐκείνῳ κῆρυκα δὲ ἔτι ἄλλως λάβον
παρ' αὐτοῦ. ἢ φιλέει πρὸς τὸν αὐτόν, ἀ-
πάστων ὁρώτων, καὶ ὁ φίλημά ἐστιν
οὗτος νικταρὸς, καὶ οὕτως τὸν ὅτι δ' ἐν
τῷ, πολλὰ κινεῖ αὐτὸς πρὸς ἐνίοντα ὃ καὶ
ἀπεργάζεσθαι μόνον, ἰδὼν καὶ ἐκείνῳ.
καὶ πρὸς τὸ ἀπολαῶν τὴν κῆρυκα, ἵθι
ὑπὸ λαίονος ἐν αὐτῇ, πίνει, ὅθεν καὶ αὐ-
τὸς ἐπι, καὶ ἔτι προσέειπε πρὸς χεί-
λη, ἵνα καὶ πρὸς ἑαυτὴν καὶ φιλέει πρὸς
ὃ βασιλεὺς, καὶ ἀπ' αὐτῶν παπῆρ, ἀποθέ-
μεν τὴν ἀγία, καὶ τὸν κῆρυκα,
ἐκείνῳ ἀσφαλίσει μὲν αὐτοῦ, πῶς
γονα τελευτῶν καὶ ἐκείνῳ. πάντα οὖν
ὁρῶ ταῦτα, ὅς τε μὲν οἷν λαοθάενον.
Ζ. καὶ ἡ δ' αὖτις ὃ Ἡρα, μεράκιον οὕτως
ἐπὶ τὸν μεταξὺ πίνοντα καὶ φιλέει, καὶ
ἵθι δ' αὖτις ἐκείνῳ, καὶ τῷ φιλῶμεν, καὶ
τῷ νικταρῶν γοῦν ἐπιπρὶς αὐτῷ καὶ
ἀπαφίλεισθαι σὺ, δέκῃ μὲν μοι, προ-
τιμότερον τὸ νικταρὸς οἶον μὲν τὸ φί-
λημα ἐστίν. Ἡ. παρ' ὁρατῶν οὗτοι λόγοι.
ἵθι δ' ἐκείνῳ οὕτως μὲν, ὅς τε χείλη
προσενεγκῇ τῷ μαλθακῷ τούτῳ φρυ-
γὶ οὕτως ἐκτεθαλυμένῳ. Ζ. μὲν μὲν λοι-
δορὺν ὃ γινώσκω πρὸς παιδικῶν. οὐ

etiam in coelum subuolasti.
Deorum generosissime, &
nunc ille nobiscum habitat,
ante oculos mihi adductus
quasi æmulus, scilicet ut pos-
cillaretur tibi, sic enim aiunt.
Ita ne uero carebas pocillar-
toribus: aut defessi adeo sunt
& Hebe & Vulcanus minis
strandos: Tu uero etiam cali-
cem non aliter ab eo accipis,
quam simul & osculatus fue-
ris ipsum antea, omnibus as-
picientibus. Et deosculatio
ista suauior tibi est ipso Nec-
tare. Atque ob id sepenum-
mero, neque sitiens, petis bi-
bere. Interdum autem etiam
ubi degustasti solum, porri-
gere ipsi soles. Deinde biben-
te ipso arripis calicem, et quā-
tum in illo reliquum restat,
omne ebibis, ea etiam pare-
te, unde ipse bibit, & ubi ap-
plicuit labia, ut & bibas si-
mul & osculeris. Nuper ne-
ro rex ille atq; omniū pater,
depositis Aegide ac fulmine,
sedisti talis ludendo cū illo,
barbā ipse tantam & tā pro-
missam habēs. Omnia igitur
uideo hæc, quare ne te putes
latere. IVP. At qd̄ adeo gra-
ue hoc, o Iuno, adolescentem
adeo pulchrū inter bibendū
deosculari, oblectariq; utro-
que illo, & osculo uidelicet,
& nectare. Quid si igitur uel
semel committam ipsi, quo ei
te osculetur, non amplius ac-
cusabis me, quod osculum il-
lius præstārius nectare puto.
IV. Pædiconum uerba hæc
sunt. Ego nō ita infamiuero,
ut labia mea adplicē mollicis
lo isti Phrygi, adeoq; efformi-
nato. IVP. Ne conuiceris, ge-

perosissima tu, amores meos
 nā mulierosus, & barbarus,
 & molliculus iste, suavior &
 desiderabilior, nolo autē dice
 dicere amplius, ne te magis ir
 ritem. IV. Vrinam uero & in
 uxorem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur, qua
 libus mihi, propter egregium
 istū pocillatorem, temulenter
 insultas. IVP. Imo uero Vul
 canum istum, filium tuū oport
 tebat nobis pocillari, claudi
 cantē uidelicet, & a fornace
 uenientem, plenū adhuc fauil
 lis, deposito paulo ante forci
 pe. Et ab illis ipsis digitis, ac
 cipere nos calicē, attractumq;
 ipsum interea osculari: quem
 neq; mater tu libenter oscula
 ta fueris, prae fuligine qua si
 tota illius exuista facie. Nimi
 rum suauia haec, adeoq; mul
 tum etiam pocillator iste, co
 honestat deorum conuiuū.
 nonne? Ganymedes autem
 hic uertum in Idam hinc able
 gandum est, quippe putus ac
 candidus est, & digitos ha
 bet roseos, etiam kute porri
 git poculum: & quod te o
 mnium mordet maxime, o
 sculatur dulcius ipso neſtare.
 IV. Nunc tibi & claudus, o
 Iupiter, Vulcanus est, & re
 fertus fuligine, atq; nausea af
 ficeris, cum aspicias ipsum, ex
 quo formosum & capilla
 tum istum Ida enutrit. Olim
 autem non uidebas ista, ne
 que tum fauilae, neque for
 nax ipsi absterrebat te, quo
 minus biberes illo porrigen
 te. IVP. Aegritudine Iuno, te
 ipsam afficis. nihil aliud agis,
 & nūti amorem eo magis
 incen

πρὶ γὰρ ὀδυνηδρίας, ὁ βαρβαρὸς, ὁ μα
 λθακὸς, ὑδίων καὶ ποθεινότηρ, ὁ βού
 λουμαι δὲ ἐπ' αὐτῷ, μὴ σὺ παροξύνῃς ἐπι
 κλίον. Η. αἴθε καὶ γαυμήσας αὐτὸν
 ἐμῷ νικῶ. μενεχθῶ γοῦν εἴη μοι σὺ τὸν
 οἶνοχόον τοῦτον ἐμπαρεινὸς. [οὐκ. ἀλλὰ
 τὸν Ἡφαιστον εἶδ' αὖ τὸν σὸν ἐν οἶνοχῶν
 ἐμῷν χαλδύοντα, ἐκ [?]. καμίνῃ θύοντα,
 ἐπ' αὐτῷ σπινθῆραν ἀνὰ πλινθίων, ἄρτι
 τῶν πυρόχηρα ἀποκλύθινον, καὶ ἀπ'
 ἐκείνων αὐτῶν τῶν διακτύλων λαμβά
 νον ἡμᾶς τῶν κύλικα, καὶ ἐπισπασσά
 μῃς φιλεῖται μεταξὺ, ὃν οὐδ' αἰεὶ ἡ
 μήτηρ σὺ ὑλίως φιλέσθας, ὑπὸ τῆς
 ἀσβόλῃς πετθῆλαμμένον τὰ πρόσθεν
 ποιεῖς ὑδίας πάλαι. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολλοῖς
 ὁ οἶνοχόος ἐκείνῳ ἐμπρέπει τῷ συμ
 ποσίῳ τῶν θινῶν. ὁ Γαυμῆδης δὲ, κα
 ταπεμπλήσας αὐτοῖς ἐς τὴν ἰδέαν. καθα
 ρὸς γάρ, καὶ ῥοδολαλάκφυλος, καὶ ἐπι
 σκαμίνων ἐρεγῶ τὸ ἔκπομα καὶ ὁ σελυ
 πτὴ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ὑδίων το νεκτα
 ρ. Η. νῦν καὶ χαλὸς ὢ [δὴ] ὁ Ἡφαι
 στος, καὶ οἱ δ' ἀκτυλοὶ ἀνὰ ξίλοι τῆς σῆς
 κύλικος, καὶ ἀσβόλῃς μεσὸς ἐστὶ, καὶ να
 πτῆς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότῃ τὸν καλὸν κρη
 μήτῳ τῷτον ὃ ἰδὼν ἀνέθρεψε. πάλαι
 δὲ ἐχ' ἰώρας ταῦτα, ὅτε οἱ σπινθῆρες,
 ὅτε ἡ καμίνος ἀπὲρ πρὸν σὺ, μὴ ἐχ' ὃ
 πίναν παρ' αὐτοῦ. [?]. λυγρὸς ὢ Ἡρα σι
 αυτῶν, οὐδ' ἔτι ἄλλο, καὶ μοι ἐπιείκεις τὸν

Ἰροτα [ηλο]υπῆθε. εἰ δ' ἄχθῃ παρὰ παι
δὸς ὡραίῃ διχομήνῃ τοῦ ἔκτομα, ὅτ' μὲν
ὁ ἵος οἶνοχοεῖτω. σὺ δ' ἔω Γανύμηδος,
ἡμοὶ μόνῳ ἀναδίδῃ τὴν κύλικα. καὶ
ἐφ' ἱκάσῃ δὲ φίλω με, καὶ ὅτε πλήρη
ὄρεοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἡμῶν ἄπο
λαμβανοῖς. ἢ τὸτο δ' ἀκρύβης; μὴ δ' ἐδίθῃ.
οἱ μὲν γὰρ, ὅν τις σε λυγρὸν ἰδὼν.

incendis, quia zelotypa es.
Quod si uero grauaris, a pue
ro formoso accipere poculū,
tibi quidē filius minuet potū.
Tu uero Ganymedes, mi
hi soli imple calicē, & cū quo
libet bis osculare me, & cum
plenū porrigis, & cū rursū
a me illū accipis. Quid ita la
chrymaris? Ne metue. Malū
enim feret, si quis tibi mole
stus esse uoluerit.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Iunonis quondam nimio succensus amore,

Trudicur Ixion ad phlegenthontis aquas.

Hunc semper rota fert. Et se sequiturq; fugitq;

Quisquis es hac poena gratior esse stude.

Ὁν ἰξίονα τῦτον ὄρας ὦ [δύο]

Τ ποῖόν τις τὸν προῶν ἡγήσῃ

[. ἀνθρώπων εἴη χρηστὸν ὦ

Ηρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωλῶ

ἡμῖν, ἀνάξιον τοῦ συμποσίου ὦν. Η.

ἀλλ' ἀνάξιός τις, ὅβρις γένων. ὡς μὴ

κίε σωίσω. [. τί δὲ ὄβρις; χρεὶ γὰρ

οἶμαι καὶ με ἐδίνα. Η. τ/δ' ἄλλο; καὶ

γὰρ ἀχύνομαι ἐπὶ αὐτὸ, βούτον τις

δ' ἐτόλμησεν. [. καὶ μὴν οἷον τὸτο καὶ

μᾶλλον ἄπορτος ἂν, ὅθι καὶ ἀχρόις ἐπε

χέρσιν. μὴν οὖν ἡμεῖς πινάσσω ἡμεῖς

γὰρ ὁποῖόν τι π' ἀχρόν, ἡπὸρ ἂν ὀκνή

σεν; ἐπὶ. Η. αὐτῶν ἡμεῖς, οὐκ ἄλλω

ἐνὰ ὦ [δύο], πολλῶν ἔδη χρόνον. καὶ τὸ

μὲν πρῶτον, ἡγνόν τὸ πᾶν, διότι

αὐτῶν

Ixionem hunc uidēs tu

I piter, quibus nam mor

ibus affectum putas?

IVP. Hominem esse utilem

Iuno, & combibonem: non

enim conuersaretur nobiscū,

si indignus conuiuiο foret.

IV. At indignus est, contume

liosus certe existens: quapro

pter non amplius cōuerfetur

uobiscum. IVP. Quid aut cō

tumeliē intulit? oportet enim

(ut puto) & me scire. IVN.

Quid uero aliud. Etenim etu

desco dicere ipsum, tale est qd

sibi sumpsit. IVP. Atqui ob

hoc tāto etiā magis dicere de

bebas, in quantum ille turpia

quorū conatur est. Nū igitur

sollicitauit aliquā ad stuprū?

intelligo enim cuiusmodi tur

pe sit, qd reformidaueris dice

re. IV. Ipsam me, non aliam

quāpiā Iupiter, longo iam

tempore

tempore. Ac primum quidē
ignorabam quid rei esset, cur
attente adeo in me aspiceret.
Ille autem etiam ingemisce-
bat & sublachrymabatur. Et
si quādo bibens tradidissē
Ganymedi poculum: hic pe-
tebat ex eo iam ipso bibere,
& capiens oculos abatur inte-
rea, et ad oculos admovebat,
& rursus prospectū in me in-
spicebat: hæc intelligebam
amatoria esse, et multo quidē
ēpore uerecundabar dicere
ad te, putabamq; cessaturū a
furore hominem. Postquā ue-
ro & sermones ausus est mi-
hi adhibere, ego dimittens il-
lū adhuc lachrymantē, & ad
genus pronolutū, obsecrans
auribus, ut ne cōtumelias sup-
plicantis illius audire, abij ut
tibi dicerē. Tu uero ipse uide
quomodo explores uirum.
IVP. Euge, sceleratus ille, in
me ipsum, & usq; ad Iunonis
nuptias etiā: adeone inebria-
tus est nectare? Cæterum nos
autores horū sumus, & ultra
modū amatores hominū, qui
quidam & conuivatores no-
stros ipsos fecimus. Digni igitur
uenti sunt, si bibētes simi-
lia atq; eadem nobiscum: de-
inde & aspicientes celestes
fistas formas, & quales nunq̃
viderint in terra, concupiue-
runt frui illis, amore capti ui-
delicet. Est autem amor uio-
lentū quiddam, & non homi-
nibus solū imperat, sed & no-
bis ipsis interdum. IV. Tuus
quidē & ualde hic dominus
est, & ducit te, & fert nasci
(ut aiunt) trahens, & sequeris
ipsum quocunq; duxerit te,
& itur

ἀταίς ἀφ' ὧρά τις ἐμὴ ὁ δὲ, καὶ ἔσπευ-
καὶ ὑπερέβηκεν. καὶ ἔπειτα πρὸς τὸν πα-
ραδόντα τῷ Γανυμῆδι τὸ ἔκπομα, ὁ
δὲ ἦτορ ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πίνων, καὶ λαβὼν,
ἔφαγε μετὰ τὸν, καὶ πρὸς τοὺς δὲ φθαλ-
μοὺς προσῆγε. καὶ αὖθις ἀφ' ὧρά τις ἐμὴ,
ταῦτα ὁ δὲ σιωπῶν, ὀρώμενός ἐστιν. καὶ
ἐπιπλεῖν μὲν ἰδοῦ μέν τις ἔσται πρὸς σέ, καὶ
ᾧ μέν κάωσάμεν τῆς ματιᾶς τὸν ἄνθρω-
ποι. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ
μοι προσενεγκῆναι, ἔγω μὲν ἀφ' ἧς αὖ
τὸν ἐπὶ δεικνύοντα. προκυλινδρῶν μῆλον,
ἐπιφραξάμεν τὰ ὦτα ὥς μηδὲ ἀκούειν
σάμεν αὖ τοῦ ὕβριος καὶ ἐκτεθῶντος, ἀ-
πὸ λῆθους θιφράθουσα, σὺ δ' αὖ τὸν ἔρας
ὅπως μέτα τὸν αἰθήρα. [εὐχὴ δὲ κατὰ
ρατὸν ἐπ' ἐμὴ αὐτῶν, καὶ μὴ χεῖρ
Ἡρας γάμοις ποσούτοισι ἐμαθύνῃ τοῦ
νίκτατος, ἀλλ' ἡμῶς τούτων αἰτίαι, καὶ
πρόφα τοῦ μητιῶν φιλήνθρωποι, οἳ γὰρ
καὶ συμπόται αὐτοὺς ἐποίησάμεθα.
συγγνωσὶ οὖν, ὃ πρὸντος ὁμοιωμῆναι,
καὶ ἰδόντος οὐράναια κάλλη, καὶ οἰαοῦ
πρὸς αἰῶνα ἐπὶ γῆς, ἐπιθυμήσαντες ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν, ἔρωσι ἀλόντος. ὁ δὲ
ἔρας, βίαιός τις ἐστίν, καὶ οὐκ οὐδὲν ὁρῶ
μόνον ἄρχον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν
ἐνίστη. Η. οὐ μὲν καὶ πάντες οὗτος γὰρ
λασότης ἐστίν, καὶ ἄγχι, καὶ φέρῃ τῆς
ῥήσος φασὶν ἰλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἐνθα
αὖ ἐγὼταί θι. καὶ ἀλλὰ τῇ ῥαδίδος, ἐπὶ
ὁ π

ὦ, πᾶν κελεύει. καὶ ὅλος κτῆμα καὶ
 παιδιὰ τοῦ ἑρώτος σύγχε. καὶ νῦν ἔσθ' ἰξί-
 ον οἶδ' ἀποδοῖν συγγνώμην ἀπονέμει,
 ἄτε καὶ αὐτὸς μοι χεύσεις ὥστε αὐτοῦ
 τὴν γυναικα, ἢ θι τὸν Πυρίθουμ ἔτας
 κεν. [ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἰκνέσθαι,
 ὅτι ἐγὼ ἔπαυξαις γλῶσσαι κατελθὼν ἐπὶ
 οἶδ' αὖ μοι δευτέρῳ πρὸς τὸ ἰξίον ὁμι-
 λᾶσθαι μὲν μηδὲ μὲν αὐτόν, μηδὲ ἀπο-
 θῆναι τὸ συμπόσιον. σπαιδὲν γὰρ, ἰπὶ δ'
 ὄρεα καὶ δὲ φῆς διακρύβει, καὶ ἀφόρητα
 πᾶχος. H. τί δ' (ὅς ἐστι δὲ αὖ γὰρ μὲν π
 ὕβρις καὶ καὶ σὺ ἔπειτα. [ὁ δὲ μὲν, ἀλλ'
 ὁ δὲ αὖτε ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ
 θι ὁμοιοι, ἐπαδ' αὖ λυθῇ τὸ συμπόσι-
 ον, καὶ ἐν ὁ ἀγχοῦ πνέει: τὸ δὲ καὶ ὑπὸ τ'
 ἑρώτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ
 φρόντοσ, οὕτω γὰρ πᾶν σωτὴρ αὐτῶν
 πᾶν, οἰκτιρῶν τε τυχερίαν τε καὶ ἐπιθυ-
 μίας. H. ἀπαγε, μὴ δρᾶσις ἔσται το
 ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. [ὁμοιοι ὑπόμα-
 γον δ' Ἡρα: τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δανόν
 ἀπὸ τ' πλάσματός, ὁ νεφέλη δ' ἰξίον
 σωῖται. H. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δ' οἶ-
 ξω, καὶ τὸ ἀγχοῦ ἐμὲ πρὶν ὅσα ὄρεα τῶν
 ὁμοιοι πᾶν. [οὐδὲν ἔστο φησὶ. οὐδὲ
 γὰρ ἡ νεφέλη ὥστε Ἡρα γίνονται ἂν οὐ
 τε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίον μόνον ἔξασπα
 θῆσται. H. ἀλλὰ οἱ πάντες ἀνθρώ-
 ποι ἀπαρόμοιοί εἰσι, αὐχέσθαι κατε-
 λθὲν ἰσως, καὶ λυγροῖν ἔπασσι, λίγρον

συγγνω

& immutatis facile in quod-
 cunque iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es u.
 Et nunc Ixioni, scio, quod ve-
 niam tribuis, ut qui & ipse a-
 dulterio cognoueris aliquan-
 do illius uxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. IVP. Ad
 huc enim tu meministi illo-
 rum, si quid ego lusi in terrâ
 descendens. Sed nosti, quid
 mihi uideatur de Ixione, post-
 tandum quidem ipsum ne-
 quaquam, neq; a coniugio ex-
 trudendum esse, rusticum enim
 foret. Sed quia amat, & ut
 ais, lachrymatur, & intolera-
 bilia patitur. IV. Quid nam-
 o Iupiter, metuo enim ne &
 tu contumeliosum aliquid di-
 cas. IVP. Nequaquam. Sed
 simulacrum ex nube fingen-
 tes tibi simile, postquam so-
 lutum fuerit coniugium, & il-
 le uigilat (ut par est) præ-
 more, ad concubitum adhi-
 beamus ipsi afferentes. Sic e-
 nim ab angendo animo for-
 tassis desisset, putans se conse-
 cutum esse desiderium. IV. Apa-
 ge, ut nunquam quicquam tem-
 pestiuū illi contingat, quādo
 ea ita, quæ supra ipsum sunt,
 concupiscit. IVP. Attamē pa-
 tere o Iuno. Quid enim adeo
 graue tibi accidet ex hoc fig-
 mento, si cum nube Ixion cō-
 gredietur? IV. Sed nubes e-
 go esse apparebo, & spiritudi-
 nē istā in me cōmittet ppter
 similitudinē. IVP. Nihil istud
 dicit neq; est nubes hæc unq̃
 Iuno erit, neq; tu nubes. Ixi-
 on aut̃ solū decipies. IV. Sed
 (ut omnes homines arrogan-
 tes sunt) gloriabit̃ descēdēs
 foris, & parabit̃ omnibus,
 dicent̃

dicens: coisse cum Iunone, et Iouis rivalem esse: forsitane etiam dixerit, me ipsum amare illi uero credetur, quando cum nube coierit. IVP. Igitur si quid tale dixerit, in infernum precipitur, ac rotæ miser alligatus, cum ipsa perpetuo circumvolvitur, & laboranti nunquam cessaturum sustinebit, pœnas uidelicet has pro amore dependens. IV. Non enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

συγγενήσῃ τῇ Ἥρῃ καὶ σύλλακτρον
ἔσῃ τῷ Διὶ καὶ που τάχα ἰφάν με φήσῃ
σεν αὐτῇ, οἱ δὲ πιστεύουσιν οὐκ ἐδόρε
τόδ' ὡς κέλεται σωλῶν. (οὐκ ἐστὶν ἔν τε
τοῦτόν τ' ἐπὶ, ἵς τὸν ἄδω ἐμπιστῶν,
προχθὲν ὀφλήσῃ προσδεθείς, συμπόρῃ
κλῆσται μετ' αὐτ' ἀνί, καὶ πόνον αὐ
πάντορ ἔξῃ, δίκῃ δίδου: ἔρωτ' ὅ.
Ἡ οὐ γὰρ δυνὸν ἔ το γὰρ ὁ τ' μετὰ
λαυχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Furto quam promptus fuerit Cyllenius infans

Exponit phæbo claudus ubiq; faber.

Sic natum memorant: etiam natura manebit

Illi, qui tali sidere prodit homo

Idistin, Apollo Ma
V izæ infantulum illum,
nuper genitū: ut for
mosus est, & arridet omni
bus, & iam quoq; tale quid
dam præ se fert, quasi in ma
gnū aliquod bonum euasū
rus sit. AP. illū ne ego infan
tē dicā, o Vulcane, aut in ma
gnū aliquod bonū euasurū:
qui ipso Iapeto antiquior est,
quantū ad fraudulentiam atti
net. V. Et quē adeo iuuita af
ficere potuerit, iam primū in
lucem xeditus AP. Interroga
Neptunū, cuius tridentē suffu
ratus est: aut Martē, nā & hu
ius subtraxit clā e uagina gla
diū, ut interim de me ipso nō
dicā, quē & arcu spoliavit &
sagittis. V. Hæcine infanti
lus & modo natus ille: qui uix
dū mouebatur in cunis inter

Ωρακας ὃ Ἀπολλων τὸ τίς
E Μάϊα βρίφος τὸ ἄρ' ἐλχθῶν,
ὡς καλὸν τέ ἐστὶ, καὶ προσγί
λα πᾶσι, καὶ δηλοῖ τὸ ὅτι ὡς μέγα ἀγα
θὸν ἀπεβησάμενος. Α. ἐκινῶ γὰρ ὃ
βρίφ' ὃ Ἥφαισι, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ ἔ
λαμπρὸν πρόβυτον ἐστὶν. ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ: Ἡ καὶ τίνα ἄρ' ἀδικήσας δὲ
ναυτοῦ ἀρτίτοχον ὄρι. Α. ὀρώτα τὸν Πο
σειδάωνα, εὐ τὴν πρίσταν ἐκλεψιν. ἢ
τὸν Ἀρη, καὶ τοῦτ' γὰρ ἐξέλαυσεν λα
θῶν τὸ καλὸν τὸ ξίφος. ἵνα μὴ ἱμῶν
τὸν λίσσῃ, ἐν ἀφώπλισι ἔ πόξῃ, καὶ
τῶν βελῶν. Ἡ. τὸ νογνὸν ταῦτα, ὃ μο
γις ἐκινῶτε ἐν τοῖς σπαραγμοῖς. Α. ὅσον
ὃ Ἥφαισι

ἔμαρτά με exerceo. Ceterū ip-
sa Maia illud quoq; dicebat,
quod neq; in caelo noctu ma-
neret, sed prę nimio agēdi stu-
dio ad inferos usq; descende-
ret, furaturus scilicet etiā inde
aliquid. Alarus autē quoq; est,
ac uirgā quādam apparauit,
turrificā potestare ac uim ha-
bentē, qua animas euocat, &
educit mortuos. V. Ego illā
dedi ipsi, ut esset quasi ludiv-
erū. A. Proinde & mercedē
istā tibi rettulit, forcipē uideli-
cet. V. Recte sane admonui-
sti, quare ibo, ut illū recipiā,
sicubi, ut ais, inter inuolucra
in cunis inueniri poterit.

νύκτας ἐν τοῖς οὐρανῶν, ἀλλ' ὑπὸ πειρασ-
μοῖς ἄλλοι τῶν ἁδού κατίσι, καὶ φανερὴ
κακότης δηλαδὴ. ὑπὸ πείρῃ δ' ἴσι.
καὶ ῥά βδομὴν ἡνὰ πεπονηται θαυμασί-
ων τῶν δυνάμεων, ἢ τοχαστοῦ, καὶ κα-
τάγει τοὺς νεκρούς. Ἡ ἰγὼ ἐκένωμ ἑσθ-
ρα οὐτδ' ἀπογνοῖν εἶναι. Α. τοιγαροῦν
ἀπίστωκί σοι τὸν μισθόν, τῶν πυρά-
γων. Ἡ δὲ ἔτι ἐπὶ μακρὰν ἔτι βαλίσσει
μαὶ ἀποληφόμην. Οὐ οὐτῶν, ἀπὸ τῶν φη-
σὶν ὡς ἐν τῇ ἀναρχίᾳ.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Vulcanus fin dit iussus Caput Alcitonantis.

Quo in latuit menses Pallas amica decem.

Artes proueniunt alti de sede parentis.

Nascitur è cerebro quippe Minerva dei.

Vid me oportet face-
re, Iupiter? uenio enim
ita ut iussisti, securim
habens acutissimam, etiā si la-
pides opus sit uno ictu disse-
care. Iu. Recte sane Vulcane.
Sed iā impacta illa, diuide mi-
hi caput in duas partes. VV.
Tentas me, num insanīā? Im-
pera igitur uere, quod uistibi
feri. IV. Diuidi mihi caluari-
am uolo: si uero non obedi-
ris mihi, me experieris non
nunc primum irascentem. Ve-
tuntamen ferire oportet au-
dacter, & præsenti animo, ne-
que cunctari. Pereo enim pre
dolore.

Ἰ με δ' ἴδω δ' ἔτι πειράσεσθαι γὰρ
Τὸς ἐκίλευσται, ἔχωρ τὸν πῖλον
κω δέξεται, ἀ καὶ λίθους
δύοι μιᾷ πληγῇ διατιμῆν. Ζ. εὖ γε ὁ
Ἡφαιστ, ἀλλὰ δὴ λὶ μου τῶν κεφαλῶν,
ὡς λυκαττονεκτὸν Ἡ. παρ' ἔμου, ἀ μέ-
μνηται πρόσταξ' ἰδ' οὐκ ἐκλήθε, ὅπως θε-
λας σοι γένεσθαι. Ζ. διαριθύναι μοι τὰ
κρῆματα. ὁ δ' ἀπεθόσθη, οὐκ ἔφη σφῶ-
τον ὄργισθαι πρὸς σὴ μου, ἀλλὰ χρὴ
καθικνέσθαι πᾶσι τοῖς θεοῖς, μὴδ' ἐμὲ
λῆν. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῇ ὀδύρῃ, καὶ

μου

μὲν τὸν ἰγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Η.
 ὦρα ὦ [δύ] μὴ πακὸν π ποιήσωμεν. ὁξύνε
 γὰρ ὁ πύλικός ἐστι, καὶ οὐκ ἀναμοή,
 οὐδ' ἐκτά τὴν ἀλγίστου μαώσετα
 τε. Ζ. πῶς νύ κε μόνον ὦ Ηφαιστ θεῶ
 ῥῶν. οἶδ' αὖ γὰρ ἰγὼ τὸ συμφέρον. Η.
 ἄκου μὲν, κατόισα δ' ἐ. ἡ γὰρ χρὴ ὡ
 νον, θῦ κλυδόντ'· τί τ' ἔτοισκόν ἔ
 κεπλ'· ἐμὶ γὰρ ὦ [δύ] πακὸν εἰ χρεῖ ἐν τῇ
 κεφαλῇ. ἀκούσας γὰρ ὁξύνουμ'· ὦδ' αὖ, τῇ
 λυκοῦ τὴν ὑπὸ τῆς μὲνιγγα παρβένο
 [οισ]οῖσιν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον. ὡσπου
 κρατόπιδον, ὃ κεφαλῇ ἐκλήθεος ἐ
 χον. ὢ δ' ἐκπιδ'· καὶ πυρρὸν χιρὶ, καὶ τὴν
 ἀσπίδα πιάσας, καὶ τὸ δόρυ πάλαι,
 καὶ ἰνθουσιᾶ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πα
 νύ καὶ ἀκμαία γαλίνηται ὅδ' ἐν βρα
 χί. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κροσσὶ καὶ πο
 τοῖ κόρην δ' αὖ [δύ] μαίοντά μοι ἀπό
 δος, ἱγνύσας μοι αὐτὴν. Ζ. ἄδ' ὕμνα
 τα αἰνέεις ὦ Ηφαιστ. παρβέν'· γὰρ αἰ
 θέλω μιν εἶν. ἰγὼ γούρ τό γε ἐπ' ἐμοί,
 ὅδ' ἐν ἀνπλήγω. Η. πῶς ἔβλομην.
 ἐμοὶ μιλῶσι τὰ λυπαρά. καὶ ὅδ' ἐσσωκα
 πᾶσα αὐτῇ. Ζ. ἔθι ῥέχθον οὐ
 το, σοι δ'· πλὴν οἶδ' αὖ, ὅτι ἀδωάτωρ
 ἔρξαι.

doloribus, qui mihi cerebrū
 inuertūt. V. Vide Iupiter, ne
 quid mali faciamus. Acuta e
 nim securis est, & non absq
 sanguine, neq; etiam ad Lu
 cinæ morem, tibi obstetrica
 bitur. IV. Incute modo Vul
 cane, audacter. Ego enim no
 ui quid sit conducibile. V. In
 uitis quidē, sed tamen feriā.
 Quid em̄ agat aliquis, te iube
 te? Sed quid hoc, puella arma
 ta hæc est. Magnū o Iupiter,
 malū habuisti in capite, Meri
 to igitur iracundus fuisti, tan
 tam intra cerebri panniculū,
 uirginem uiuā nutriens, idq;
 armatarum nimirum castra, nō
 caput habuisti, non aduertēs.
 Hæc uero etiam saltat, & cū
 armis tripudiat, clypeum co
 cutit, ac hastam uibrat, & qua
 si quodam furore concitatur.
 Et quod maximū est, formo
 sa admodū, ac maturis nubī
 lis annis, breuī adeo iā facta
 est. Ceruleos quidem oculos
 habens. Sed tamē & huic gra
 tiam addit galea. Quare o Iu
 piter, obstetricandi premium
 hoc mihi refer: Despōde mihi
 illā. I. Impossibilia petis, Vul
 cane, perpetuo em̄ uirgo ma
 nere uult. Ego certē, quantū
 in me est, nihil repugno. V.
 Hoc uolebā. Reliquū q; est,
 ipse curabo. Ac iā simul rapi
 am hinc. I. Si tibi facile adeo
 hoc, facias licet. Veruntamen
 illud scio, quod amas ea, quæ
 tibi contingere nequeunt.

ΠΟΞΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Excisum quondam semeles de uentre puellum,
 Ac femori insutum, Iuppiter edit oncas.

*In semel utero es conceptus, sed Ioue natus:
Hinc etiam nomen, Bacche bimatrix habes.*

Icet ne Mercuri, con
L uenire Iouē nunc. M.
 Nequaquam Neptu
 ne. NE. Attamen intro renū
 cia de me ipsi. M. Nemole
 flus sis, inquam, importunū
 enim hoc. Quare non pote
 ris ipsum uidere in presentia.
 N. Nū igitur cum Iunone cō
 cumbit. M. Non, sed diuersū
 quiddā esse. N. Intelligo, Ga
 nymedes intus est. M. Neq̃
 hoc, sed ipse infirmus aliqua
 tulū est. N. Vnde hoc Mer
 curi. Nescio enim quid graue
 narras. M. Pudet dicere, tale
 quiddā est. N. At nihil eo ti
 bi opus est apud me, patruus
 utiq; cū tibi sim. M. Peperit
 paulo ante, Neptuue. N. A
 ppage. An peperit ille. Ex q̃.
 Itaq; latuit ille nos Henna
 phroditus existens. At neq̃
 uterus eiustumorē aliquē pre
 se tulit. M. Recte dicis. Neq̃
 etiam ille partū intra se habe
 bat. N. Noui, rursū ex capī
 te peperit scilicet, quēadmo
 dū & Mineruam, habet em̃
 ille caput quoddā puerperū.
 M. Neq̃ illud, sed in foemo
 re gestauit partū, illum uideli
 cet ex Semele receptū. NE.
 Euge generosius, ut ille totus
 nobis, & ex omni parte cor
 poris impregando, idoneus
 atq; fecundus est. Sed que nā
 Semele ista est. M. Thebana
 mulier, ex filibus Cadmi u
 na. Huic congressus prægnā
 tē cā reitgr. N. Deinde uero
 ipse pro illa peperit. M. Atq̃
 adino

Στην ὧ Ερμῆ νῦν ἐντυχῆς
E ἔω Δίῃ. E. οὐδ' αὖτως ὧ Πό
 σιδωρ. P. ὅμως προσάγε
 λον αὐτῷ. E. μὴ ἐνόχλησθαι. ἀπαιρο
 γάρ. ὡς δὲ ἂν ἴδωσι αὐτὸν ἐν ἔω πα
 ρόντι. P. μὲν τῇ Ἡρῇ σωτηρίας. E. οὐκ,
 ἀλλ' ἐποροῖόν τί ἐστι. P. σωτήριον. ὁ γὰρ
 νυμφῶς ἐνδον. E. εἰ δὲ τοιοῦτον, ἀλλὰ μα
 λακῶς ἔχει αὐτός. P. πόθεν ὧ Ερμῆς
 δίδον γάρ τοιοῦτον. E. ἀχύνομαι ἐ
 πίην, ποῦτόν ἐστι. P. ἀλλ' ὅχι πρὸς
 ἐμὴ, θεῖόν γ' ὄντα. E. τί τοι κεν εἰς
 ὧ, ὧ Πόσιδωρ. P. ἀπαγ. τί τοι κεν ἐ
 κείνῳ. E. τίς τίνος. δακνὴν ἀνελήθε
 ἡμᾶς ἀνδρογύνῳ ὡς ἐλ' ὅδε ἐπεσήμεναι
 νῦν αὐτῷ ἢ ρακῆν ὄγκον πινῶ. E. εὐλό
 γος. οὐ γάρ ἐκείνη ἔχει τὸ ἐμβρυον. P.
 οἶδ' αὖ. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐγίγεν αὐτοῖς, ὡς
 πόρ τῶν Διῶν. τοκάδ' αὖ γάρ τῶν κε
 φαλῶν ἔχει. E. ὅχι, ἀλλ' ἐν ἔω μὲν ἐ
 κείνῳ, τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης ἕριφος. P. εὐγ
 ὁ γυναικός, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ
 πανταχόθεν το σῶματός, ἀλλὰ τίς ἡ Σε
 μέλη ἐστίν. E. θεβαία, το Κασσέμου θυγα
 τέρων μία. ταύτη σωθῆσθαι ἐγκόμο
 να, ἐποίησεν. P. ἔτα ἔτεκεν ὧ Ερμῆ
 αὐτ' ἐκείνης. E. καὶ μάλα. ἔ καὶ παρὰ
 δόξον εἶναι ὅτι οὐκ ἔ, τῶ μὲν γάρ Σε
 μέλει

μῆλιν ὑπὸ λαοῦ ἢ Ἡρα, οἷδι αὖ ὦς ἴ-
 λότυπός ἐστι, πέθεισ' αὐτῆσιν παρὰ τοῦ
 Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀσραπῶν παρ'
 αὐτῆς: ὥς δ' ἐπέειπε, καὶ ἔκιν' ἔχον
 καὶ τὸν κρόσσον, ἀνὰ φλέγη δ' ὄρο,
 φῶς, καὶ ἡ Σιμίλη μὲν διαφθείρεται
 ὑπὸ τοῦ πυρός. ἔμει δ' ἐκελύβεισ' ἀνὰ
 μέντα τῶν γαστέρας τῆς γυναικός, ὅσα
 καμίσσαι ἀτλῆς ἐπ' αὐτῶν τὸ ἔμβρυον
 ἐπὶ αὐτῶν ὄσον. καὶ ἐπὶ δ' ἡ δὴ σπέρματι, δὴ
 ἄνδρ' ἐκείνου μέρους, ἐντίθηται, ὥς
 ἀποτλεῖσθαι ἐνταῦθα. καὶ νῦν τρίτῳ
 ἔσθ' ἡμῶν ἐξέτακται αὐτὸ, καὶ μαλακῶς
 ἀπὸ τῶν ὀδόνων ἐχθρῶν. Π. νῦν ὅσον τὸ
 βρέφος ἐστίν; Ε. ἐς τὴν Νύκτα ἐκεί-
 νη, καμίσσαι, παρὶ δ' ὡς τοῦς νόμους ὅσα
 πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπονομαζέονται. Π.
 ὅσον ἄμφότερα τοῦ Διονύσου τῷ τοῦ
 καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ οἷός ἐστι; Ε. τοῖ-
 κω. ἀπὸ μὲν δ' ὅσον ὅσον αὐτῶν πρὸς τὸ
 παῖμα ὀσόν, καὶ τὰλλα σπέρματι,
 ὅς δ' ἂν νομίσῃται ὅσον ὅσον λυγρῶν.

admodum. Etiam si tibi alie-
 rum ac mirum uideatur. Nam
 Semelen dolis aggressa Iuno,
 (nostri aut ut sit zelotypa hec)
 persuadet ille, ut petat a Ioue,
 quo cū fulmine ac fulgure ad
 se ueniat. Quæ cum uerbis hu-
 ius inducta credidisset, uenit
 scilicet Iupiter fulmen secum por-
 tans, conflagrauit tectum, ipsa
 quæ Semele ex igne periit. Me
 aut iubet Iupiter, ut incisa illi-
 us aluo, partim ad se afferam,
 imperfectū illum quidē adhuc
 & intra septimū mensem con-
 ceptū. Quod ubi fecissem, ille
 dissecito foemore suo, intro illū
 recipit, ut ibi pſiceretur. Atq;
 ita iā tertio, postq̃ factum illud
 est, mense, denuo illū peperit,
 & nunc ex doloribus aliquan-
 tulū languidus est. N. Vbi igitur
 infans ille iā est; M. In Ny-
 sam hinc ablatū, tradidi illum
 nymphis enutriendū, Diony-
 sium cognominatū. N. Ergo
 utrumq;, Dionysij huius & pa-
 ter & mater illa est. M. Ita ui-
 detur. A heo igitur, ut illi aquū
 ad uulnus afferat, ac cætera ea,
 quæ ex more atque consuetu-
 fieri solent, quasi puerperæ
 procurem.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

*Mittitur ad solem diuorum nuncius aureum,
 Ne pellat tenebras propter adulterium.
 Sic propter flammæ animi, cæcosq; furores,
 Quidam collabi cætera cuncta uelint.*

Ω ΗΛΙΕ, μὴ ἑλῶσθης τῇ μέρει
 δ' ἵν' ἐς φησι, καὶ δ' αὖτερον,
 μὴ δ'

A V D Io Sol, ne hodie
 currum agas, inquit Iu-
 piter, neq; in crastinū
 B 2

neq̃et̃um in diem perendinū:
sed intus mane, fiatq̃ interea
perpetua una nox lōga. Qua-
re equos quidem iterum solu-
ant Horæ, tu uero restingue
ignem, & nunc tandē post lon-
gum interuallū temporis te ip-
sum recrea. S. Noua hæc atq̃
omnino aliena denuncians ue-
nis. Sed nunquid transgredi, si
ue peccare uisus sum inter agē-
dū, & extra fines cursum ha-
buisse? atq̃ id nunc irascitur il-
le mihi, noctemq̃ triplo maio-
rem die facere statuit? MBR.
Nihil tale, neq̃ hoc etiam per-
petuo fiet: sed ipse nunc opus
habet, noctem sibi fieri cōsue-
to longiorum. SOL. Vbi au-
tem etiam ille est: aut unde ip-
se emissus est, ut hæc nuncia-
res mihi? MER. Ex Boetia,
ab vxore Amphitryonis,
cum qua concumbit. SOL.
Amator illius: atque ira illi fa-
tis non est nox vna? ME. Ne
quaquam. Nasci enim quen-
dam oportet ex hoc concubi-
tu, magnum. atque multorum
certaminum uictorem, deum.
Hoc igitur una nocte absolui
ac perfici impossibile est. SO.
Sed absoluat atq̃ ad exitum
perducatur ille, quod sanctum se-
lixq̃ sit. Veruntamen hæc
Mercuri, temporibus Saturui
nō fiebant, (soli enim hic nos
sumus.) Neq̃ ille tum ab uxo-
re Rhea diuertebat, aut seor-
sim cubabat: neq̃ etiam reli-
cto cælo Thebis dormiebat.
Sed dies quidem sum dies e-
rat, nox autem ad suum certū
spacium, secundum proportio-
nem horarum agebatur: pere-
grinum uero aut immutatum
nihil. neq̃ ille tum unquam cū

uulū

μίδ' ἴς φτίλω ἡμόρῳ, ἀλλ' ἐνδὲρ
μία. καὶ τὸ μεταξὺ μία πῆς ἔσω νύξ
μακρά· ὥς τ' ἐλυσσώσων μῦθ' αἰ ὄρα αἰ
θῆς τοῦ ἱπποῦς, σὺ δ' ἐσθῆθ' τὸ πῦρ,
καὶ οὐάπωνι σὺ μακροῦ σιανῶν. Η.
καυὰ ταῦ τε ὦ Ερμῆ, καὶ ἀλλόχ' τα-
θῆκας παρὰ γαλῶν, ἀλλὰ μὴ παρὰ δῶ-
νθ' ἐπ' ἰσθῆα ἐν ῥοῇ θρόνῳ, καὶ ἔξω
ἐλᾶσαι τῶν ὄρων, καὶ ἅ μοι ἄχεται,
καὶ τὴν νύκτα τριπλασίῳ τῆς ἡμόρῳ
ἐπιῆσαι δ' ἐγὼ γινώσκω. Ε. οὐδ' ἐν τοιοῦ-
τον, οὐδ' ἔς ἀνὶ τῷτο ἔσται, δ' ἔται δ' ἐ-
ν νῦν αὐτὸς ἐπιμηκισσώων γένεσθαι
οἱ τὴν νύκτα. Η. ποῦ δ' καὶ ἐστίν, ἢ πό-
θεν ἐξ ἐπιμφοῦς ἀγγαλῶν ταῦ τὰ μοι
Ε. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλέκ, παρὰ τῆς Δα-
φηνόων θ' ἡρωακὸς, ἢ σὺν ἴσθ' Η. ἰ-
σθ' αὐτῆς· ἔπει οὐ χί' κ' αὐτὸς ἑξ ἑμῆς· Ε-
ξ ἑμῆς, τ' ἐχθρῶν γὰρ πῖνα δ' ἐκ τῶ
ὀμιλίας τῶν τῆς μῆραν, καὶ πολλὰ ἀθλῶν
θῆδ' ἔμ. τοῦτον οὐκ ἐν μὲν τῇ ἀποτε-
λεσθῶν αὐτῶν ἄδύνατον. Η. ἀλλὰ τελεσθῶν
γέτω μῦθ' ἀραθῆν' τυχα ταῦτα δ' οὐκ
ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγὼ γινώσκω ἐπὶ τοῦ Κρόνου.
αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἴσμεν. οὐδ' ἀπόχ' ἴ-
τ' ἐκ τῆς πει τῆς Ρέας λῶν, οὐδ' ἀ-
πολιπῶν ἄν τὸν οὐρανὸν ἐν ὁρίων
ἐκ τῆς μῆρας, ἀλλὰ ἡμόρῳ μῦθ' ἢ ἡ μῆ-
ρας, νύξ δ' ἐστὶν ἡ μῆρας τὸ αὐτῆς, οὐδ' ἄ-
λλ' ὅν ταις ὁρίων. ξῖνος δ' ἢ παρὰ
λατῶν, οὐδ' ἴσθ', ἢ ἄν ἐκ τῆς μῆρας

ποτα

πρὸς ἡμῶν θνητῇ γυναικί· νῦν δ' οὖν
 σέθεν γυναικὸν ἵκηται, καὶ ἀνδραγαθῶς
 τὰ πάτερ, καὶ ἀκαμπτεῖρους μὲν γα-
 ρίδια τοῖς ἵπποις ὑπὸ τ' ἀργαῖς, δ' ὅς
 ὄρου δ' ἐπὶ τῶν δ' ὁδῶν, ἀπρὸς ἡμῶν σὺν
 ἱστῇ πρὸς ἡμῶν, τῆτο δ' ὁμοθυ-
 μως ἀθλίως ἐν σκοτεινῇ σελήνῃ.
 τοῖαντα ἀπολαύθονται τῶν Διὸς ὁρῶ-
 τας, καὶ καθιδόνται περὶ μένοντες, ἐς
 ἃς ἡμέρας ἀποτελεῖται τὸν ἀθλητὴν,
 ὅς τις ἂν ὑπὸ μακρῇ ἡμέρᾳ ὄφθῃ. Ε-
 σιώπα ὦ Ἥλα, μὴ περικὸν ἀπολαύ-
 σης τῶν λόγων. ἐγὼ δ' ἵσταμαι τῶν Σε-
 λήνης ἀπλοῶν, καὶ τὸν ὕπνον, ἀπα-
 γαλῶ καὶ κένους ἀπὸ τ' οὐρανῶν ἀπέσπλη.
 τῶν μὲν, ὅλῃ προκαίειται, τὸν δ' ὕπ-
 νον, μὴ ἀνείναι τοὺς ὁμοθυμῶντες, ὅς ἂν
 νοήσασιν μακρῶν οὗτο τῆς νύκτα γα-
 γημῶν,

muliere mortali quicquam rei
 habuit. At nunc infelici mu-
 lierculae causa, oportet omnia
 sursum & deorsum uerti. Ae-
 quos quidem præfractiores
 & difficiliore fieri, ob ocium
 & desidiam, uiam autem aspe-
 riorum eo quod toto triduo
 non usurpabitur. Homines
 præterea misere in tenebrico-
 so uiuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequentur illi
 scilicet, sedebuntque ex pectā-
 tes, donec ille athletam istum,
 quem dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. MER. Tace, o
 Sol, ne quid mali pro his di-
 ctis tuis nanciscare. Ego uero
 ad Lunam hinc abiens, & ad
 Somnum, renunciabo etiam
 illis, quæ Iupiter mandauit: il-
 li quidem, ut ne procedat citi-
 us; huic autem, ut ne remittas
 a se homines, quo ignorent
 longam adeo noctem hanc in-
 ille.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Cynthia per pulchri capitur forma Endymionis,

Quem solita è media uisere sæpe uia est.

Post etiam queritur cythereia mater Amoris,

De gnati factis, nequitiaq; graui.

Ἰταῦτα ὦ Σελήνη φασὶ πρὸς
 Τὴν σε, ὅπου τ' ἂν κατὰ τὴν
 Καρίαν γένῃ, ἵσταναι μὲν σε τ'
 ὄντος, ἀφορᾶσαι ἐς τὴν Ενδυμίωνα
 καθύδρου, ἵνα παύσῃ, ἅτε κυνηγίτῃ
 ὄντι,

Quid hæc o Luna, fa-
 cere te aiunt, quoribus
 ad Cariam peruenis,
 ut currum sis, ac desuper as-
 pectes Endymionem, dormi-
 entem sub dio tanquam uena-
 torem aliquem: interdum au-

tem etiam descendas ad ipsum
ex media uia? LVN. Interro-
ga o Venus filium tuum, qui
mihi harum rerum autor est,
VEN. Sine. Contu meliosus
ille est. Me quippe matrem ip-
sius. quibus modis affectit? nūc
quidem in Idam adigens An-
chise causa Troianē nunc au-
tem in Libanum ad Assyrium
illum adolescentem, quem &
Proserpinæ desiderabilem fe-
cit, & me ex dimidia parte, a-
moribus meis priuauit. Qua-
re iā saepe illi interminata sum,
ni desinat talia facere. fracturā
esse me ipsius & arcus & pha-
retam, amputaturam autem
etiam alas. Iampridem uero
& plagas ipsi nates incussi san-
dalie, sed ille, nescio quo pa-
cto, tum quidem statim metu-
ens ac supplicans, paulo post
omnium obliuiscitur. Verum
dic mihi formosus ne Endy-
mion iste est. Nam hoc qui-
dem solatio fuerit malo huic,
LVN. Mihi quidem etiam
admodum formosus o Ve-
nus, uidetur, & maxime quan-
do iustrata super rupem chla-
mide dormit, læua tenens sa-
gittas; paulatim e manu pro-
labentes. Dextra autem cir-
ca caput sursum uersus reflexa
decorem affert faciei, cui cir-
cumfunditur. Ipse uero solu-
tus somno, anhelat ambro-
sium illum halitum. Tunc igitur
tacite equidem & sine ul-
lo strepitu descendens ac sum-
mis digitis insistentes, ut ne ex-
perfactus ille, perturbari
possit. Scis igitur quid tibi

ἔντα, ἰσότῃ δὲ καὶ καταβαίνων ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τ' ὀδοῦ Σ. ὁρώτα ὃ Δο-
φροδίτη τὸν σὸν ἢ ὅν, ὅς μοι πούτῳ
ἔπιπῃ. Δ. ἴα, ἐκδ' ὅθ' εὐχέσῃς ἴσῃ. ἴ-
μει γοῦν αὐτοῦ τὴν μητρίαν οἶα δ' ἴσῃ
κον, ἄρτι μὲν ἐς τὴν ἰδίαν κατὰ γον,
Δ. χί' ὅν' ἔπειτα τοῖς ἰλίοις, ἄρτι δ' ἐς τ'
Λύδοισιν ἐπὶ τ' ἀσύνειον ἐκδ' οὐ μαρ-
κίον, ὅθεν τῇ Γόρσιν ὁπλίστη ἰπὸν ἔρασαν
ἐπὶ ἡσας, ἵς ἡμισείας ἀφείλετό μοι τὸν
ὁρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἠπείληται, ὅ
μὴ πᾶν σῶνται ποιεῖν, κλάσας μοι αὐ-
τὸν τὰ πόδας, καὶ τὴν φάρυγγα, πεισ-
ρῆσθαι δὲ καὶ τὰ πῆδρα. ὅδ' ἡ δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινε εἰς τὰς πυγὰς ὅρ-
σας δ' ἄλφ. ὃ δὲ, οὐκ εἶδ' ὅπως τοῖς
ρῶντικα δ' ἰδίως, καὶ ἰκνύδων, μετ'
ὀλίγον ἐπιλήλυσαι ἀπάντων. ἄτάρ
ἐπὶ μοι, καλὸς δ' Ἐνδυμίων ἐστίν· ἐν-
παρὰ μὲν ἦτορ γὰρ οὕτω τὸ δ' αὖτε. Ζ-
εμοί μὲν πᾶν καλὸς ὁ Δοφροδίτη δ' οὐ
κἄ, καὶ μάλα οὕτω ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ
τ' πῆδας τὴν χλαμύδα καθύδ' ὅς, τῇ
λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ὅδ' ἡ ἐκ τῆς
χερὸς ἐπὶ ῥέοντα. ἡ δ' ἐξ ἰδ' ἡ πρὶ τὴν
κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη,
ἐπὶ τῇ πρὸ πρόσωπον περικεμήνη.
ὃ δὲ ἐπὶ τ' ὕπνου λελυμῖν, ἀναπνέ-
τὸ ἀμβρόσιον ἐκδ' οὐ δάμα. τότε τοῖς
νυκτὶ ἀποφῶντι καλῶσαι, ἐπ' ἄκρῳ
τῷ δακτύλῳ βιβηκία, ὥς ἂν μὴ
ἀνιγγοί

ὅτι γρόμιον ἔκταρα χέειν, οἷα πᾶν
 οὐρ θι λήγοιμι τὰ μεταυῦτα πλῶν
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῆς ἔραος.

post hæc dictura fuerim, sed
 pereō equidem amore.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Omnia uincit amor: pharetrato dii quod cædunt,

Quos uarijs formis subiuga duxit amor.

Pontigena exprobat quod se spoliarit amore,

Qui sapis huic puero deditus esse caue.

Τέκνον ἔρωτος, ὄρα οἷα ποιεῖς.

Ω οὐ τὰ ἐν τῇ γῆ λίσσω ὁπότε

τὺς ἀνθρώπους ἀναπέθεις, καὶ

αὐτῶν ἕκαστ' ἀλλήλων ὄργαζεσθαι, ἀλ-

λά καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ὅς τὸν μὲν

Δία πολυμορφον ἐπίδρακνύεις, ἀλλά τ-

τορ ἐς δ. π. ἂν θι ἐπὶ το καίρῳ ὀδκῇ.

τὴν σιλήων ὃ καθαίρει ἐκ τῶ οὐρανοῦ,

τὸν ἕλιον ὃ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύ-

ναι ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιληλησμένον

τῇ πᾶσι, καὶ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μη-

τέρω ὑβρίζεις, θαρρόν ποιεῖς, ἀλλὰ σὺ ὧ

ποληρότατε, καὶ τὴν Πίστιν αὐ τὴν

γῆν ἔθης, καὶ μητέρω το σούτων θεῶν,

ὅτι πρὸς παιδοδραστῆν, καὶ τὸ φρύγιον

μαράκιον ἐκείνο ποθεῖς. καὶ νῦν ἐκείνη μί-

μηται ὑπὸ τοῦ. καὶ βουξαμένη τὴν λείον

τας, παραλαβὼν καὶ τὴν Κορύβαντας.

ἄτε μανικὸς καὶ αὐτὸς ὄντας, ἀνὰ καὶ

κάτω τὴν Ἰδῶν πεισπορεύσιν. ἡ μίρ,

ὀλοφύσσει ἐπὶ τοῖς Διτῶν, οἱ Κορύβαντας

τὸς

VPIDO gnate, uide

C quæ facis flagitia. Nō

iam de his loquor,

quæ te impulsore mortales

in terra, uel in se quisq; uel in

uicem alij in alios faciunt, ue-

rum de his ago, quæ apud su-

peros quoque designas, qui

quidem Iouem ipsum cogis

uarias assumere formas, in

quodcunq; tibi pro tempore

uisum fuerit, eum uertens, tū

Lunā e celo deuocas. Quin

& Solem aliquoties compel

lis lentum apud Clymenem

cessare, aurigadi muneris ob-

litum, nam quicquid iniuriæ

in me matrem etiam commi-

tis, audacter ac tanquam tuto

facis. Verū tu quidem o deo

rum omnium confidētissime,

Rheam in super ipsam iam a-

num, præterea dierum tam

multorum parentem, eo per-

pulisti, ut pusionem adamet,

atq; in Phrygium illum ado-

lescensulum depercat, ac tua

iam opera insanit, iunctisq; le-

onibus, adhibitis item Cory-

bantibus, quippe qui & ipsi

furore quodā sunt afflati, per

Idam montem sursum ac deo

orsum oberrat, ipsa quidem
Attis amore eiulans. Ceterū
Corybantum alius suum ipse
cubitū ense defecit, alius de-
missa coma per mōtes fertur
insanus, alius cornu canit, ali-
us tympano tonat, alius cym-
balo perstreper: breuiter, ois
undiquaq; Ida tumultus atq;
insanæ plena est. Proinde cū
ēta timeo: metuo ne tale quid
accidat, quandopuidē re pro-
dixi, ut si quando resipiscat
Rheæ, uel potius si pergar in-
sanire, Corybantibus impe-
ret, ut te correptū discerpant,
aut leonibus obijciāt. Hic me
solicitat metus quod uideam
tibi periculū imminere. CV.
Ocio animo esto mater, si
quidē leonibus etiam ipsis iā
familiaris sum factus, ita ut sæ-
penumero, consensu eorum
tergis, prehensaq; iuba, equi-
tis ritu insidēs, illos agitē. At
uero illi interim mihi caudis
ablādiantur, ac manū ori in-
sertā receptant, lambūtq; de-
inde mihi reddūt innociam.
Porro Rheæ ipsi, quando tā-
dē uacauerit, ut me ulciscatur,
quum in Atte sit tota? Postre-
mo qd ego pecco, quū respul-
chras, ut sunt, offero ac demō-
stro? Vos ne appetite res pul-
chras, quare his de rebus ne
in me crimē cōserte. Num uis
ipsa tu mater, uti neq; tu post
hac Martē ames, neq; ille te?
V Ut es peruicax, & nulla in-
re nō superas. Atrament horū
q; dixi, aliquādo memineris.

τὸν ᾧ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν
 πῦχυν· ὁ δ' ᾧ, ἀνὴς τὴν κόμην, ἴτη μὲν
 νῶς ὄχρ' ὦν ὀρῶν· ὁ δ' ᾧ, αὐλας τῷ κορυβ-
 τῇ· ὁ δ' ᾧ, ἐπιβομβῇ ὡδ' τυμπάνῳ, ἢ ἐπικ-
 τυπῇ ὡδ' κυμβάλῳ, καὶ ὅλως θόρυβῳ
 καὶ μουσικῇ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἅπαντά ἱσθ'· εἰ
 ὄχρ' τοῖνυν ἅπαντα· δι' ὄχρ' τὸ τοῖστον
 ἢ μίχα σὲ πακόν ταχῶς, μὴ ἀπομα-
 νῆσά ποτε ἢ Ρία, ἢ καὶ μᾶλλον ἐπὶ ἐν αὐ-
 τῇ οὔσαι, κυλῶσθ' ὅς κε κορύβοντα
 συλλαβόντας σὲ ὄχρασάσων, ἢ τοῖς
 λίσσιν παραβελῇ· ταῦτα δι' ὄχρ', κινῶ
 ἰδύοντά σε ὀρῶσα, Εὐθάρρῳ μὲν τῶν, ἐ-
 πὶ καὶ τῆς λίσσιν αὐτοῖς ἢ δ' ἡ ξωθήης
 ἑμὶ, καὶ πολυάκις ποσσέδας ἐπὶ τὰ νῶ-
 ῖα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενῳ· ἔνιο χῶ-
 αὐτοῦς, οἱ δ' ᾧ, σαίνεσσι μὲν, καὶ τὴν χεῖρα
 δι' χόμῃσι τὸ σῶμα, περιλιχνησά-
 μῃσι ἀποδιδόσσι μοι· αὐτῇ μὲν γὰρ ἢ
 Ρία, πότε ἂν ἐκίνησ' ὀλῶν ἀράχοι ἐπὶ
 ἑμὶ, ὅλη οὔσαι ἐν ὡδ' Αττῆσι καὶ ριπῇ
 γὰρ ἀδικῶ, διακύνε τὰ καλὰ οἷά ἐστιν
 μὲς δι' μὴ ἱφίωδ' ὦν παλῶν, μὴ ρίνυν
 ἑμὶ ἀπαῶνι ρύτων· ἢ ἔλπεσ' οὐ μὲν
 τῶν αὐτῇ μηκέτι ὄρῶν, μὴ τὴ σὲ το-
 Δριως, μὴ τ' ἐκάνον ὄν· Α· ὡς δ' ἄνους ὦ,
 καὶ κρατὶς ἀποιῶν, ἀλλὰ μὲν ἡσὶ μὴ
 ποτὶ τῶν λόγων.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΕΙ ΗΡΑ
ΚΛΕΟΥΣ.

Now

*Non uult inferior factis Asclepius esse
Herculis, ateo qui dedit ossa rogo:
Dirimit hanc litem radiantis Rector Olympi
Quòd præstent me dica uiribus usq; manus.*

Δούσαδι ὦ Ασκληπιε καὶ ἡρά

καὶ ἱρίσοντοῦ πρὸς ἀλλήλους

ἔσσορ ἀνθρώποι. ἀπριπῆ

γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλοτρία τοῦ συμφοσί

ον τῶν θεῶν. Ἡ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὃ Ζεὺς φυ

ρνί. πν φαρμακία προκατακλίινει καί

μου; Δ. νή Δία. καὶ ἀμύνων ἔσμι. Ἡ.

κατὰ τί μ' ἐμβρόντη τι; ἢ δὴ πρὶ σε ὃ

θεὸς ἐκείνων σπον, ἔκ μὴ θέμις ποιοῦντα,

νῦν δ' ἐκστ' ἔλινον ἐνθεῖς ἀποστασίας με

τέλιν φασσι. Δ. ἐπιλίηνσαι γὰρ καὶ σὺ ὃ

ἡρακλῆος, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτε

μοι ὄναδ' ἴσες πῦρ. Ἡ. οὐκ ἐν ἴσας καὶ

ἑμοὶα βεβίωται ἡμῖν: ὅς Διός μιν ἡός

ἔσμι, τοσαῦτα ὃ πεπνόνκα, ἐκπαθαίρον

πν βίον, θηρία καταγωνιζόμεναι, καὶ

ἀνθρώπους ὑβρίζας πτωροῦμεναι. σὺ

δ' ἐρίσοτόμεναι, καὶ ἀγύρτης, νοθῶσι

μὲν ἴσας ἀνθρώπων χρεῖσιν ἐπιθεῖ

σαν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδ' δ' ἐοῦ,

δ' ἐν ἐπὶ δ' αἰγμίναι. Δ. ἐπὶ λίγας. ὅπ

ου πὲρ ἐγκώματα ἰασάμεναι ὅτε πρὸ

δω ἀνθρώδ' ἐμίφλεκται, ὑπ' ἀμφοῖν

δ' ἐκπαθαίρονται τῷ σώματι, ἔν χηρῶ

ι, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ δ' ἐ

κὼ καὶ μὴ ἐν ἄλλῳ, οὐτ' ἐσθδύλοισιν ὅσιν

σὺ σὺ,

Esfinite, o Aesculapi

D & tu Hercules, contē

dere inter uos iurgijs

perinde ut homines. Indeco

ra enim hæc, & a cōiuijs der

orum aliena. H. At uis, o Iupī

ter, medicamentarium istum

priore loco accumbere, quā

me? AB. Quid nī, per Iouem

melior quoque enim sum. H.

In quo igitur o attonite: an q

te Iuppiter fulmine aliquan

do percussit, eo quod, quæ ne

fas erat, feceras: nunc aut ex

miseri cordia iterum immora

litaris particeps factus es?

A. Oblitus uero etiam tu es

Hercules, q in Oeta confla

grasti, quando quidē mihi ig

nem obijcis? H. Nequaquam

æqualia atq; similia sunt quæ

uterq; in uita egimus, ut q ip

se quidem Iouis filius sim, tan

tos aut labores sustinuerim,

expurgata uira, deuictis be

stijs et hominibus cōtumelio

sis, uiuicta ac poena affectis.

Tu uero radicū incisor es, &

circulator, egrotantibus fortā

sis hominibus utilis medica

mētā adhibendorū uirila aut nī

hil quicquā opere præstitisti.

A. Recte dicis, quoniam et in

ustiones tuas curavi, quando

paulo ante ascēdisti ad nos se

miustularus, corpore utrinq;

corrupto ac perditō, et a tūm

ca isti, & post illā, etiam a flā

ma. Ego uero quidē si nihil u

B 5

hinc, tamen, neq; seruiui, quē
admodum tu, neq; lanificium
exercui in Lydia indutus pur
pura, & ab Omphale uerber
ratus sandalio aureo, neq; ue
ro etiā infaniens, occidi libe
ros & uxorem. H. Nisi defi
nas conuiciari, statim admo
dum senties, quod non multū
tibi profutura sit immortali
tas. Quoniam sublatum hinc
e coelo præcipitem dabo te,
ut ne ipse quidem Pæon cu
rauerit te, diminuto atq; effra
cto tibi cerebro. IV. Desini
te, inquam, & ne perturbare
nobis conuersationem hanc,
aut ambos hinc ablegabo
uos e conuiuiō. Quanquam
etiam æquum est o Hercules
priorē loco accumbare Ae
sculapium, quippe qui & pri
or mortuus est.

σὸς σὺ, οὗτε ἔξαγον ἔειπεν Ἀυδίῃ,
πορφυρίδι ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμυμον
ὑπὸ τῆς Ομφάλης χυρσὼ σαρδάλῳ.
ἀλλ' οὐδ' ἐμὲ ἀγχολήσεις ἀπικίθαι τῷ
τίκτει, καὶ τῶν γυναικῶν. Ἡ. ὅ μὴ παύ
σῃ λαϊόρου μῦθος μοι, αὐτὰρ μάλα ἄρ
σῃ, ὥς οὐ πολὺ σε θήσῃς ἢ ἀθανασίας,
ἐπὶ ἀράμυθος σε ῥ(ψ) ἐπὶ κεφαλῇ
ἐκ τοῦ οὐρανῶν, ὅς τις μὲν τὸν Παιήσο
να ἰάξει αἰσὶν, τὸ κραίον σωτηρίῃ
τα. Ζ. παύσαι δὲ φημι, καὶ μὴ ἐπιταύ
ράτ' ἐτι ἤμῃ τῶν ξανουσίῳ, ἢ ἀμφο
τέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς πρὸ συμπο
σίῳ. καὶ τοι ἐύγνωμον ὦ Ἡρακλῆος,
προεπτεκλίνεαι οὐ τὸν Ἀσκληπιο
ῶν, ἄτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Formosum luget puerum crinitus Apollo:

Cui disco ludens perdidit ipse animam.

Sanguine de rubeo prouenit flos hyacinthus

In folijs gemitus uerba notata uides.

VID uero tristis es

Q. Apollo? AP. Quo
niam o Mercuri, mi

ser atq; infelix circa amores
sum. MER. Dignum quidē
mœrore hoc: sed tu quo pa
cto miser atq; infelix es? An
adhuc dolore afficit te, id q
cū Daphne accidit? AP. Ne
quaquam, sed amasiū doleo,
Laconē illū Oebali filiū. M.
An mortuus est Hyacinthus?
dic mihi. AP. Atq; admodū.

I σκυθρωπὸς ὦ Ἀπολλων

T. Α. ὅ π' ὦ Ἑρμῇ δύσυχῳ ἐν ρ(ψ)

ὄρα τῶν, Ε. ἄξιον μὲν λύπη

τὸ τοιοῦτον, σὺ δ' ἐπὶ τῷ δύσυχῳ ἔειπες

τὰ τῶν δ' ὁρίσω σε λυπῆσαι. Α. ὅτι

μὲν, ἀλλ' ὁρῶ μῦθον παρθῶ τὸν λαλῶ

να τὸν Οἰβάδην, Ε. τί θνητὴ γὰρ εἶπ' ἐμοί

ὁ Ὑάκινθος. Α. καὶ μάλ' αἰ. Ε. πρὸς τί

16

ὦ Ἀπολλων· ἢ τίς οὕτως αὐτοῦ ὄρατος
 ἦν, ὥς ἀποκτείναι τὸ καλὸν ἰκάνομαι,
 φολκίοις· Ἀ. αὐτὸ ἐμοῦ τὸ ἔργον, Ε. οὐ
 βούλῃ ἐμάχῃς ὦ Ἀπολλων· Ἀ. οὐκ ἀλλὰ
 δύσυχθι μοι πᾶσι ἀκούσιον ἐγείρω. Ε.
 πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι πρὸ λόγον. Ἀ.
 δισκοῦσθαι ἐμάνθωνι, καὶ γὰρ συνιδίσκεν
 υἱὸν αὐτοῦ. ὃ δὲ κακίστα οὐκ ἐμὸν ἀπολύ
 ομαι· ὅς τις φεύγῃ, ἔρα μὲν ἐκ πολλῶν καὶ
 αὐτὸς, ἀμεινύμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων
 τὴν ὑπόθεσιν, ἐγὼ μὲν αὐτὴν ἔριψα βί
 σφι. ἔωθα μὲν τὸν δίσκον ἐς τὸ αἶμα, ὃ
 δὲ, ἀπὸ τοῦ Ταυγίτου καταπεπύσας,
 ἐπὶ κεφαλῇ τῷ παίδι ἐνέσπασα φέ
 ρον αὐτόν, ὅς τις ἀπὸ μὲν πληγῆς αἰμά
 τε φεύγει, ἀπὸ τοῦ καὶ τὸν παῖδα δύνει
 ἀποθαιναι. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν ζεύρομαι
 αὐτὴν ἡμῶν κατὰ τοξόους, φέρ
 ον ἐπὶ πατρίδι· ἔχει δὲ ὄρους. τῷ
 παίδι δὲ, καὶ τὰ φονὴν ἐχούσῃ ἐν Ἀμύ
 κλαις, ὅπου δὲ δίσκος αὐτὸν κατέβα
 λε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθ' αὐτῶν
 δύναι τὴν γλῶσσαν ἰσοῖσιν. ἡ δὲ Ερ
 μή, καὶ οὐρανὸν αὐτῶν ἀπ' αὐτῶν.
 ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαύοντα τῷ
 νεκρῷ, ἅρα δὲ ὁλόγως λελυπημένη δακρύ
 ον, καὶ ὦ Ἀπολλων ἡδεις γὰρ θνητὸν πρ
 οσημένον τὸν ὀρώμενον, ὅς τις μὴ ἄχθ
 ἀποθαμόντος.

M. Vnde Apollo: aut quis i
 ta ab omni amore alienus fu
 it, ut occiderit formosum illū
 puerum? A. Meum ipsius fa
 ctū hoc est: M. Quid igitur,
 infanitiū Apollo? A. Non,
 sed infortunim quoddā inui
 to mihi accidit. M. Quomo
 do? cupio em̄ audire rationē
 hanc. AP. Disco ludere disce
 bat, atq; ego una cū illo lude
 bam. Ceterū uentorū omniū
 pessime perdisis Zephyrus
 amabat quidē longo iam tem
 pore etiam ipse illū. Verum
 neglecto eo, & contemptum
 istum non ferente, ego quidē,
 quemadmodum consueuera
 mus, discum in altum sursum
 uersus iaculabar, ille autem
 deorsum a Taygeto spirans,
 ablatum hunc in caput puero
 inflixit, ita ut ex ea plaga &
 cruor manaret affatim, & ip
 se puer statim sagittis, fugien
 temque ad montem usq; per
 sequendo. Puerο autem, & tu
 mulum extruxi in Amyclis,
 quo loco discus cum prostra
 uit, et florem ex cruore illius,
 terram induere feci. suauissi
 mum illū quidem Mercuri, at
 que omniū fragrantissimum:
 præterea & literas quasdam
 habentem, quæ mortuum ip
 sum qua si deplorant. Num ti
 bi igitur præter rationem
 mortuus fuisse uideor? MER.
 Sane uero, Apollo, Noras
 enim mortalem te compa
 rasse amasium tibi. Quare do
 lere non debes, mortuo iam
 illo.

ΕΥΚΛΙΑΝΙ

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

*Felix legitimo quod sit Vulcanus amore,
Miratur Phæbus, Mercuriusue simul.
Non semper iungit formoso pulchram Hymeneus,
Deformem redamat sæpe puella uirum.*

ΤΑΝ αὐτὴν Vul-
I canum, cum & clau-
dus ipse sit, & artē a-
deo fabrilē & contemptā
exerceat Apollo, pulcherri-
mas duas uxores duxisse: Ve-
nerē atq; Gratiā? A. Felicis
tas quædā hæc, Mercuri. Ve-
runtamen illud equiūem mi-
ror, quod cum illo rem habe-
re sustinent, & maxime quan-
do uident sudore fluentem, in
fornacem demittere atq; in-
curuare sese, multa adeo fuli-
gine facie illius oppleta. Et ta-
men talis ipse cum sit, ample-
ctuntur ipsum, & osculantur,
& una dormiunt. M. Hoc &
ipse indignor, & Vulkano in-
iudeo. At tu comam nutri,
Apollo, ac cytharā persona,
animum ob pulchritudinem
elastū atq; superbum præ te fe-
rens: ego aut ob habitudinē
corporis & lyram. Cæterum
ubi cubitum eundem fuerit,
foli dormiemus. AP. Ego ue-
ro alias quoq; habeo Vene-
rē minus propiciā, ad res ama-
torias. Quippe etiā, quos du-
os maxime præter cæteros
amaui, Daphnen & Hyacin-
thū, illa quidem au fugit, atq;
odit me, adeo ut in lignum cō-
uerti maluerit, quam mecum
rem habere, hic autem a disco
interfectus est, & nunc pro il-
lis, coronas habeo. ME. At

εἶπὼ

Ο ὃ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα
Τ ΗΦαιστον, καὶ τίχινω ἔχοντα
βάνανθιν ὃ Ἀπολλων. τὰς
καλλίστας γαλαμκίνας, τήν τε Ἀφροδί-
την, καὶ τὴν Χάριν; Α. ἰν' ὡς τμήτα πρὸς ὃ
Ερμῇ. πλὴν ἰκάνοντες ἰγὼ θαυμάσιον,
καὶ ἀνέχοντα σωσθέντες αὐτῶν. καὶ μά-
λιστα, ὅτ' οὗ ὁρῶσιν ἰσχυρῶς ῥιθμίζον, καὶ
τὴν κάμνον ἰπτικεκυφότεα, πολλὰ αὖτε
θάλλω ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὁ-
μως τοῖς αὐτοῖς ὄντα αὐτὸν, περὶ ἄλλων σί-
τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθόουσιν. Ε.
τὸν καὶ αὐτὸς ἀγασσάμενος, καὶ ἰσχυρῶς
σφ' ὅθον. σὺ δ' εἰ κόμα ὃ Ἀπολλων, καὶ
καθαίρεις, καὶ μέγας ἐπὶ τῷ κάλλει φρο-
νὴ ἐπὶ τῇ ὀνείξι, καὶ τῇ λύσει, εἴτα ἐ-
πεσθόν καὶ καὶ ἀνὰ δέοι, μόνοι καὶ ὁδὸν
Θυμῷ. Α. ἰγὼ δ' εἰ καὶ ἄλλως ἀναφρόδι-
τὸς ἐμὶ καὶ τὰ ὁρῶ πικρὰ. καὶ δύνουσι,
οὐδ' ἀλλοῖς ὑποδραχθῆναι. τὴν Δέφω-
νιν, καὶ τὴν Υάκινθον, ὃ μὲν ἀποδιδράσκει
καὶ με, καὶ μισθῇ, δὲ εἰλ' ὅς ἐστιν γὰρ
οὐδ' αὖτε μᾶλλον ἢ ἐμοὶ σωθῆναι. ὃ δ' ὅ, ὑπὲρ τοῦ
ὀνείκου ἀπώλ' ὅς. καὶ νῦν αὖτ' ἐκείνων
εὐφάνους ἔχω. Ε. ἰγὼ δ' ὃ ὅτι ἐστὶν τὴν

Ἀφρο

Αφροδίτῳ. ἀλλ' οὐ χεῖρ' αὐτῷ χεῖρ. Δ. οἶ-
δα καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐκ σὺ λέγε-
ται τιτοκίναϊ. πλὴν ἐκείνῳ μοι ἀπὲρ, ἢ
π οἶδα, πῶς οὐκ ἠλστυπῆ ἢ Αφροδίτῃ
τῷ Χάειρ, ἢ ἢ Χάειρ τῶν τῶν. Ε. ὅτι
ὁ Διὸς λαὸν ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμ-
νῳ σίνεσιν. ἢ δὲ Αφροδίτῃ, ἐν τῷ εὐρε-
νῳ. ἄλλως τε, περὶ τῇ Ἀρῷ ἔχῃ τὰ πολ-
λά, καὶ κείνην ὁρᾷ. ὅστις ὀλίγον αὐτῇ το-
χαλκίως τούτῳ μέλει. Δ. καὶ ταῦτα
οἶδα τὸν Ηφαιστον εἰδέναι. Ε. οἶδεν ἀλλ',
λὰ π' ἂν φράσαι δύναιτο γυναικὸς δ',
φῶν καίαν, καὶ σπαγῶ τῶν αὐτῶν,
ὅς τε τῶν ἡσυχίαν ἄγῃ. πλὴν ἀπελθῶ
γὰρ Διὸς πῖνα ἐπιμνησάμεθα δὲ αὐ-
τοῖς, καὶ συλλήψασθαι, ἀγῶνός τις ἐπὶ
μὴν δύνῃ. Δ. οὐκ οἶδα. διέξαιμ' ἢ δ' ἂν
αὐτὸς ὁ δὲ λαὸς φησὶ μὴν. Ε. εἰ.

ego iam aliquando Venerē,
sed non oportet gloriari. A.
Noui, atq; etiā Hermaphro-
ditū istum ex te aiunt peperit
se ipsam. Veruntamen illud mi-
hi dic. si nosti: quomodo non
amulatur Venus Gratiā, aut
contra illa Venerē? M. Quo-
niā, Apollo, illa in Lemno cū
ipso consuetudinā habet, Ve-
nūt in coelo, praesertim autem
haec cū Marte plerumq; uer-
satur, atq; illū amat. Quapro-
pter nō ita multū fabrum istū
curat. AP. Atq; haec putas ip-
sum Vulcanum scire. M. Scit,
sed quid agat? cū generosum
adeo adolescentē, & prae-
terea militarem ipsum esse uide-
at. Quare silentium agit, nisi
quod minatur quidem, uincit
la quēdā excogitasse contra
illos sese, ijsq; ipsos compre-
henfurū esse, circumdato uelu-
tibus quibusdā lecto. A. Ne-
scio sane. optari uero ipse ille,
q; sic cōprehenderetur, esse.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

*Irridet prolem Latonae liuida Iuno,
Ediderit tectum quum tamen ipsa fabrum.
Fabula naturam ostendit Iunonis Acerbae,
Quae se supremi iactat ubiq; toro.*

Αλλὰ μὴ γὰρ ὁ Λητοῖ καὶ τὰ
Κ τέκνα ἔτακτο τῷ Διὶ. Λ. οὐ
πᾶσαι ὁ Ἡρα τοιοῦ τὸν τῆς
τῶν δυνάμει, οἷος δ' Ηφαιστὸς ἐστίν.
Η. ἀλλὰ εὗτος μὴ δ' χαλὸς, ὅμοιος χεῖρ
σμός γ' ἐστὶ, τυχρίτην ὁρᾷ αὐτῷ, καὶ

Vicinos enim uero La-
P tona & liberos pro-
creasti Ioui. L. Non
enim omnes, o Iuno, tales pa-
tere possumus, qualis Vulca-
est. I V. At hic claudus quidē,
utilis certe tamen est, artifex
optimus existens, ac coelum
nobis

nobis exornauit quoque, Veremque vxorē duxit, a qua & stultiose obseruatur. Contra autem tuorum liberorum altera quidē uirilis ultra modum, & montis agi est, & postremo in Scythiam quoque profecta, omnes sciūt, qualia comedat hospites mactando, ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne uescuntur. Apollo autem simulat quidem omnia scire fesse, & iaculari, & cythara canere, & medicum esse, & uaticinari. Et erectis uaticinandi tabernis hic in Delphis, illic in Claro & Didymis, decipit consulentes se, obliqua, & in utranque partem quæstionis propolitis inclinantia respondendo, ne uidelicet erroris possit damnari: atque ita ex hoc quæstum facit & ditescit. Mulierem amantē sunt, seque ipsos exhibent præstigijs deludendo. Verū non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dicat, quippe ille ipse uates ignorabat, quod in perfecturus amasium suum esset disco: neque prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo famosumque comatum. Quare non uideo, qua causa pulchriores liberos te quam Nioben uiam, protulisse puraris. LAT. At uero liberi hi, hospitem mactatrix ista, uidelicet, & mendax uaticinator ille, scio, quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, ille autem cythar

παιτα κηκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ πῶν Ἀφροδίτῳ ἔχημι, καὶ πονοῦν δάξεται πρὸς οὐρανῷ. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὴ αὐτῶν ἀρρῶν κη πόρτα ἔμετρεν. καὶ ὅρα. καὶ τὸ τελευτῶν, ἐς πῶν Σκυθίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους, πάντες ἰσχυροὶ αἰδῶν ἐξ ἀποκτονοῦ, καὶ μιμουμένη τῶν Σκυθῶν αὐτῶν, ἀνθρώπων φάγους ὄντας. ὁ δὲ Ἀπόλλων, προσποιῶται μέν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξόβην, καὶ κιθάριζέιν, καὶ ἰατροῦ εἶναι, καὶ μουστέλνιδαι, καὶ κατασκευάζειν ὀργάνηα ἑκάστη μὴ, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δὲ ἐν Κλαδίῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξ ἀπατάς τῶν χρησμένων αὐτῷ λαῶν καὶ ἐπαμφοτερίῳ ἵσονται πρὸς ἑκάτερον πᾶς ὁρῶν ἡσυχῶς ἀποκενόμεν, ὥς ἀκίνητων εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτῇ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνέοντο, καὶ παρὲς χρόνους αὐτῶν καταχρηστέον. πῶν ἔκ ἀγνοῦνται γὰρ ὑπὸ τῶν σωπετατόρων, τὰ πολλὰ πόρτα κη τοῦ μὴ. αὐτοὺς γοῦν δὲ μάντις ἡγήσας, ὅτι φονεύσῃ μὲν τὸν ὀργάνηον τοῦ δίσκου, ὃν προεμαντέλνεται δὲ, ὥς φωνεῖται αὐτὸν ἢ δάφνην, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ καμῆτιον ὄντα. δεῖ οὐχ ὅρα καθότι καλλιτεκνοτόρα τῆς Νιοβῆς εἰδόμενος. Λ. ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα, ἢ ξανοκτόνος, καὶ ὁ ἑλθὼν ὁμοῦ πρὸς οἷς δὲ ὅπως λυπῇ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλα σὺ ὅταν ἢ μὲν ἱπποανῆας

ἔστὸ κάλλος, ὃ ἢ καθαρίσῃ ἐν ῥῷ συμ-
 ποσίῳ, θαυμαζόμενον ὃ φ' ἀπάντων.
 Η. ἰγίλαται ὁ Ἀητοῖ· ἐκείνος θαυμαστος,
 ὃ, ὃ Μαρσύας, ἐπὶ τὰ δίκαια αἰμοῦσαι
 δικάσαι ἔθελον, ἀπὲς ἄρην ἄρ, αὐτὸς
 κρατῆσαι τῇ μουσικῇ· νῦν ἢ κατασφιν-
 δις ἄθλιος ἀπόλλων, ἀδίκως ἄλως.
 ἢ ἢ καλὸν οὐ παρθένος, οὐτὰ καλὸν εἶναι,
 ὥστε ἐπὶ ἑμαυτὸν ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τῷ Ἀκ-
 ταίῳ, φοβηθῆναι μὴ ὃ νησιόσκος ἰξά-
 χορινὸς τὸ σάχ· αὐτῆς· ἐπαφῆκαν
 αὐτῷ τὸς κύνας· ἔω γὰρ λίγαν, ὃ π' ὕδρι
 πᾶς ταχύνουσι· ἰμαῖον, παρθένος γὰρ καὶ
 αὐτὴ ὕδατος. Α. μέγα ὃ Ἡρα φρονέει, ὃ π'
 ζυῖον ῥῷ Διὶ καὶ συμβασιλευσὶ αὐτῷ,
 καὶ σφ' αὐτοῦ ὕδριζας ἀδίδει, πλὴν ἄλλ'
 ὀφθαλμοὶ σε κατ' ὀλίγον αὐτῇ δακρύ-
 ονσαι, ὃ πότος σε καταλιπὼν, ἰς τὴν
 γλῶκκην, ταῦρ· ἢ κύων· γινόμεν-
 ος.

cyntharam personat in conui-
 uio, omnibus ipsum admira-
 tione prosequentibus. IV.
 Nequeo risum continere La-
 tona. Illū ne admirantur? Quē
 Marſyas, si iuste modo iudi-
 care Musæ uoluissent, exco-
 riasset merito, ut q̄ ipse in Mu-
 fica uicerat, nunc autē circū
 uentus miser ille, periit, iniuste
 sane damnatus. Hæc autē for-
 mosa tua uirgo, ita formosa
 nimirum est, ut posteaquam
 animaduertit sese conspectā
 ab Asteone fuisse uerita ne a-
 dolescens ille, turpitudinē ip-
 sius enulgaret, immiserit illi
 canes. Ut interim non dicam
 q̄ neq̄ parturientibus ob ste-
 tritura fuisset, si uirgo utiq̄
 & ipsa foret. L. A. Valde ani-
 mo elato es Iuno, eo q̄ cum
 Ioue concubis, & una reg-
 gnas: & propterea absq̄ me
 tu contumeliosa es. Verunta-
 men uidebo te non ita multo
 post rursus lacrymātē, quā
 do te relicta in terrā descende-
 rit ille, in taurū aut cygnū con-
 uersus.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Martis adulterium cypria cum matre refertur:

Vinxerit utq̄ illos Lemnius arte sua.

Quippe dijs coram reliquis iacere ligati,

Fabula Titheonum cernere cuncta monet.

Ι γλῶκκην ὃ Ερμῆ· Ε. ὃ π' γλῶκκην

Τ τατα ὃ Ἀπολλων· Α. ἐπὶ οὖν,

ὥς καὶ αὐτὸς ἀκούσας· ἔχωξον

γλῶκκην, Ε. ὃ ἀφροδίτη ξυνῆκεν ῥῷ Ἀρῇ,

Vid rides Mercuri

Q. M. Quoniam maxi-

me ridicula Apollo,

vidi. A. Dic igitur, ut & ipse

auditis illis, tecū ridere pos-

sim. ME. Venus cum Marte

con-

concupiens, deprehensa est,
ac Vulcanus comprehensos
illos uinculis constrinxit. A.
Quomodo? Suave enim quid
dam dicere uideris. M. Longo
iā tempora, opinor, cogni-
tis his, quæ agebantur, ex-
scatus est illos, & lecto oculis
quibusdā uinculis circum-
dato, abiens ad fornacē opus
faciebat. Post hæc Mars in-
greditur secreto, ut quidē ipse
putabat. Videt aut ipsū ex
alto Soli, & rē ad Vulcanū de-
fert. Vbi igitur lectum cōscen-
dissent, & in opere essent, et iā
intra retia tenerentur, circum-
uoluuntur ipsis quidē uincula
astat aut Vulcanus. Illa igitur
(nā & forte tū nuda erat) pu-
dore affecta, nō habebat, q̄ se
tegeret. Mars uero, ab initio
fugere tentabat, sperabatq̄ se
uincula illa disrupturū esse. ce-
terū posteaquam intellexit, se
undicq̄ captū teneri, neq̄ effu-
gere quoquā posse, supplica-
re coepit. A. Quid igitur, sol-
uit ne ipsos Vulcanus. M. H.
Nondū, sed conuocatis dijs,
spectandū ipse exhibuit adul-
teriū. Illi aut nudi ambo &
colligari mutuo, inclinatis de-
orsum capitibus uescēbāt.
Atq̄ adeo spectaculū hoc dul-
cissimū mihi uisum est, cū tan-
tū nō ipsum opus exhiberet.
A. At faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū spectā-
dā ita exhibet coniugij sui tur-
pitudinē? M. Non per Iouem,
quippe qui etiā arrideat ipsis
astās. Ego uero, si opus est ue-
rū dicere, inuidebā Marti, nō
solū q̄ cum formosissima dea
adulteriū exercuisset: sed et i-
am, q̄ colligatus cū ipsa una
esset. A.

πατέληται, καὶ ὁ Ἡφαιστος ἰδὼν αὐ-
τὸς ξυλλαβὼν. Α. πῶς; ἢ οὐ γὰρ τί δρᾷς
ἵσταις. Ε. ἐκ πολλῶ οἶμαι ταῦτα εἰδὼς
ἐθέρδυναι αὐτούς. καὶ περὶ τῶν δυνά-
μειν δισμά πειθεῖς, ἄρ' ἄρα ἀπὸ
θῶν ἐπὶ τῇρ κάμνον. ἔτα ὁ μὲν Ἀρῆς
ἐσδρ' χιται λαθὼν, ὡς ᾤσο. παθοῖ δ' ἐ-
αυτὸν ὁ Ἡλιος, καὶ λίγα πρὸς τὸν Ἡ-
φαιστον. ἐπὶ ᾧ ἐπίβησαν τοὶ λίχες, καὶ
ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐπὶ τὸς ἰγχεῖν τὸ ὄ-
ρ' κύνων, πειπλέκει τα μὲν αὐτοῖς τὰ
δισμά, ἱφίσταται δ' ἐαυτοῖς ὁ Ἡφαι-
στος. ἔχ' ἐν μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε χο-
ρεύσασθαι, ὅκ' ἔχων ὅπως ἰγχεῖν τὸ αὐ-
τὸ μῖνον. ὁ δ' Ἀρῆς τὰ μὲν πρῶτα σφ' α-
φυγῆν ἰπαρᾶτο, καὶ ἡλπισε ῥῆξαι τὰ
δισμά. ἔπειτα δ' ἐσωνίς ἐν ἀφύκτῳ ἰ-
χόμῳ ἰαυτὸν, ἰκέτο δὲ. Α. τί οὖν,
ἀπίλυσαν αὐτῆς ὁ Ἡφαιστος; Ε. ἔδ' ἔγω,
ἀλλὰ ξυγχαίσεις τὸς θεοὺς, ἐπιδ' ἐκινῶ-
ται τῶ μοιχείῳ αὐτοῖς. οἱ δ' ἔ, γυμνοὶ
ἀμφοτέρω κατὼν οὐκότος, ξωδ' ἐ-
μῖνοι δρῶν εἶδσι. καὶ ἂ θ' ἅμα ἔδ' υστερ-
ῖμοι ἔδ' οἷ, μονονυχὶ αὐτ' γ' ἰγχεῖν
καὶ ἔρπον. Α. ὁ δ' ἐχελκύνς ἰκ' ἐν ᾧ, οὐκ
αὐδ' ἔται καὶ αὐτ' ἐπιδ' ἐκινῶν τῶ
αὐχ' ὕνῳ το γάμῳ; Ε. μὰ Δί', ὅσ' α καὶ
ἰογχεῖν αὐτῆς ἰφισῶς. ἐγὼ μὲν τοι ᾤ-
χ' ἡ τάλῃθ' ἐπ' αὐτῇ. ἐφθόνησ' ὅτ' Ἀρῆς
μὴ μόνον μοιχεύσασθαι τῇ καλλίστῃ θε-
ῶν, ἀλλὰ καὶ διδ' ἐμίνῳ μιν αὐτῆς.
Α. ἔγω

A. ὕχθῃν καὶ Διδάσκειν ὑπέμεινας ἐπὶ
 πύργῳ; E. σὺ δ' ἔκ' αὖ ὦ Διὶ Ἀπολλῶνι; ἰδέ
 μόνον ἐπιλθὼν, ἵπταί μ' ὅμως γὰρ σε,
 ἢ μὴ τὰ ὅμεια καὶ αὐτὸς ἰδέσθαι.

esset. A. Proinde & tu ligari
 hoc pacto sustineres? MER.
 Tu uero non, Apollo? Aspi-
 ce modo & accedens, collati
 dabo eū te, si non eadē ipse
 quoq; optabis, ubi uideris,

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Iuno cum semeles gnatum cōtexnat Iacchum,

Inuenisse illum noxia quaeq; putat.

At pater hunc laudat contra: sic resq; nocere,

Nil per se ducit: solus abusus obest.

Γὰρ μὲν ἡ ἁλώμενη αὖ ὦ Ζεῦ,
 E ἃ μοι τοῖστος ἦν ἕως, θῆλυς
 οὗτα, καὶ δισφραμίνῃ ὑπὸ
 τῆς μήτῃς, μήτηρ. μὴ ἀναδιδείνῃ
 τῶν κόμῳ, τὰ πολλὰ δὲ μανομίνους
 γυναιξὶ σωμαῶν, ἀερότορος αὐτῶν ἐκεί
 νων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλαῖς καὶ κυμ
 βάλαις χορεύων, καὶ ὅλως ποῦντι μάλο
 ριν οἰκῶς, ἢ ὅτι ᾧ πατρί, Ζ. καὶ μὴ
 ὅπως γὰρ ὁ θηλυμίτης, ὁ ἀερότορος ἔ
 γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ἡρα τὴν Λυδί
 ον ἱχερώατο, καὶ τὴν κατοικῶντας τὴν
 Τμώλῃν ἔλαβεν, καὶ τὴν Θράκας ὑπὸ
 γάργον, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἔλασας τῶν
 ρονακείῳ τοῦτ' ἑρακωπικῶν, τοὺς τε
 ἐλέφαντας ἦλε, καὶ τῆς χώρας ἱερά
 τισι, καὶ τὸν βασιλείαν πρὸς ὀλίγον ἀν
 πσιῶσα πολυμέσους, ἀχμαλῶτον
 ἀπὸ γὰρ καὶ ταῦτα ἀποῖντα ἱεραξον,
 ἐργαζομένη ἄμα, καὶ χορεύων, θύρ
 64

Quidem erubescere
 E o Iupiter si mihi talis
 esset filius, efformina-
 tus adeo, & perditus ebrieta
 te. Mitra quidem religata co
 ma incedens, ut plurimū autē
 cum infans mulieribus con
 suetudinem habens, mollior
 ipsis illis, ad tympana, & tibi
 as, & cymbalachoreas agēs,
 & in summa cuius magis,
 quam patri tibi similis. IVP.
 At uero hic mitratus, & mu
 lierosus, non solum o Iuno,
 Lydiam subiugauit, & eos q
 ad Tmolum habitant, cepit:
 praeterea & Thracēs sub se
 redegit, uerum etiam contra
 Indos profectus, cum mulie
 bri isto exercitu, & elephan
 tos cepit, & terra potitus est,
 ipsumq; regem, qui aliquan
 tulum resistere ausus fuerat,
 captiuum abduxit. Atq; haec
 omnia fecit, saliens pariter &
 choream ducens, hastis uten
 do hederaceis, ebrius interea
 ut ais, atq; furore correptus.
 Quod si uero quispiam illum
 conuiciari aggressus sit, con
 65

humeliose de factis illius lo-
quendo, etiam hunc ulcisci so-
let, uel palmitibus ipsum im-
plicando, uel a matre, perin-
de ut humulum, lacerari faci-
endo. Vides quam uirilia
hæc, & me patre minime in-
digna. Si vero lufibus quo-
que & delicijs inter hæc in-
dulget, non est, quod inuide-
as, & maxime si quis cogi-
ter, qualis hic sobrius futurus
eratur, quando etiam ebrius
hæc facit. IVNO. Tu mihi
uideris etiam laudare inuen-
tum ipsius, uitem uidelicet,
& uinum: & hoc cum uide-
as, qualia inebriati isti faci-
tent, titubantes, & ad contu-
meliam prolabentes, & in
furia, infanientes præ ui-
no. Itaque & Icarium illum,
cui pruno donauit palmi-
tem, ipsi compotiores inter-
fecere, ligonibus cæsum. IV-
PIT. Nihil hoc dicis. Non
enim uiuunt hæc, neque ipse
Dionysius efficit, sed immo-
deratus potus, & ultra quam
debet & satis est, repleti me-
ro. Cæterum si quis mode-
rate bibat, hilarior ille qui-
dem, & suauior fieri solet.
Qualia uero Icarius passus
est, tale nihil ulli compoto-
rum facile fecerit. Sed tu ad-
huc zetorypia affici, uideris,
ac Semeles reminisci, Iuno,
Siquidem eas res Dionysij
calumnias, quæ sunt omni-
um pulcherrimæ.

Οἷς χρώμῳ κίτ[τι]νοις, μεθύων, δὲ
φῆς, καὶ ἐνθιάδῳ. ἃ δ' ἐπεὶ ἐπιχέειν
λαβὼρ ἡσυχίᾳ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελευτήν, καὶ τοῦτον ἐπιμωρήσας, ἢ πα-
τερὸς τῆς κλήμας, ἢ στυγερὰ
διδῶναι παύσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ἑσπε-
ρίῳ. ὅρῳ· ὡς οὐ φησὶ ταῦτα, καὶ ἔκ-
ονάξια πῦ πατρός; ἃ δ' ἐπεὶ παύσας καὶ
προφῆ προσέειπεν αὐτῆς, ἑδῶς φθονῶ.
καὶ μάλιστ' ἐπὶ λαγίαιτόν, εἴθ' ἄρ'
νύφων οὗτος ἔρ, ὅσον ταῦτα μεθύων
παύσας. ἢ, σὺ μοι δοκῆς ἰππινίᾳ καὶ
ἑσπερίᾳ αὐτῷ τὴν ἑμπελόν, καὶ τὸν
οἶνον· καὶ ταῦτα, ὅρῳ οἷα οἱ μεθύων
τοὺς παύσας σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβ-
ριν πρόμῃ, καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ
τοῦ πόρου· πῦ γὰρ ἰκάειν, ἢ πρῶτῳ ἑ-
δῶκε καὶ κλήμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέ-
φθονον, παύσας τῶν δικέλλων. Ζ.
ἑδῶν τῷ φῆς· ἢ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδ' ἐ-
δ' Διόνυσος παύσας· καὶ ἑμπελόν τῆς πό-
σεως, καὶ τὸ πόρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος
ἑμπελῶν τοῦ ἀκράτου ὅς δ' ἄν' ἑμπε-
λα πίνῃ, ἰλαρώτερος μῆν, καὶ ἡδίστη
γίνοιτ' ἄν'. οἷον δ' ἐπὶ ἰκάειν ἑμπελόν,
ἑδῶν ἄρ' ὁρῶσας ἑδῶν τῶν ξυμπό-
τῃ, ἀλλὰ σὺ ἐπιήλθου πῦν ἑοικας ἢ Ἡρα,
καὶ τῆς Ζεμῆλης μεμνημένην, ἔγωγε δὲ
ἐμπελῶν τοῦ Διόνυσου καλῶς.

more facit quandā gestat hor-
rendā, uiperis capitorū uice
comatā, hanc nimirū magno-
pere formido: territat eū me
fugioq; quoties eam aspicio.
V. Esto sane, Mīneruā metu-
is, ut ais, atq; huius gestamen
Gorgona reformidas, idque
quū Iouis ipsius fulmē nō for-
midaueris. Ceterū Musē quā
ob causam abs te nō feriunt,
atq; a tuis iaculis tutae agunt?
nū & hæc cristas quatit, aut
Gorgonas prætedūt? C. Has
quidē reuereor mater, sunt e-
nim uultu pudico ac reueren-
do: præterea semper aliquo te
netur studio, semper cantione-
bus animū intentū gerunt: qn̄
ipse etiā non raro illis assisto,
carminis suauitate delinitus.
V. Esto, nec has adoriris, pp-
terea q; sint reuerēde: at Dia-
nā qua tandē gratiā nō uulne-
ras? C. Vt breuiter dicā, hanc
ne deprehendere quidē usquā
sum potis, q;ppe perpetuo p-
mōtes fugitantē: ad hæc alteri
us cuiusdā sui cupidinis illa te
netur cupidine. V. Cuius o-
gnate? C. Nēpe uenātū ceruo-
rū et hinnulorū, quos insectat
ut capiat, ac iaculo figat. Ac
prorsum tota rerū huiusmodi
studio tenetur: tamen si fratrē
eius, q; nimirū arcu ualet et ip-
se, feritq; eminus. V. Teneo
gnate, eū sæpenumero sagitta
uulnerasti.

τάχμον, ὅποδ' ἐγὼ μάλιστα δέσσει.
μορμολύτῃται γὰρ μιν, καὶ φύγω δὲ
τὸν ἰδὼ αὐτό. Α. ἀλλὰ τί μὴ
ἀθλων δέσσει ὡς φης, καὶ τί μὴ Γοργό-
να καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κορυ-
νὸν τοῦ Δίος. αἱ δὲ μάσαι, σὺ γὰρ ἢ θε-
ᾶται, καὶ ἐξω βιβλῶν εἰσιν: ἢ καὶ ξύνα
λόφους ἱλισθῆναι, καὶ Γοργόνες προ-
φαίνουσιν: Ε. αἰδῶμαι αὐτὰς ὡς μή-
τορ. σέμναι γὰρ εἰσι, καὶ αἱ ἐν φρονί-
ῃσι, καὶ περὶ ὧδ' αὐτὰ ἔχουσιν. καὶ ἐγὼ
περίσταμα πολλὰ κίς αὐταῖς, καὶ εὖ-
μην ὅτι ὑπὸ τοῦ μέλους. Α. ἔα καὶ ταῦ-
τας, ὅτι σέμναι. τί μὴ ἀρτιμιν ἦν ὅ-
τινα εὖ πηρώσκεις; Ε. ἢ μὴ ὅλην, οὐ γὰρ
καταλαβὼν αὐτῶν οἶόν τι, φύγω γὰρ
αἱ δὲ σὺ γὰρ τῶν ὁρῶν. ἔτα καὶ ἰδίῳ πιν-
εῖρατα ὅδ' ὁρᾷ. Α. τί μὴ ὅτι τέκνοισ; Ε.
θύρας, καὶ ἱλαφῶν, καὶ νιφῶν, αἱ δὲ
τι διώκοντα, καὶ κατατοξίνουσι, καὶ ὅλην
πρὸς τῷ πινύτῳ ἰσίν. ἐπεὶ τὸν γὰρ
Διφῶν αὐτῇ, καὶ τοῖς ὅσιν καὶ αὐ-
τὸν ὄντα, καὶ ἐκκρίλῃ. Α. οἶδα ὅτι τέκ-
νον, πολλὰ ἐκείνον ἐτόξουσας.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. ΖΕΥΣ

Matris Acidalia iuuenis deceptus amore,

Non curat reliquas cæcus habere deas,

Pallade quid melius. luuone potentius ipsa:

Præferimus cypridos munera praua tamen.

Εἰμὶ

Ρμῇ, λαβὼν τὴν τὸ μῆλον,
 Ε ἀπιθίς τὴν φρυγίαν παρὰ τὴν

Πειάμην παῖδα, τὸν βυκόλον.

νῦν δὲ τῆς ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ καὶ
 λί γε πρὸς αὐτὸν. ὅππευ δὲ Γάρι, κε-
 λύει δὲ Ζεὺς, ἐπεὶ δὲ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
 καὶ θεὸς τὰ δῶκεν, δικάσαι τοὺς
 θείους, ἢ περ αὐτῶν ἢ καλλίστην εἶσι. τὸ δὲ
 ἀγῶν τὸ ἄλλοις ἢ νικῶσαι λαβόντα τὸ
 μῆλον. ἔρα δὲ ἦδ' ἔτι καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἀ-
 πείνα πρὸς τὸν δικαστὴν ἐγὼ δὲ ἀπὸ
 θυμῶν τὴν δίκαν, ἐπίστανται ὑμᾶς ἀγα-
 πῶν. καὶ ἴ γε οἷόν τι ἔστω, ἢ δὲ αὖτ' ἄν
 πᾶσαι νομικίας εἴδωρ. ἄλλοι τε καὶ
 οὐκ ἀγχιμῶ τὸ καλλίστον ἀποδόντα,
 πάντας ἀπεχθάνονται ὡς πλείους. οὐ γὰρ
 ταῦτα μῶν αὐτὸς ἐκ ἐπιτηδῆος ὑμῶν
 δικαστὴς. ὁ γὰρ νομίας αὐτὸς ὁ φρυγί, ἐφ'
 ὃν ἀπὶ βασιλικὸς μὲν ἐστίν, καὶ Γανυ-
 μέδης τούτου ξυγγωνός. τὰλλα δὲ ἀφ'
 λῆς καὶ ἔρα. καὶ ἔκ' ἄν περ αὐτὸν ἀπα-
 ξίωσαι ποιάωνθ' ὅτις. Αφρο. ἐγὼ μὲν
 ὁ Ζεὺς, ὃ καὶ πρὸ μῶμον αὐτὸν ἐπισύ-
 στας ὑμῶν δικαστὴν, θαρρύνει βαδίσ-
 μαί πρὸς τὴν ἐπίδοξιν, ἥ γὰρ ἂν καὶ
 μομφαί τ' αὐτῷ. καὶ δὲ καὶ ταῦτα
 ἀρίσκειν ἂν ἀνθρώπων. ἔρα. ὅτι ὑμᾶς
 ὁ Αφροδίτη δὲ δίκαν ἔστω. ἄν δὲ Ἀρης
 ὁ σὸς ἐπιτηδῆς τὴν δίκαν. καὶ δὲ
 χόμαθα καὶ τῶν, ὅς περ ἄν ἢ. πρὸ Γά-
 ρου. ὅ. ἢ καὶ οἱ ταῦτα ὁ θυγάτηρ

συνεῖ

Ercuri, accepto hoc
 M pomo, abi i Phrygiā
 ad Priami filium, pa-
 storem armenti, pascit autem
 in Iūa monte, qua parte Gar-
 garum vocant. Ac dic illi: Iu-
 piter, inquit, o Pari iube-
 te, posteaquam & ipse formo-
 sus es, & rerum amatoriarum
 doctus, sententiam ferre inter
 deas, quæ nam illarum omni-
 um formosissima sit. Certami-
 nis autem præmium, ea quæ
 uicerit, pomum accipiat. Por-
 ro tempus iam est, ut & ipse
 uos abeat ad ludicem. Ego
 uero ablego a me arbitrium,
 ut qui ex æquo omnes uos
 amem, ac si modo possibile
 foret, libenter omnes uos ui-
 strices uidere uellem, præfer-
 tim quando & necesse est, qui
 vni pulchritudinis summam
 adiudicabit, eum omnino in
 odium cæterarum plurium in-
 currere. Quare equidem ipse
 uobis idoneus iudex nō sum,
 adolescens autem ille Phrygi-
 us, ad quem hinc abitis, regio
 quidē genere prognatis est,
 & Ganymedis huius cognat-
 us. Cæterum simplex & mō-
 tanus, neq; quisquam illum
 cognitione hac indignum me-
 rito putauerit, VB. Ego uero
 Iupiter, etiā si Momū ipsum
 præstituas nobis ludicē, præ-
 senti animo itura sum, ad do-
 cumentum mei præbendum.
 Quid enim adeo reprehende-
 rit ille in me? Sed oportet etiā
 hisce placere hominem. IV.
 Neq; nos, Venus, timeamus
 quicquā, etiā si Mars iste tuus
 electus sit arbiter: sed recipi-
 mus & hūc Parim, quisquis
 etiā fuerit. IV. Num igitur &

63

tibi; eadem hæc, filia, placent
quid respondes, auertis te, &
erubescis? Est quidem pecu-
liare hoc uirginibus uobis, ue
recundia effici erga talia, sed
tamen annuis. Abite igitur.
Ac uidete, ne infensiores fia-
tis iudici, quæcunq; uiscerum sue-
ritis, neue malū aliquod infer-
ratis ipsi adulescentulo. Neq;
enim fieri potest, ut equaliter
omnes formosæ sitis. MBR.
Procedamus ergo recta uer-
sus Phrygiā. Ac ego qdē præ-
ibo, uos aut non lente & seq-
mini me, & bono animo es-
ste. Noui ego Paridē hunc: a-
dolescens est formosus, & qd
ad cætera attinet, amorī dedi-
tus et ad talia disceptanda ma-
xime idoneus, neq; ille facile
iudicauerit male. V. Hoc qui-
dē totū bene, adeoq; pro me
narras, iustū uidelicet esse no-
bis iudicē. Vtrū aut & uxore
adhuc caret hic, an & mulier
quæpiā ipsi cohābitat? ME.
Nō omnino absq; uxore est
Venus. V. Quomodo hoc di-
cis? ME. Videtur quidā cum
eo habitare mulier Idæa, sic
fatis formosa. Cæterū rustica,
atq; inter montes male cōsue-
ta. Sed nō admodū adhibere
animū ipsi uidetur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas? V.
nullius sane rei, sed ita temere
in mētē uenit. M. Male lega-
tionē obis, heus tu, q; priua-
tim cū hac cōsilia cōfers. Me.
Nihil mali, Minērua, hoc: ne-
que etiā cōtra uos. Sed inter-
rogabat me, an uxore adhuc
careret Paris, M. Quamobrē
igitur hoc superstitione adeo il-
la curat? ME. Nescio. Aicbat
igitur, qd temere ita in mentē

accideret

συνδιδκῆ; ἢ φῆς; ἀποσπείφῃ. καὶ ὀφείλει
ἔσε: ἔσ' μὲν ἰδίων π' αὐτῇ δὲ αὐτῇ τὰ τοιαῦτα
ὑμῶν τῶν παρθένων, ἐπαύσε
δ' ὁ μὲν. ἀπῆγε οὖν. καὶ ὁ πῶς μὴ χαλε-
πήνῃτε ἑπ' ὀπίσσω αἱ νυνικημέναι, μὴ δ' ἐ-
πακὸν ἐν τῇ ἡμετέῃ νουσίσκεθ'. ὅ γάρ
οἶόν τις ἐπίσης εἶν' ἡμετέρας πάσας. Ερ.
προῖα μὲν αὖθις τῇ Φρυγίᾳ, ἔγωγε μὲν ἡ-
γούμην, ὑμῆς δ' ἐμὴ βραδείᾳ ἀνα-
λυσθῆτε μοι. καὶ θαρσύνετε, οἷδ' ἔγωγε πρὸς
Γάειν. νουσίᾳς ἐς ἡμετέρας, καὶ τὰλλα ὀφεί-
λεκός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίναι ἰκανὸν ὄν-
τα τῶν θεῶν. ἔκ' αὖ ἐκείνῳ δικάσας κακῶς.
Α. τῶς μὲν ἀποσπείφον, καὶ πρὸς
ἡμῶν λέγεις, τὸ δὲ καὶ οὐκ ἔστιν εἶναι πρὸς
ἡμετέρας, πότερ' αὖτ' ἄρα μὲν ἐστὶν οὗτ' αὖτ',
ἢ καὶ γὰρ πᾶσι δὴ σὺν ἔσται. Ε. ὅτι παρὰ
τὰς ἡμετέρας ἐστὶν, ὅτι Ἀφροδίτῃ. Α.
πῶς λέγεις. Ε. οὐκ ἔστι πᾶσι δὴ σὺν ὅτι
ἐκείνῳ ἰδίᾳ γὰρ ἡμετέρας, ἰκανὴ μὲν, ἄρα οὐκ ἔστι
καὶ δὴ ἡμετέρας ὅρα. ἀλλ' ἐστὶ σφόδρα παρὰ
σέθεν ὡς τῇ τοιαύτῃ, ὅτι οὖν ἡμετέρας
ταῦτα ὀφείλεις. Α. ἄλλως ἡρώμην. Αθ.
παρὰ παρθένους ὅτι οὐτὸς ἰδίᾳ τῶν θεῶν
καὶ πολλοῦ μὲν. Ε. ὅτι ἐν ὅτι Ἀθηνᾶ
θεῶν, ὅτι καὶ ὑμῶν. ἀλλ' ἔρετό με,
ὅτι ἄρα μὲν ὁ Γάιος; Αθ. ὡς δ' ἢ ἢ τῶν
τοιοῦτων ἀγνοοῦνται. Ε. ὅτι οἷδ' αὖ-
φῃ δ' οὖν, ὅτι ἄλλως ἡμετέρας, ὅτι ἔξ
πίτῃ δὴ ἔρετό με. Αθ. τί ὅτι ἄρα μὲν
ἐστὶν Ε. ὅτι οὐκ ἔστι. Αθ. τί δ' ἐστὶ, τῶν τοιοῦτων
μικρῶν

μεκδὲν ἴσῃ οὐδὲ ἐπιθυμία, καὶ φίλος
 ὁδός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλῃ. E. τὸ
 μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχων ἔλεον. ἀλλὰ βρδὲ
 χῆ, ἴσον ὄντα καὶ τούτων ὀρίγναι
 τυχεῖ, καὶ βούλει δι' αὐτὸν πρὸς
 τὸν εἶν κατὰ τὰς μάχαι. Aφ. ἴσως
 οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγγί-
 λῳ εἶ, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλῶν.
 μεμψιμοίρω γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης
 τὰ τοιαῦτα. E. καὶ αὐτὴ χεῖρ τὰ
 αὐτά με ὕψος. διὸ μὴ χαλιπῶς ἔχει,
 μήδ' οἷον μενοεικταί, ἢ καὶ τῶν
 τῇ κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπικρινάμεν. ἀλλ'
 καὶ μεταξὺ λόγων ἔστι πολὺν προϊόντας,
 ἀπικνωσάμεν τῶν ἀείρων, καὶ χε-
 ρὸν γὰρ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἴσμεν. ἐγὼ
 δὲ καὶ τῇ ἰδίᾳ ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργα-
 ρον ὅλον ἀκριβῶς. ὅ δὲ μὴ ἔξω πᾶσι
 μα, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν διακρίνῃ τὸν
 Γάργα. H. ὅπου δὲ ἴσῃ; οὐ γὰρ καί
 μοι φάνηται. E. ταύτῃ δὲ Ἡρα, πρὸς
 τὰ λαὰ σκόπε, μὴ πρὸς ἀφ' ὧ τῷ ὅρῳ.
 πᾶρὰ δὲ τὴν πλοῦρον. οὐ τὸ ἀντρον
 καὶ τὴν ἀγίλῳ ὁρᾷ. H. ἀλλ' οὐχ
 ὁρῶ τὴν ἀγίλῳ. E. τί φησ; ὅ δὲ
 βοίστρα, κατὰ τὸν ἱμὸν οὐτ' ἀσὶ δ' αὖτε
 λον, ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προέρχον
 μέλα; καὶ πᾶσι ἐκ τοῦ σκοπέλου κατα-
 θέοντα, καλαῦροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείρ-
 γοντα μὴ πρόσθ' ἀποκρίναι τῇ
 ἐρίῳ; H. ὁρῶ νῦν, ἄλλ' ἐκείνους ἴσῃ.

E. ἀλλ'

uisisset hoc, necq̃ ex cōposito
 interrogasset me. MI. Quid
 ergo, caret ne uxore adhuc?
Me. Nō uidet. MI. Quid autē
 Bellicę ne rei studio aliquo te
 netur, atq̃ amans glorię est,
 an nihil aliud q̃ bubulcus est?
Me. Verū quidē non possum
 dicere. Coniecturā autē facere
 licet, iuueniscū sit, etiā has res
 cōseq̃ illū cupere, ac uelle pre-
 cipuū in prehjs esse se. V. Vn-
 des nihil ego nūc cōqueror,
 necq̃ crinini uerto tibi, q̃ cū
 hac seorsū nūc loq̃ris. Que-
 rulorū enim hoc, nō Veneris.
Me. Etiā hæc ferme eadē in-
 terrogauit me; quā ob rē gra-
 uiter ne ferat, ne ue putes eo
 minus consecuturā esse te, q̃
 huic quoq̃ simpliciter & abs-
 que dolo respondi. Verū inte-
 rea dū sermones cedimus, iā
 multū progressi, reliquimus
 post nos stellas, & prope mō
 dū Phrygiā cōtingimus. Ego
 uero etiā Idā uideo, adeoque
 totū Gargarū exacte: et, si nō
 fallor, ipsum quoq̃ iudicem
 uestrū Paridem. IV. Vbi autē
 is est, necq̃ enim ipsa etiam uī
 deo illū. ME. Hac uersum, In-
 no, ad sinistrā respice, non ad
 summum montem, sed secun-
 dum latus, ubi antrū illud, &
 armentum uides. IV. An non
 uideo armentum? ME. Quid
 ais; an non uides buculas se-
 cundum meū hunc digitū, ex
 medijs rupibus progredien-
 tē, & quendam a scopulo de-
 orsum currentem, pedum ma-
 nu tenentem, & prohibentē,
 ne longius dispergatur armē-
 tum. IVN. Video nunc tan-
 dem, si modo ille est. ME.

Me uero. Sed quia prope iam sumus, in terrā, si uidetur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illū, superne ex improviso deuolando. IVN. Recte dicis, atq; ita faciamus. Cæterum posteaquā descendimus, tuum iam est Venus, ut præcas, ac uiam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneū est, locorū perita es: quippe quæ sæpius, ut fertur fama. huc ad Anchisem descenderis. VE. Non admodū, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. MER. At igitur ego uos ducam, nā & ipse frequenter in Ida uersatus sum, quando Iupiter amabat adulescentulum istum Phrygium: ac sæpius huc ueni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem. & cum iam in aquilam conuersus esset, una quoq; cum ipso aderam, & una formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illū in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula canebat ad ouile, Iupiter autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum unguibus circumiectis, & ore in tiam, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic quoq; est, quare compellimus ipsum: Salue bubulce. PERIS. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui

huc ad

Ε. ἀλλ' ἐκδύομαι. ἵπτα δὲ πλοῖον ἐσσεύσομαι, ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκῇ κατασάντοβας, βαδίζομαι, ἵνα μὴ σφραγίσωμαι αὐτὸν, ἀνίσθαι ἐξ ἀφ' οὗτος καθιπτάμενοι. Η. ὡς λέγεις, καὶ αὐτὰ ποιεῖται. ἐπεὶ δὲ καταβιβήκαμεν, ἴδρα θύει Διὶ Ἀφροδίτῃ, τῇ προΐναι, καὶ ὑπεδὶκεν ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γάρ, ὡς τὸ ἐκός, ἔμπαρ' εἴ ταχέως, πολλὰ κτὲς ὡς λόγ' ἐκατελεύθερος πρὸς Διὶ χρίσω. Α. ὅσφορ' ἔφαθ' ἡ Ἥρα, τούτοις ἀχθομαι τοῖς σκώμμασι. Ε. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ὑπεβόμα, καὶ γὰρ αὐτὴς ἐνδὲς ἐστὶ τῇ ἰδίῃ, ὅπου δὲ Ζεὺς ἔφατο μετὰ κτὲς τῷ φρυγῷ, καὶ πολλὰ κτὲς δούρει' ἔλθοι, ὑπὲρ ἐκείνης καταπυρρῶς ἐς ἐπισκοπὴν τοῦ πατρὸς. καὶ ὅπου τῇ ἰδίῃ ἐν τῷ αἰσῶνι, συμπαραπλοῦνται αὐτῶν, καὶ σωκεύονται τὸν καλόν, καὶ ἄγε μέμνημαι, ἀποταυτῆς τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνέρπασσεν, ὃ μῦθον γὰρ τότε ἔποχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον. καταπλάμνω δὲ ἵπτιον αὐτὸν δὲ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σέματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσαν δάκων, ἀνέφερε τὸν παῖδα τταραγμένον, καὶ τῷ πρᾶχθῳ ἀπεσπράμμενός ἐς αὐτὸν ἀποβλεποῖτα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύειγγα ἔλαβον: ἀποβιβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δεικτός. ἀλλὰ γὰρ ὁ δεικτὴς οὗτος, πλοῖον, ὅστις προσέειπε μὴ αὐτὸν. χεῖρ' ἔβη

καὶ

κόλῃ. Π. νῆ καὶ σύ γε ὦ νεάνισκε. ἴσις ὃ ὦν
 δούρο ἀφ' ἱξῶα πρὸς ἡμᾶς· ἢ ἴνας τῶν
 τῶν ἄγῶν τὰς γυναικας· ὃ γὰρ ἐπὶ τῇ
 θῆσῃ ὁρεῖτο πλῆν, οὕτω γε ἔσῃ καλὰ.
 Ε. ἀλλ' ἔγωγε καὶ ἐσὶν. Ἡρώ δ' ὦ
 Πάρι, καὶ Ἀθηναῖον, καὶ ἀφροδίτῳ ὁρᾷ,
 καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἄκτιστον ὁ Ζῆς, ἀλ
 λὰ τὴν Πάρι, καὶ ὡς χρίσῃ, καὶ μὴ δ' ἐδίθι.
 χαλινὸν γὰρ ἔδει, κελύβει δ' ἐσε διπα
 εῖω γενέσθαι· καὶ μὲν αὖτ' ἐπιδείξω
 φησι καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ θεὸς τὰ ὄν
 τα, ὅτι τῇ γυνώσκειν ἐπιτρέπω. ἔδ' ἄγῃ
 νος τὸν ἄθλον ἄσῃ, ἀναγνὺς τὸ μῆλον.
 Πα. φίρ' ἴδω τί καὶ βούλεται· ἢ καλὴ
 (φησι) λαβέτω, πῶς ἂν εἴη ὃ δ' ἐποπτεῖ
 Ἑρμῆν δ' ὠθηθείω ἰγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ
 ἄγῃ καὶ ὦν, ὅπως ἂν γενέσθαι παρὰ
 οὐδὲν θῆας, καὶ μέγιστον ἔσται βυκόλων
 τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνεται τῶν ἀδελφῶν μάλ
 λον, καὶ ἀσκαῖν· τὸ δ' ἐμὸν, ὡς μὲν
 αὐτὸς ὁ ποταμός ἐστι καλλίον, καὶ δὲ μάλις
 ἄλλης δὲ μάλις, τὰ χ' ἂν δικάσωμι
 κατὰ τὴν τέχνην αὐτῶν ὃ πᾶσαι τι ὁ
 μοίως καλὰ, καὶ ἕκαστος ὅπως ἂν πρὸς
 τὸ ἰσορῶν ἐπὶ τὴν ἰσορῶν μεταγὰτοι
 τὴν ὅτιν ἀποσπῶσαι. ὃ γὰρ ἐθέλει αὐ
 φίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπορρί
 σθαι τὸ πρῶτον, τοῦτον ἔχεται, καὶ τὸ πα
 ρὸν ἐπαιεῖ, καὶ ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ καὶ
 κἄν καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμίνῃ, καὶ ὑπὸ
 τῇ πλεσίῳ παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως

πει,

huc ad nos adueneris : aut
 quas nam has adducis mulier
 res : Non enim eiusmodi ap
 parent, quæ in montibus uer
 sari commode queant, for
 mosæ adeo cum sint. MER.
 At non sunt mulieres, Iuno
 nem uero, Pārī, & Miner
 uam, & Venerem uides, &
 me Mercurium uidelicet, Iu
 piter ad te misit. Sed quid tre
 mis & expallescis? ne metue
 nihil enim periculi hic. Iubet
 autem te ludicem esse pulchri
 tudinis ipsarum. Quandoquis
 dem enim, inquit, & formo
 sus ipse es, & doctus rerum
 amatoriarum, cognitionem
 hanc tibi commendo: certar
 minis autem præmium scies,
 lecto hoc pomo. PA. Cedo,
 ut uideam, quid sibi etiam ue
 lit: Pulchra, inquit, capiat. Quo
 pacto igitur, o here Mercuri,
 potero ego, mortalis cū sim
 ipse ac rusticus, iudex esse tā
 inopinati spectaculi, & maio
 ris adeo, quam pro bubulci
 captu. Nam huiusmodi caus
 fas disceptare, delicatiorū atq
 urbanorum magis est. Quod
 autem ad me attinet, utra car
 pella formosior altera sit, &
 iuuenearum alia aliam supe
 ret, fortassis ex arte dijudica
 re possim, Hæ uero & formo
 sæ pariter omnes sunt, & non
 uideo, quo pacto aliquis ab
 uno ad aliam transferendo
 aspectum auellere queat. Nō
 enim facile absistere uult, sed
 primo applicat, ei inhæret, &
 quod præsens est, laudat. In
 de si ad aliud transierit, etiam
 illud formosum uidet, & im
 moratur, et semper ab ijs, que
 propiora sunt, ceu per success

C

honem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totū me complexa tenet. Ac doleo, quod nō & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videbor autē mihi, bene tum iudicasse, si omnium hoc reddidero. Nam & rursum illud quoq; accedet, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est illæ uero filix. Quomodo igitur nō periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? Me. Nescio, nisi q non licet detrectare Iouis imperiū. PA. Vnum igitur hoc, Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi due illæ reliquæ, quæcunq; uictæ fuerint: sed quicquid peccatū uidebitur, id solis oculis imputent. Me. Ita facturas se aiunt. Tēpus aut iam tibi est, ut feras iudiciū. PA. Faciamus periculū. Quid em̄ agat quispiā? Cæterū illud primū scire uolo, utrū saterit spectare ipsas, ut nūc sunt uestitas: an uero etiā exuere sese necesse erit, ut diligentius inspicere atq; examinari eo possint. ME. Hoc tuū officiū erit, uidere, ut pote ludicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunq; etiā uoles. P. Quomodo cūq; etiā uolo? Nudas igitur uidere uolo. MER. Exiite, heus, uos. Tu uero inspicere eas. Ego interim auerta ine. Ve. Rectē o Paris. Atq; prima certe exuā me, ut noris, q non solū lacer eos habet cādidos, neq; etiā magnos & augustos oculos præ me ferēdo. superbiā, Aequaliter uero sum tora, & uni formiter pulchra. MI. Ne pri

us q

πεικίχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον πειρήληφί με καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς διαπρὸς ὁ Ἀργεὺς ὅλην βλέπειν δύνάμην ἔχει σώματι. δοκῶ δ' ἄρ' μοι κακῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδύεσθαι μὴναι. καὶ γὰρ αἶψα καὶ τόδε, τὰν τῶν εἰρημαίων συμπεριέχεται τοῦ Διὸς ἀδελφῶν καὶ γυναικῶν. τούτων δ' ὀφθαλμοῖς, πῶς ἔστιν ἡ χαλιπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εὐκοῖσδε, πλὴν ἢ χ οἶός τε ἀναδύναι πρὸς τὸ Διὸς κυκλῶσμένον. Α. ἐν τῷτο ᾧ Ερμῆς πᾶσαι αὐτὰς, μὴ χαλιπῶς ἔχον μοι τὰς δύο τὰς νικημένας, ἀλλὰ μόνων τ' ὀφθαλμοῖν ἡγήσῃ τῶν ὀφθαλμοῖν. Ε. οὕτω φασὶ περιύσασιν, ὅρα δὲ σοὶ ἡδὴ πόραιναι τῶν κρίσιν. Π. παρασώμθαι ἢ γὰρ ἂν καὶ πᾶσοι περικέκτο δὲ πρῶτον ἐδίδου βούλομαι, πότῳρα ἐξαρκέσει σκεπῇ αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δέησιν πρὸς τὸ ἀκρεβες τ' ἔξιν τέλειως; Ε. τῷτο μὲν σὸν ἂν ἦν, τοῦ δὲ καὶ καὶ πρὸς τῇ ὅπῃ καὶ θέλεις. Π. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς δ' ἂν βούλομαι. Ε. ἀπόδυται ᾧ αὐταί, σὺ δ' ἐπισκόπευ, ἔγω δ' ἀποσφαιήσω. η. καλῶς ᾧ Πάρι. καὶ πρῶτη γὰρ ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης. ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ἀδελφὰς καὶ καὶ μὴδὲ τῶν βοῶπις εἰν μέγα φρονιδί: ἐπίσης δὲ ἡμῖν πᾶσαι καὶ ὁμοίως καλῇ. Π. ἀπόδυθι καὶ σὺ ᾧ Ἀφροδίτῃ. Αθ. μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσῃς ὅ

Πάρι,

Πάρε, πρὶν ἂν τὸν κισὸν ἀπόθῃται. φαρ
 μακὶς γὰρ ἴσα, μή σε κατὰ γοητεῖσιν αὐ
 τοῦ· καὶ τοὶ γὰρ χεῖρῶν μὴ δ' οὕτω κε καλ
 λοπισμῶν παρῆσαι, μηδ' ἐρσαῖται ἐν
 τιπριμῶν χρώματα, καθάτορ ὡς ἄλλ
 ῶς ἐταῦράν πενα, ἀλλὰ γυμνὸν πρὸς ἑ
 λος ἐπιδεικνύειν. Π. ὕλινουσι τὸ περὶ τ
 κισοῦ· καὶ ἀποθῶν. Α. τί ὅν θ' ἔχει καὶ σὺ
 Αθῶν τὴν κόρυα ἀφιλοῦσαι φίλῶν τ
 κεφαλῶν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπιστάς τ
 λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβῆσαι δέσχεαι,
 μὴ θὶ ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμ
 μάτων, ἄνδρ' ἔ φοβῶν, βλεπόμενον
 Αθ. ἰδοὺ θὶ ἡ κόρυς αὐτῇ ἀφ' ἑρηται.
 Α. ἰδοὺ θὶ καὶ ἡ κισός. Η. ἀλλ' ἀποδο
 σόμεθα. Π. ὦ Ζεὺς τράσαι, τῆς θέας, ἔ
 κάλλεος, τῆς ἡδονῆς· οἷός μιν ἡ παρθ
 νος; ὡς δ' ἐ βασιλικὸν αὐτῇ καὶ σεμνὸν
 ἀπολάμπει, καὶ ἀληθὲς ἄξιον ἔ Δίος·
 ὡς δ' ἐ δρᾶ ἡ δ' ὡς, καὶ γλαφυρόν τι, καὶ
 προσαγῶν ἐμαδίσσων· ἀλλ' ἦ δ' ἡ μὲν
 ἄλλ' ἔχω τ' ἐνδοσυμονίας, εἰ δοκᾷ δ' ἐ, καὶ
 ἰδίᾳ καθ' ἑκάστη ἐπιδῶν βούλομαι, ὡς
 νῦν γὰρ ἀμφιβολός ἐμι, καὶ θ' οἶδ' ἐ πρὸς
 δ', τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὁρᾶς
 πεισώμεν. Α. οὕτω ποιεῖν. Π.
 ἔπιτε οὖν αἰδοῦ σὺ δ' ἐ ἡρα πόριμε
 ν. Η. πειμῶ· καὶ ποδῶν με ἀκερῶς
 ἰδῆς, ὥρα θὶ καὶ τῶν ἄλλ' ἦ δ' ἡ σκεπῶν, εἰ
 καλὰ θὶ τὰ δ' ὁρᾶ τ' νίκης τῆς ἐμῆς. ἦν
 γὰρ μὴ ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλῶν,

ἀπὸ τοῦ

us ipsam exueris, o Paris, et
 Cestum atq; deposueris. Incan
 tatrix enim est, ne te prae
 gijs circumueniat per illum.
 Et certe quidem oportebat,
 neq; etiā studiose ita exorua
 natam hic adesse, neq; tot co
 loribus fucatam esse, perinde
 ac uere meretricem aliquam,
 sed ipsam forma nudam exhi
 bere spectandā. P. Recte sane
 admouent illud de cestis, atq;
 etiā deponere illū. V. Cur non
 igitur & tu Minerva, galea de
 posita nudū caput spectandū
 exhibes: sed cōcutis conū, &
 perterres iudicē. An ueris.
 ne tibi obijciat & reprehē
 dat coeruleū istū oculorum,
 si dempto terribili isto aspici
 atur. Ml. Ecce tibi galea hæc
 ablata. VE. Ecce tibi & Ces
 tus hic. IV. Sed exuamur tā
 dem. PA. O Iupiter monstri
 fice, quod spectaculum? quæ
 pulchritudo? quæ uoluptas?
 qualis uirgo hæc? ut uero re
 galis illa & venerabilis efful
 get, adeoq; uere digna Ioue.
 Tuetur autem suauē quiddā
 & iucundum, ac blandum &
 illecebrosum etiā arrisit. Sed
 iam satis habeo felicitatis hu
 ius. Si uidetur autem, etiā se
 orsim unam quamq; inspicere
 uolo: quoniam nunc certē
 dignus sum, neq; satis scio ad
 quid etiā me referam, uisū in
 omnes partes distraho. VE.
 Ita faciamus. P. Abscedite igit
 ur uos duæ. Tu uero Iuno
 hic mane. I. Māeo. Ac postea
 quā me diligenter inspexeris
 tempus tibi erit & cætera iā
 spectare, num pulchra uisio
 riæ meæ dona proposita tibi.
 Nam si me, Pari, formosiorē

est

esse indicaueris, uniuersæ eris
Asiæ dominus. P. An non do-
nis nostra hæc geruntur. Sed
tamē abi, Mox enim agetur,
quicquid æquum iustum erit.
Tu uero accede Minerva.

MI. Adsum tibi. Quod si igi-
tur me o Pari, formosam esse,
iudicio declaraueris, haud un-
quā expugna uictus abibis:
bellatorem enim te, & uicto-
riarū compotē efficiā. P. Ni-
hil, Minerva, opus mihi est
bello, et pugnis. Pax enim, ut
uides, in præsentia tenet Phry-
giā ac Lydiā, & ab hostibus
quietum est patris imperium.
Sed tamē cōfide, neq; em̄ eo
minus scres, tamen si ob mu-
nus nequaquā iudiciū feramus.
Sed indue te tādē et impone
galeā, satis em̄ te inspexi. At
nunc uenere adeste tēpus est.

Ve. Ecce iam meipsam tibi. Ac
contemplare lingulatim unū-
quodq; diligēter, nihil cursu
præterueniendo, sed immorā
do singulis etiam membris.
Quod si uero placet, o for-
mose, etiam hæc mea dicta ac-
cipe. Ego enim iam dudū aspi-
ciens te iuuenem adeo & for-
mosum, quāle nescio an nullū
aliū nutriet Phrygia, beatū
quidem te puto ob pulchritu-
dinem: reprehendo autem, q̄
non relictis hisce rupibus &
laxis, in vrbe alicubi uitā de-
gis, sed corrupti pulchritudi-
nem istā sinis in solitudine.
Quid enim te montes isti iu-
uant: aut quid proficiunt pul-
chritudine ista tua boues? De-
cebat autem te iam & uxorē
duxisse, non tamen rusticā
aliquā & indigenā, qua-
les per Idam passim mulieres
sunt,

ἀπάσης ἰση τῆς Ἀσίας διαπότης. Π-
ῦκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμίτορα· πλὴν
ἀλλ' ἀπιθί, πεπράξεται γὰρ ἀπὸρ ἄρ
δοκῇ. σὺ δ' ἡρόσθι Ἀθηνᾶ. Α. παρέσθ
καὶ θι· καὶ τὰ ἦν με ὧ Πατρὶ δικάσσης κα-
λῶν, οὐ ποτε ἔτ' ἄν ἄτις ἐκ μάχης, ἀλλ'
ἀείκρτων. πολέμῳ γὰρ σε, καὶ π-
κηφόρον ἀπὸρ γάθῃ. Π. εἰδὲν αὖτις
δὲ μοι πολέμῳ καὶ μέχης. εἰρήνη γὰρ
δὲ δ' αὖς, τὰ νῦν ἐπέχεται Φρυγίαν τε
καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολιμνὸς ἔμιν ἡ το-
πατρός ἀρχῇ. θάρρῃ δ' εἰ. ὅ μεσσηκτῆ-
σας γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμαι,
ἀλλ' ἐνδύθι ἔθνη καὶ ἐπίθω τὴν κόρυ,
ἰκασθῶ γὰρ ἔθρον. τὴν Ἀφροδίτῃ πα-
ρῆναι χειρός, Α. αὐτὴ θι· γὰρ πηλοῖον,
καὶ σκοπέα καὶ ἄκρεβῶς, μηδ' ἐν παρα-
τρίχων, ἀλλ' ἐν ὁρμαίνον ἐκαστὸν τῶν
μυλῶν. εἰ δ' ἐθέλεις ὧ καλῇ, καὶ τὰ δ' εἰ μου
ἀκρεβῶν. γὰρ γὰρ πάλαι δῶσθαι σέ νειον
όντα, καὶ καλὸν ὅποιον ἔκ οἵδ' αὖ πιναι
ἔθρον ὧ Φρυγία τρίφει, μακαρίῳ μέρ-
τι κάλλος, ἀπὸ μὲν δ' εἰ τὸ μὴ ἀπολι-
πόντα τῆς σκεπέλης, καὶ ταῦτα σὶ τὰς
πέτρας, κατ' αὖτις ἴω, ἀλλὰ διαρθέσθαι
τὸ κάλλος ἐν ὁρμαίνον. τί μιν γὰρ σὺ αὖ
πολεύσας τ' ὧν; τί δ' ἂν ἀπόναν
το σὺ κάλλος αἰ βοόβ; ἐπρεπε δ' ἔθνη
θι· γὰρ μακίνα, μὴ μὲν τοι ἄρσινος
πιναι, καὶ χωρίν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδῶν
αἰ γυναικός, ἀλλὰ πιναι ἐκ τ' Ἑλλάδος
ἡ Ἀργῶν

ἢ Ἀργεῖον, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακεδαιμονίαν,
οἷά περ ἢ Ἑλὴν ἐστὶ νῆα, καὶ κατ' ἑδ' ἐν
ἐλάττων ἱμῶ, καὶ τὸ δ' ἡ μείζιστον εἶρε π
κῆ. ἐκείνη γὰρ ἡ καὶ μόνον φιάσασα τοῖς
οἷδ' ἐγώ, πάντα ἀπολιπύσα, καὶ πα
ραχ' ὤσα ἑαυτῷ ἐκδοτον, ἐφέτω καὶ
σωοικέσθαι, πάντως δ' ἐκὼ σὺ ἀκήχεαι
πὲρ αὐτῆς. Π. ἑδ' ἐν ᾧ Ἀφροδίτη,
εὐρ δ' ἐδ' ὡς ἄρ' ἀκούσασα μὲν σ' ὅ, τὰ
πάντα διηγεμένης. Α. αὐτὴ θυγάτηρ
μὲν ἐστὶ Ληΐδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ'
ἣν ὁ Ζεὺς κατέπλην, κύκν' ὅ γ' ἐνόμωτος.
τοιαῖα δ' ἐπὶ τῷ ὄφει, λδουκῆ μῦθον, οἷον
ἐκδὲς ἐκ κύκνου γεγεννημένω, ἀπαλὴν ὅ
ως ἐν ὧ πρῶτον. γυμνάς τὰ πολλὰ,
καὶ παλαιακῆ. καὶ οὕτω δ' ἡ πειρασθῆναι
θεῶ, ὅσα καὶ πόλιμον ἀμφ' αὐτῇ γε
νέωσα. τοῖς ὅσ' ὡς οὐκ ἐλὼ ἀρπάζω
τῶ. ὅ μὲν ἄλλ' ἐπεδ' ὅτι ὅτι ἀκμήν
κατέστη, πάντες οἱ αἰετοὶ τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τῷ μνηστῆρι ἀπώλησαν, πρὸν
κρίθη δ' ἐκ Μενέλαου τοῦ Πριόπιδου
γένους. ὅ δ' ἐθίλεις, ἐγὼ θίκατα πρὸς
μαί τον γάμον. Π. πῶς φησὶ τὸν τῆς γε
γαμμήνης. Α. εἰς ὃ σὺ, καὶ ἄγροικος.
ἐγὼ δ' ἐοῖδα ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα φησὶ.
Π. πῶς ἐθίλω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐδ' ἐναι.
Α. σὺ μῦθον ἀποδημήσας ἐπὶ θίω δ' ἡ
τῆς Ἑλλάδος, καὶ περὶ οὐκ ἀφίκη ἐς τῷ
Λακεδαιμονίαν, ὅφεται σὺ ἢ Ἑλὴν. τὴν
τάδε δ' ἐμὸν ἔν ἐν τὸ ἔργον, ὅπως
ἐκείνη

sunt, sed ex Græcia aliquam,
uel Argiuam, uel Corinthiā,
uel Lacenam, cuiusmodi He
lena illa est, adolescentula &
formosa, et nullia parte me ip
sa inferior, &, quod maximū
est, amoris quoq; dedita. Nā
illa, si solum etiam aspiciat te,
satis scio, relictis omnibus, se
que ipsa ceu in deditiōe tra
dita. sequetur, & cohabitabit
tecum. Prorsum autem & tu
audisti iā aliquando de ipsa.
P. Nihil etiā, o Venus. Nunc
autē lubēs audiero, omne quic
quid est, de illa, te narrantē. Ve.
Est hæc filia quidē Leda, for
mosæ illius, ad quā Iupiter e
coelo deuolauit, in cygnū con
uersus. P. Qualis autem aspe
ctu est? V. Cādida quidē, qua
lē consentaneū est esse, e Cy
gno prognatā: tenera autē, ut
quæ in ouo enutrita fuerit, nu
da plerumq; exercens sese, et
palæ stricæ rei dedita. Adeo
igitur magnopere ab omni
bus passim expetitur, ut &
bellū ipsius euissā susceptum
fuerit, cum Theseus nondum
nubilem illam rapuisset. Pos
tea uero cū iam ad florē πτα
tis peruenisset, optimi quique
Achiuorū, ad petendas illius
nuptias sese obtulerūt. Ante
positus autē reliquis tū Mene
laus fuit, ex genere Pelopida
rū natus. Quod si aut uoles.
ego tibi conficiam has nup
tias. P. A. Quid narras: eius
ne quæ iam nupsit alteri? Ve.
Iuuenis adhuc es, & iusticius.
Ego uero noui, quo pacto ta
lia perficere conueniat. P. A.
Quomodo, cupio enim &
ipse scire. V. Tu quidē pro
ficietis ad perlustrādū Græ
ciam,

εἴ, utq; ubi Lacedæmona p-
ueneris, videbit te Helena.
Post illa uero, meū iam opus
erit, efficere, q̄ illa amore tui
capiatur, teq; fectetur. P. Hoc
ipsum etiā incredibile mihi ui-
detur, ut illa relicto coniuge,
homine barbaro atq; hospi-
te e patria nauigare, in animū
inducat. Ve. Bono animo e-
sto. Nā huius certe rei gratia,
liberos duos habeo pul-
chros, Amabilitatē & Cupi-
dinē uidelicet, quos tibi tra-
dā, qui tibi duces itineris futu-
ri sint. Ac Cupido quidē, to-
tus subingrediēs illā ui coget
amare mulierem. Amabilitas
autē tibi ipsi circūfusa, id q̄ ip-
sa est, & experibilē te reddet
et amabilē. Deinde autē et ego
una præsens, rogabo Grati-
as, quo & illæ comites se pre-
beant, atque ita oēs ipsam, ad
hoc q̄ uolumus, impellemus.
P. Quomodo fortassis hoc p-
cedet, incertū adhuc, Venus
est. Verūtamen amo iā Hele-
nā, et nescio quo pacto, etiam
uidere ipsam mihi uideor, &
nauigo recta uersus Græciā, et
in Sparta peregre absum, &
redeo vnā cū vxore, et doleo
q̄ non oīa hæc iā nunc facio.
V. Neprius amaueris Pari, q̄
pronubā me & spōsæ cōcilia-
tricē, iudicio hoc remunera-
tus fueris. Decet enī et me ui-
ctoriæ cōποτὲ factā adesse uo-
bis, & celebritatem peragere
nuptiarū pariter & uictoriæ.
Oīa enim licēt tibi hæc, & a-
more, et formā, et nuptias po-
mo isto mercari. P. At metuo
ne me post latū iudiciū negli-
gas et contemnas. V. Vis igitur,
ut iuxta tibi. P. Nequaquā
icā

δραδύσιντις, καὶ ἀναλυσθῶ. Π.
τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκῶ,
τὸ ἀπολυπῆσαι τὸν ἄνδρα, θηλυτῶς
βαρβαρῶς καὶ ξένῳ σωκεκλυῖσαι. Α.
θάρξαι τοῦτου γὰρ ἔνικα. παῦδα γὰρ
μοι ἐσὼν δύο καλῶ, ἰμὲρ Θ' καὶ Ἐρως.
τούτῳ θὶ παραδώσω ἑγὲ μόνι τῆς δ.
δού γνησομένην. καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως
παρυλθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσας τὴν
γυναικα δρᾶν. ὁ δ' ἰμὲρ Θ', οὐ τοῦθ' ἰ-
πείχουσις. τοῦθ' ὅτι ἐσὶν σέθενσες
δράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῆσαι,
διέθμαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀναλυσθῆναι
ἄπο αὐτῶ αὐτῶ ἀναπέθμην. Π. ὁ,
πως μὲν ταῦτα χωρήσας, ἀδελφὸν ᾧ Α.
φροδίτη, πλὴν ὅτ' γὰρ ἔστι τῆς Ἑλένης.
καὶ ἐκ οἷο δ' ὅπως καὶ δρᾶν αὐτῶ οἷο
μαι. καὶ πλὴν ἐνθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
τῇ σωτρίῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνεμι ἡχων
τὴν γυναικα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάν-
τα ταῦτα ἡδὴ ποιῶ. Α. μὴ πρότερον
δραδῆς ᾧ Παρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προσηνέ-
δριον, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ
κρίσει. κρίσει γὰρ καὶ μετ' ἐκνηφόρον
ἡμῶν συμπαρῆσαι, καὶ ἱερτάξαι ἅμα καὶ
τῶν γάμων καὶ τῶν ἐπινίκια. πάντα γὰρ
ἔνισι θὶ. τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γά-
μον, τοῦτου τοῦ μήλου κρίσασθαι. Π.
δὲ δοικα, μὴ μόνον ἀμειλήσας μετὰ τῆς
κρίσεως. Α. βούλεις ἔν' ἐπομόθμαι; Π.
μὴδ' αὖ, ἀλλ' ὑπὸ χροὸν πάλιν. Α. ὑπὸ
χρῶμα

χρῆμα δὴ θι τῶν Ελίνων παραδῶ,
 σὺν γυναικαί, καὶ ἀκολουθήσασθαι γὰρ ἐπὶ
 αὐτῶν, καὶ ἀφίξειν παρ' ὑμῶν εἰς τὴν
 Ἰλιον, καὶ αὐτὴ παρίσσεσθαι, καὶ συμ-
 πράξω τὰ πάντα. Π. καὶ τὸν Εἰρω-
 τὰ καὶ τὸν Ἰαθόρον, καὶ τὰς Χάριτας
 ἄξεις; Α. θάρρει. καὶ τὸν Ρόθον καὶ
 τὸν Υμίνωρον πρὸς τοῦτοις παραλῆ-
 ψομαι. Π. ἔκων ἐπὶ τούτοις διδῶ-
 μι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβαναι,

sed tamen promitte denuo. V.
 Promitto igitur, Helenā tra-
 diturā me esse uxore tibi, &
 futurā comitē proficiscenti ad
 ipsam: deinde & illum uentu-
 ram asse ad uos. Atq; adeo ip-
 sa præsens adero, et ad omnia
 opitulabor. Pa. Etiam Cupi-
 dinem & Amabilitatem, &
 Gratiā tecum adducas? Ve.
 Bonum animum habe: quin
 & Desiderium & Hymenæū
 præterea comites assumam.
 P. Ob hæc igitur do tibi po-
 tum, ob hæc accipe.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

*Iuppiter ostentans uires quibus eminet omnes,
 Se cunctos iactat uincere posse deos.*

*Hoc Mars non credit, certa argumentaq; profert.
 Nemo ergo fortis quin etiam metuat.*

Κυρὸς δ' Ἑρμῇ οἷα ἠπέλησεν
 Η ἡμῖν δ' Ζεὺς, ὡς ὑπερόπτηκ' αἰ-
 καὶ ἀπίθαναι ἦν ἐθελήσω, φη-
 σίη, ἰγὼ μὲν ἐκ τοῦ ἕρου ὅσους καὶ
 θῆσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμαδέντοιο, καὶ
 ταπεινῶν βιωσέσθαι, μάτρω πονήσε-
 τι. ὃ γὰρ δὴ καὶ ἐλκύνεσθαι. ὃ δ' ἰγὼ θε-
 λήσωμι ἀνελκύνεσθαι, ὃ μόνον ὑμῶν, ἀλ-
 λὰ καὶ τῶν γυναικῶν, καὶ τῶν θάλασσαν
 σωμαρτήσας, μετεωρίδων, καὶ τῶν ἀλλων, ὅσα
 καὶ σὺ ἀκούσας ἰγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ ἐν
 ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐ-
 σίη, οὐκ ἂν ἀνιθέρην. ὁ μὲν δ' ἐπὶ τῶν το-
 σούτων ὑπερόπτησεν, ὡς μὴ περὶ αὐτοῦ
 σίη

Vdistin Mercuri ca-
 A iusmodi nobis minas
 tus sit Iuppiter: quam
 superba, quamq; dictū absur-
 da? Ego, inquit, si uoluerō, ca-
 tenam ex æthere demittam,
 unde si uos suspensi me inde
 trahere conemini, luseritis o-
 peram: nuncq; enim me deor-
 sum trahetis. Cōtra ego uos,
 si uelim, in altū attrahere, non
 vos modo, verum etiam tum
 terram ipsam, tum mare pari-
 ter subuectum in sublime su-
 stulero. Ad hæc alia permul-
 ta, quæ tu quoq; audisti. At
 ego, si quidē cum uno quoli-
 bet singulatim cōferatur, ita
 præstantiorē eū esse, uiribusq;
 superiorē, haudquaquā nega-
 uerim: uerū unum tam multa
 pari-

pariter in tantū antecellere, ut
eū ne pondere quidē uincere
queamus, etiam si terrā ac ma-
te nobis adiunxerimus, id ne
utiquam crediderim. Me. Bo-
na verba Mars. Neq; eū sat
tutū est ista loq, ne quid forte
mali nobis hæc petulantia cō-
ciliet. Ma. An uero credis a-
pud quē libet hæc dicturum
meūmo apud te solum id au-
deo, quē lingux continentis
esse sciebā. Sed q; mihi maxi-
me ridiculū uidebatur, tū quū
hæc minitantiē audirem, haud
queā apud te reticere. Etenī
meminerā, quū non ita multo
ante Neptunus, Iuno ac Pal-
las, mota aduersum eū seditio
ne, machinarentur comprehē-
sum illū in uincula conijcere,
quantopere formidari, utq;
in omnē speciem sese uertcrit,
idq; cum tres dū taxat essent
dij. Quod ni Thetis miseri-
cordia commota, Briareū Cē-
timanum illi auxiliū accersi-
uisset, ipse pariter cū fulmine
ac tonitru uictus erat. Hæc re-
putanti mihi ridere libebat
eius magniloquentiam iactā-
tiamq;. Me. Tace, bona uer-
ba, neq; eū tutū est ista uel ti-
bi dicere, uel audire mihi.

οὐκ οὐ τὸν, καὶ τὴν γὰρ καὶ τὴν
θάλασσαν προσλάβωμεν, ἢ καὶ ἄνθρω-
ποι. Ε. οὐ φέμει δὲ Δρόβ. ἢ γὰρ ἀσφα-
λὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ πικρόν
ἀπολαύσῃμεν τῆς φλυαρίας. Α. οἶδ' ἔγω-
γε πρὸς πάντας ἄνταῦτα ἐπείρῃ, ἢ χί' ἢ
πρὸς μόνον σὲ, ὅν, ἢ χυμυθῇν ἠπιστά-
μην. ὁ γὰρ μάλιστα γελῶν ἰδοῦ μοι
ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπληθῆς, ἢ καὶ ἄνθρω-
ποι σιωπῇσαι πρὸς σὲ. μέμνημαι γὰρ
ἢ πρὸ πολλῶν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ
Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἱπποαστάντο, ἐπιβού-
λοισιν ἐξωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς
παντοῖος ἦν διδιδῶς. καὶ ταῦτα, πρὸς ὄν-
τας. καὶ ἢ μὲν καὶ οἷος κατελιύσασθαι
ἐκάλωσαν αὐτῷ σύμμαχον Βριάριον
ἱκατόχην ὄντα, καὶ ἰδέσθω αὐτῷ
κόρσων, καὶ βροντῇ. ταῦτα λεγόντες
ἐπὶ μοι γελῶν ἐπὶ τῇ καλλιγῆρῃ μοι
σύνῃ αὐτοῦ. Ε. σιώπα, ἢ φέμει. ἢ γὰρ ἀ-
σφαλὲς οὕτως λέγειν, οὕτως ἐμοὶ ἀ-
κούειν τὰ τοιαῦτα.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

*Mercurius natum non uult agnoscere Panem,
Et talem sese gignere posse negat.
At tamen hic causam formæ memorat cupienti,
Dixerat ut quondam Penelope Icaria.*

Δῖρε ὦ πάτορ Ερμῆ Ε. νῆ

Κ καὶ σὺ γ. ἀλλὰ πῶς ἰγὼ σὸς

πατήρ: Π. ἔχ ὁ Κυλλήνιος

Ερμῆς ὡρ τυγχάνεις: Ε. καὶ μάλα. πῶς

οὕτῃ ἡδὸς μὸς εἶ: Π. μοι χείρως εἶμι, ξ

ἔρωτος θιγνομένη: Ε. νῆ Δία, αἰ

γὰ ἴσως πνὸς, μοι χεύσαντ' αἶσα.

ἔμὸς γάρ πῶς κόρατα ἔχωρ, καὶ ὅτῃα

ποιαύτιλ, καὶ πῶγ' ὦνα λάσιον, καὶ

σκίλη διχλήλ, καὶ τραχὴλ, καὶ ἔρῳν

ὑπὲρ τὰς πυγὰς: Π. ὅσα ἔρ' ἀποσπῶν

ψῆς εἰς ἐμὲ, τὸν σιαντ' ἡδὸν ὦ πάτορ,

ἰσπνέειδισιν ἀποφάνεις, μᾶλλον ὃ σιαν

τὸν δὲ ποιαύτα γυνᾶς, καὶ παιδοποιῆς,

ἰγὼ δ' εἰ δυνάμει: Ε. ἦν δ' εἰ καὶ φῆς σὺ

μητορᾶ: ἢ πῶς ἔλαθον αἶσα μοι χεύ

σᾶς ἰγὼ γ: Π. ἔκ αἶσα ἰμοί χόλυσαι,

ἀλλ' ἀνάμνησιν σιαντὸν ἔσθ' ἰν Ἀρ

καδίᾳ παῖδα ἰλδοθόρῳ ἰδίασα ἦ δα

κῶρ τὸν δέκτολιν ἡτῆς, καὶ ἐπισπλὺ

ἀπορῆ: τίλω ἱερὴν λῆγ' Ἰωλὸπῳ.

Ε. εἴτα ἦ παθῶσαι ἰκένη, ὦντ' ἰμὺ πρᾶ

γὰ σὺ ὁμοίον ἔτεκεν: Π. αὐτῆς ἰκένης

λόγον θιγρῶ ὅτι γάρ με ἰξέπινμπω

ἐπὶ τῇν Ἀρκαδίαν, ὦ πῶ, μήτηρ μὲν

σὺ (ἔφη) ἰγὼ εἶμι, Πωλὸπῳ ἰσπάρ,

ἑάπης, τὸν πατορᾶ δ' εἰ γίγ' ὠσκι θιγρ

ἔχωρ Ερμῆν τὸν Μαιῆς καὶ Διὸς, ὃ ὃ

κόρασφόρος καὶ τραγοσκίλης εἶ, μὴ λυ

πῆτα σι. ὁπότι γάρ μοι σπῶν ὁ πα

τὴρ ὁ σὸς, τράγ' ἰαυτὸν ἀπείρασον,

ὡς

Alue, pater, Mecurū

S M. Salve utiq; et tu.

Salve utiq; & tu. Sed

quomodo ego pater tuus sis?

P. An nō Cyllentius ille Mer

curius es tu? M. Atq; admo

dum. Quo pacto igitur filius

meus es? P. Adulterinus sum,

ex amore tibi natus. Me. Per

Iouem Hirco fortasse cuiusdā,

qui capram per adulteriu

cognouit. Nam meus quomo

do fueris, qui et cornu habes,

& nasum talem, & barbā hir

cam, & pedes bitidos, hirci

nosq; præterea & caudā su

per natibus? P. Quæcunq; in

me conuiciando dicis, ijs tuū

ipsum filiū, pater, probrosum

ac turpem declaras. imo potē

us teipsum, q; eiusmodi gene

ras, & tales liberos protreas.

Ego uero extra culpam sum.

M. Quam aut etiam matrem

tuam ais esse? Num ignorās,

alicubi cum capra adulterium

exercui ego? P. Non cū capra

sed tibi ipsi in memoriā reuo

ca, nū in Arcadia quādoq; pu

ellā liberā per uim stupraris.

Quid mordendo digitū, quæ

ris. ac diu dubitas? Icarij filiā

dico Penelopē. ME. Quid

igitur illi accidit, q; pro me,

hirco similē te peperit? P. Di

cam: ihi, quæ ex illa ipsa audi

ui. Quādo em me in Arcadiā

ablegabat: O puer, inq; Ma

ter quidē tua ego sum, Pene

lope, ex Sparta nat. Cæterū

patrem noris habere te dū,

Mercurium illū Maie ac Io

uis filium. Quod si igitur cor

nutus ipse es, ac pedes hirci

nos habes, ne id ægre feras.

Quādo enim tecum iē ha

bebat pater tuus, hirco seip

D

sum affimilauerat, q̄ facilius la-
teret: & ob id similitis hirco tu
quocq̄ euasisti. Me. Per Ionē,
memini metale quiddam fa-
cere. Ego igitur forinosus il-
le, qui ob formā ac pulchritu-
dinem animū elatum prae me
fero, qui adhuc imberbis ipse
sum, pater tuus uocabor: &
ab omnibus rufū accipiar ob
præclarā liberorū procreatio-
nē? P. At uero dedecori tibi
pater, non sum. Nā & Musi-
cus sum, et fistula cano, admo-
dū pleno spiritu. Et Bacchus
ille, nihil a' h'sc p̄ me facere q̄c-
quā potest, sed & focū, & cō-
sulatorē fecit me, & duco ipsi
chorū. Iā & ouilia mea si uide-
as, quod & per Tegeā et per
Partheniū habeo, admodū
delectabit te. Impero autē &
Arcadiæ toti. Nuper uero eti-
am Atheniensibus auxilium
ferens, ita praeclurē gessi in
Marathone, ut ceu donū mili-
tare quoddā, retulerim, an-
trū illud, q̄ est sub arce. quod
si igitur Athenas ueneris, co-
gnosces quantū ibi sit nomen
Panos. Me. At dic mihi, dux
isti ne uxorē iā? Hoc em̄ opi-
nor, dicāt te. P. Nequaquā
pater, amator em̄ sum, neq̄
cū uia aliqua rē habere contē-
tus forē. M. Capras uidelicet
consendis. P. Tu quidem ir-
rides me, ar ego tamen & cū
Echone, & cum Pity rem ha-
beo: præterea & cum omni-
bus Bacchi Menadibus, atq̄
admodū studiose ab illis ob-
seruor. M. Scis igitur, quid te
gratificari mihi, fili, omniū ue-
lim? P. Impera pater, nos au-
tem uidebimus, hæc uri fiant.

ME

ὡς λάδοι. καὶ σὺ τὺτο ὁμοίος ἀπείθε-
το πᾶσι. Ε. ἡ Δία μίμνημαι ποίη-
σαι & ποιῶτον. ἰγὼ εἶν' ὁ ἐπὶ κάλλει καὶ
γαρ φρονῶν. ἔπ' ἀγίνεσθ' αὐτὸ ὡς
σὸς πατὴρ κεκλήθη, καὶ γέλωτα
ὀφείσω παρὰ πᾶσι ἐπὶ τῇ ὀυπαδία.
P καὶ μὲν ἔχ' ἰσχυρῶς σε ὡς πατέρα.
μνησκὲς γὰρ ἔμι, καὶ συρίψω πάν-
τα κυρτόν, καὶ ὁ Διόνυσος οὐδ' ἐν ἱμοῦ
ἐξέδωκεν δυνάταί, ἀλλὰ καὶ ταῦτα καὶ
θιασώτῃσι πεποίνεκεν, καὶ ἡγῆμαι αὐ-
τῷ τοῦ χοροῦ καὶ τὰ ποίμνια δι' ἐθέ-
σαι μὲν ἐπόσει περὶ Τάχων καὶ διὰ
τὸ Παρθένιον ἔχω. πάντῃ ὑπόβση. ἄρχω
δι' καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτον
δι' καὶ Ἀθωαίοις συμμαχήσεις, οὗ-
τος ἡρῶν δούσει ἐν Μαγαθῶνι, ὅς τις καὶ
ἐξέσθον ἡρίθην μοι, εὐπὸ τῇ ἀκροπόλει
αὐτῶν. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθων,
ἔσθ' ἐθ' ἰκὲς τοῦ Πανὸς, ὄνομα. Ε. ἔπει-
δι μοι, γέλασθαι σε Πᾶν ἡδ' ἡ τὺτο
γὰρ εἶμαι καλεῖσίν σε. P. ἐδοκίμω ὡς
πατέρα. ὄρω πικρὸς γὰρ ἔμι, καὶ ἔκαστον
ἀγαπήσωμι σωθῶν μιν. Ε. τοῦς εἶν' αὖ-
τις δηλαδὴ ἡ ἐπὶ βαίεις. P. σὺ μὲν σκώπῃ
τῇ. ἰγὼ δ' ἐπὶ τῇ τε Ηχοῖ, καὶ τῇ Πίτυϊ
σύνεμι, καὶ ἀπάσεις τοῖς τοῦ Διονύσου
Μαινάσι. καὶ πάντῃ συνδράξομαι πρὸς
αὐτῶν. Ε. οἶδα οὖν ὅτι χαρίσῃς ὡς τέκ-
νον τὰ πρῶτα αὐτῇν τῇ μοι; P. πρό-
σταται ὡς πατέρα, ὑμεῖς δ' ἐπὶ ἰδούμεν ταῦ-
τα. Ε.

πρ. Ε. καὶ πρόσθ' ἰ μοι, καὶ φιλοφρονέ, πα-
τορα δὲ ὄρα μὴ καλίσσης με, ἀκούοντός
καὶ υἱός.

ME. Et accedas ad me, &
prehenses licet patrem aut vi-
de ne me appellaris, quoquā
audiente.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

Munus Atlantiades queritur magnosue labores:

Et quæ sint etiam munia tanta probat:

Parcat ut summo, sedes cui lucidus æther,

Hortatur gnatum sedulo Maia suum.

Σὴ γάρ πε ὦ μῆτορ ἰρ οὐ,
Ε. ρανῶ θεός ἀθλιώτορ ὅ' ἐμῶ;
Μ. μὴ λίγα ὦ Ερμῆ τοιοῦτο
μαθεῖν. Ζ. ἢ μὴ λίγα, ὅς τοσαῦτα πρά-
γματε ἴχω μόν' ὅ' κάμω, καὶ πρὸς
τοσαύτας ὑπερσίας σφραγίσματα ὅς
ἴωθαι μῶν γὰρ ἱεραστάτα, σκίρην τὸ
συμπόσιον δὲ. καὶ σφραγίσματα τῶν
ἐκκλησίων, ἕτα διδοὺ ἡδονάτα ἱερα-
παιδείαν τῶν Διὸς, καὶ σφραγίσματα τῶν
ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω
τὸ ἑμὸν ὁμοῦντα. καὶ ἱππολόντα
ἐν κίχσι μόνον, παραπθίναι τῶν ἀμ-
βροσίων, πρὶν δὲ τὸν ἐνδοντον τῶτον
οἶνον χοροῖς ἑκάστη, καὶ τὸν ἱκταρὶ γὰρ ἐνέχε-
ον, τὸ δὲ πάντων δυνάτατον, ὅπ' μαθεῖ
ωκτὸς κερδύδα μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-
λά δὲ με καὶ τότε τῶν Πλούτωνι τε-
καταγέσθαι, καὶ κίχσι μόνον εἶναι, καὶ
παραπθίναι τῶν δεικασθῆναι. ὅ γὰρ ἱκταρ
μοι τὰ τ' ἑμὸν ἱερα, ἰρ παλάσθαι
εἶναι,

ST vero, mater, des-
E us quisquam in coelo
me inferior? MAL.
Cave ne quid istiusmodi di-
xeris Mercuri. MER. Quid
non dicam? qui quidem tantū
negociorum solus sustineam,
quibus delassor, in tam multa
ministeria distractus? Nam
mane protinus surgendū est
mihi, statimq; verendum coti-
naculum, ubi dii corporant.
Tum ubi curiam in qua con-
sultant, vndiq; strauero, ac sine
gula ita, ut oportet, compo-
suero, Ioni necessum est assiste-
re, ac perferendis illius man-
datis toto die sursum ac deorsum
cursitare, insuper quā res
deo, pulcherrimū adhuc, Am-
brosiā apponere cōgor. Por-
ro priusquā nouitius ista po-
cillator aduenisset, ego nectar
etiam ministrabam. Quodq;
est omnium indignissimum,
soli omnium ne noctu quidē
agere quietem licet, uerum id
quod temporis neccesse ha-
beo defunctorum animas ad
Plutonē deducere, manūq;
gregi me ducem præbere, tū
autem & tribunalibus assiste

re. Neque enim mihi sufficiebant
scilicet diurna negotia dum uer
for in palæstris, dum in conci
onibus præconis vices ago,
dum oratores intruo, ni hæc
quoque prouincia accedat, ut
simul etiā vmbrarum res dis
sponā. Atqui Leda filij alter
nis inter ipsos uicibus apud
superos atque inferos agitant.
Mihi necesse est quotidie tū
hoc, tum illud pariter agere:
deinde duo illi, Alcmena ac
Semele miseris prognati mul
lieribus, ociosi in cōuiuijs ac
tumbunt, at ego Maia Atlan
tis progenitus illis ministro
scilicet. Qui nunc quum recēs
Sidone a Cadmi filia reuer
sus essem: nam ad hanc me le
garat, uisum quid ageret puel
la: priusquam respirassem, &
adhuc anhelū de via, rursū
ad Argos emandauit uisurū,
quid cū Danae ageretur. Rur
sum inde in Boeotiam profes
tus, inquit, obiter Antiopā
uisitō: adeo ut plane iam pari
turū me negarim. Quod si mi
hi licuisset, lubens profecto se
cuissem, id quod solent, qui in
terris durā seruiunt seruitutē.
MA. Miſſa fac ista gnate: de
cet enim per omnia morē ge
rere patri, quum sis iuuenis:
ac nunc quo iuſus es, Argos
cōtende, de inde in Boeotiā,
ne si cessans, fuerisq; lentior,
plagas etiā auferas: nam ira
cundi sunt qui amant.

ἔναι, καὶ τοὺς ἐκκλησίαις κηρύττειν,
καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἐπὶ καὶ νε
κρικὰ σωσθῆναι πράττειν μεμεινμένον.
καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ'
ἡμῶν ἰκάτορ' ἐν ἑρῶν καὶ ἐν
ἄδ' ἐσίου. ἡμοὶ δ' ἐ, καθ' ἑκάστῳ ἡμῶ
ν καὶ ταῦτα κακῆνα ποιεῖν ἀναγκαῖον.
καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σιμέλης ἱός· ἐκ
γενναῖων θυγατρῶν γινόμενοι, δούχων
ταὶ ἀφ' ἑρρίπιδος. ὁ δ' ἐ Μαΐας τῆς Ἀτ
λαντ' ἐ, διακονοῦμαι αὐτοῖς καὶ νῦν ἄρ
τι ἦκεντά με ἀπὸ Σιδῶν' ἐπ' ἀπὸ τῆς
Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέτορ μὲ
ὁπόμορον ὤ, ἡ πράττειν ἡ παῖς, μηδ' ἐ
καπνύοντα πέτορ μὲν αὐτοῖς ἐς τὸ
Ἀργεὺς ἐπισκεψόμενον τῆν Δανάην.
ἔτ' ἐκθῶν, ἐς Βοιωτίαν φησίου ἔλθων,
ἐν παρόδῳ τῶν Ἀντιόκων ἰδέε. καὶ ὁ
λως, ἀπηγόρευκα ὅδ' ἐ. ἐ γοῦν μοι δωμα
τόν ἦν, ἡδ' ἐως ἄρ' ἡξίωσα πεπηλωτά,
ὡσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλοῦντο.
Μ. ἔα ταῦτα ὦ τέκνον. καὶ γὰρ πάν
τα ὑπερτερεῖς τῶν πατρῶν, νεανίσκων ὄντα.
καὶ νῦν δ' ὡσπερ ἐπέμφοις, σῶθαι ἐς Ἀρ
γὸν. ἔτα ἐς τῶν Βοιωτίων, μή καὶ πλη
γὰς βραδύνων λάβοις: οὐδ' ὅλως γὰρ οὐ
δραττόν.

ARGV.

ARGUMENTVM IN Dialogos Marinos.

NEque horum Dialogorum diuersa aut alia ratio
est, quod ad occasiones & argumenta pertinet,
superiorum Nam & ipsi ex Homericis ac Tragicis
fabulis desumpti sunt, & eadem elegantia ac festiuita-
te nitent. Nisi quod omnes (quod idem tamen & in su-
perioribus prope fit) de rebus amatorijs tractant.
Vnde illud quoq; uerisimile est, Lucianum ostendere
uoluisse, quod quaecumq; sub hac tota mundi machina mo-
uentur & uiuunt, inter ceteros affectus praecipue a-
mori obnoxia sint, ac uoluptatem appetant. Illumq; a-
deo generalem quendam omnium tam deorum quam ho-
minum domitorem esse. Quod autem Deos maxime ex
amore desipere atq; insanire: deinde & uoluptatibus
deditos esse fingit, ex professione sua facere uidetur.
Fuit enim quanquam omnibus Philosophorum factioni-
bus ex aequo prope infestus, ad Epicuream tamen ma-
gis quam ceteras, inclinatus. qui & uoluptatem,
finem bonorum asserebant, & Deorum
providentiam negabant. Id quod cū
alibi passim, tum in Demos-
tacte, & in Concilio
Deorū animado
uertere li-
cet.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

*Deformem ridet Polyphemū. Doris amabat,
Cæca tamen supra quem Galatea modum
Mutuo sic solita sese exagitare puella,
Quæq; suum præfert sic licet ille nihil.*

Ormosum amantem
F Galatea, neinpe Sici
lum istum passorē ai-
unt amore tui deperire. GA.
Neride Doris: ctenim qua-
lis qualis est, Neptuno patre
prognatus est. DO. Quid tū
postea, si uel Ioue ipso sit pro-
genitus, quum usque adeo a-
gressis atq; hispidus appare-
at, quodq; est omnium defor-
missimum, unoculus? An ue-
ro credis genus illi quicquam
profuturum ad formam? Ga.
Ne isthuc quidē ipsum, quod
hispidus est atq; agrestis, ut
tu uocas, illū deformat, quin
uirile magis est. Porro oculus
mediā in fronte decet etiam,
quo quidē nūlio segnius cer-
nit, quā si duo forent. D. Vi-
deris Galatea non amantem
habere Polyphemum, sed il-
lū potius adamare, sic eū præ-
dicas. G. Equē haud adamo,
sed tamē insignē istam uestrā
insultandi opprobrandiq; pe-
tulantiam ferre nō queo. Ac
nihil nimirū inuidentiā quadā
istud facere uidemini, propte-
rea quod ille quū forte aliquā
do gregē pasceret suū, nosq; e
littorali specula in littore ludē-
tes cerneret in prominētibus
Aetnæ pedibus, qua uideli-
cet

Δὸν δρᾶσιν Γαλάτεια φε-
κ σὶ τὸν ἀκίλδον τῦτον πο-
μῖνα ἐπιμαμήνισα θι. Γ. μὴ
σκῶπῃ Δωρί. Ποσὶ δ' ὦτος γὰρ ἦός, ἐ-
σιν, ὁ ποῖός ἄρ' ἦ. Δ. ἡ οὖν, ἢ καὶ το-
Δίδος αὐτοῦ πᾶς ὥρ, ἄγχιος οὕτω καὶ
λάσιθ' ἰφαίνω, καὶ τὸ πάντων ἄμορ-
φώτατον, μοιόφθαλμθ', οἷδ' τὸ γίγος
δ' ἡσσαι ἔρ π αὐτὸν πρὸς τὴν μορφῶν
Γ. θ' εἰ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ ὡς φησὶ ἄ-
γχιος, ἄμορφός ἐστιν, ἀνδ' ὁδὸν γὰρ.
θ, τι ὁφθαλμὸς ἐπιπρίπ' ἔσθ' με τῶ-
πω, θ' εἰν ἐνδ' ἐσθ' ὁρῶν ἢ εἰδ' ἢ
σων. Δ. ἴσθ' κας ὦ Γαλάτεια ἔκ δρᾶσιν,
ἀλλ' ὀρώμηνον ἔχων τὸν Πολύφημον,
οἷα ἰπαινῆς αὐτόν. Γ. ἔκ ὀρώμηνον,
ἀλλὰ τὸ πάντ' ἐνεδίσικτον τῦτο ἔφ' ὁρῶ
ὑμῶν. καὶ μοι δοκῆτε ὑπὸ φθόγου αὐτοῦ
ποιδῆν, ὅτ' ἐπιμαίνων ποτὶ ἀπὸ τῆς
σκωπιάς παύσους ὑμᾶς ἰδῶν ἐπὶ τῆς
ἡιόνθ', ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτης,
καθὸ μετὰ τὸ ἴφρην καὶ τῆς θαλάττης
τῆς ἀγιάλως ἀπομυκύνεται, ὑμᾶς μὲν
θ' εἰ

Ἔδ' ἐπὶ προσέβλεψεν, ἰγὼ δ' ἰξ' ἀπασῶν
 ἢ ἑδ' ὅξ'· ἢ καὶ μὲν ἐμοὶ ἐπὶ χεὶρὶ τὸν ὄ-
 φθαλμόν. ταῦτα ὑμᾶς· ἀντ'· δ' ἄρ-μα
 γὰρ ὡς ἀμύνειν ἐμὶ, καὶ ἀξίους· ὅ-
 μῃς δ' ἐπαρώφθητε. Δ. εἰ σπινθύνει καὶ
 ἐνδὲ καλὴ τῶν ὄφιν ἑδ' ὅξ'· ἐπὶ φθ-
 οῦ ὅτ' ἰγὼ γοῖναι καὶ τοὶ τί ἄλλο ἔ-
 σοι ἵπαινίσσαι ἔχουσιν, ἢ τὸ λουκὸν· καὶ
 τὸτο οἶμαι, ὅπ' ἐννήθης ἐπὶ τυρῶ καὶ
 γάλακτι. πάντα ἔν τῃ ὁμοίᾳ τούτοις
 ἔχεται καλὰ· ἐπὶ τὰτε ἄλλα ὅποτ' ἄρ
 ἰθαλθῆς μαθὲν οἶα τυγχάνης ἔχ' τῶν
 ὄφιν, ἀπὸ πέτρας ὑνὸς· εἰ ὥστε γαλήνη
 ἔν, ἐπικύψασαι ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σπιν-
 θύν, ἔδ' ἔν ἄλλο ἢ χροῶν λουκὸν ἀκεῖ
 ἔδ'· ἔκ ἐπαινᾶται δ' ἐ τὸτο, ἢ μὴ ἐπι-
 κρίπῃ αὐτῶ καὶ τὸ ὄνύθημα. Γ. καὶ
 μὴν ἰγὼ μὲν δ' ἀκράτος λουκὸν, ὁμῶς
 ὄραςίν καὶ τὸτον ἔχ'· ὅμῶν δ' ἐκ ἔ-
 σιν ἔν ὕνα, ἢ σπινθύν, ἢ νοῦτης, ἢ σπινθ-
 μύν ἐπαινᾶ. ὅ δ' ἐ Πολύφημος, τὰ τ' ἄλ-
 λα καὶ μουσικός· Δ. σὺ πᾶ ὅτε
 λάτεις, ἢ οὐδ' αὖτε αὐτὸν ἄδ' οὐτ'· ὅ-
 ποτε ἐκώμασι πρῶτον ἐπὶ σέ· Αφροδί-
 τη φίλῃ, ὅσον ἂν πρὸς ὀγκῶσαι ἑδ' ὅξ'· καὶ
 αὐτὴ δ' ἐ πηκτὶς, οἶα κρανίον ἰλάφῃ,
 γυμνὸν τῶν σαρκῶν καὶ τὰ μὲν κέρχ-
 τα, πῆχας ὁσπέρ ἡσσαν (υγῶσας δ' ἐ
 αὐτὰ, καὶ ἐνέφ'· τὰ νοῦρα ἔδ' ἐ κολ-
 λοπι πειρσίφας, ἐμὲ δ' ἐ ἀμυσίν ἔν,
 καὶ ἀπρ' ὄν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλ-

cet inter montē & mare fissus
 sese in longū porrigit, nos ne
 aspexerit quidē: at ego omni
 um vna visa sim formosissimā
 eorum in unā me coniecerit or-
 culū. Ea res uos male habet:
 nā argumentū est, me forma
 præstantiorē esse ac digniorē
 quæ amaret: uos cōtra fastiditas
 esse. D. An istud tibi putas in
 uidendū videri, si primū pas-
 tori, deinde lusco formosa uis-
 sa sit: quāquā qd aliud ille po-
 tuit in te probare, præter can-
 doris? illi placet opinor, quod
 caseo & lacti assueverit: pro-
 inde quicquid his sit simile, id
 prout pulchrū iudicat. Alio-
 qui ubi libebit scire, qualis fa-
 cie, de scopulo quopiam in ac-
 si quādo trāquilla steterit, de-
 spectans, te teipsam conē-
 plare, uidebis aliud nihil nisi
 perpetuū candorē, uerū is quod
 non probatur, nisi rubor
 admixtus illi, decus illi iunxe-
 rit. G. Atq ego illa immodice
 cādida, tamē eiusmodi habeo
 amatē, quū interim e uo-
 bis nulla sit, q̄ uel pastor, uel
 portitor aliq̄ miretur: ceterū
 Polyphemus (ut alia dicā) eti-
 am canendi peritus est. D. O.
 Tace o Galatea, audiuius
 illum canentem, quum nuper
 periret in te, sed o sancta Ve-
 nus asinū rudere dixisses: nā
 lyre corpus simillimum erat
 ceruino capiti ossibus renuda-
 to: dum cornua perinde quasi
 cubia prominebant, ijs iun-
 ctis, inductisq̄ fidibus, quas
 ne collope quidē circumtor-
 quebat, agreste quiddam &
 absonum cantillabat, quū ali-
 ud interim ipse uoce caneret,
 aliud lyra succineret, ita ut tē-

σας ὦ Πολύφημε K τὸ μὲν πρῶτον
 Οὐ πρὶ αὐτῶν ἀπὸ ἀλλή ἐπὶ οἱ δὲ ἴφου
 γα. καὶ ἔξω ἡ βίλους, Οδυσσεύς. ὁ οὐ μὰ
 ῥῆδαι ἔφην Π. οἷδ' ἐν λείγῃ. τὸν ἰθακ
 κύσιον, ἔξ' ἰλίου δ' ἀνέπλησται. ἀλλὰ πῶς
 ταύτ' ἐπραξον, οὐδ' ἐπ' αὖν δὴ θαρσύνῃς
 ὦ K κατέλαβον ἐν ῥῆδ' ἄντρω ἐπὶ τῇ
 ναμῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς πινὰς ἐπι
 βουλόμενους δ' ἡλόν' ἀπὸ τοῖς ποταμίοις.
 ἐπὶ δ' ἐξ ἡμέρας τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πῆτρα
 δ' ἐξ' αὐτοῖς παμμεγέθυς, καὶ τὸ πῦρ ἀν
 νήκαται, ἐναυσάμεθα δ' ἐφόρον δ' ἐνα
 σθῆναι ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπ
 τειν αὐτοῖς. περὶ αὐτοῖς. ἔγω δ' ἐσπλάγ
 γῶν αὐτῶν πλάσ, ὦ πρὸς ἀνδρῶν, κατέ
 φραζον λησάσθ' ὅτις. ἐνταῦθα ὁ πῶμα
 γότατος ἐκείν' ἔτι Οὐπὲς, ἔπειτα Οδυσ
 σεύς. ἡ, οἷδ' αὖ μοι πῆρ' ἐφάρμακον π
 ἔρχεται, ἡ δ' ὅν μιν, καὶ ἐνοσμον, ἐπὶ βύ
 λου τὸ πῶμα δ' ἐκ, καὶ παραχρῆμα ἔσται.
 ἅπαντα γὰρ δὴ οὐκ ἐξ ἡμέρας μοι περὶ φῶ
 ραί. πῶμα, καὶ τὸ ἀνέλαστον αὐτὸ ἀνέ
 σθῆναι, καὶ οὐκ ἐπὶ ὅλως ἐν ἐμῶν τῷ ἡ
 μῶ. τέλει δ' ἐξ ὑπνόν κατέπαυσα.
 ὅ δ' ἐξ ἀποδείξας πρὸς μοχλόν, καὶ πυρῶσας
 γα, προσέειπεν ἐπὶ φλόγῃ με καθεύδον,
 πα. καὶ ἀπ' ἐκείνῃ τυφλὸς ἐμίθ' ὦ Πρῶ
 σθῶν. Π. ὡς βαθύν ἐκ τῆς ἡμέρας ὦ τέκε
 ρον. ὅς ἐκ ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν τυφλότητα
 ν. ὁ δ' οὐκ Οδυσσεύς πῶς δ' ἴφου,
 γὰρ ἐξ ἡμέρας ἐν οἷδ' ὅτι ἐδωκέναι αὐ
 τῷ.

cere ausus fuit, Polypheme? C. Principio quidem seipsum Neminē uocabat, postquam autem effugit, atq; extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssēm nomē nari se aiebat. N. Noui, quem dicis, Ithacensem illū, ex Ilīo autem nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alio, qui nō ita audax atq; animo sus sit? C. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuer sus, multos quosdam, insidiātes uidelicet pecuarijs. Postea aquam autem apposui foribus operculum, (saxum autē quoddam mihi est, perquam magnum) atq; ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, nisi sunt, abscondere sese parare. Ego uero comprehensis ipso rum quibusdam, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones es sent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, iussit quodam ueneno, dulci illo quodam, & fragrantī, ceterum ad insidias struendas presentissīmo & maxime turbulento. Nam statim omnia uideban tur mihi, posteaquā bibissem, circumagitari, & antrum ip sum inuertebatur, & proxi sum, apud me amplius ipse non erā. Postremo aut somno correptus iacui. Ille uero exccuato ueste, eodemq; igne succenso, insuper etiam excætauit me, dormientem. Et ex eo iam tempore cæcus ti bi sum Neptune. Ne. Vt tale nūmis dormisisti, fili, qui nō in terea exiliueris, cū excæcare ris. Vlysses igitur ille, quo pacto effugit? Nō enim, sat scio,

τοκμή

potuit dimouere saxum a for-
ribus. CY. At ego amoui ip-
sum, quo facilius illum com-
prehenderem inter egredien-
dum. Ac collocato me ipso
ad fores, extentis manibus
uenabar, solis dimissis in pa-
fca ouibus, & arieti nego-
cio dato, quæ nam ipsum age-
re pro me oporteret. Ne. In-
telligo rem. Sub illis latuit te,
clam se subducens. At cete-
ros certe Cyclopas conueni-
ebat te inuocare cōtra ipsum.
CY. Conuocaui illos, pater,
atque etiam uenerunt. Sed post
quam me interrogassent in-
diatoris nomen, atque ego di-
cerem Neminem esse, infani-
re me arbitrari, relicto me ite-
rum discesserunt. Ita impo-
suit mihi execrabilis ille, no-
mine. Et quod omnium ma-
xime mihi ægre fuit, contu-
meliose obiecta mihi clade
hæc: Ne pater quidem Nep-
tunus, inquit, leuabit te hoc
malo. NEP. Confide fili, ul-
ciscar enim ipsum, ut sentiat,
etiamsi cœcitatē oculorum
mederi non queam, nauigan-
tes certe tamē seruare uel per-
dere, penes me esse, nauigat
autem adhuc.

ὡς κινῆσαι τὴν πέτρην ἀπὸ τῆς θύρας.
Κ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφ' ἑλθόν, ὡς μάλιστα αὐτὸν
λάβωμι ἵκιστα. καὶ ἐξίστας παρὰ τὴν
θύραν, ἰθὺς ὡς τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας,
μὲν παρὶς τὰ πρόθυρα τῶν νομῶν
ἐνταλάμην. ὃ καὶ, ὅπου ἐχέω
πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶν. Π. μαν-
θάτω ὑπ' ἐκείνοις, ὅπου ἐλάθον ὑπερβύ-
θων σε. ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις γὰρ Κύκλωπας
ἴδω ἐπιβούλευσάδαι ἐπ' αὐτὸν. Κ. σωθε-
κάλεσα ὃ πάτερ, καὶ ἔκριν. ἐπὶ δ' ἐξήρον
τὸ τῷ ἐπιβυλόντος τὸ ὄνομα. καὶ ὡς
ἴφην ὅτι Οὐπὶς ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰσθέν-
τος με. ἔχοντο ἀπίοντες. οὐτὰρ κατὰ
φίσειτόμι δ' ἀγαγὰς. ὡς δ' ὄνομα π-
καὶ ὃ μάλιστα ἠϊόσας με, ὅτι καὶ οὐδ' ὅτι
ἴων ἐμοὶ τῶν συμφορῶν, ὡς δ' ὁ πατήρ
φησιν ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Π. θάρ-
ση ὃ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν,
ὡς μάθω, ὅτι καὶ πῆρσίν μοι ὀφθαλ-
μῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον. τὰ γὰρ τῶν πλεόν-
των τὸ σώζειν αὐτοῦ. καὶ ἀπολλύναι,
ἐπ' ἐμοὶ πρόστα. πλὴν δ' ἐγώ.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ,

*Alpheus nulla inficitur falsugine ponti,
Nituram retinet semper ubiq; suam.
Neptuno quosiam simul hisce facetur amores,
Arcas inis thalamum saepe Syracusiae.*

I Τὸτο ὦ Αλφειεῖ μόνος τῶν
T ἄλλων ἐμπιστὼν ἐς τὸ πῖλα

γῶ, εὖτε ἀναμίγνυσαι τῇ
ἄλμῃ, ὥς ἐθῶς ποταμοῖς ἄπασιν, οὐ
ἴε ἀναπαύεσθαι αὐτὸν σφῆχθυίς, ἀλλὰ
σφῆ τῆς θαλάττης ξυγίγνεται. καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ῥέθρον, ἀμυγνῆς ἐπὶ καὶ
θαρὲς ἐπὶ γῆ. οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιοι ὦ
ἐπιδύς, καθὰ πόρ οἱ λάροι καὶ ὄρωσιν οἱ,
καὶ ἰοπαρὲς ἀνακλύσιν πν, καὶ αὖτις ἀνα
φάνει σιαυτὸν. A. ὄρωσιν οἱ καὶ τὸ
πρῶτόν ἐστιν ὦ Πόσειδον, ὅτε μὴ ἐ
λιγχι. ἡρώδης δ' ἐκ καὶ αὐτὸς πολλὰ
κίς. P. γυναικὸς ὦ Αλφειεῖ, ἢ νύμφης
ὄρε, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μι
αῖς; A. ὕκ, ἀλλὰ πηγῆς ὦ Πόσειδον.
P. ἢ ὅ, πν θιγῆς αὐτῇ ῥῆ; A. νησιῶτις
ἐστὶ σικελικῇ. Ἀρέθυσσος αὐτῶν καλῶ
σιν, P. οἶδ' ὅτε ὕκ ἐμορφον ὦ Αλφειεῖ τῶν
Ἀρέθυσσιν, ἀλλὰ σφῆχθυίς ἐστι, καὶ σφῆ
καθαροῦ ἀναβλῶσθαι, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπλεῖ
παι τοῖς ἡφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φα
νόμηνον ἀργυροειδές. A. ὥς ἀληθῶς
οἶδ' αὖ τῶν πηγῶν ὦ Πόσειδον. παρ' ἐκεί
νην ὕν ἀποδύχομαι. P. ἀλλ' ἀπιδι μῦν,
καὶ οὐτὺ χεῖ ἐν τῷ ἱερῷ. ἐκείνο δ' ἐμοι
ἐπὶ, πῦ τῇν Ἀρέθυσσος ἐίδει, αὐτὸς μῦν
ἀρκὰς μῦν, ἢ δ' ἐν Συρακούσαις ἐστίν.
A. ἐπεὶ μῦν με κατέχουσιν ὦ Πόσει
δον, πόρ ὁρῶν ὄρωσιν. P. ἢ λίγισι.
χῶρε παρὰ τὴν ἀγαπώμεν. καὶ ἀνα
δύς

VID hoc, Alphæe, quod
Q tu solus aliorum, in ma
re delapsus, neque cum
salsugine misceris, perinde ut
solent cætera flumina omnia:
neque cohibes te ipsum, a aquis
diffusus, sed per mare, velut co
cretus, ac dulci custodiro fluo
re, incorruptus etiam & pu
rus cursu laberis? Nescio quo
locorum in profundum te ip
so, quemadmodum gaudet atque
ardere faciunt, submerso. Ac
videris rursus emergere quo
que alibi, & te ipsum iterum
spectandum exhibere. AL.
Amatoria quædã res hæc est,
Neptune, quamobrem, ne mi
hi vicio uertas. Amasti autem
& ipse sæpenumero. NE P.
Mulierem ne, Alphæe, an nym
pham amas, an etiam Nerei
dum ipsarum vnam aliquam?
A. Non, verum fontem Ne
ptune quendam. N. Vbi igitur
terrarum ille manat? AL.
Insularis est, in Sicilia, Arethus
sam ipsum vocant. NE. Scio.
Non deformem sane. Al
phæe, Arethusam amas: sed et
liquidus fons ille est, & per
purum scaturiendo ebullit, ad
que ipsi aquæ etiã calculi gra
tiam addunt, supra quos tota
ea velut argentea apparet. A.
Vt vere nosti fontem hunc. Ne
ptune, ad illum igitur abeo
nunc. N. Sed abi quidem, &
feliciter utere amore. illud au
tem mihi dic, ubi tu Arethu
sam conspicatus es, Arcas ip
se cum sis, fons autem ille, in
Syraculis manet? A. Prope
rantem me morat's Neptune
curiose nimis interrogando.
N. Probe dicis. Abi igitur ad
amatum. Ac emergens iterum
e mari,

emeti, eodem aluo cum son
se illo misceris, & in unam
aquam redigamini.

δύς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξωπυλίας μίγνυται
ἐν τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδατι γίνεσθαι.

MENEΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

*Proteus se in uarias gaudet conuертere formas,
In pelagi qui se concinet usq; specu.
Fit lignu, fit aqua, & fulua ceruice leaena,
Flammæ etiam formam suscipere est solitus.*

T in aquam conuertit
A te Proteu, incredibile
adeo nō est, maximus
utiq; cum sis: etiam arborem
fieri, tolerabi e præterea et in
Leonem aliquando muteris
hæret, tamen neq; hoc supra si-
dem est. Quod si autem & ig-
nem fieri te possibile est, cū in
mari habites, hoc omnino mi-
ror, neq; adducor ut credam.
P. Ne mireris Menelæ, Ficri
enim soleo. M. Vidi equidē
ipse: veruntamen uideris mi-
hi (dicetur enim hic apud te)
præstigias quasdam adhibe-
re rei, atq; intuentium oculos
decipere: cum interim ipse ni-
hil tale fias. PR. Et quæ nam
adeo deceptio, in rebus sic
manifestis fieri queat? An nō
apertis oculis uidisti in quam
multa ipse me transformaue-
rim? Quod si uero nō credis,
& res hæc tibi falsa uidetur,
nempe apparentia quædam
tibi ante oculos obuersiones.
posteaquam ignis factus fue-
ro, applica mihi, heus genero
se tu, manum. Nimirum fen-
ties, uidear ne tantum ignis,
an & urendi uim habeam.
MEN. Periculosum est ex-
peti

Ἀλλὰ ὕδατος μὲν σε γίνεσθαι ὤ
A Πρωτοῦ, ἔκ ἀπίθανον, ἐνάλιον
ὄν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐν πο-
ρήτων. καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγῆς,
ὁμως οὐδὲ τὸτο ἔξω πίσιως, ἐδὲ καὶ
πῦρ γίνεσθαι, δρωατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἷον
κθύντα, τὸτο πᾶν θαυμάσιον, καὶ ἀπί-
στον. Π. μὴ θαυμάσιος ὦ μινύλαι γίγνομαι
γὰρ. Μ. εἶδον καὶ αὐτὸς. ἀλλὰ μοι
εἰρήσιν. Π. πρὸς σε, ρητέωσις ὑπὸ προ-
σάγης ὡς πράγματι, καὶ τῆς ὀφθαλ-
μοῦ ἐξαπατᾶν τῶν ὀρόντων, αὐτὸς ἐ-
δὲν ποῖσιν γιγνόμενον. Π. καὶ τίς ἂν ὦ
ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐν ἀργῶν γίνομαι
πο; ἔκ ἀνωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶ-
δεις, ἡς ὅτε μετὰ ποῖσιν ἐμαυτὸν; ἐδὲ
ἀπιστῆς, καὶ τὸ πρᾶγμα φουδῆς εἶναι δό-
κῃ, φαντασία ὡς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἰσταμένη, ἐπεὶ δὲ ἂν πῦρ γίνομαι, προσέ-
νιγκε μοι ὦ γυναιότα τί τῶν χερ-
σῶν γὰρ ἐδὲ ὀφῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάθ-
ύπερ μοι πρόσσις. Μ. ἔκ ἀσφαλῆς ὦ
πῆρα

πῆρα ὦ Πρωτόν. Π. σὺ δ' εἰ μοι μανίαις
 δοκῆς, εἰ δ' ἐπὶ λήπῃ ἰωρακίνας πώποτε
 εἶδ'· ὃ πάρα εἰς ὁ χυθὺς ἔτος· ἐδέναι. Μ.
 ἀλλὰ τὸ μὲν πολυπόσω εἶδον· ἀπ' αὐτοῦ
 δ' εἰ, εἰς ὧς ἂν μάθοιμι παρὰ σὺ. Π.
 ὁποῖα ἂν πίτῃ προσελθὼν ἀρμόσῃ
 τὰς κατύλας, καὶ προσφύς ἐχθρῶν·
 τὰ τὰς πλακτάνης, ἐκείνη ὁμοίον ἀπὸρ
 γάσται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν
 χροῶν, μιμούμενη τὴν πίτῃ, ὥς ἂν
 λάθῃ τὸς ἀλίαις, μὴ σφραγίστων, μὴ δ' εἰ
 φανερόν· ὡς σφραγίστων, ἀλλ' ἰοικῶς τῷ
 λίθῳ. Μ. φασὶ ταῦτα τὸ δ' εἰ σὸν πολυ
 λῶ παραδοξείτορ· ὦ Πρωτόν. Π. ἔκ
 εἶδ' ὦ Μενέλαι· τίς ἂν ἄλλῳ πιστεύσῃ
 αἰς, τοῖς σιαντο ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν.
 Μ. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερά
 σεν, τὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεται.

perimentum hoc Proteu. P. At tu Menelae videris mihi neq; Polypū vidisse vnquā, neq; etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. M. Verū Polypum ipsum quidem vidi: quæ uero accidunt illi, libet ex te cognouerim. P. Cū cūq; saxo accedens, acerbula sua applicuerit, atq; affixus inhaerit circumenris, illi seipsum similem efficit, mutatque colorē, imitando faciem, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neq; ob hoc manifeste apparent, sed omnino faciem referens. ME. Ferunt hæc. Sed tum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. PR. Nescio Menelae, cui nā alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M. Vī dense quidam vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

ΠΑΝΟΡΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

Hic narrat Panopes Eridis pomumq; dolumq;.

Ut lites illo mouerit atq; graues.

Priamides legitur iudex, malumq; reportat.

Blanda Venus: tantum cæca libido potest.

Ἰδὲ ὦ Γαλήνη χθὲς οἷα ἐποίησας
 Εἶσω ἢ εἰς παρὰ τὸ δ' ἔπνοον ἐν
 Οὐρανίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ
 ἐκλήθη ἔς τὸ συμπόσιον· ἔξωθεν γάρ,
 μὴ ὑμῖν ἔγωγε· ὃ γὰρ Ποσειδῶν ἐκείνῳ
 ἀδυσί μοι ὦ Ποσειδά, ἀκύνετον ἐν τῷ
 οὐτῷ

Idistine, Galena, heri, qualia fecit Eris ad coenam in Theſſalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium. GA. Haud conuiuata equidē vobiscum tum fuit. Nam me Neptunus iusserat, tranquillū interea, Panope, seruare peia gus.

gus. Sed quid fecit Eris, cum
præsens non adesset? PAN.
Thetis ac Peleus concesserāt
intro in thalamum. deducen-
tibus ipsos Amphitríte ac Ne-
ptuno. Interea autem Eris,
clā cæteris omnibus (id quod
facile illi tum fuit, alijs biben-
tibus, quibusdam autem ap-
plaudentibus, vel Apolli-
ni cytharam perfonanti, vel
Musis ore modulantibus ad-
hibendo auimum.) proiecit
in conuiuium, pomum quod
dam admodum pulchrū, atq;
aureum, Galene, torū. Inscrip-
tum autē erat his verbis: For-
mosa accipiat. Dum igitur uo-
luratur hoc, tanquam ex com-
posito iactum, peruenit eo lo-
ci, ubi Iuno, & Venus, & Mi-
nerua accumbebant. Deinde
ubi Mercurius sublato illo, le-
git ea, quibus illud inscriptū
erat: Nos quidē Nereides cū
silentio sedebamus: quid enī
agendum erat, illis præsentibus.
Ille vero inter se conten-
debant, ac quæ libet suū illud
esse uolebat. Et nisi Iupiter se
ipsum interposuisset, etiā ad
manus usq; res hæc processis-
set. Verū ille, ipse quidem, in-
quit, non feram iudiciū de
hoc, tamen illæ ipsam iudica-
re vellent, sed in Idam ad Pri-
ami filium abite, qui & discer-
nere nouit, quæ nam formo-
sior sit, utpote elegantiz stu-
diosius & ipse, & non facile,
talis cum sit, iudicauerit ma-
le. G. Quid igitur ad hæc De-
illæ, Panope? P. Hodie, arbi-
tror, in Idā abeūt. G. Et quis
ueniet paulo post, qui nobis
renunciaret eam, quæ vicerit?
P. At

Οὗτος φυλάττει τὸ πέλκος. ἡ δ' ἔτι
ἐπιθήσει ἢ Εἰς μὴ παύσῃ; P. ἢ Θέ-
τις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
θάλαμῳ, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ
Ποσειδῶνος παραπληροφύοντο. ἢ Εἰς
δ' ἐν τοσούτῳ λαθῶσα πάντος, ἐδωθή-
θη δ' ἐξ ἀδίας, τῶν μὴ πονόντων, ἐνίσαν
δ' ἐκροτούντων, ἢ τῶν Ἀπόλλωνι κιθα-
ρίσιν, ἢ ταῖς μούσαις ἀδούσας προ-
σεχόντων τὸν νῦν, ἐβέβαλον ἐς τὸ σύμ-
ποσιον μῆλοισι πᾶσι καὶ χρυσὸν ἔ-
χον ὃ Γαλήνη. ἐπεγίγραπτο δ' ἐπὶ τῇ
λαβίτῳ. κυληδούμβρον δ' ἐπὶ τῇ ὁπῶν
ἐξ ἐπίτηδος, ἢ καὶ ἔθα Ἡρατι, καὶ Ἀ-
φροδίτῃ, καὶ Ἀθηνᾷ, κατεκλίνοντο. τὰς
παῖδας δ' Ἐρμῆς ἀνακλόμενος ἐπιλέξατο
τὰ γρηραμμένα, καὶ μὴ Νηρηίδες ἡμᾶς
ἐπιστολὰς μὴ. ἡ γὰρ ἐδίδοικεν, ἐκεί-
νων παρσύναι δ' ἐπὶ ἀντιπρὸς ἑαυτοῖς ἐκά-
στη, καὶ αὐτῆς ἐπὶ τὸ μῆλον ἡξίωσεν. καὶ
ὁ μὲν γὰρ Ζεὺς διέσκησεν αὐτοὺς, καὶ
ἄλλοι χερῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐκείνους αὐτὸν μὴ δ' κρηῶ φησι πα-
ρίτου, καὶ τοὶ ἐκείνους αὐτὸν δικάσαι
ἡξίωσεν, ἄπιτε δ' ἐς τὴν Ἰδῶν παρὰ τὸν
Γειάμου ποταμὸν, ὃς οἶδ' ἐτε στρογγύλας
τῶν καλλίωνα, φιλόκαλος ὢν, καὶ ἐκ ἑαυ-
τοῦ ἐκείνους κρίναι κακῶς; Γ. ἡ ἔτι καὶ
ὃ Πανόπη; P. τῇ μὲν οὖν οἶμαι ἐπὶ τῇ
σηρὸς τῶν Ἰδῶν. Γ. καὶ τίς ἡξίωσεν μετὰ
με, καὶ ὃν ἀπαγγέλλω ἢ μὴ τῇ κρατῦσθαι.
P. ὅδε

Ἡ δὲ θεοὶ ἐκ ὅλης κρατέσθ, τῇ Δ.
φροδίτῃ ἀγωνιζομένης, ἥν μὲν ἔκ πάντων
ὁ σφαιρωτής ἀμεινύει.

P. At iam nunc tibi affirmo,
quod nulla alia vincet, veni-
ente in certamen Venere, nisi
arbitr ex ipse omnino excurat.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ
ΡΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

*Filiam Amymonen Triton conspexit et illam,
Depericiens uoluit protinus esse suam.
Iccirco auxilio Neptuni uirgo pudica,
Abrepta est, Lernas quando petebat aquas.*

Πῶς τὴν Λέρναιον ἡ Πρόσθορον
Ε παραγίνεται καὶ ἐκείνη ἡ
Μοῖον ὑδροβόρην παρθε-
ν, πύργον καὶ χεῖμα. ὅτε οἶδεν ἔρω-
γι καλὴν παῖδα ἰδών. Π. ἰλοθυδρῶν
ἀνὰ τὴν Τρίτον λίγας, ἡ θοράκων πρὸς
ὑδροφόρῳ ἐσιν. Τ. ὅμως οὐκ ἀλλὰ τὸ
Δαναοῦ ἐκένυθ' ἡγήτηρ, μία τῶ. πῶς
τήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώ. ἡ τοῦ νομα-
ῖον ὑδροβόρην γὰρ ἔτι καλεῖτο, καὶ τὸ γέν-
ος. ὁ Δαναός δὲ σκληραγωγῇ τὰς
θυγατέρας, καὶ αὐτὸς γὰρ διδάσκει, καὶ
πῶς ὑδρῶν τὰς ἀρβύνας, καὶ πρὸς
τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἰν αὐτάς.
Π. μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ὁδὸν
τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀργεὺς ἐς Λέρναιον. Τ.
μῶν. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἀργεῖον, αἱ οἶ-
δα, ὥστε ἀνὰ γὰρ ὑδροφόρῳ. Π. ὅ
Τρίτον, ὅς μετρώς μεδινάρεξας, ἐ-
πὶ τὰς πύργους τὰς ἰσχυρὰς ἐπὶ
αὐτῶν.

D Lernam, Neptu-
A ne, quotidie venit a-
quatū virgo, pulchra
omnino specie. Haud equi-
dem scio, formosiorē illam
puellam vidisse me. N Libe-
ram ne dicis, Triton, an verō
ferua quæpiam est, quæ aquā
ferre solet. TRI. Minime ne-
ro, sed Danaï illius filia, vna
ex quinquaginta istis, etiam
ipsa est, Amymone nomine.
Interrogavi enim, & quæ vo-
cetur, & genus ipsius. Da-
naus autem duriter admodū
educat filias, & opus manu fa-
cere ipsis docet, & ad aquā
hauriendam mittit, & ad al-
ias res agendas instituit, im-
pigræ ipsæ ut sint. NEPT.
Sola ne autem venire solet
longam adeo viam, ex Argis
ad Lernam vsque? TRI T.
Sola, nam siticulosum ipsum
Argos est, ut nosti. Quare ne-
cesse est, semper aquatum ve-
nire illam. NE. Non medio-
criter affecisti me animo, ο
Triton, qui mihi hæc de puel-
la narras. Quare eamus ad ip-
sam.

Item. TR. Eamus, iam enim tempus quoque est, cum aqua sum ire solet. Ac prope mediam circa viam alicubi est, perendo Lernam. NE. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex uelocibus illis, huc sūte, inequitando enim illi quā celerissime prouehar. TR. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N. Probe sanē. prouehamur igitur. Tu uero iuxta narando cōsequere me, Triton. Ac postea quā ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidijs ero: tu autem speculando obserua, quando illam accedentes sentias. T. Ecce tibi, prope est. N. Formosa, Triton et in ipso ætatis flore, puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A. Hæc homo, quo me hinc correptā abducis: plagarius quispiā es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, allegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T. Tace Amymone, Neptunus hic est. A. Quid Neptunū mihi naras? Cur mihi o homo, vim facis, atque hinc in mare abstrahis? Ego vero suffocabor misera, submersa aquis. NEP. Bono animo sis. Nihil graue paturies, faciam: sed & fontē cognominem tibi emanare hic sinam, percussio tridente saxo. hoc iuxta æstuarium, et tu ipsa felix atque beata eris, ac sola sororum obita morte aquam non gestabis.

αὐτῶν. Τ ἰώ μιν. ἡ δὲ καὶ περὶ τὸ
φύρας. καὶ χυδίντου κατὰ μισῶν
τῶν δόδν ἐστιν, ἴσαν ἐς τὴν Λέρναι.
Π ὅθεν δύνει τὸ ἄμα, ἢ τοῦ μιν
πολλῶν ἔχει τὴν σφραγίδα ὑπάρχουσα
τοῖς ἰπποῖς τῇ δύνει, καὶ τὸ ἄρμα καὶ
συνδύειν: σὺ δὲ ἄλλα δελφίνια μοι ἔλ-
νὰ τῶν ὠκίων παρὰς. Θ. ἐφίππουσα
μαὶ γὰρ ἐπὶ αὐτὸ τάχιστα Τ ἰδοὺ Θ
οὗτοσὶ δὲ δελφίνων ὠκύτατος. Π. ὅ
καὶ πικρὰ ὡμῶν. σὺ δὲ παρὰ μὲν ἔσ-
τρίταν. καὶ περὶ τὴν πύρρην ἐς τὴν
Λέρναι, ἐγὼ μὲν λυχίσω ἵπταυθα
πρὸς τὸν ἀποσκοπεῖσθαι τὸν ἀνδρῶν
προσέσσαν αὐτῶν. Τ. αὐτὴ Θ πλησίον.
Π. καλὴ ὡς τρίταν, καὶ ὠρῶσα παρ-
θὲν. ἀλλὰ σὺλληπτα ἡμῖν ἐστίν. Α.
ἀνδρῶν, πρὸς μὲν ξυμπαρτίσας ἄγεις: καὶ
ἀποδοῖς ἡμῖν καὶ ἴσας ἡμῖν ἀπὸ αὐ-
γύης τοῦ θείου ἐπιπικροβῶμαι. Ὡς βού-
θμαι τὴν πατρίδα. Τ. σιῶν καὶ ὡς Ἀμυ-
μόνη Ποσειδῶν ἐστίν. Α. τί Ποσειδῶν λέ-
γεις; τί βιάσῃ με ὡς ἀνδρῶν, καὶ ἐς τὴν
θάλασσαν καθέλκεις; γὰρ δὲ ἀποπνιγῆ-
σμαι ἢ χθλὶά καταδύσασθαι. Π. θάρρα,
ἐν δεινὸν πάσης ἀλλὰ καὶ πικρῶν ἐ-
πώνυμόν Θ ἀναδεδῶκεν ἰσάσας ἵπταυ-
θα, πατὴρ τῇ τριάντῃ τῶν πέντε, οὐ,
πλησίον τῶν κλυσμάτων. καὶ σὺ δὲ δά-
μων ἔσθαι, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν ἔχου-
σθαι φροσύνην ἀποδιδῶναι.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

*Duxerat Inachiden Aegyptū per mare uastum.**Mercurius, placido praeicipiente Ioue.**Qua quoniam mala multa tulit, saturnius illi,**Vna cum forma pristina dona dedit.*

Αὐτῷ ὁ Ζέφυρος τὴν δαμά-

Τ λην, ὅν σ' ἔξ το πηλάγους ἐς

Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγ' ο, ὃς ἵνα

δικόρῃσαι, κλέψῃς ἔρωτι. Ζ. ναί ὦ Νό-

τι, οὐ δέμαλιν δέ τίς τίς, ἀλλὰ πῶς ἔν

τοσ' ὡπαμῦ Ἰναχίδου· νῦν δ' ἡ Ἡραθιεύ

τῶν ἐποίνουσι αὐτῇ (κλετυπέσαι,

ὅτι καὶ πάντ' ἰώρα δρῶντα τοῖν Δία.

Ν. νῦν οὖν ἐπὶ δρῶς τ' βοός. Ζ. καὶ μά-

λα. καὶ σ' ἔξ το π' ἐς Αἴγυπτον αὐτῷ

ἐπέμψι, καὶ ἡμῖν προσέταξι, μὴ κυμαί

ναι τῶν θαλάσσης· ἔστ' ἂν διανήξηται,

ὡς ἀποτακῆται ἐκεί, κύβη δ' ὕδης θεός γέ-

νοιτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχέειν. Ν. ἡ δέ-

μαλιν θεός. Ζ. καὶ μάλα ὦ Νότι, ἄρξῃ

τι, ὃ Ἑρμῆς ἔφη τῶν πλειόντων, καὶ ἡμῶν

ἔσται δ' ἁπονοή, ὅν ἑκάστ' ἡμῶν ἐθέλη

ἐκπέμψαι, ἢ κωλύει ἐπιπῆρ. Ν. θόρα-

πιδυτίκα τοιγαρῶν ὦ Ζέφυρε. ὕδης δέ-

σπονδὰ γὰρ ὕδα, νῆ Δία, δύνει δόξα γάρ

οὕτω γίνοιτο. Ζ. ἀλλ' ὕδης γάρ δ' ἡ-

παρασι, καὶ ἱξινύσων ἐς τῶν γλῶ· ὅ-

ρως ὡς ἐκείν' μῦν τετραποδισί βαδῖ

σαι· ἀνορθώσας δ' αὐτῷ ὁ Ἑρμῆς, γο-

νοῦκα παγκάλλω αὐθις ἐποίνουσι. Ν.

παρά-

VM hanc, Zephyrē,

N iuuenca, quam per

mare in Aegyptum

Mercurius ducit, Iupiter, a-

more captus, uiciauit. ZEP.

Hanc ipsam, Note, sed iuuen-

ca tū non erat, sed puella, Ina-

chī filia. Nunc autem Iu-

no talē ipsam effigiauit, ximu-

latione amoris comota: pro-

pterea quod uidebat Iouem

illam prorsus deperire. NO.

Proinde etiam nunc bouem

illum amat. ZE. Atq; admo-

dum & propterea in Aegy-

ptum ipsam misit, nobisq; edi-

xit, ne conturbaremus mare,

donec illa trāsnatasset, ut quae

illic paritura sit: fert autem v-

terum modo, Deusq; fiet, cū

ipsa, tum quod ex ea partum

erit. N. An iuuenca Deus. Z.

atq; admodum, Note, impe-

rabitq; inquit Mercurius, na-

uigantibus, ac nostra erit do-

mina. ut quemcunq; nostrum

uolēt, emittat, vel prohibeat

spirare. N. Colenda igitur ob-

seruādaq; nobis erit, Zephy-

re, iā domina certe tū sit. Nā

per Iouem, beneuolentior eo

pacto nobis erit. Z. Sed cū

iā traiecit, & in terram enata-

uit. Videtur, ut non amplius

quadrupes incedat, sed erectā

ipsam, Mercurius deuio mul-

lierē, formosam prorsum red-

didit. N. Mira nimirū hec Ze-

B

LUCIANI

ἥ τε, nusquā amplius neq;
cornua illius, neq; cauda, ne-
que tibi hīsde, sed amabilis
puella est. Ceterū Mercurio
quidā accidit, q; seipsum muta-
uit, et ex adolescēte factus est
quīpiā, caninā faciē prę se fe-
rēs. Z. Ne curiosius persequa-
mur ista, quādo quidē melius
ille, quæ faciēda sunt, nouit.

παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζήφυρε, ἔκ-
ει τὰ κίρατα, ὅδε ἕρδ, καὶ διχῆλὰ τὰ
σκίλη: ἀλλ' ἐπερασσε κόρη ὁ μὲν τοι Ερ-
μῆς π παθόν, μεταβέβηκεν ἰαυτόν,
καὶ ὅλη νιανίη κυωοτηόσσωτε γὰρ ἔ-
ται. Z. μὴ πολυπραγμονοῦμεν, ὅτι ἄ-
μεινον ἐκείνῳ οἶδ' τὰ πρακτικά.

ΡΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛ- ΦΙΝΩΝ.

*Mira est delphinum uerè natura, quod omnes
Sic redamant homines, haudq; perire sinunt.
Euadit mortem cithara submersus Arion:
Musica nam cūras, pectora mæsta leuat.*

AVDO, recte facitis
L Delphines, quod sem-
per amantes hominū
estis. Nam & olim Inonis fili-
um in lithum portastis, ex-
ceptū a Scironijs scopulis: vn-
de cū matre præcipitatus fue-
rat. Et nūc tu Citharædo isto
Methymnensi, cū ipso orna-
tu & cithara recepto, in Te-
narū enatasti, neq; passus es
indigne a nautis perire illum.
DELPH. Ne mireris Nep-
tune, si hominibus benefaci-
mus: nam & ipsi ex homini-
bus pisces facti sumus. NE.
Atq; equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod uos
nauti prælio superatos ita
transformauit, cum deberet
captiuos solum in deditio-
nem accipere: quemadmo-
dum & cæteros in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto
cuma

Υμῶς δ' ἀλλοτρίης, οὗ ἀνι φιλά-
Ε θρώποι ἔσι, καὶ πάλαι μὲν τὸ
τῆς Ἰνὸς παιδίον ἐπὶ τὸν ἰδι-
ὸν ἡκομίσατε, ὑποδιδάχμενοι ἀπὸ τῶν
Σκιρωνίδων μετὰ τῇ μητρὸς ἐμπιστόν.
καὶ νῦν σὺ τὸν κίθαρος δὸν τοτον τὸν
ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξαπέλω ἔς
Ταίναρον αὐτῇ σκόβῃ. καὶ κίθαρα οὐ
δὲ πεισάδεις, κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν αἰ-
πολύμενον. Δ. μὴ θαυμάσης ὦ Ρόσσε
δον, ἐ τοῖς ἀνθρώποις ἢ ποιῶμεν, ἐξ
ἀνθρώπων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινί-
μενοι. Π. καὶ μέφομαι γὰρ τοῦ Διὸς
νύμφ, ὅπ' ὑμᾶς καταναυμαχῶσαι
μετέβαλε, δειὸν χερῶσθαι μόνον.
ὁπωρ τοὺς ἄλλους ὑπὸ κίθαρο, ὅπως
γοῦν

ἄνδρ' ἢ κατὰ τὸν Ἀρίωνα ποτὶν ἰγί-
 νθο δ' Ἀλφίης Δ. δ' Περσίου φθ' οἶμα
 ἔχασαν αὐτῷ. καὶ πολλὰ κτενέμεν
 πρὸ αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέλει. δ' δ' πλὴν
 σκε: περὰ τὸ πορκύν. ἐπιθόμνοι πλῆ-
 ρες οἶμα δὲ ἐς τὴν Μήθυμνον, ἐπιθί-
 ξαμι τὸν πλῆτον καὶ ἐπὶ δὲ πορμέ-
 νον: κακούργον αὐτῶν δ' ἐδῶξεν πο-
 λὺν ἄγαν χρυσόν, καὶ ἀργυρον. ἐπὶ
 κατὰ μέθ' τὸ Διγαῖον ἰγίνοντο, ἐπι-
 βελύσσον αὐτῶν οἱ ναῦται. δ' δ' ἡκροά-
 μεν γὰρ ἔπειτα, περὶ αὐτῶν τῶν σκάν-
 φων. ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν διδάσκω ἔφη,
 ἀλλὰ πλὴν σκδύλῳ ἀναλαβόντα με, καὶ
 ἔχοντα θηλῶν πινέειν ἔμαυτῶν, ἰκόν-
 τα ἰάσασθε ῥίψαι ἔμαυτὸν. ἐπὶ τριψον
 οἱ αὐτοὶ. καὶ ἀνέλαβον τὴν σκδύλῳ, καὶ
 ἔσαν πέντε λιγυρῶς, καὶ ἐπὶ σπον ἐς τὴν
 θάλατταν, ὡς αὐτῶν πάντως ἀποθα-
 νοῦμεθα. ἐγὼ δ' ὑπολαβὼν, καὶ ἀνα-
 θέμεθα αὐτὸν, ἐξαιρέμεν ἔχον ἐς
 ταίναρον. Π. ἰππικὴ τῆς φιλομυσίας.
 ἔξισον γὰρ τὸν μιῶν ἀποδιδώκας οὐ-
 τῶ τῆς ἀκροάσεως.

cum Arione hoc, quidd acci-
 dit, sese habet: DEL. Perian-
 der iste, puto, delectabatur
 homine, ac sepe illum ad se ac-
 cersebat, artis gratia. Ille autē
 diues iam factus a tyranno,
 concupiuit, nauigando in pa-
 triam, Methymnam videli-
 cet, spectandas ibi diuitias su-
 as exhibere. Ac consensu ad-
 traiciendum naui, hominum
 quorundam sceleratorū, po-
 steaquam cognitus est, mul-
 tum auri secum ferte: vbi ad
 medium ferme Aegæum per-
 uentum fuit, insidiari illi nau-
 tæ coeperunt. Ille uero (nam
 auscultabam omnia, iuxta na-
 uigium natando) quoniā hoc
 vobis ita visum est, inquit, at
 me saltem assumpto ornatu,
 & decantato prius mihi ipsi
 funebri aliquo carmine, volē-
 tem sinite præcipitare meip-
 sum. Concesserunt nautæ. Tū
 ille assumpsit ornatum, & ce-
 cinit admodum lene ac blan-
 dum quiddā, atq; ita in mare
 præcipitauit sese, tūquam sta-
 tim omnino moriturus. Ego
 vero excepto, atq; imposito
 illo, enataui vna cum ipso in
 Tenarum. N. Laudo studiū
 erga Musicam tuam, dignam
 enim mercedem retulisti ipsi
 pro eo quod auscultaras.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Hellen cum uexis, Phrixumq; per belle spoutum,

Olim aries, dorso decidit illu metu.

Ast huius frater Colchos est uectus adusq;

Sola soror liquit nobile nomen aquæ.

E 2

Retum hoc quidē an
F gustum, in quod pu-
 ella delapsa, submer-
 sa est, Helleſpōtus ab ipsa vo-
 cetur, Cadaver autem ipsum,
 vos Nereides acceptum, in
 Troadē auferte, ut ibi ab in-
 colis sepeliatur. NE. Nequa
 quam, Neptune, sed hic in co-
 gnomini pelago sepeliatur.
 Misercmur em ipsius, ut quæ
 miserrabilia maxime a nouer-
 ca passa fuerit. NEP. At hoc
 quidem, Amphitrite, fas non
 est, neque etiam alias hone-
 stum, hic illam alicubi sub are
 na iacere. Sed quod dixi, in
 Troade, in Chersoneso mox
 sepelietur. Illud autem pro so-
 latio ei erit, quod paulo post
 eadem, ipse quoq; Ino patie-
 aur, & præcipitabitur, perse-
 quente illam Athamante, in
 pelagus, ex summo Cithero-
 ne, qua in mare porrigitur, v-
 na cum filio, quem in vlnis ge-
 stabit, NER. Sed & illam ser-
 vare conueniet, gratiam hanc
 Bacchō faciendo. Educavit
 enim illum Ino, eademq; nu-
 trix illius fuit. NEP. Non de-
 cebat, adeo prauam. Sed ta-
 men Baccho non gratificari,
 Amphitrite, indignum foret.
 NEP. Sed quid accidit huic,
 quod ab ariete decedit? frater
 autem eius, Phryxus, tuto ve-
 hitur? NEP. Merito, adole-
 scens enim est, & contra im-
 peritum obfistere potest. Illa
 vero, eo quod infueta eius rei
 erat, consensu videlicet vehi-
 culo nouo & inopinato, &
 despiciendo in profundum
 immensum, perculsa animo,
 & pauore pariter attonita,
 præte-

Ο μὲν σὺν ὁρ τῷ το, ἐς ὃ ἡ πόσις
Τ κατὰ τὴν ἐχθρὴν, ἡλλήσσοντο ἅπ-
 αὐτῆς καλῶς. τὸν δὲ νε-
 κρὸν, ὅμῃς ὁ Νηρηίδες παραλαβόνσαι,
 τῇ Τρῳάδι προσσέλαβον, ὡς ταφῆν
 ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Ν. μηδὲ μὲν ὁ Πό-
 σειδον. ἀλλ' ἐν ταῦθα ἐν τῷ ἐπαινύμφῳ
 πηλάγῳ τιθάφθω. ἡ δὲ μὲν γὰρ αὐτῷ,
 οἰκίσσῃ ὑπὸ τῆς μητρικῆς πιπνομένη.
 Π. τοιοῦτον μὲν ὁ Ἀμφιτρίτης ὅτις, ὅτι
 ἄλλως καλῶν ἐν ταῦθα περὶ κῆδιν ὑπὸ τῇ
 ψάμμῳ αὐτῇ, ἀλλ' ὁ πόρῳ ἐν τῇ
 Τρῳάδι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τιθάφει-
 ται. ἡ δὲ γὰρ δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ,
 ὅτι μὲν ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ ἰνὸς πεί-
 σεται, καὶ ἐμπιστῇται ὑπὸ τῷ Ἀθάμῳ
 τῷ δὲ δικαίῳ ἐν τὸ πηλάγῳ, ἅπ-
 αὐτῇ το Κίθωρον. καθὰ πόρ καθήκει
 ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν ἡδὲ
 ἐπὶ τῆς ἀγκύλης. Ν. ἀλλὰ κῆκεν ὅτι
 σαι δεισθε χαρισάμεν τῷ Διόνυ-
 σῳ. τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ ἦτορ ἡ ἰνὸς.
 Π. δὲ ἐχρὴν οὕτω ποιεῖν ὅτι. ἀλλὰ
 τῷ Διόνυσῳ ἀχαριστῶν ὁ Ἀμφιτρίτης,
 ὅτι ἄξιον. Ν. αὐτῇ δὲ ἔρα τῇ παύσῃ κα-
 τίπτεται ἀπὸ τῷ κεινῷ. ὁ δὲ ἀλλήλῳ δὲ ὁ
 Φρύξος ἀσφαλῶς ὁ χεῖται. Π. ἐκότες.
 καὶ γὰρ, καὶ δύναται αὐτὴ χερ-
 πτε τὴν φορὰν, ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθρώπων ἐπι-
 βῶσα ὁ χεῖται παραδόντες, καὶ ἀπι-
 δόντες ἐς βάθος ἀχαιῖς, ἐκπλαγῆσαι.
 καὶ

πρὸς τὸν αὐτὸν.

καὶ τῷ θάμβει μαχαλῆα, καὶ ἰλλυρία
αἰατοὶ πρὸς τὸ σφοδρὸν τῇ ἡσυχίᾳ, ἀνὰ
τῆς ἐγείρω τῇ κρότωνι κρητὺν, ὡς τῆς
ἀπὸ ληπτοῦ, καὶ κατέπισσεν εἰς τὸ πέλαγος.
Ν. ἔκον ἐχρῶν τῷ μητόρα τῇ Νεφέ
λω βοηθῶν πιπτοῦσθαι; Π. ἐχρῶν. ἀλλὰ ἡ
μοῖρα πολλὰ τῆς Νεφέλης δυνάτω
τοῦρα.

præterea & vertigine correpta, quare uehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius nō potuit, qui bus se eo usq̃ sustentauerat, atq̃ ita in mare decidit. Ner. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadentis? NEPT. Decebat sane, sed Patra quam Nephelē multo potentior est.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΡΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ue fluitans delus consistat, nunciat Iris:

Ortygia, Asterieq̃ ante uocata fuit.

Hospitium tandem Latona præbuit istic.

Cum Pytho usque adeo persequeretur eam.

Ην νῆθν τῷ πλωσάμενῳ ὦ

Τ Πόσειδον, ἀποπαραδῖδου τῆς

Σικελίας, ὑφ' αὐτὸν ἐπιβύχουσα

συμβέβηκε. ταῦτί μιν, φησὶν ὁ Ζεὺς, σῆθι

ὄν ἔσθι. καὶ ἀνὰ φρον, καὶ πρὶν ὄν ἔσθι

δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μίσθῳ βιβάσας

μύσας, σπρίξας πάντῃ ἀσφαλῆς. δῖται

γὰρ ἡ αὐτῆς. Π. πικρὰ ἔξεται τοῦ ὦ

Ιεῖ. τίνα δ' ἐὼς παρὶξ ἂν αὐτῷ τῷ

χρεῖον ἀναφρανῶσαι, καὶ μακρὴν πλύναι;

Ι. τῇ Λητῷ ἐπ' αὐτῆς δῖ ἀποκυνῆσαι.

ἔσθι γὰρ πονέμενος ὑπὸ τῷ ὠδίνῳ ἔχων.

Π. τί ἔστιν ἐχέμενος; ὁ ὕψος ἐν τῇ κρήνῃ;

δ' ἐμὴ ἔσθι, ἀλλὰ δ' ἐπ' αὐτῇ ἡ ἔκ ἄρ

ὄν δ' ἐξάδαι δύναντο τὰς αὐτῆς γυν

νὰς; Ι. ἔκ ὦ Πόσειδον, ὅτι Ἡρα γὰρ ὀρεῖται

μὲν

Nisiam istam erran-

I tem Neptune, quæ a

Sicilia reuulsa atq̃ vn-

dis submersa, mari innatat.

Eam, ita iubet Iupiter, consi-

stere facias iam atq̃ apparere

& ut tantandē manifesta atq̃

conspicua in medio Aegæo

inconcusse maneat, fundata

firmiter admodū illa. Opus

enim illa non nihil habet. Ne.

Fiet hoc, Iri, sed tamen quem

usum illi præbebit, manifesta

apparens, & non amplius flu-

tuans; IRIS. Latonem in ip-

sa oportet parere, iam enī

male habet a doloribus.

NEPT. Quid igitur; an non

sufficit illi cœlum, ut in eo pa-

riar? Quod si minus autem il-

lud, at certe nec tota terra par-

tus illius recipere poterat?

IRIS. Non. Neptune. Nam

Iuno obstrinxit iure iurando

LUCIANI

meo TELLUREM, ne præberet Latonæ parturienti vili receptaculum. Hæc igitur insula, iuramento non tenetur, Abscondita enim tum fuit. NE. Intelligo rem. Igitur subfiste insula, atq; emerge iterum ex profundo, & non amplius fluctues aut titubes, sed in mora mancas. Ac suscipe, o felicissima, fratris mei liberòs duos, deorum omnium pulcherrimos. Et vos, Tritones, crastine Latonem in ipsam, omniaq; tranquilla sunt. Serpentem autem istum, qui nunc uelut astro exagitat illam, perterrefaciendo, ipsi infantes, posteaquã in lucẽ editi fuerint, aggredientur, ac matrem vinctabunt. Tu vero vade, renuncia Ioui, omnia bene habere. Strahlita est insula. Veniat Latona ac pariat.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΕΛΑΒΕ ΤΩ ΓΛΩ, ΜΗ ΠΑΡΑΧΩ ΤΗ ΛΗΤΩ Τ' ΟΔΥΝΩΝ ΥΠΟΔΟΧΩ. ΕΤΟΙΝΩ ΝΗΣΟΥ ΑΥΤΗ ΟΝΩΜΟΤΟΣ ΕΣΤΙ ΑΦΟΝΗΣ Ε ΓΛΩ. ΕΛΑΨΑΜΕΝ ΗΘΙ Ο ΝΗΣΕ, ΚΗ ΑΝΑΔΥΘΗ ΑΥΤΗΣ ΕΚ ΤΩ ΒΥΘΟΥ, ΚΑΙ ΜΗΚΕΤΥΠΟΦΟΒΟΝ, ΑΛΛΑ ΒΕΒΑΙΩΣ ΜΕΙΝΕ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΕΞΑΙ Ο ΎΔΑΜΟΡΕΩΤΗ ΤΩ ΑΔΕΛΦΩ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΔΥΟ, ΤΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟ Τ' ΘΕΩ. ΚΗ ΥΜΕΙΣ Δ' ΕΡΕΤΑΝΟΒ, ΟΥΚ ΟΡΘΟΜΟΥΣΑΤΕ ΤΩ ΛΗΤΩ ΕΣ ΑΥΤΩ, ΚΑΙ ΧΑΛΙΩΑ ΑΠΩΝ ΤΑ ΕΣΩ. ΤΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΔΕ, ΕΝΥΡ ΕΞΟΝ ΣΤ' ΑΥΤΩ ΦΟΒΩΝ ΤΑ ΠΟΝΕΑ, ΕΠΙΔΕΔΟΤΙΧΘΗ, ΑΥΤΙΚΑ ΜΕΤΑΠΕ, ΚΑΙ ΑΜΩΡΕΣΑ ΤΗ ΜΗΤΡΙ. ΣΟΥ Δ' ΕΑΠ' ΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΩ ΔΙ, ΠΑΝΤΕ ΑΝΤΑ ΙΝΤΕΛΗ. ΕΣΗΚΩ Η ΔΕΙΛΟΣ, ΕΚΙΤΩ Η ΛΗΤΩ, ΚΗ ΠΑΚΤΕ ΤΩ,

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

*Ignipotens rapidis incenderat omnia flammis,
Vna etiam exustus forte scamander erat.
Praesidium ponti quarens nihil impetrat ille,
Audax obstiterit quod semel Aeacidi.*

Vscipe me, o Marc,
S graua enim passus
sum, extingue mihi
vulnera. ΜΑ. Quid hoc rei
est Xanthie? quis te deuulsi?
ΧΑ. Vulcanus, sed igne can-
desco prorsus, miser, & effere-
meo. ΜΑ. Cur autem inie-
cit tibi ignem? ΧΑΝ. Prop-
ter nihil Theridis. Postquã
enim occidentem illum Phry-
gas, supplicem deprecatus sum.

ΕΞΑΜΕΙ Ω ΘΑΛΑΣΣΑ, ΔΕΙΝΑ ΠΑ
Δ ΠΟΝΟΒΤΑ, ΚΑΤΑΣΒΕΣΩΝ ΜΟΥ ΤΑ
ΠΡΑΝΜΑΤΑ. Θ. Ή ΤΩΤΟ Ω ΞΑΝ
ΘΙΣ ΤΙΣ ΣΕ ΚΑΤΕΚΑΥΣΕ; Ξ. ΗΦΑΙΣΤΟΣ.
ΑΛΛ' ΑΠΛΩΘΡΑΚΩΜΑΙ ΟΛΩΣ Ο ΚΑΚΟΔΑΪ-
ΜΩΝ, ΚΗ ΞΩ. Θ. ΟΥΓΑΤΙ Ή ΣΟΙ ΕΝΙΒΑΛΕ ΤΟ
ΠΥΡ; Ξ. ΟΥΓΑ ΤΩΝ ΉΘΩΝ Τ' ΟΙΔΕ. ΕΠΕΙ
ΓΑΡ ΦΟΝΕΥΟΙ ΤΑ ΤΩ ΦΕΥΓΑΣ ΕΚΕΤΕΒΕ.

ὁ δ' ἔκ' ἐπ' αὐτῷ τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῷ
νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥῆν. ἑλπί-
ας τὴν ἀλίσκην, ἐπὶ ἄλκῃ, ἐπὶ κλύεϊ θέ-
λων, ὡς φοβηθεὶς ἀποχόρῃ τῶν ἀνδρῶν.
ἐνταῦθα δ' Ἡφαιστος, ἐν χεραῖς πλησί-
ον περὶ, πᾶσι δ' ὅσιν αὖτε πῦρ ἔχει, καὶ
ὅσιν ἐν τῇ Διτῇ, καὶ ἄποθι ἄλλοι, φέ-
ρον, ἐπὶ ἄλκῃ μοι, καὶ ἑκάστῃ μὲν τὰς
πῆλίας, καὶ μὲν ῥίπας. ὡπλίσαι δ' καὶ τὸς
κακοδοκίμονας ἰχθύας, καὶ τὰς ἐγχεύσας.
αὐτὸν δ' ἐμὲ ὑπερκαχλίσσαι ποιεῖσας,
μικρὸν δ' ἔρ' ὅλῃς ξηρὸν ἄρξασαι. ὁρᾷ
δ' ἔρ', ὅπως διακωμῶν ὑπὸ τῶν ἱκανῶν
μάτ'. ὁ θεὸς δ' ὁ δ' ἑλπίας, καὶ θόρυβος,
ὡς ἄκως, τὸ αἶμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν.
ὁ θέρμη δ' ὡς φῶς, ἐπὶ τῷ πυρὸς. καὶ
ἀκότως δ' ἑλπίας, ἐπὶ τῷ μὲν ἱερῷ
δρυσας, εὐκ' αὐτῶν δ' ἑλπίας. Νηρηίδος
ἱεὺς ἔρ'. Ἐ δ' ἑλπίας ἐν ἑλπίσιν γέγονας
ὄντας τὸς Φρύγας. ὁ τὸν Ἡφαιστον δ'
ἐκ' ἐλπίας ἑλπίσας. ὁ τὸν Ἡφαιστον δ'
τὸν ἀχίλλας.

Ille autem ab ira nihil remisit,
sed occisorum corporibus et
tiam obstruxit mihi alueum,
ego misertus miserorum, oc-
cisi, ut aquis inundarem at-
que involuerē illum, quo eo
periculo abitteritus, ab occi-
sione virorum cessaret. Ibi i-
gitur Vulcanus, (nam tū forte
quadam prope aderat) vni-
uerso igne, quantum, opinor,
visquam habebat, quantumque
et in Aetna, et si quibus alijs
locis, illius est, allato, combus-
sit quidē vltimos, et myricas,
assuit autē et infelices pisces
et anguillas. Me vero, cū e-
seruiscere secūset, parū ab fuit
quin totū aridū ac siccū reddi-
derit. Vides nimirum q̄ pacto
exustiōibus ista deformatum
sim. M. Turbidus es, o Xan-
the, et calidus, ut consentaneū
est, cruore, a cadaveribus: ca-
lore autē, ut ais, ab igne veni-
te. Ac merito, Xanthe, ut quā
cōtra filiū meū impetū feceris
nō veritus, q̄ Nereidis filius
ille esset. x. An nō igitur dece-
bat misereri me Phrygū, vic-
norū adeo meorū? M. Vulca-
nū vero, an nō cōtra decebat
misereri Achillis, Thetidis
adeo filij?

ΔΩΔΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Notum est quod Danaen clausam deluserit imber.
Aureus ut ponto post dederitq̄ pater.
Heu nil tam firmum quicq̄ sancteq̄ pudicum,
Quin etiam maculet perniciosus amor.

vidi lachrymaris The
ti? T. Pulcherinam.
Q. Dori, puellam vidi in
arcam a patre coniectam, tū
ipsam, in fantem ab ea paulo
autem genitum, iussit autem
pater nautas, arcam illā accep
tam, postquā in altum a terra
prouecti essent, in mare abij
cere, ut ita periret & misera il
la, & infans vna cum ea. DO.
Quamobrē, autē, o soror hoc
quadoquidē comperta habes
exacite omnia. THE. Pater
illius Acrisius, quia pulcherri
ma erat, in æreum quendam
thalamum inclusam, perpe
tue virginisati destinarat.
Deinde, verum quidem dice
re non possum, louem autem
aiunt, conuersum in aurum,
delapsium per impluuium ad
ipsam esse. Accipiente autem
illa in sinum demanantem de
iun, gravidam ex eo factam
fuisse. Quod cum pater ani
maduertisset, vt pote durus
quidam & zelotypus senex,
grauiter indignatus est. Et
quia ab aliquo stupratam fu
isse illam arbitratus est, conij
cit in arcam hanc, cum paulo
anteperperisset, DO. Certe
rum illa quid agebat Theti,
quando abripiebatur? TH.
Pro se quidem nihil dicebat,
Dori, sed tacite ferebat dam
nationem: pro infante autem
deprecabatur, ne morti tra
deretur, lachrymando, atque
illum auq ostendendo pul
cherrimum sane puerum, Do
ri. Ille autem præ ignorantia
malorum, etiā arridebat ma
tri, Oppleor rursus lechry
mis, cū in mentē illius venit.
DO. Et

I δακρύεις ὦ Θείη. Θ. πολλὰ
T. slw ὦ Δορι κόρην ἔειπον, εἰς κα
βωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβλε
θῆσθαι, αὐτὴν τε καὶ βρέφῳ αὐτῆς
ἀρῶ γεννηθῆναι. ἐκείνου δὲ ὁ πατήρ τῆς
νῦν τας δολαφόντας τὸ κινώτορ, ἐπε
δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποπλάσσειν.
ἀφῆσαι εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ
ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφῳ. Δ.
ήνος δ' ἦτορ ὦ ἀδελφῆ, ἐπὶ ἑμαυτῇ
ἀκρεβδὲς ἄπαντα. Θ. Ἀκρίσιος ὁ πα
τήρ αὐτῆς, ἀλλήσω ἔσθαι ἡπαρθένου
ἐς χαλκὸν ἔντα θάλαμον ἐμβάλειν.
ἔτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἔκ' ἐχὼ ἀπῆρ. φασὶ
δ' ἔρ τὸν Δία χρυσὸν γενέσθαι, ἔν
τῳ αὖ σὺ τοῦ ὄρου ἐπ' αὐτῆς. διέτα
μίην δ' ἐκείνῳ εἰς τὸν κόλπον κατα
βῆντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
τοῦτο αὐτοῖς μὲν ὁ πατήρ, ὅστις ἔς
καὶ ἡλότυπος γόρῳ, ἔρ-αν ἄκτισται, καὶ
ὑπὸ ἱνὸς μίμοιχ' οὐδὲν οἰνῶν αὐτῶν,
ἐμβάλλει εἰς τὴν κβωτὸν, ἔρ-π τελευτῶ
αἶν. Δ. ἡ δὲ, πὶ ἡπαρτῶν ὦ Θείη, ὁ πό
τε καθίκετος. Θ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα
ὦ Δορι, καὶ ἐφθρε τὴν καταδίκην. τὸ
βρέφῳ δὲ παρητῆθαι μὴ ἀποθῶναι,
δακρύουσαι, καὶ τοῦ πάπῳ δακνύναι
αὐτὸ, κάλλιστον ἔρ. τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
τῶν πατέρων, καὶ ἐμαυτῇ πρὸς τὴν θά
λασσαν ὑποπίμπλαμαι αὐτῆς τ' ὀφθαλ
μὸς δακρύων, μνημονύουσαι αὐτῶν.
Δ. βῆμε.

Δ. καὶ με δεικνύσαι ἰσότητας. ἀλλ' ἦδη
τιθῆσθαι. Θ. ἔστι μὲν, ἐν ἧ χερσὶ γὰρ ἐν ἡ
κεῖναι ἀμφὶ τὴν Σειφίον, (ὡς περ αὖ
τὸς φυλάττειται. Δ. ἡ γὰρ ἔχει σὺν ὁμοῦ
αὐτῶν, τοῖς ἀλιδύσι βυβλίς ἐμβαλῆσαι
ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σειφίοις; οἱ δ' ἔδωκε
σώσασθαι, σῶθαι δ' ἡλθόντι. Θ. αὖ
λέγεις, οὐτὼ ποιεῖν. μὴ γὰρ ἀπολεί-
πει μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως
ἔρη καλὸν.

DO. Et me fletosecisti. Sed
nunquid iam mortui sunt? T.
Haud quaquam, natat enim
adhuc arca circa Seriphum, vi-
uis illis custoditis. DO. Cur
igitur non conservamus ip-
sam, piscatoribus istis Seri-
phijs, in retia immittendos?
Qui extractos illos, incolu-
mes præstabunt scilicet. TH.
Recte dicis, atque ita facie-
mus. Non enim perire decet,
neq; ipsam, neq; infantem æ-
deo cum sit formosus.

ΡΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

*De stupro accusat Neptunum tardus Enipeus,
Inscia quod nuper sit uiciata Tyro.
Tenerius factum purgat: sed dicere turpe est.
Nostra sit exemplis uita probata prijs.*

Υ καλὰ ταῦτα ὦ Πρόσεδον.
Θ. ἔρησι γὰρ τὰ ληθεῖς. ὑπελθὼν
μου τὴν ὁρῶμεν, ἑταδεῖς
ἡμοί, διχορυσίας τὴν ποῦδα. ἡ δ' ἔτι ὥστε
ὑπ' ἡμῶν ταῦτα πιστωνθῆναι, καὶ οὕτως
ἐπαρῆσαι αὐτῶν. Π. σὺ γὰρ ὦ Ε-
νίπευ, ὑπερὸ πῆλός ἡδὲ βραδύς, ὅς κορμῆς
οὕτω καλῆς φοιτῶσης δὲ συμφορὰ παρὰ
σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπε-
ριώρες, καὶ ἔχαιρος λυπῶν αὐτήν. ἡ
δ' ἐκ παρὰ τὰς ὁχθὰς ἀλύσας, καὶ ἰπ-
τάσας, καὶ λυομένης, ἵνατι ἐν χερσὶ
τοῦ ἐντύχου, σὺ δ' ἐξ ἑνὸς πρὸς αὐ-
τὴν. Ε. ἡ γὰρ. διατρεῖς ἐχρῶν σε προ-
σαρπάζει

Inime vero præclara
M hæc. Neptune (dicer-
tur enim verū) qui cir-
cumuenta amica mea, affumi-
latus in formam meam, vicia
sti puellam. Putabat enim illa
mecum rem esse sibi, & ob id
exhibebat sese. NEPT. Tu
enim, Enipeu fastuosus es &
tardus, qui puella adeo for-
mosa quotidie ad te nante, æ
præ amore pereunte, despek-
eris illam, & gaudis sis, si pos-
ses illi ægre facere. Illa vero
iuxta ripas moxore affecta,
atq; ibi inambulans, seseq; la-
uens, non semel optabat in
conspectum sibi venire te. At
tu fastuosus deludebas illam.
EN. Quid igitur? an propter
B 5

rea oportebat te præripere
amorem mihi, & velut intri-
onem aliquem pro Neptuno
Enipeum te gerere, atque ita
decipere Tyronistam, puellâ
adeo simplicem? NEP. Sero
nunc vero zelotypus es, Eni-
peu, cum prius superbū & cō-
temptorē te gesseris. Ipsa autē
Tyro nihil graue passa est,
quando se putauit a te vicia-
tam esse. E. Nihil autē Dixisti
eīm abiēs Neptunū esse te, q̃
vel maxime dolore affecit ip-
sum: atq; ipse eo abs te iniū-
ria affectus sum, q̃ et quæ mea
esse debuerat, eā volupratem
percepisti tu, et præterea com-
posito circa vos fluctu purpu-
reo, sub quo absconditi iacui-
stis cū puella, p me tuerē ha-
buisti. N. Tu em̃ nō volebas
Enipeu.

σαρπάσαι ἐν ἱερῶν, καὶ καθυποκρί-
ναι, ἐν τῇ αὐτῇ Ποσειδῶνι. Ἐν, καὶ
καταβρίσασθαι τῶν Τυρῶ ἀφιλήκτο-
ρῳ ὕσσαν. Π. ὁ γὰρ (ἡλθοπαῖς ἐν τῷ
ἐπιδόσει πρὸ τοῦ αὐτοῦ. ἡ Τυρὼ δὲ, ἐν
δὲν δὲν ὁρὸν πίπτοντος, οἰομένη ὑπὸ σοῦ
σχετικῶς. Ε. ὁ μὲν γὰρ ἔφησεν γὰρ ἀπὸ
δὲν, ὅτι Ποσειδῶν ἦν δὲ, ὁ καὶ μάλα
ἐλύπησεν αὐτὴν, καὶ ἐν τῷ τοῦ ἡδίκου
μα, ὅτι τὰ ἑμὰ σὺ ὑπεραίνας ἦν, καὶ
πρὸς ἑσέας πορφύρεον ἐκύμα, ὅπερ
ὑμῶν σωείην ἦν, ἅμα σωήσθαι τῇ πα-
τρί αὐτῇ ἡμῶν. Π. σὺ γὰρ ἐκ ἱερῶν δὲ
ἐν τῷ.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Iusserat Andromedam conuinci nexibus Ammon:

Pro matre id Veneris ultio certa fuit.

Liberat hanc Perseus, qua conditione volebat,

Belua nil potius factus ex bice gener.

Alena ista vestra, Ne
B reides, quam contra
filiam Cephei Andro-
medā emisistis: neq; puellam
ipsam iniuria aliqua affecit, pe-
rinde vt vos putaris, & ipsa
iā morna est. N. A quo Tri-
ton? Num Cepheus, ranquā
illectamento aliquo proposi-
ta puella, aggressus illam oc-
cidit, ex insidijs cum multa ui-
adortus? TR. Non. Sed no-
stis, arbitror, Iphianautā, Per-
seum illum, Danaes puerum
illum

Ο καὶ ὑμῶν ὁ Νηρηίδου ὁ
Τ ὁ τοῦ Κηφῶν θυγατέρα τῆς
αὐτοῦ μέδου ἐπίματε, οὗ
τε τῆν παῖδα ἡδίκησεν, ὡς οἶδα, καὶ
αὐτὴ δὲν τέθηκε. Ν. ὑπὸ τῆς ὁ Τρί-
των; ἡ δὲ Κηφῶν καθάπερ δὲ ἡλιος προσ-
θεῖς τῆν κόρην, ἀπέκτενον ἐπὶ τῶν, λα-
χέσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Τ. ἡ
ἀλλ' ὅτι οἱ ἡμῶν, ὁ Φιδάκας, ἐν Πά-
ρῳ.

ὦ ἀνδρὶς Δουάνης παιδίον, ὃ μετὰ τῇ
 μητρὶ ἐν τῇ κιβωτῇ ἐμβληθέν ἐς τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπαιδέρου, ἐσώ-
 σαιτε, οἰκτεράσαυ αὐτόν. Ἰ. Φι. οἶδ' ἂν ὅ-
 λι γὰρ ἄνθρωπος δὲ ἡδὴ νηπιούριον εἶναι, καὶ
 μάλ' αὖ γυναικὸς τῆς καλῆς ἰδέσθαι. Τ.
 ὅτ' ἀπέκτανεν δὲ κῆρυξ. Ἰ. Διὰ τὴν δὲ Τρί-
 τον, ὃ γὰρ δὴ σῶσεν ἡμῖν τοιαῦτα ἐκ τῆς
 τοῦ αὐτοῦ ἐχθρῆς. Τ. ἔγωγε ὑμῖν φράσω
 δὲ πάντως ἔγινον. ἱσάλη μὲν ὅτ' ἐπὶ
 πατρὶος γένους, ὡλοῖτο πῖνα τοῦ τοῦ βασι-
 λεύου ἐπιπλῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφ' ἑκτοῦ ἐς
 τὴν Λιβύην. Ἰ. Πῶς δὲ Τρίτον; μόνον.
 ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἤγων; ἄλλους τε
 δύσπορον δὲ δόλοισιν. Τ. ὅτι τοῦ ἀδελφοῦ.
 ὑπὸ πῶρον γὰρ αὐτὸν ἡ Αθωῶ ἐθίκεν.
 Ἰ. Ἰ. δὲ ὅτι ἔκ' ἑκτοῦ δέοντος διητῶν, αἱ μὲν
 ἐκ ἀδελφοῦ οἶμα. ὃ δὲ ἀποτεμὴν τῆς
 Μιδούσης τὴν κεφαλὴν, ὥχ' ἄπο
 πλάγῃ. Ἰ. Πῶς ἰδὼν; ἀδελφὸς γὰρ
 αὐτοῦ. ἢ ὅς ἑρ' ἰδῆν. ἔκ' ἑτ' ἄλλοι μετὰ
 ταῦτα ἴδοι. Τ. ἢ Αθωῶ τὴν ἀσπίδα
 σφραγίσαι. τοιαῦτα γὰρ ἔκ' ἑκτοῦ διη-
 γουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ατδρομείδην,
 καὶ πρὸς τὴν Κηφίαν ὕδατον, ἢ Αθωῶ
 δὴ τῆς ἀσπίδος ὑποσπλουμένης, ὥσ-
 πορ ἐπὶ αὐτῇ πρὸς παρὰ τὸν αὐτὸν ἰδῆν
 τὴν εἰκόνα τῆς Μιδούσης. ἔτα λαβόμε-
 νος τῇ λαῖᾳ τῆς κόμης, ἰνοῦν δὲ τῇ
 εἰκόνι, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων,
 ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν

ὅν γ' ἔτι

illum parvū, quem una cum
 matre in arca abiectum in ma-
 re ab auo materno, conser-
 uatis, miserat illorum videli-
 cet. IPHI. Noui quem dicis.
 Consentaneum vero, illum
 iam adolescentem factum esse
 atq; admodum generosum,
 & pulchrum aspectu. T. Hic
 occidit Balanem. IP. Quam
 obrem Triton? Necq; em̄ hu-
 iusmodi conseruationis prae-
 mia persolvere nobis deber-
 bat. T. Ego vobis exponam
 omnē rē, ita vt gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas, vt
 hoc quasi quoddā certamen
 regi perageret. Postquam ex-
 tem peruenit in Libyam. IP.
 Quomodo Triton, solus na-
 an & alios secum socios ab-
 duxit. nā alioqui difficile hoc
 iter. T. Per aerem profectus
 est. alarū enim ipsum Minere-
 ua reddidit; postquam autem
 eo loci venit, vbi ille agebāt,
 illae quidem dormiebant, opī-
 nor. At hic amputato Medusae
 capite, iterum auolauit.
 I. Quo pacto autem aspexit
 illas? Aspici enim nequeunt,
 uel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam posse
 hac aspicit. TR. Minerva illi
 clypeo velut face aliqua, pre-
 lato. (Talia em̄ audiui ipsam
 narrante apud Andromedā,
 postea & apud Cepheū.) Mi-
 nerua igitur, inquit, in clypeo
 resurgente, tanquam in specu-
 lo aliquo, exhibuit ipsi spectā-
 dam Medusae imaginem. Po-
 stea sinistra, arcepra illius co-
 ma, & inspecta imagine, dex-
 tra autem sublata harpe, ab-
 scidit caput ipsius: atq; ita pri-
 usquam sorores reliquae ex-

perierunt

pergiscerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopiz oram venisset, ter rē iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expositam, in rupe quadam prominente palo affixā pulcherrimam, o Dij, promissā coma, & seminudam, longe visque infra vbera. Ac primū quidē misertus fortunæ illius, interrogat causam dānationis huius. Paulo autem post, amore captus, (oportebat enim incolumem seruari puellam) opem ferre illi statuit. Atq; vbi iam Balena accessisset, terribilis admodum, & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulū admoto, harpam tenens, altera quidē ferit, altera autem Gorgona spectandam profectens, in lapidem illam conuertit. Illa igitur mortua est, & dirigere ipsius membra optima, quæcunque Medusam aspexerunt: at hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaq; manu, suscepit illam, summis pedum digitis descendente e rupe, ardua illa quidē atq; procliu: & nūc cū eadem nuptias peragit in ædibus Cephei, abducentq; illam secum, Argos. Quare pro morte, nuptias neq; eas vulgares illa inuenit. N. Equidē non ita valde ægrefero factū hoc. Quid emādeo nobis iniuriæ fecit puella, si mater ipsius superbe extulit sese tunc, ac pulchrior nobis esse voluit? T. Quod hoc pacto magis nū dolorē perceptura fuisset ob filiā, mater certe illius cū sit. N. Ne meminerintus Do-

οὐκ ἔστιν αὖτε τὰς ἀδελφὰς, οὐκ ἔπειτα. ἴσθ' ὅτι δὲ περὶ τῶν παρὰ λίον τῶν τῶν Αἰθιοπία ἐγγύς, ἔστιν πρόσθεν πύλῃς, ὅρα τῶν Ἀνδρομέδων προκειμένη, ἐπὶ τῇ πέτρᾳ προβλήτης προσεπατήκατο μένην, καλλίστην ὡς θεοῖς καθεμένην τὰς κόμας, ἡμίχρυμον πολὺν ἑορθεῖ τῶν μαρτύρων, καὶ μὴν πρὸς οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, σκληρώτα τῆς αἰτίας τῆς περὶ αὐτῆς. περὶ μὲν οὖν δὲ αὐτῆς ἔρω, ἡμεῖς γὰρ σιωπῶμεν τῶν παύσθαι, βοηθῶν δὲ ἴσθ' ὅτι καὶ ἐπὶ ἐπὶ μάλα φοβερὸν, ὡς καταρπιζόμενον τῶν Ἀνδρομέδων, ὑπόστασθαι οὐκ ἔστιν, πρὸς αὐτὴν ἔχον τὴν ἄρπην, τῇ μὴ καθικνέει. τῇ δὲ προσδιδόντες τὴν γοργόνα, λίθον ἑποτρύνοντες καὶ δὲ, τίθηναι γοῶν, καὶ πύλην αὐτῶν τὰ πολλὰ ὅσα εἰδὶ τῶν Μίδωνος. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμά τῆς παρθένου, ὑποσχόμενος τὴν χάριν, ὑπεδέξατο ἀκροατοῦ δὴ πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς πέτρᾳς, ὁλιωθεῖς οὐσας. καὶ νῦν γὰρ ἐν τῇ Κηφίᾳ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐς Ἀργεῖον. ὅσα αὐτὴ θαλάσσης, γάμος δὲ τὸν τυχόντα ἕρσο. Ν. ἴσθ' ὅτι μὴ δὲ πάντῃ γινώσκοντες ἀχθομαστί γὰρ ἡ πόλις ἡδίκησεν ἡμᾶς, ἔτι ἡ μήτηρ ἐμὴ γὰρ αὖτε τότε, καὶ ἡμεῖς καλλίως εἶναι. Γ. ὅτι οὐτως ἄν' ἔλθῃσιν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, μήτηρ γὰρ ἔσσι. Ν. μηκέτι μεμνημένα ὡς Δαρὶ ἐκείνου, ἔτι βάρβα-

ρῶ γυνὴ ὑπὲρ τῆς ἀξίας ἐλάλησεν.
ἰκονῶ γάρ ὑμῖν ἡμερίαν ἰδοκί, φον
ἐκθῆ & τῇ παιδί. χαίρω μὲν ὅτι τῷ
γάμῳ.

ri istorū amplius, si qd barba
ra mulier, supra quam dece
bat, loquax fuit. Satis em̄ sup
plicij tulit, quæ tanto in metu
filij causa constituta fuit, Gra
tulemur igitur nuptijs.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

*Indutus faciem tauri, deus ille coruscus,
Auexit pulchram, de grege Mercurij.
Hæc fuerat Cadmi soror, alto & Agenore nata,
Efficiunt fœdum uina Venusq; pecus.*

Υ πάποτε πομπῶν ἰγθ μὲν
Ο γαλοπρεπισδίου ἔδον ἐν τῇ
θαλάττῃ, ἀφ' ἧ ἄμι, κὺ πνέω.
σύ δ' ἐκ ἔδου ὦ Νότις Ν. τίνα τοῦ
τῶν λέγας ὦ Ζεφυρε τὴν πομπῶν ἢ τί
ναι οἱ πέμποντος ἔσονται Ζ. ἡδίστου θια
μακτο ἀπελείφθης, νῆον δὲ ἄλλο ἰδοίς
ἔτι Ν. παρὰ τῶν Εὐρωπῶν γὰρ θάλασσο
σου ἐργασίμην. ἐπίπνυθαι δ' ἐκ καὶ
μὲν τῆς ἰνδικῆς, ὅσα παρὰ τῆς
χώρας. ἡδίστη οἶδα, ὦν λέγας Ζ.
ἀλλὰ ἐν σιδωνίῳ Δωλώρα οἶδας Ν.
ναί. ἐν τῆς Εὐρώπης πατόρα. τί μὲν
Ζ. περὶ αὐτῆς ἐκένης διηγήσμαι σοί.
Ν. μὲν δὲ ὁ Ζεὺς ὄρασις ἐκ πολλῶν
παιδός. τοῦ γὰρ κὺ πάλοι ἡπισάμην.
Ζ. δὲ οὐρ ἐν μὲν ἔρωτα οἶδα. τὰ μετὰ
ταῦτα δ' ἐν δὲ ἄκον. ἡ μὲν δὲ ῥώπη κα
ταλάνθη ἐπὶ τῇ νῆονα παύσθαι, τὰς
ἐλπίδας

Vnquam equidē pō
N pam magnificentiorē
vidi in mari, ex quo
ego sum, et spiro. Tu vero an
non vidisti Note? NO. Quā
nam hanc dicis Zephyre pō
pam? aut qui nam sunt qui il
lam duxerunt? ZEP. Sua
uissimo spectaculo caruisti, &
quale non facile aliud vnquā
videris. NOT. luxta rubrū
mare occupatus fui, afflavi au
tem & partem Indię non
nullam, quantum videlicet e
ius terræ mari adiacet. Proin
de nihil coruū noui, quæ tu
dicis: ZE. Quid? Sidonium
illum Agenorem vidisti? N.
Etiam, Europæ patrem scilicet.
Quid tum? ZE. De illa
ipsa narrabo tibi. NO. Nū.
quod Iupiter iam olim ama
re puellam cepit? Nam hoc
etiam pridem sciuī. ZEPH.
Igitur quod ad amorem atti
net, nosti. Quæ vero postea
confecuta sunt, ea nunc audi.
Descenderat Europa ad lit
tas

hinc, ludendi gratia, assumptis
secum æqualibus suis. Iupiter
autem in formam tauri affi-
milatus, ludebat vna cum ip-
sis, pulcherrimus tum appa-
rens. Nam & candidus erat,
ut nihil supra, & cornua habe-
bat reflexa pulchre, vulvum
que præ se ferebat admodum
mansuetum ac placidū. Salta-
bat igitur & ipse in litore, &
mugiebat suauissime, ita ut eu-
ropa etiam conscendere ipsū
iussit. Ceterū vbi hoc
factū est, citato cursu Iupiter
quidē vna cū illa in mare pro-
rupit, atq; ibi, vti inciderat,
natabat. Illa vero admodum
perculsa animo ex hac re, sin-
istra apprehendit ac tenuit cor-
nua, ut ne delaberetur: altera
autem manu, disfluentem ven-
to vestē continebat. N. Dul-
ce hoc spectaculū, Zephyre,
vidisti, & amatorium, natan-
tē videlicet Iouem & ferentē
secū amores suos. Z. At vero
quæ consecuta sunt, suauiora
multo. Note. Nā et mare sta-
tim cōpositis fluctibus quie-
tū fuit, & tranquillitate vitro
tracta, placidū ac planū se ip-
sum præbuit. Nos autē oēs silē-
tīū agentes, nihil aliud q̃ spes-
ctatores stantes, corū quæ fie-
bāt, quasi quidā comites, se-
quebamur. Cupidines vero
iuxta volitantes, paulū supra
mare, ita vt interim suis pes-
cibus cōtingerent aquā, accē-
sas ferētes faces Hymenē cā-
tabant. Nereides autē emerse
vndis, delphinū tergis insidē-
tes obequitabant, applauden-
tes, seminudæ pleræq;. Præte-
rea et Tristonū genus, et si qd
aliud marinorū, aspectu me-

tuorum

ἐλκιδόβδαι παραλαβόντα, ὁ Ζεὺς δὲ
ταύρω ἐκείναις ἰαυτὸν, σωίπασα(ον αὐ-
ταῖς) κάλλισθ' φρονόμῳ. λοβυκός το
γαῖρ' ἦν ἀκεχθής, καὶ τὰ κέρατα ὀψα-
πθῆναι, καὶ ἐβλίμματα ἡμῶν. ἰσχύριπα
ἦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνθ', καὶ ἡμῶν
καὶ ἡδίστον, ὅτι τῶν Εὐρώπῃς πολ-
μῆσου καὶ ὀψαλῶσα αὐτόν. ὡς δὲ το-
τ' ἐγένετο. Ἀπομαῶν μὲν Ζεὺς ἄρμε-
νον ἐπὶ τῶν θαλάττω φόβῳ αὐτῶν,
καὶ ἡνέχθη ἰμπισδὲν ἢ δὲ πᾶν ἐκ-
πλαγῆσαι ἑωὶ πρᾶγματι, τῇ λαῶ μὲν
ἔχοντο τῶν κέρατων, ὥς μὴ ἀνταλιθάνοι
τῇ ἰσθμῷ δὲ, ἡνιμομένον δὲ πένηλον
ξωδῆ. N. ἡ δὲ τῶν θῆματα ὁ Ζεὺς φου-
ρῶν καὶ ὀψαλῶν, νηχόμενον τ' Δία
φόροντα τῶν ἀγαπομένων. Z. καὶ μὲν
τὰ μιντὲ ταῦτα ἡδὶα παραπλῶν, ὁ
Νῶτε. ἦτε γὰρ θαλάττα δούεις ἀκύνωρον
ἐγένετο, καὶ τῶν γαλήνῃς ἐπισπασαί-
μην, λήσαν παρῆχον ἰαυτῶν. ἡμῆς δὲ
πᾶντοδ' ἡσυχίᾳ ἄγοντοδ', ὅθι ἐν ἄλλῳ
θιαταὶ μόνον τῶν μηχανόμενον παρῆ-
κωλυθῆναι ἱρωτοδ' ὃ παραπιδώμμοι,
μικρὸν ὑπὲρ τῆν θαλάττω, ὡς ἰνίστε
ἄκροις τοῖς ποσίῃ ἐπιτάμωρ τῶν ὕδα-
των, ἡμῶνας τὰς δ' ἄδαις φόροντοδ',
ἡδὲ ὀρῶμα ἐν ὕμινωρον. αἱ Νηρηίδες
δὲ ἀναδύσαν, παρίπιδουρ ἐπὶ τῶν δὲ
φίνων ἐπικροτῶσαι, καὶ γομοιο αἱ ὀψα-
λαί. τό, τε τῶν τευτώνων γένεθ' ὅθι

ἡ π

ἂν πᾶσι μὴ φοβερὸς ἰδῆν τὸν θαλάτ-
 τῆν, ἀποπτα πεινχόρδον τὴν πᾶσι
 δὲ. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβιβηκὼς ἄρ-
 ματι, παροχόμενος τε, καὶ τὴν Ἀμ-
 φιτρίτην ἔχον προῆλκε γένηθαι, προ-
 σιδιώσας δὲ νηχομένην τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ
 πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες
 ἔκρινον, ἐπὶ χορῆς κατακείμεναι, ἂν-
 θη ποσειδά ἐπιτάττουσαν τῇ νύμφῃ.
 ταῦτα ἐκ φοβίης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐ-
 γίνετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νύμφῃ, ὁ μὲν
 ταῦρ' ὤκλει ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος
 δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆλκε τὴν Εὐ-
 φώπην ἐς τὴν Δίκταον ἄντρον, ὅρθη δὲ
 σπασσά, καὶ κάτω ἔρριπεν. ἡπίστατος γὰρ ὅδ' ἦν
 ἐφ' ὃ, ὡς ἄριστος ἦμεις δ' ἐμπιστόντες, ἂν
 λῶ ἄλλο τοῦ πελάγους μὲν δὲ κεκ-
 μαίνομεν. Ν. ὦ μακάρε Ζεῦ, οὐ τῆς
 θίης. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλεφάντας, καὶ
 μέλας ἀνθρώπους ἰώρων.

tuendum non est, omnia illa
 circum puellam quasi chore-
 am ducebant. Nam ipse qui-
 dem Neptunus cōscenso cur-
 ru, & quasi pronubus ince-
 dens, una cum Amphitrite læ-
 tus præibat, veluti viam aperi-
 ens natanti fratri. Supra o-
 mnes autem, Venerejn duo
 Tritones vehabant in cōsha-
 recubantem, ac flores omnis
 generis aspergentem sponsæ.
 Atque hæc a Phœnicia vsq̃
 in Cretam fiebāt. Postquam
 autem in Insulam ascendit, ip-
 se quidem taurus non ampli-
 us adparebat. Iupiter autem
 apprehensam manu Euro-
 pam, in antrum Dictæum ab-
 duxit, erubescētem, atq̃ o-
 culos demittentem. Intellige-
 bat enim iam, ob quam rem
 ita duceretur. Nos autem in-
 cumbentes mari, alius aliam
 illius partem fluctibus agita-
 bamus. NO. O beatum Ze-
 phyre, te, qui isthæc videris.
 Ego vero interea Gryphas
 & Elephātos, & nigros ho-
 mines aspiciebam.

ARGVMENTVM IN

Dialogos Inferorum.

Vanquam ex eadem occasione Ubi Dialogi.

Quibus inferorū querelæ, iudicia, poenæ, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorū argumenta de suis temporibus sumpsisse Lucianus uidetur, cū superioribus prognati sunt: aliū tamē atq; diuersum ab illis finem habent, aliudq; monēt ac docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur, at hic illud indicatur, atq; etiam oculis penē subiicitur, quod apud Inferos, & eos Iudices, quorū sententiæ post hanc uitam subiiciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, bonorum, famæ, aut cuiuscunq; fortunæ æstimatio futura est: sed quod omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quisq; in hac uita se gerit & meretur, supplicium aut præmiū accepturi sumus. Tamec si illud quoq; non ignorem, Lucianum ex ironia magis pleraque hæc quàm quod ita animo senserit, dixisse uideri posse, ut pote Epicureum, &, ut ab alijs uocatur, ἑδον, qui neq; de dijs, neque de immortalitate animarū recte quicquam senserit. Veruntamen etiā aliàs cū de ueris moribus philosophorum scribit, ut in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibusdam, eiusmodi de præsentis uitæ rebus, & actionibus præcipit, & tradit, quæ illū haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vt aut hæc se habēt, digni tamen dialogi isti sunt, qui legātur, et ob oculos q̄ sæpius reuocētur uel ob hoc solū, ut à cupiditatib. ac rerū externarū desiderio mentē auocemus, & ad illud respiciamus, quod poëta dixit: Puluis et umbra sumus quodq; post hæc uitā, neq; opes, neq; potentia neq;ulla alia fortuna defunctos sequētur, aut inuabūt.

ἐκείνους, Δ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γὰρ καὶ
 ἰσχυροῖς λίγῃ, Μεγίλλῳ τὴν ἑρμηνείαν
 θίγῃ, καὶ Δαμοξίῳ τὴν παλαιάν, ὅτι
 παρ' ἡμῖν οὐτὶς ἢ ξοῦσθ' ἡ κόρη, οὐτὶς τὰ
 χαροπὰ, ἢ μέλαινα ὄμματα, ἢ ὀρύθνη
 μα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπ' ἐσθῆ, ἢ ὑδρὰ
 ἑντόνα, ἢ ὁμοιοκροτοῖ. ἀλλὰ πάντα
 μία ἡμῖν κόνις φασί, κρανία γὰρ μὲν τῶν
 κάλλους. Π. ὅχι χαλεπὸν εἶναι ταῦτα
 εἰπὲν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Δ.
 καὶ τοῖς πένησιρ' ὧν λάκων, πολλοὶ δ'
 ἐσθῆ, καὶ ἀχθόμενοι τὴν πρᾶγματι, καὶ
 οἰκτιρόντες τὴν ἀπορίαν, λίγῃ μὲν
 τε διακρύβειν, μὲν οἱ μὴ ἴσιν, διηρησάμε
 ν' ὅτι τὴν ἐνταῦθα ἰσθμίαν, καὶ ὅτι ὁ
 φοῖται τὴν ἐκτὸς πλυσίαν οὐδ' ἐν ἀμεί
 νους αὐτῶν, καὶ Λακεδαιμονίοις δ' ἐπὶ
 τοῖς ταῦτα εἰδοκᾶ, παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῇ
 θῆ, λίγῳ ἐκλιπύδαι αὐτῶν. Π. μὴ
 εἶναι ὧν Διογένης περὶ Λακεδαιμονίαν
 λίγῃ. οὐ γὰρ ἀνίξομαι γὰρ. εἰ δ' ἐπὶ
 τοῖς ἄλλοις ἐφηδᾶ, ἀπαγγεῖλθ'. Δ. ἰάσο
 μὲν οὗτος, ἐπὶ τοῖς εἰδοκᾶ. σὺ δ' οἷς προᾶ
 πον, ἀπείνῃ καὶ παρ' ἡμῖν τῶν λόγων.

ad illos. GI. Sed & formosiss
 istis, & robustis dicis, Megil
 lo puta Corinthio, & Damo
 xeno palæstritz, quod apud
 nos neq; flaua coma, neccœnt
 lei nigriue oculi, neq; rubor
 faciei, amplius vilis est: neq;
 præterea nerui intenti & ro
 busti, neq; humeri laborū so
 lerantes. sed omnia vnus pul
 uis, vt aiunt, nobis, caluaria
 forma nudata scilicet. POL.
 Non molestum erit, neq; hæc
 ad formosos & robustos u
 los dicere. DIO. Etiam pau
 peribus o Lacon, dicas licet,
 (multi autem sunt, quibus &
 ea res perquam molesta est,
 & inopiam lugent) vt neq; la
 chrymentur, neq; plorent, ex
 posita illis equalitate hac, quæ
 hic est: et quod videbunt, eos
 qui illic diuites sunt, nihilo
 meliores, quam sese hic esse.
 Lacedæmonijs autem tuis,
 hæc si videtur, nomine meo
 obijcias, molles & enervatos
 ipsos esse dicentis. P. Ne de
 Lacedæmonijs, Diogenes
 quicquam dicas, non enim se
 ram: Sed quæ ad cæteros mā
 dasti, ea illis renunciabo. D.
 Missos igitur faciamus hos,
 quando tibi ita videtur. Tu
 vero quibus antea dixi, ad eos
 sermones hos meos deferas.

ΦΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕ
 ΝΙΠΠΟΥ.

*Diuitias Cræsi ridebat sæpe Menippus,
 Ornatus uarios deliciasq; Leues.*

*Non fert spectorem Cræsus, iam mortuus olim,
 Sui tantus amor præteritæ boni.*

On poterimus ferre,
N Pluto, Menippum
 hunc, canem, cohabi-
 tantem nobiscum. Quapro-
 pter aut illum hinc amotum al-
 io loco colloca, aut nos hinc
 alio commigrabimus. PL V.
 Quid autē vobis mali adeo
 facit, quando eodem modo
 mortuus est, ac vos? C. Post-
 quā nos ploramus & ingemi-
 scimus, illorum reminiscētes,
 quę apud superos habuimus,
 ut pote: Mīdas hic auri, Sar-
 danapalus autem multę vo-
 luptatis, Ego vero thesau-
 rū: irridet, & cū conuicijs ex-
 probrat ea nobis, mancipia
 & piacula nos vocitando. In-
 terdum autem etiam cantan-
 do, confbat ploratus nostros
 & in summa, valde nobis mo-
 lestinus est. P. Quid hec audio
 de te, Menippe. M. Vera Plu-
 to. Odi em ipsos, ignavi ac p-
 diti adeo cū sint, quibus non
 fatis fuit, vixisse male, sed etiā
 mortui, insuper cogitatione
 atq; animo illis, quę apud su-
 peros sunt, inhærēt. Delector
 itaq; ægre ipsis faciendo. P.
 Sed non decet. Dolent enim,
 nō exiguis rebus priuari. M.
 Etiā tu deliras Pluto, qui ge-
 mitus istorum tuo quoq; cal-
 culo approbas? P. Haud qua-
 siquā, verū nolim vos discor-
 des ac seditiosos esse mutuo.
 M. At vero, o pessimi Lydo-
 rū, Phrygū, & Assyriorū, ita
 de me cognoscite, ut qui neq;
 vniquā desiturus sim. Nā quo-
 cumq; abieritis hinc, eodē se-
 quar, ære faciendo, cantādo
 atq; irridendo vos. C. An nō
 hec cōtumelia est? M. Nō. sed
 ista contumelia erāt, quę vos
 facere

Υφρόνῳ ὦ Πλούτων, Μὲν-
Ο νικπορ τῶνι ἐρκύνει παροῦ-
 κύντα, ὅς, ἢ ἐκδόν τοι κα-
 τάσθῃ, ἢ ἡμᾶς μετοικέσσωμι εἰς ἄ-
 πορον τόπον. Π. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ὅς;
 γὰρ ἔται, ὁμόνευθ' ὦν; Ερροῖτε. ἐπε-
 δὼν ἡμᾶς οἰμώζοντι καὶ εἰνομῶν, ἐκεί-
 νον μνησμένοι τῶν ἄνω. Μίδας μὲν οὐ
 ὅσι το χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ τῇ
 πολλῇ πρυφῇ, ἰγδ δὲ τῶν θεσουργῶν,
 ἱπικλά, καὶ ἔξονοδ' ἴσα, ἀνδράποδοι
 καὶ καθάρματα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε
 δὲ καὶ ἄδων, ἐπιπαράττω ὑμῶν τὰς
 οἰμωγὰς, καὶ ὅλως, ἀσπυρός ἐσσι. Π. τί
 ταῦτα φασίρ' ὦ Μένιππε; Μ. ἀληθῆ
 ὦ Πλούτων, μετῶ γὰρ αὐτῶς ἀγανδῆς καὶ
 ἀλθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρηται βίω-
 ναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐπι-
 μένυνται, καὶ πείχονται τῶν ἄνω.
 χαίρω τοιγαροῦν διὰ τὸν αὐτοῦ. Π.
 ἀλλ' οὐχ ἔλ' λυποῦνται γὰρ οὐ μικροῦ
 σιρούμενοι. Μ. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλού-
 των, ὁ μότ' ἡσος ὦν ὅτις τοῦτων σαναγ-
 μοῖς; Π. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἐκ ἄν' ἐβλήσασα
 μι κατακλῶν ὑμᾶς. Μ. καὶ μὲν ὦ κα-
 κισοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, οὐταγινώσκει, ὡς εἰδὲ παυθμῆ-
 ν. . . μιν, ἔνθα γὰρ ἂν ἴηται, ἀκαλυψάσθαι
 ἀνδρῶν, καὶ κατ' ἑλῶν, καὶ κατὰ κλάδων.
 Κ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; Μ. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα
 ὕβρις ἔν, ἃ ὑμῖς ἐποιοῖτε, προσκυνῶν
 ἀξίον.

ἐξῆντο, καὶ ἰλυσθόοις ἀνδράσιν ἐν
 πνυφῶντο, καὶ το θαυμάσιον τὸ παρά-
 πον εὐμνημονεύοντο. τοιχαρὲν αἰμώ-
 νητε, πένετοι ἐκείνων ἀφρημένοι. Κ.
 πολλῶν γὰρ ὁ θεὸς καὶ μεγάλων κτημά-
 των. Μ. ὅσον μὲν ἐγὼ χυσοῦ. Σ. ὅση
 δὲ ἐγὼ πρυφῆς. μί. ἔν γε οὕτω ποιεῖτε.
 ῥόδρεα μὲν ὑμεῖς ἐγὼ δὲ, ἔργων θείων
 τὸν πολὺν σῶμαίον, ἐπὶ ἑμοῦ ὑμῖν.
 πρὶν τοῖς γὰρ αἰταῖς τοιαύταις οἰμωγῶν
 ἐπαρδῶμεθα.

facere solebatis: quando de
 adorari vos volebatis, & ho-
 minibus libidine abutebamini:
 neque tū mortis quicquam
 memores etatis. Proinde plo-
 rare nūc, omnibus illis despo-
 liari. CR. Multis certe, o Dij,
 et magnis possessionibus. M.
 Quanto equidem ipse auro
 S. Quanta vero ego volupta-
 te: ME. Recte sane, ita facite:
 lugete vos quā ego vero tri-
 stitū illud: Noice te ipsum, idem
 tidem cōnectendo, vobis oc-
 cinā, decet enim huiusmodi plo-
 ratus, si crebro illis accinatur.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, ΚΑΙ
 ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

*Amphilochus uati sanum positum, atq; Triphoni
 Quidam miratur. stultiti atq; hominum.
 Fatidicos ridet quosdam. et responsa Menippus.
 Idq; putat uerē solius esse Dei.*

Φῶ μὲν τοῖς Τροφῶνι, καὶ Αμ-
 Φίλοχῳ νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷο
 ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ
 πάντας δοκῆτε. καὶ οἱ μάλιστα τῶν ἀν-
 θρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπελήφασιν εἶναι.
 Τ. τί ἔν ὑμεῖς αἱ ποί, εὐὲν ἀνοίας ἐκεί-
 νοι τοιαύτα περὶ νεκρῶν δοξαζουσιν; Μ.
 ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἰδιόξετον, ὅ μὴ ὄντες καὶ
 ὑμεῖς τοιαύτα ἐπαρδύνετε, ὡς το μὲν
 λοντα προσδύοντες, καὶ προσεῖν δυνά-
 μιοι τοῖς ὁραμένοις. Τ. ὦ Μενίππε,
 Ἀμφίλοχ' ὅ μὴ οὕτω αὐτῶν εἰδέμεν, ὅ, π
 αὐτῶ

Ὅ S nimirū Tropho-
 V ni atq; Amphilochē,
 quū suūsmortui, tamē
 haud scio quonā modo pha-
 nis estis donati, vatesq; cre-
 dimini, ac stulti mortales de-
 os esse vos arbitrantur. TR.
 Quidān nobis igitur impu-
 tandum, si per insuriam illi de
 mortuis huiusmodi opinan-
 tur? M. Atqui nō ista fuissent
 opinati, ni vos, tum quum vī
 uerētis, eiusmodi quædā por-
 tenta ostentassetis, tanquam
 futurorū fuissetis præscij, qua
 siq; prædicere potuissetis B
 qui percontarentur. T. Me-
 nippe, nouerit Amphilochus
 F 6

ARGVMENTVM IN

Dialogos Inferorum.

*V*anquam ex eadem occasione Ubi Dialogi, quibus inferorū querela, iudicia, poenae, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorū argumenta de suis temporibus sumpsisse Lucianus uidetur, cū superioribus prognati sunt: aliū tamē atq; diuersum ab illis finem habent, aliudq; monēt ac docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur, at hic illud indicatur, atq; etiam oculis penē subiicitur, quod apud Inferos, & eos Iudices, quorū sententia post hanc uitam subiiciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, honorum, fama, aut cuiuscunq; fortunae aestimatio futura est: sed quod omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quisq; in hac uita se gerit & meretur, supplicium aut præmiū accepturi sumus. Tamec si illud quoq; non ignorem, Lucianum ex ironia magis pleraque hæc quàm quod ita animo senserit, dixisse uideri posse, ut pote Epicureum, &, ut ab alijs uocatur, ἁδρον, qui neq; de dijs, neque de immortalitate animarū recte quicquam senserit. Veruntamen etiā alias cū de ueris moribus philosophorum scribit, ut in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibusdam, eiusmodi de præsentis uitæ rebus, & actionibus præcipit, & tradit, quæ illū haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vt aut hæc se habēt, digni tamen dialogi isti sunt, qui legātur, et ob oculos q̄ sapiissimè reuocētur: uel ob hoc solū, ut à cupiditatib. ac rerū externarū desiderio mentē auocemus, & ad illud respiciamus, quod poëta dixit: Puluis et umbra sumus quodq; post hæc uitā, neq; opes, neq; potentia neq; ulla alia fortuna defunctos sequētur, aut iuuabūt.

ἐκείνους. Δ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς καὶ
 ἰσχυροῖς λέγε. Μεγάλα τὶ ἔχει καὶ
 θίφ, καὶ Δαμοξίφ ἔχει παλαιὰ, ὅπ
 παρ' ἐμῆρ οὔτε ἐξουδὴ κόμη, οὔτε τὰ
 χαροπὰ, ἢ μέλαινα ἄμματα, ἢ ὀφθαλ
 μα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπ' ἐσθρ. ἢ νύδρα
 ἑντόνα, ἢ ὁμοιοκρεττοροὶ. ἀλλὰ πάντα
 μία ἐμῆν κόνις φασί, κροῖα γὰρ μὲν τὸ
 κάλλος. Π. ὅ χαλεπὸν εἶδ' ἐ ταῦτα
 ἐπὶ τὴν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Δ.
 καὶ τοῖς πένησιρ ὧ λάκων, πολλοί δ'
 ἐσθρ, καὶ ἀχθόμενοι ἔχει πρᾶγματι, καὶ
 οἰκτιρόντες τὴν ἀπορίαν, λέγε μὲν
 τε διακρίσας, μὴτ' οἱ μῶσαν, διηρησάμε
 ν. ὅ τὴν ἐνταῦθα ἐπὶ μίση, καὶ ὅ τ' ὅ
 φοιτᾷ τὸς ἐκτὸς πλεσίους οὐδ' ἐμ' ἀμεί
 νους οὐκ ἔστι, καὶ Λακεδαιμονίοις δ' ἐ τοῖς
 τοῖς ταῦτα ἐδοκᾷ, παρ' ἐμῶ ἐπιτήμη
 θρ, λέγων ἐκλιγύδιαι οὐκ ἔστι. Π. μὴ
 εἶρ ὧ Διογένης περὶ Λακεδαιμονίαν
 λέγε. οὐ γὰρ οὐκ ἐξομαίγ. ἔδ' ἐ πρὸς
 τοῖς ἄλλοις ἐφηδία, ἀπαγγεῖδ. Δ. ἐὰν
 μὴ τοῦτοις, ἐπὶ τοῖς ἐδοκᾷ. οὐ γὰρ οἱς προ
 σθρ, ἀπὸ τῆς παρ' ἐμῶ τῆς λόγος.

ad illos. GI. Sed & formosiss
 istis, & robustis dicas, Megil
 lo puta Corinthio, & Damo
 xeno palæstritzæ, quod apud
 nos neq; flava coma, neq; cœcis
 lei nigrius oculi, neq; rubor
 faciei, amplius vilis est: neq;
 præterea nervi intenzi & ro
 busti, neq; humeri laborū to
 lerantes. sed omnia vnus pul
 vis, vt aiunt, nobis, caluaria
 forma nudata scilicet. POL.
 Non molestum erit, neq; hæc
 ad formosos & robustos vi
 los dicere. DIO. Et im pau
 peribus o Lacon, dicas licet,
 (multi autem sunt, quibus &
 ea res perquam molesta est,
 & inopiam lugent) vt neq; la
 chrymentur, neq; plorent, ex
 posita illis equalitate hac, quæ
 hic est: et quod videbunt, eos
 qui illic diuites sunt, nihilo
 meliores, quam sese hic esse.
 Lacedæmonijs autem tuis,
 hæc si videtur, nomine meo
 obijcias, molles & enervatos
 ipsos esse dictitans. P. Ne de
 Lacedæmonijs, Diogenes
 quicquam dicas; non enim se
 ram: Sed quæ ad cæteros mā
 dasti, ea illis renunciabo. D.
 Missos igitur faciamus hos,
 quando tibi ita videtur. Tu
 vero quibus antea dixi, ad eos
 sermones hos meos deferas.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕ
 ΝΙΠΠΟΥ.

*Diuitias Cræsi ridebat sæpe Menippus,
 Ornatus uarios deliciasq; Leues.
 Non fert spectatorem Cræsus, iam mortuus olim,
 Sui tantus amor præteritiue boni.*

ARGVMENTVM IN

Dialogos Inferorum.

*V*anquam ex eadem occasione & bi Dialogi,
Quibus inferorū querelæ, iudicia, poenæ, & id
 genus alia describuntur, exceptis paucis qui-
 busdam, quorū argumenta de suis temporibus sumpsisse
 Lucianus uidetur, cū superioribus prognati sunt: aliū
 tamē atq; diuersum ab illis finem habent, aliudq; monēt
 ac docent. Suprà enim amores & affectus deorum tra-
 ctantur, at hic illud indicatur, atq; etiam oculis penē
 subiicitur, quod apud Inferos, & eos Iudices, quorū sen-
 tentiæ post hanc uitam subiiciendi omnes sumus, nulla
 personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, bono-
 rum, famæ, aut cuiuscunq; fortunæ æstimatio futura
 est: sed quod omnes, quod ad conditionem attinet, æqua-
 les futuri, & pro eo ac quisq; in hac uita se gerit & me-
 retur, supplicium aut præmiū accepturi sumus. Tamec
 si illud quoq; non ignorem, Lucianum ex ironia magis
 pleraque hæc quàm quod ita animo senserit, dixisse ui-
 deri posse, ut pote Epicureum, &, ut ab alijs uocatur,
 ἀδρον, qui neq; de dijs, neque de immortalitate animarū
 rectē quicquam senserit. Veruntamen etiā aliàs cū de
 ueris moribus philosophorum scribit, ut in Nigrino,
 Démonacte, & cæteris quibusdam, eiusmodi de præsen-
 tis uitæ rebus, & actionibus præcipit, & tradit, quæ
 illū haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione
 ac sensu præcepisse confirmare possint. Vt aut hæc
 se habēt, digni tamen dialogi isti sunt, qui legātur, et ob
 oculos q̄ sapissimè reuocētur: uel ob hoc solū, ut à cupi-
 ditatib. ac rerū externarū desiderio mentē auocemus,
 & ad illud respiciamus, quod poëta dixit: Puluis et um-
 bra sumus quodq; post hæc uitā, neq; opes, neq; potentia
 neq; ulla alia fortunæ defunctos sequētur, aut iuuabūt.

ἐκείνου, Δ. ἀλλὰ καὶ ὅτι καλοῖς γὰ καὶ
 ἰσχυροῖς λέγει, Μεγάλη γὰρ ἡ κρεῖν-
 θίς, καὶ Δαμοξίην γὰρ παλαστή, ὅπ-
 παρ' ἑμὴν οὐτε ἡ ξοανὴ κόμη, οὐτε τὰ
 χαροπὰ, ἢ μέλαινα ἄμματα, ἢ ὀρύθη-
 μα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπ' εἰρήν. ἢ νύδρα
 ἑντόνα, ἢ ὥμοι κερτοβοῖ. ἀλλὰ πάντα
 μία ἡμῖν κόνις φασί, κρανία γὰρ μὲν το
 κάλλος. Π. ὅ χαλεπὸν εἶδ' ταῦτα
 ἐπ' αὐτὴν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Δ.
 καὶ ὅτις πένησιρ ὧ λάκκοι, πολλοὶ δ'
 εἰσι, καὶ ἀχθομένοι γὰρ πρᾶγματι, καὶ
 οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν, λέγει μὲν
 τε διακρίσει, μὴτ' οἱ μῶλλον, διηρησάμε-
 νος τὴν ἐνταῦθα ἰσχυρίαν, καὶ ὅτι δ'
 φασί, ποῦ τὸ ἐκ πλεονείας οὐδ' ἐν ἀμεί-
 νουσι αὐτῶν, καὶ Λακεδαιμονίοις δ' ὅτι
 ὅτις, ταῦτα εἰδοκᾷ, παρ' ἑμὺ ἐπιτήμη-
 θη, λέγων ἐκλιγνύσθαι αὐτοὺς. Π. μη-
 δ' ἐν ὧ Διογένης περὶ Λακεδαιμονίων
 λέγει, οὐ γὰρ αὐτίξ ἐμαίρει, εἰ δ' ὅτι πρὸς
 τοὺς ἄλλους ἐφηδία, ἀπαγγεῖλδ'. Δ. ἰάσω
 μὲν οὗτος, ἐπεὶ εἰδοκᾷ, σὺ ὅτι οἱς προῖ-
 σον, ἀπείκει καὶ παρ' ἑμὺ τὸς λόγους.

ad illos. GI. Sed & formosiss
 istis, & robustis dicās, Megil
 lo pura Corinthio, & Damo
 xeno palæstritzæ, quod apud
 nos neq; flaua coma, neq; cœne
 lei nigriue oculi, neq; rubor
 faciei, amplius villus est: neq;
 præterea nerui intenti & ro-
 busti, neq; humeri laborū to-
 lerantes. sed omnia vnus pul-
 uis, vt aiunt, nobis, caluaria
 forma nudata scilicet. POL.
 Non molestum erit, neq; hæc
 ad formosos & robustos ui-
 los dicere. DIO. Etiam pau-
 peribus o Lacon, dicas licet,
 (multi autem sunt, quibus &
 ea res perquam molesta est,
 & inopiam lugent) vt neq; la-
 chrymentur, neq; plorent, ex
 posita illis equalitate hac, quæ
 hic est: et quod videbunt, eos
 qui illic diuites sunt, nihilo
 meliores, quam sese hic esse.
 Lacedæmonijs autem tuis,
 hæc si videtur, nomine meo
 obijcias, molles & enervatos
 ipsos esse dictitans. P. Ne de
 Lacedæmonijs, Diogenes
 quicquam dicas; non enim se-
 ram: Sed quæ ad cæteros mā-
 dasti, ea illis renunciabo. D.
 Missos igitur faciamus hos,
 quando tibi ita videtur. Tu
 vero quibus antea dixi, ad eos
 sermones hos meos deferas.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕ-
 ΝΙΠΠΟΥ.

Diuitias Cræsi ridebat sæpe Menippus,

Ornatus uarios deliciasq; Leues.

Non fert spectorem Cræsus, iam mortuus olim,

Auri tantus amor præteritiue boni.

rea oportebat te praeipere
amorem mihi, & velut nutri-
onem aliquem pro Neptuno
Enipeum te gerere, atque ita
decipere Tyron istam, puellā
adeo simplicem? NEP. Sero
nunc vero zelotypus es, Eni-
peu, cum prius superbū & cō-
temptorē te gesseris. Ipsa autē
Tyro nihil graue passa est,
quando se putauit a te vicia-
tam esse. E. Nihil autē Dixisti
eīm abiēs Neptunū esse te, q̃
vel maxime dolore affecit ip-
sam: atq; ipse eo abs te inui-
ria affectus sum, q̃ et quē mea
esse debuerat, eā voluptatem
percepisti tu, et pręterea com-
posito circa vos fluctu purpu-
reo, sub quo absconditi iacui-
stis cū puella p me tute rē ha-
buiſti. N. Tu eīm nō volebas
Enipeu.

σαρπάσαι ἐν ἱερῷ, καὶ καθύπερθε
καὶ ἐν ἱερῷ ὅτι Ποσειδῶν ἐστὶν, καὶ
καταθρίσσεια τὴν Τυρὼ ἀφελήκει-
ρῶν ἔσονται. P. ὁ γὰρ ἡλτοπὴς ἐν ἱερῷ,
ἐπὶ τοῦ πῆλός προτόρον αὐτῆς, ἡ Τυρὼ δὲ, ἡ
δὲ ἱερὴ δὴ ὅρ πῆλόν θῆκε, οἷόν μιν ὑπὸ σὺ
σχεκὲς ἡδὴ. E. ὅ μιν ὑπὸ σὺ γὰρ ἀπὸ
δὴ, ὅτι Ποσειδῶν ἡ δὴ, ὅ καὶ μάλα
ἐλὺ πησῶν αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ ἡδὴ κη-
μα, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἐν φράσιν τῶν, καὶ
πρὸς ὅσους παρὰ φέρων ἐκ ὑμῶν, ὅτι
ὑμῶν σωτήριον ἡ, ἡμα σωτήριον τῇ πα-
δὴ αὐτῇ ἡμῶν. P. σὺ γὰρ ἐκ ἐλὺς ὅ
ἐν ἱερῷ.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Iusserat Andromedam conuinci nexibus Ammon:

Pro matre id Veneris ultio certa fuit.

Liberat hanc Perseus, qua conditione volebat,

Belua nil potius factus q̃ biccę gener.

Alena ista vestra, Ne
B reides, quam contra
filiam Cephei Andro-
medā emisistis: neq; puellam
ipsam iniuria aliqua affecit, pe-
rinde ut vos putatis, & ipsa
iā mortua est. N. A quo Tri-
ton? Num Cepheus, tanquā
illectamento aliquo propoli-
ta puella, aggressus illam oc-
cidit, ex insidijs cum multa ui-
adortus? TR. Non. Sed no-
stis, arbitror, Iphianauā, Per-
seum illum, Danaes puerum
illum

Ο κῆρς ὑμῶν ὁ Νηρηίδης ὁ
Τ ὁ Κηφῶν θυγατὴρ τῆς
αὐτοῦ μῆδος ἐκίματε, οὗ
τῆς τῆς παῖδος ἡδὴ κησῶν, ὡς οἶδατε, καὶ
αὐτὴ δὴ τέθνηκε. N. ὑπὸ τῆς ὁ Τρί-
των; ἡ ὁ Κηφῶν καθάπερ δὴ λαρ πο-
θεῖς τῆς κόρης, ἀπέκτεινε ἐπὶ τῶν, καὶ
χέσσει μετὰ πολλῆς θανάτωσ. Τ ὁ
ἀλλ' ὅτι οἱ μῶν, ὁ φάλαγγας, ἐν Πέρ-
σεια,

ὦς. αὐτῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῇ
 μητρὶ ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπαιδέρου, ἐσω-
 σατε, οἰκτεῖρασσι αὐτοῖς. IPH. οἶδ' ὅτι ὅρ-
 λι γὰρ ἕκός δ' ἐστὶν ἡ νουσία. αὐτῇ, καὶ
 μάλ' αὖ γυναικὲς τε καὶ καλὸν ἰδέσθαι. T.
 ὅτ' ἀπέκτανε Σκῆτος. I. διατὶ ὁ Γρί-
 τωρις γὰρ δὴ σῶσεν ἡμῖν τοιαῦτα ἐκ τῆς
 τοῦ αὐτοῦ ἰχθύος. T. ἐφ' ὃ μᾶλλον φράσσω
 Σπῆν ὡς ἱγίον, ἰσάλη μὲν ὅτ' ἐπὶ
 τῆς Γοργόνας, ἀλλοῦ πινυτοῦ τοῦ τοῦ
 βασιλῆος ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δ' ἐφ' ἴκον ἐς
 τὴν Λιβύην. I. πῶς ὁ Γρίτωρις μόνος,
 ἢ καὶ ἄλλοι συμμάχοι ἦσαν; ἀλλ' οὐκ
 ὄντο. T. οὐκ ἔστιν ὁ αὐτός.
 ὑπὸ πῆλ' οὐ γὰρ αὐτὸς ἢ Διὶ αὖτε ἔθηκεν.
 IPH. I. δ' ὅτι ἔκ' ἡμῶν ὅπου διετηδύμεθα, αἱ μὲν
 ἐκ ἀθροῦς οἶμα. ὃ δ' ἐκ ἀποτιμῶν τῆς
 Μελιόδοσης τὴν κεφαλὴν, ὥς ἔστιν ἀπο-
 τμήνιστος. I. πῶς ἰδὼς ἀνέβλεψε γὰρ
 αὐτὴν. ἢ ὅς ἐστιν ἰδὲν. ἔκ' ἔστ' ἄλλος μὲν
 ταῦτα ἰδοίς. T. ἢ Διὶ αὖτε τὴν ἀσπίδα
 σφοδρῶς αὐτῇ. τοιαῦτα γὰρ ἔκαστοι διη-
 γουμιν αὐτῇ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν,
 καὶ πρὸς τὴν Κηφείαν ὑσώρον, ἢ Διὶ αὖτε
 δὴ Στὴς ἀσπίδος ὑποσπλουμένης, ὥς
 πρὸς ἐπὶ ἀσπίδι παρ' ἑαυτῇ ἰδὲν
 τὴν εἰκόνα τῆς μελιόδοσης, εἴτα λαβόμε-
 νος τῇ λαῖκῃ τῆς κόμης, ἰνοφῶν δ' ἐπὶ τῇ
 εἰκόνι, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων,
 ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν

αὐτὴν

illum parvū, quem una cum
 matre in arca abiectum in ma-
 re ab auctore materno, conser-
 vatis, miserat illorum videli-
 cet. IPH. Nōni quem dicis.
 Consentaneum vero, illum
 iam adolescentem factum esse
 atq; admodum generosum,
 & pulchrum aspectu. T. Hic
 occidit Balenam. IP. Quam
 obrem Triton? Neq; em̄ hu-
 iusmodi conservatiōis prae-
 mia perfoliure nobis debe-
 bat. T. Ego vobis exponam
 omniē rē, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas, ut
 hoc quasi quoddā certamen
 regi perageret. Postquam au-
 tem peruenit in Libyam. IP.
 Quomodo Triton, solus ne,
 an & alios secum socios ab-
 duxit. nā alioqui difficile hoc
 iter. T. Per aerem profectus
 est. alatū enim ipsum Miner-
 ua reddidit: postquam autem
 eo loci venit, ubi illae agebāt,
 illae quidem dormiebant, opē
 nor. At hic amputato Medusae
 capite, iterum auolavit.
 I. Quo pacto autem aspexit
 illas? Aspici enim nequeunt,
 uel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam possit
 hac aspici. TR. Minerva illi
 clypeo velut face aliqua, prae-
 lato. (Talia em̄ audiui ipsam
 narrantē apud Andromedā,
 postea & apud Cepheū.) Mi-
 nerua igitur, inquit, in clypeo
 resurgente, tanquam in specu-
 lo aliquo, exhibuit ipsi specu-
 lam Medusae imaginem. Po-
 stea sinistra, arrepta illius co-
 ma, & inspecta imagine, dex-
 tra autem sublata harpe, ab-
 scidit caput ipsius: atq; ita pri-
 usquam sorores reliquae ex-

perierunt

rea oportebat te praeipere
amorem mihi, & velut in tri-
onem aliquem pro Neptuno
Enipeum te gerere, atque ita
decipere Tyron istam, puellā
adeo simplicem NEP. Sero
nunc vero zelotypus es. Eni-
peu, cum prius superbū & cō-
temptorē te gesseris. Ipsa autē
Tyro nihil graue passa est,
quando se putauit a te vicia-
tam esse. E. Nihil autē Dixisti
em ab iis Neptunū esse te, q̃
vel maxime dolore affectū ip-
sam: atq; ipse eo abs te iniu-
ria affectus sum, q̃ et quae mea
esse debuerat, eā voluptatem
percepisti tu, et praeterea com-
posito circa vos fluctu purpu-
reo, sub quo absconditi iacui-
stis cū puella, p̃ me tute rē ha-
buiſti. N. Tu em̃ nō volebas
Enipeu.

σαρπάσαι εἰς ἔρωτα, καὶ καθυπακρί-
ναι. Ἐνιπέα οὐκ ἔστι Ποσειδῶν. Εἰ, καὶ
καταθρίσασα τὴν Τυρὼ ἀφελήκει-
σθω ἕσσαν. Π. ὅψις ἡλτοπῆς Ἐνιπόλ,
ἑπὶ δὲ πῆς πρότορον ὦν, ἡ Τυρὼ δὲ, ἡ
δὲ ἡ δὲ ὀν πῆς πῆς, οἱ οἱ μὲν ὑπὸ σὺ
σχεκίαν ἡ δὲ. Ε. ὅ μὲν ὑπὸ ἑρῆς γὰρ ἄπν
δὲ, ὅτι Ποσειδῶν ἡ δὲ, ὅ καὶ μάστιγι
ἐλυπησεν αὐτὴν, καὶ ἐγὼ τοῦ ἡδὲ κη-
μα, ὅτι τὴν ἡ δὲ σὺ ἐνφράνῃς τῇ, καὶ
πείσῃς τὴν παρῆρῃ ἡ δὲ, ὅτι κῆμα
ὑμῶν σωτήριον ἡ δὲ, ἡ δὲ σωτήριον τῇ πα-
δὲ ὦν ἡ δὲ. Π. σὺ γὰρ εἰς ἡ δὲ ἡ δὲ
Ἐνιπόλ.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

*Iusserat Andromedam conuincinexibus Ammon:
Pro matre id Veneris ultio certa fuit.*

*Liberat hanc Perseus, qua conditione uolebat,
Belua nil potius factus ὅς hicce gener.*

Alzēna ista vestra, Ne
B reides, quam contra
filiam Cephei Andro-
medā emisistis: nec p̃ puellam
ipsam iniuria aliqua affectū, pe-
rinde vt vos putaris, & ipsa
iā mortua est. N. A quo Tri-
ton? Num Cepheus, tanquā
illicitamento aliquo proposi-
ta puella, aggressus illam oc-
cidit, ex iniurijs cum multa ui-
adortus? TR. Non. Sed no-
stis, arbitror, Iphianassā, Per-
seum illum, Danaes puerum
illum

Ο κῆρος ὑμῶν ὅς Νηρηίδος ὅς
Τ ὅς τὸ Κηφῶν θυγατέρα τῆς
ἀνδρὸς ἡ δὲ ἐπὶ μῆτα τε, οὐ
τὴν παῖδα ἡδὲ κησεν, ὡς οἶδτε, καὶ
αὐτὴ ἡ δὲ τέθηκε. Ν. ὑπὸ πῆς ὅς Τρί-
των; ὅς Κηφῶν καθάπερ δὲ ἡ δὲ τῆς
θεῖς τῆς κόρης, ἀπέκτεινεν ἡ δὲ, καὶ
χέσας μὲν τὴν παῖδα ἡ δὲ, ὅς ἡ δὲ
ἀλλ' ὅς οἱ μὲν, ὅς φιλάντας, εἰς Περ-
σεῖα,

ὦκα. Πρὸς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῇ
 μητρὶ ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροποιέουτος, ἐσώ-
 σαιτε, οἰκτεράσαυ αὐτὸν. ἰφί. οἶδ' ὅτι
 λίγας ἑκὸς δ' ἐστὶν νουνοῖαυ. ἔϊν, καὶ
 μάλα γυναικὸν τε καὶ καλὸν ἰδῆν. Τ.
 ὅτ' ἀπέκτεινε τὴν κῆρυ. ἰφί. ἀπὸ τῆς Γρί-
 τωρις γὰρ δὴ σῶσθαι ἡμῖν βιαῦτα ἐκ τῆς
 τῶν αὐτῶν ἰχθῶν. Τ. ἔγωγε ὑμῶν φράσας
 τὴν αἰὲς ἐγίνετο, ἐσάλη μὲν ὅτ' ἐπὶ
 πᾶσι Γοργόναϊ, ἀλλ' ὅτι πᾶσι τοῖς τῶν
 βασιλῆς ἐπιτελῶν. ἐπὶ δ' ἐφ' ἑκὸς ἐς
 τὴν Λιβύην. ἰφί. πῶς ὁ Γρίτωρ μόνος,
 ἢ καὶ ἄλλοι συμμάχων ἦσαν; ἄλλως τὴν
 δύσασθαι ἢ δόξας. Τ. σὺ γὰρ τοῦ ἀδελφοῦ.
 ὑπὸ πῶτον γὰρ αὐτῶν ἡ Αθωῶ ἐθῆκεν.
 ἰφί. ἴδ' ὅτι ἔκ' ἔκ' ὅπου διητῶν, αἰ μὲν
 ἐκ ἀσπιδόρου οἶμα. ὃ δ' ἐκ ἀποτεμῶν τῆς
 Μιδούσης τὴν κεφαλὴν, ὅχ' ἔκ' ἀπο-
 τῆς ἀμῶν. ἰφί. πῶς ἰδῶν; ἀθ' ἔκ' ἔκ' γὰρ
 αὐτῶν. ἢ ὅς ἐστιν ἰδῆ. ἔκ' ἔκ' ἄλλοι μετὰ
 ταῦτα ἴδ' οἱ. Τ. ἡ Αθωῶ τὴν ἀσπίδα
 σφοδράνευσε, βιαῦτα γὰρ ἔκ' ὅπου διη-
 ρουμίνε αὐτὸ πρὸς τὴν Αἰθρομίδην,
 καὶ πρὸς τὴν Κηφία ὕδατον, ἡ Αθωῶ
 δὴ τῆς ἀσπίδος ὑποσπλουμένη, ὅσ' ἔκ'
 πᾶσι ἐπὶ κατὰ πρὸς κατὰ ἑκὸς αὐτῶν ἰδῆν
 τὴν εἰκόνα τῆς μιδούσης. ἔκ' ἔκ' ἔκ' ἔκ' ἔκ'
 νῆσ' τῇ λαῶ τῆς κόμης, ἰνοφῶν δ' ἐκ τῆς
 εἰκόνας, τῇ Δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων,
 ἀπὸ τῆς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. ἢ πρὸς
 αὐτὴν

illum parvū, quem una cum
 matre in arca abiectum in ma-
 re ab auctore materno, conser-
 uatis, miserat illorum videli-
 cet. IPHI. Novī quem dicis.
 Consentaneum vero, illum
 iam adolescentem factum esse
 atq; admodum generosum,
 & pulchrum aspectu. T. Hic
 occidit Balanem. IP. Quam
 obrem Triton? Necq; em̄ hui-
 usmodi conseruationis prae-
 mia persolvere nobis debe-
 bat. T. Ego vobis exponam
 omnē rē, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas, ut
 hoc quasi quoddā certamen
 regi perageret. Postquam au-
 tem pervenit in Libyam. IP.
 Quomodo Triton, solus nō,
 an & alios secum socios ab-
 duxit. nā alioqui difficile hoc
 iter. T. Per aerem profectus
 est. alatū enim ipsum Minervae
 reddidit: postquam autem
 eo loci venit, ubi illae agebāt,
 illae quidem dormiebant, opī
 nor. At hic amputato Medusae
 capite, iterum avolavit.
 I. Quo pacto autem aspexit
 illas? Aspici enim nequeunt,
 uel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam posse
 hac aspicit. TR. Minerva illi
 clypeo velut face aliqua, pre-
 lato. (Talia em̄ audiui ipsam
 narrantē apud Andromedā,
 postea & apud Cepheū.) Mi-
 nerva igitur, inquit, in clypeo
 resurgente, tanquam in specu-
 lo aliquo, exhibuit ipsi spectā-
 dam Medusae imaginem. Po-
 stea sinistra, arcepra illius cor-
 ma, & inspecta imagine, dex-
 tra autem sublata harpe, ab-
 scidit caput ipsius: atq; ita pri-
 usquam sorores reliquae ex-
 perire

pergiscerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopiae oram venisset, terra iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expositam, in rupe quadam prominente palo affixā pulcherrimam, o Dij, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primū quidem misertus fortunae illius, interrogat causam damnationis huius. Paulo autem post, amore captus, (oportebat enim incolumem seruari puellam) opem ferre illi statuit. Atq; vbi iam Balena accessisset, terribilis admodum, & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulū admoto, harpam tenens, altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in lapidem illam conuertit. Illa igitur mortua est, & dirigere ipsius membra omnia, quaecunque Medusam aspexerunt: at hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaq; manu, suscepit illam, summis pedum digitis descendente e rupe, ardua illa quidem atq; procliu: & nūc cū eadem nuptias peragit in ædibus Cephei, abducetq; illam secum; Argos. Quare pro morte, nuptias neq; eas vulgares illa inuenit. N. Equidē non ita valde ægrefero faciū hoc. Quid em̄ adeo nobis iniuriæ fecit puella, si mater ipsius superbe extulit sese tunc, ac pulchrior nobis esse voluit? T. Quod hoc pacto magis nū dolorē perceptura fuisset ob filiā, mater certe illius cū sit. N. Ne meminerimus Do-

ἀνδρῶν τὰς ἀδελφὰς, ἀνέπτετο. ἔοπε δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἰγνίζο, ὅθι προσέσθην πειτύμενος, ὅρᾳ τὴν Ἀνδρομέδην προκειμένην, ἐπὶ πυθλίπτας προβλήκας προσπατῆαλδὺ μίνην, καλλίστην ὡς θεοὶ καθαμίνων τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺν ἐὼρθε τῶν μαρῶν. καὶ μὴν προῖον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, σπυρῶτα τῆς αἰτίας τῆς περὶ αὐτὴν. κατὰ μικρὸν δὲ αἰσὺν ἐρωῶ, ἰχθῦν γὰρ σεσωσμένην τὴν παῖδα, βοηθῆν δέ τινος. καὶ ἰπιδὺν δὲ καὶ ἐπὶ μάλα φοβερὸν, ὡς κατακτινύμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπὸ βαρβάρους ὁ νεανίσκος, προκωπὸν ἔχον τὴν ἄρπην, τῇ μὴν καθικνύει. τῇ δὲ προδίκην τὴν γοργόνα, λίδόν ἐστιν αὐτὴν. δὲ δὲ, τίθηναι γούρ καὶ πῆληρον αὐτὸς τὴν πολλὰ ὅσα εἶδε τὴν Μίδυσσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς περὶ αὐτὴν, ὑποχρῶν τὴν χεῖρα, ὑπιδέξας ἀκροατὴς δὴ τὴν καλὴν ἐκ τῆς πίπτας, ὀλιωρῶς οὔσης. καὶ νῦν γαμῶν τὸ Κηφίως, καὶ ἀπείξω αὐτὴν ἐς Ἀργεῖον. ὅσα ἀντὶ θαλάσσης, γάμον δὲ τὸν τυχόντα ὑρῶ. N. ἰγὼ μὴν δὲ πάντων τῶν γενομένων ἀχθομαι τί γὰρ ἡ παῖς ἡδίκησέ με, ἢ ἡ μήτηρ ἐμὴ γαλάσσῃς τότε, καὶ ἐξὶν καλλίωρ εἶναι; T. ὅτι οὗτος ἄνθρωπος ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, μήτηρ γὰρ εἶσε. N. μηκέτι με μνήμην δὲ Δαρὶ ἐκείνου, δὲ πῶς βαρβα-

ρῶ γυνὴ ὑπὲρ τῆς ἀξίας ἐλάλησεν.
ἐκὼν γὰρ ὑμῖν ἡμορίου ἴδωκε, φον-
εῖσθαι δὲ τῇ παιδί. χαίρομεν ὑμῖν τῷ
γάμῳ.

ri istorū ampliūs, si qd barba-
ra mulier, supra quam dece-
bat, loquax fuit. Satis enī sup-
plicij tulit, quæ tanto in metu
filix causa constituta fuit, Gra-
tulemur igitur nuptijs.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

*Indutus faciem tauri, deus ille coruscus,
Auexit pulchram, de grege Mercurij.
Hæc fuerat Cadmi soror, alto Agenore nata,
Efficiunt fœdum uina Venusq; pecus.*

Υπώπτετο πομπῶν ἐγὼ μὲν
Οὐ γὰρ ἡγοῦμαι ὅτι εἶδον ἐν τῇ
θαλάττῃ, ἀφ' ἧς ἔμει, καὶ πῖμα.
οὐ δὲ ἐκ εἶδος ὧς Νότος. Ν. τίνα τού-
τῳ λέγεις ὧς Ζεφυρὸς τὴν πομπὴν ἢ τί-
ναι οἱ πέμψοντες ἦσαν; Ζ. εἰδίου θια-
ματῶ ἀπὸ λειψῆς, οἷον ἐκ ἄλλο ἰδοῖς
ἔτι. Ν. παρὰ τὴν Εὐρώπην γὰρ θάλασσαν
ἐργάζομαι, ἐπὶ πηδύλῃ δὲ ἔκαστος
μὲν τῆς ἰσθμίου, ὅσα παρὰ τὴν
χώραν. ἑδὲ ὑμῖν οἶδα, ὡς λέγεις. Ζ.
ἀλλὰ ἐν σιδωνίῳ Δελφῶρα οἶδας; Ν.
καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ πατὸρα. τί μὲν;
Ζ. περὶ αὐτῆς ἐκέλευς διηγεῖσθαι. Ν.
μὲν δὲ ὧς Ζεὺς ὄρασις ἐκ πολλῶν
παιδῶν: τοῦ γὰρ καὶ πάλαι ἡπιστάμεν.
Ζ. ἐκ τῶν ἐν μὲν ἑρώτα οἶδα. τὰ μετὰ
ταῦτα δὲ ἔδην ἄκον. ἢ μὲν δὲ ῥῶπῃ κα-
ταλύσθαι ἐπὶ τῇ ἡϊόνῃ καὶ ἔτι, τὰς
ἐλπίδας

Vnquam equidē pō-
N pam magnificentiorē
vidi in mari, ex quo
ego sum, et spiro. Tu vero an
non vidisti Note? NO. Quā
nam hanc dicis Zephyre pō-
pam? aut qui nam sunt qui il-
lam duxerunt? ZEP. Sua-
uissimo spectaculo caruisti, &
quale non facile aliud vnquā
videris. NOT. Iuxta rubrū
mare occupatus fui, afflaui au-
tem & partem Indix non-
nullam, quantum videlicet e-
ius terræ mari adiacet. Proit
de nihil eorum noui, quæ tu
dicis: ZEP. Quid? Sidonium
illum Agenorem vidisti? N.
Etiam, Europæ patrem scili-
cet. Quid tum? ZEP. De illa
ipsa narrabo tibi. NO. Nū.
quod Iupiter iam olim ama-
re puellam coepit? Nam hoc
etiam pridem sciui. ZEPH.
Igitur quod ad amorem atti-
net, nosti. Quæ vero postea
consecuta sunt, ea nunc audi.
Descenderat Europa ad lit-
ora

tas, ludendi gratia, assumptis
secum æqualibus suis. Iupiter
autem in formam tauri affi-
milatus, ludebat vna cum ip-
sis, pulcherrimus tum appa-
rens. Nam & candidus erat,
ut nihil supra, & cornua habe-
bat reflexa pulchre, vultum
que prae se ferebat admodum
mansuetum ac placidū. Salta-
bat igitur & ipse in litore, &
mugiebat suauissime, ita ut eu-
ropa etiā conscendere ipsū
iussimere. Ceterū ubi hoc
factū est, citato cursu Iupiter
quidē vna cū illa in mare pro-
rupit, atq; ibi, vti inciderat,
perculsa. Illa vero admodum
perculsa animo ex hac re, sinu
istram apprehendit ac tenuit cor-
nuā, ut ne delaberetur: altera
autem manu, disfluentem ven-
to vestē continebat. N. Dul-
ce hoc spectaculū, Zephyre,
vidisti, & amatorium, natan-
tē videlicet Iouem & ferentē
secū amores suos. Z. At vero
quæ consecuta sunt, suauiora
multo, Note. Nā et mare sta-
tim cōpositis fluctibus quie-
tū fuit, & tranquillitate vitro
tracta, placidū ac planū se ip-
sum præbuit. Nos autē oēs filii
tūi agentes, nihil aliud q̃ spe-
ctatores stantes, corū quæ fie-
bāt, quasi quidā comites, se-
quebamur. Cupidines vero
iuxta volitantes, paulū supra
mare, ita vt interim summis pe-
dibus cōtingerent aquā, accē-
sas ferētes faces Hymenē cā-
tabant. Nereides autē emerse
vndis, delphinū tergis infidē-
tes obequitabant, applauden-
tes, seminudæ pleræq;. Præte-
rea et Tritonū genus, et si qd
aliud marinorū, aspectu me-

tuor

ἐλκιδόδαι παραλαβὼσα, ὁ Ζεὺς δὲ
ταύρῳ ἐκείνῃ· ἰαυτὸν, σωίπασας αὐ-
ταῖς, κάλλιστον φανόμενον· λευκὸς τε
γὰρ ὦν ἀκείδης, καὶ τὰ κέρατα δοκί-
μη, καὶ βλίμμα ἡμῶν· ἐσκήρτα
ἦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόντος, καὶ ἡμῶν
καὶ ἡδίστον, ὅτι τὴν Εὐρώπην πολ-
μῆσαι καὶ ἀναβλῶσαι αὐτόν. ὡς δὲ το-
τ' ἐγένετο. ὁμοῦ μὲν Ζεὺς ὤρμη-
σεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φόβῳ αὐτῷ,
καὶ ἡνύχθη ἐμπισδὸν ὃ δὲ πᾶν ἐκ-
πλαγῆσαι ἔδει πρὸ γμαπ, τῇ λαῶ μὲν
ἄχρη τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀναλιθάνοι
τῇ ἰσορῇ δὲ, ἡνιμαμίνον δὲ πένηλον
ξυλῇ. N. ἡ δὲ τῷ θίαμα ὃ Ζεὺς φερε-
ῖσθαι, καὶ ὀρωκὸν, νηχόμενον δὲ Δία,
φόβοντα τὴν ἀγαπομένην. Z. καὶ μὲν
τὰ μιντὰ ταῦτα ἰδὼν παραπολὺ, ὃ
Νῶτε. ἦτι γὰρ θάλαττα διόθις ἀκύνωρον
ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασα-
μένη, λείπον παρὰ χεῖρας αὐτῶν. ἡμῶς δὲ
πᾶντοδ' ἔσυχον ἄγοντοδ', ὅτι ἐν ἄλλῳ
θιαταὶ μόνον τῶν γινόμενων παρὰ
κελευθῶν ἱρωτοδ' ὃ παρακτιώμενοι,
μικρὸν ὑπὲρ τῆν θάλατταν, ὡς ἰνίστε
ἄκροισ τοῖς ποσὶν ἐπιτάμην τῷ ὕδατι
τῷ, ἡμῶντας τὰς δ' αἰδῶς φόβοντοδ',
ἡδ' ὀρῆμα ἐν ὕμνωρον. αἱ Νηρηίδες
δὲ ἀναδύσαι, παρίπλουρον ἐπὶ τῶν δὲ
φίνων ἐπικροτῆσαι, ἡμῶντοι αἱ πολλοὶ
λαί. τὸ, τε τῶν Τριτωνῶν γένος, καὶ

ἡ τε

ἂν πᾶν ἄλλο μὴ φοβερὸς ἐστὶν τῷ θαλάτ-
τινι, ἀποπτα πεινχόρδου τὴν ποῦ-
δα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβιβηκὼς ἄρ-
ματι, παροχούμενος τε, καὶ τὴν Ἀμ-
φιτρίτην ἔχον προῆγε γένηθες, προ-
οσδιωτῶν νηχομένων ὡς ἀδελφοί. ἐπὶ
πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτῃ δύο Τρίτωνες
ἔειρον, ἐπὶ χοίχης κατακαμένων, ἄν-
θη ποταμῶν ἐπιτάττουσαν τῇ νύμφῃ.
ταῦτα ἐκ φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐ-
γένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νύμφῃ, ὁ μὲν
ταῦρ' ἔκλει ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος
δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐ-
ρώπην ἐς τὸ Δίκταον ἄντρον, ὀρυθει-
σαν, καὶ κάτω θρόνον ἠπίστατο γὰρ ἦδη
ἐφ' ὃν ἄγχοις ἑμῶς ἐμπιόντες, ἄλ-
λ' ἄλλο το πελάγους μὲν δὲ κε-
καίνομεν. Ν. ὦ μακάρε Ζεῦ, τῆς
θείας. ἐγὼ δὲ γυῖας, καὶ ἐλίσφοντας, καὶ
μίλοντας ἀνθρώπους ἰώρων.

tuendum non est, omnia illa
circum puellam quasi chore-
am ducebant. Nam ipse qui-
dem Neptunius cōscenso cur-
ru, & quasi pronubus ince-
dens, una cum Amphitrite læ-
tus præibat, veluti viam ape-
riens natanti fratri. Supra om-
nes autem, Venerejm duo
Tritones vehabant in cōcha
recubantem, ac flores omnis
generis aspergentem sponsæ.
Atque hæc a Phœnicia vsq;
in Cretam fiebāt. Postquam
autem in Insulam ascendit, ip-
se quidem taurus non ampli-
us adparebat. Iupiter autem
apprehensam manu Euro-
pam, in antrum Dictæum ab-
duxit, erubescētem, atq; o-
culos demittentem. Intellige-
bat enim iam, ob quam rem
ita duceretur. Nos autem in-
cumbentes mari, alius aliam
illius partem fluctibus agita-
bamus. NO. O beatum Ze-
phyre, te, qui isthæc videris.
Ego vero interea Gryphas
& Elephātos, & nigros ho-
mines aspiciebam.

ARGVMENTVM IN

Dialogos Inferorum.

Vanquam ex eadem occasione & bi Dialogi.

Quibus inferorū querela, iudicia, poenae, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorū argumenta de suis temporibus sumpsisse Lucianus uidetur, cū superioribus prognati sunt: aliā tamē atq; diuersum ab illis finem habent, aliudq; monēt ac docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur, at hic illud indicatur, atq; etiam oculis penē subiicitur, quod apud Inferos, & eos Iudices, quorū sententia post hanc uitam subiiciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, bonorum, fama, aut cuiuscunq; fortunae aestimatio futura est: sed quod omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quisq; in hac uita se gerit & meretur, supplicium aut præmiū accepturi sumus. Tamec si illud quoq; non ignorem, Lucianum ex ironia magis pleraque hæc quā quod ita animo senserit, dixisse uideri posse, ut pote Epicureum, &, ut ab alijs uocatur, ἄθεος, qui neq; de dijs, neque de immortalitate animarū recte quicquam senserit. Veruntamen etiā aliās cū de ueris moribus philosophorum scribit, ut in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibusdam, eiusmodi de præsentis uitæ rebus, & actionibus præcipit, & tradit, quæ illū haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vt aut hæc se habet, digni tamen dialogi isti sunt, qui legantur, et ob oculos q̄ sæpius reuocentur uel ob hoc solū, ut à cupiditatib. ac rerū externarū desiderio mentē auocemus, & ad illud respiciamus, quod poëta dixit: Puluis et umbra sumus quodq; post hæc uitā, neq; opes, neq; potentia neq; ulla alia fortuna defunctos sequetur, aut iuuabit.

ἐκείνου, Δ. ἀλλὰ καὶ βίς καλοῖς γὰρ καὶ
 ἰσχυροῖς λέγει, Μεγάλλω τε βῶδ' κρεῖν-
 θίω, καὶ Δαμοξένω βῶδ' παλαιᾷ, ὅτι
 παρ' ἑμὶν οὐτε ἡ ξοῦθ' ἰκόνη, οὐτε τὰ
 χαροπὰ, ἢ μέλαινα ὀφθαλμοῖς, ἢ ὀφθαλ-
 μοῖς ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ ἑστῇ, ἢ ἰδύρα
 ἔντονα, ἢ ὁμοιοπαρτοῖσι· ἀλλὰ πάντα
 μίαν ἐμὴν κόνιν φασί, χρῶντα γὰρ τὸ
 κάλλος. Π. ὅχι χαλεπὸν εἶναι ταῦτα
 εἰπὲν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Δ.
 καὶ βίς πέννησι ὡς λάκκῳ, πολλοὶ δ'
 ἐσὶ, καὶ ἄχθομενοι βῶδ' πρᾶγματι, καὶ
 οἰκτείροντες τῇ ἀπορίᾳ, λέγει μὲν
 τε διακρίνουν, μὲν οἱ μάλιστα, διηγοῦμαι
 τῇ τῇ ταῦθα ἰσχυρίσασθαι, καὶ ὅτι ὁ
 φασὶν τὸς ἐκείνους πλεονεξίας οὐδ' ἐν ἑμὶν
 νοῦν ἀντὶ τῆς Λακεδαιμονίᾳς δὲ βίς
 βίς, ταῦτα εἰδοκᾶ, παρ' ἑμὶν ἰσχυρί-
 σασθαι, λέγων ἐκκλινύδαι ἀντὶ τῆς. Π. μὴ
 εἰναι ὅτι Διόγῳτος περὶ Λακεδαιμονίων
 λέγει, οὐ γὰρ οὐδέ ποτε μαίγει, καὶ δὲ πρὸς
 βίς ἄλλως ἐφῆδα, ἀπαγγελλῶ. Δ. ἰάσο-
 μεν βούτῃς, ἐπεὶ εἰδοκᾶ. σὺ δ' οἷς προῶ-
 πον, ἀπὸ τῆς καὶ παρ' ἑμὶν τῆς λόγου.

ad illos. GI. Sed & formosiss
 istis, & robustis dicas, Megil
 lo pura Corinthio, & Damo
 xeno palæstritzæ, quod apud
 nos neq; flava coma, neccœnt
 lei nigriue oculi, neq; rubor
 faciei, amplius vilus est: neq;
 præterea nervi intensi & ro-
 busti, neq; humeri laborū to-
 lerantes. sed omnia vnus pul-
 vis, vt aiunt, nobis, caluaria
 forma nudata scilicet. POL.
 Non molestum erit, neq; hæc
 ad formosos & robustos uo-
 los dicere. DIO. Etiam pau-
 peribus o Lacon, dicas licet,
 (multi autem sunt, quibus &
 ea res perquam molesta est,
 & inopiam lugent) vt neq; la-
 chrymentur, neq; plorent, ex-
 posita illis equalitate hac, quæ
 hic est: et quod videbunt, eos
 qui illic diuites sunt, nihilo
 meliores, quam sese hic esse.
 Lacedæmonijs autem tuis,
 hæc si videtur, nomine meo
 obijcias, molles & enervatos
 ipsos esse dicentis. P. Ne de
 Lacedæmonijs, Diogenes
 quicquam dicas; non enim se-
 ram: Sed quæ ad cæteros mā-
 dasti, ea illis renunciabo. D.
 Missos igitur faciamus hos,
 quando tibi ita videtur. Tu
 vero qbus antea dixi, ad eos
 sermones hos meos deferas.

ΠΑΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕ-
 ΝΙΠΠΟΥ.

Diuitias Crasii ridebat sæpe Menippus.

Ornatus uarios deliciasq; Leues.

Non fert spectorem Crasus, iam mortuus olim,

Auri tantus amor, præteritiue boni.

On poterimus ferre,
N Pluto, Menippum
 hunc, canem, cohabi-
 tantem nobiscum. Quapropter
 aut illum hinc amotum a
 lio loco colloca, aut nos hinc
 alio commigrabimus. PLV.
 Quid autē vobis mali adeo
 facit, quando eodem modo
 mortuus est, ac vos? C. Post-
 quā nos ploramus & singemi-
 scimus, illorum reminiscētes,
 quę apud superos habuimus,
 ut pote: Midas hic auri, Sar-
 danapalus autem multę vo-
 luptatis, Ego vero thesaurorū:
 irridet, & cū conuicijs ex-
 probrat ea nobis, mancipia
 & piacula nos vocitando. In-
 terdum autem etiam cantan-
 do, confbat ploratus nostros
 & in summa, valde nobis mo-
 lestinus est. P. Quid hec audio
 dete, Menippe. M. Vera Plu-
 to. Odi em ipsos, ignaui ac p-
 diti adeo cū sūt, quibus non
 fatis fuit, vixisse male, sed etiā
 mortui, insuper cogitatione
 atq; animo illis, quę apud su-
 peros sunt, inherēt. Delector
 itaq; ægre ipsis faciendo. P.
 Sed non decet. Dolent enim,
 nō exiguis rebus priuari. M.
 Etiā tu deliras Pluto, qui ge-
 mitus istorum tuo quoq; cal-
 culo approbas? P. Haud quā-
 quā, verū nolim vos discor-
 des ac seditiosos esse mutuo.
 M. At vero, o pessimi Lydo-
 rū, Phrygū, & Assyriorū, ita
 de me cognoscite, ut qui neq;
 vniquā desiturus sim. Nā quo-
 cumq; abieritis hinc, eodē se-
 quar, ægre faciendo, cantādo
 atq; irridendo vos. C. An nō
 hec contumelia est? M. Nō. sed
 illa contumelia erat, quę vos
 facere

Υφρόμεν ὦ Πλούτων, Μέν-
 ο νιπκόν τιθένι ἐν κύνα παροῦ-
 κούντα, ὅσα ἢ ἐκείνόν ποί κα-
 τάσθῃ, ἢ ὑμᾶς μετοικέσωμεν εἰς ἄ-
 τορον τόπων. Π. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ὄρε-
 γάσεται, ὁμόεργον ὦν; Κροῖθε. ἐπε-
 δὼν ὑμᾶς οἰμώσομεν καὶ ἐνομόν, ἐκεί-
 νων μνημόνοι τῶν ἄνω. Μίδας μὲν οὐ
 βροτῶν χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς
 πολλῆς τυφῆς, ἰγὼ δὲ τῶν θεσaurῶν,
 ἱπικλᾶ, καὶ ἐξοναδίῃ, ὡς ἀπαυδῶ
 καὶ καθάρμακα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε
 δὲ καὶ ἄδων, ἐπιπαράττω ὑμῶν τὰς
 οἰμώδας, καὶ ὁλως, λυπηρός ἔσσι. Π. τί
 ταῦτα φασίρη ὦ Μένιππε; Μ. ἀληθῆ
 ὦ Πλούτων, μετῶ γὰρ αὐτῶς ἀγνῶς καὶ
 ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἔπ' ἔχρησε βίω-
 ναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐπὶ
 μίμνῳται, καὶ πειέχονται τῶν ἄνω.
 χαίρω τοιγαροῦν ὀνιδρῶν αὐτοῦ. Π.
 ἀλλ' οὐ χρεὶ λυποῦνται γὰρ οὐ μικροῦ
 ἐρρούμενοι. Μ. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλού-
 των, ὁμόφηρος ὡς βροτῶν τούτων συναγ-
 μοῖς; Π. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἔκ' αὐτῶν ἐβλήσασ-
 μι σαποῖον ὑμᾶς. Μ. καὶ μὲν ὦ κά-
 κισσι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ασυ-
 ρίων, οὐταγινώσκει, ὡς ἐδὲ παυθῆ-
 ναι. ἐνθα γὰρ αὐτῶν ἴητι, ἀκαλυψάσθαι
 ὀνιδρῶν, καὶ κατὰ δὼν, καὶ κατὰ γλῶσσιν.
 Κ. ταῦτα οὐ χυβεῖς. Μ. ἔκ, ἀλλ' ἐκείνα
 ὕβρεις ἤν, ὅς ὑμᾶς ἐποικίζε, προσκυνῶν
 ἀξίον.

ἡμεῖς τε, καὶ ἰλδοθόροισι διδράσμεν, ἢ
 πρὸς τὸν θάνατον τὸ παρά-
 πον εἰς μνημονόουσι. τοιγάρν ἐμὴν
 ἵστε, πάντοι ἐκείνων ἀφῆρημένοι. Κ.
 πολλῶν γὰρ ὁ θεὸς καὶ μεγάλῳ κτημά-
 των. Μ. ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσῶ. Σ. ὅσην
 δὲ ἐγὼ πρὸς τῆς. Μ. ἵστε οὐτὸ ποιῆτε.
 ὁδὺν δὲ μὲν ὑμῶν ἐγὼ δὲ, ὅσον θῶσι σῶν.
 τὸν πολλὰς σωθῶν, ἐπὶ ὅμα ὑμῶν.
 πρὸς τὸν γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς
 ἐπαρδύμενοι.

facere solebatis: quando &
 adorari vos volebatis, & ho-
 minibus libidine abutebamini:
 nec tū mortis quicquam
 memores eratis. Proinde plo-
 rate nūc, omnibus illis despo-
 liati. CR. Multis certe, o Dij,
 et magnis possessionibus. M.
 Quanto equidem ipse auro?
 S. Quanta vero ego volupta-
 te? ME. Recte fane, ita facite:
 lugete vos quā, ego vero tri-
 stitū illud: Nolce te ipsum, idem
 tamen cōnectendo, vobis oc-
 cinā, decet enim huiusmodi plo-
 ratus, si crebro illis accinatur.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, ΚΑΙ
 ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

*Amphilochus uati sanum positum, atq; Tripboni
 Quidam miratur. Stultici atq; hominum.
 Fatidicos ridet quosdam. Et responsa Menippus.
 Idq; putat uerē solius esse Dei.*

Φῶ μὲν οὖν ὁ Τροφῶν, καὶ Αμ-
 Φίλοχου νεκροὶ ὄντες, ὅκ οἱ δὲ
 ὅπως καὶ καταξιώθητε, καὶ
 μέντας δοκῆτε. καὶ οἱ μέντοι τῶν ὄν-
 θρώπων, θεῶν ὑμῶν ὑπερβόρῃσιν εἶναι.
 Τ. τί ἔν ὑμῶν αἱ τοι, εἰ ὑπὲρ ὄντας ἐκεί-
 νοι τοιαύτῃ περιτεκνῶν δοξάζουσιν; Μ.
 ἄλλ' ὅκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ὄντες καὶ
 ὑμῶν ὅμοια ἐπὶ τῶν ὄντων, ὡς το μέλ-
 λοντα προσδύοντες, καὶ προσπῶν δυνά-
 μεις οὖν ὁρῶμενοι. Τ. ὦ Μενίππε,
 Ἀμφίλοχ' ὅκ οὐτ' ἂν εἰδέν, ὅ, π
 ὄντ' ὅ

OS nimirū Tropho-
 ni atq; Amphilochē,
 quū suū mortui, tamē
 haud scio quonā modo phar-
 nis estis donati, vatesq; cre-
 dimini, ac stulti mortales de-
 os esse vos arbitrantur. TR.
 Quid? an nobis igitur impu-
 tandum, si per insitiam illi de
 mortuis huiusmodi opinan-
 tur? M. Atqui nō ista fuissent
 opinati, ni vos, tum quum vi-
 uerētis, eiusmodi quædā por-
 tenta ostentassetis, tanquam
 futurorū huiusmodi præscij, qua
 siq; prædicere potuissetis &
 qui percontarentur. T. Me-
 nippe, nouit Amphilochus

hic, ipsi pro sese respondendū esse. Cæterū ego Heros sum. vaticinorq; si quis ad me descendit. At tu videre nuncq; omnino Lebadiam adiisse, neq; enim alioqui ista nō crederes. ME. Quid ais: quidē nili Lebadiam fuisse profe- ctus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per an- gustum aditum in specum ir- replissem, nequaquā fieri po- tuisset, ut te defunctum esse co- gnoscerem, perinde atq; nos, solaq; præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ip- sam diuinandi artem, quid tā- cū est Heros: neq; enim in- telligo. T. Est quiddam par- tim ex homine, partim ex deo compositum. ME. Nempe quod neq; sit homo, quemad- modū audio: neq; deus: verū pariter vtrumq;. Ergo dimi- dia illa tui, ac diuina pars quo nunc recessit? T. Reddit ora- cula Menippe, in Boetia. M. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi qd illud plane video, te totū esse mortuum.

αὐτῷ ἀποκείτον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ, ἦρας ἐμὶ, καὶ μαντεύομαι ὅτι περὶ ἐλ-
θοὶ παρ' ἐμὲ. σὺ δ' ἔοικας ἔκ ἐπιδεδυ-
μῆκίαι Λεβὰδ' εἰς τὸ παράπαν. οὐ γὰρ
ἠπίσσεσιν οὐ τοῦτοίς. Μ. τί φῆς; εἴ μὴ ἐν
Λεβὰδ' εἶσαι γὰρ παρὲλθω, καὶ ἰσαλμύ-
νῃ τοῖς ὁθόναις, γελῶν μάλα ἐν
ταῖν χερσὶν ἔχων, ἰσθρύνωσθαι τὸ
σομὴν ταπηνὸν ὄντ' εἰς ἀνέλαιον, οὐκ
ἐν ἰδυνάμειν θέναι δὲ νικηρὸς εἶ, δαυτε-
ρὸς μὲν, μόνῃ τῇ γουτῇ σφραγισμένος, ἀλλὰ
πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὅ ἦρας ἐσὶν
ἀγνοῶ γὰρ. Τ. ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ
σύνθετον. Μ. ὅ μὲν ἀνθρώπου ἐσὶν,
ὡς φῆς, μὲν θεός, καὶ σωμαφόροτον
ἐσὶν; ὅτι καὶ σὺ θεοῦ ἐκείνου ἐμίσημα
ἀπὸ λήλυθε; Τ. καὶ ὅ Μένιπ' ἐν Βοιω-
τίᾳ. Μ. οὐκ οἶδ' ὅ Τροφῶν' ὃ, π καὶ
λίγας. ὅτι μὲν τοῖς ὅλοις ὁ νικηρὸς, ἀκα-
βῶς δ' ἐγώ.

ΕΥΚΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Eucratis exoptant mortem Damonq; Charinusq;.

Vt citius capiant munera magna senis

Quis iubet illud? Stygijs qui præsidet oris,

Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

Ationē supputemus
R. portitor, si videtur,
quantum mihi debe-
as iam, ne denuo aliquando
de eo inter nos cōtendamus.
CH. Supputemus Mercuri,
Setius

Οησώμεθα ὃ πορθμῶς, ὃ δὲ
Λ. καὶ, ὅπως μοι ὀφείλας ἦδ' ἔ-
ἵπας μὴ ἀνθὶς ὀρίσσω μὲν π. π.
ἐν αὐτῷ. Χ. λοησώμεθα ὃ Ερμῆ-
ἄματον

ἄμεινον γὰρ ὀρίσσαι περὶ αὐτῶν, καὶ
 ἀπραγμονέειν. Ε. ἄγκυραν ἔταλα
 μένῃ ἐκδοῖσαι πέντε δραχμῶν. Χ. πολ
 λοῦ λίγας. Ε. νῆτὸν Διδώνια τῶν πέν
 τε ὠμοσάμην, καὶ τροποτήρην δύο ὀβ
 οῦν. Χ. τίθαι πέντε δραχμὰς, καὶ δύο
 λυγροὺς. Ε. καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου
 πέντε ὀβολοὺς ἐν ᾧ κατέβαλον. Χ. καὶ
 τοῦτο πρὸς τίθαι. Ε. καὶ κηρὸν, ὡς ἐπι
 πλάσαι τοῖς σκαφίδιν τὰ ἀνιστάμενα, καὶ
 ἡλυντο δὲ, καὶ παλώδιον, ἃρ' οὐ τῶν ὑ
 πόρου ἐποίνους δύο δραχμῶν ἄποι
 να. Χ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὀνείσω. Ε. ταῦ
 τὰ ἱστῆε μή τι ἄλλο ἡμῶς διέλαθαι ἔ
 ρηθ' ἰσχυρισμῶ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδ
 ὶσθαι φησ; Χ. νῦν μὲν ὃ Ερμὴ ἀδύνατον.
 ἢ δὲ λογιῶς ὡς ἡ πόλις μοι καταπέμψῃ
 ἀθροῦς ἑτάς. ἔπειτα τότε ἀποκαρδοῦναι
 ἐν τῇ πλήθει παραλογισμῶν τὰ πο
 ρθμία. Ε. νῦν ἔν ἰσχυρὸν ἔσθαι τὰ κα
 κίστα δὲ χόρδην γένεσθαι, ὡς ἂν ἀπο
 τῶν ἀπολαύοιμι. Χ. οὐκ ἔστι ἄλλος
 ὃ Ερμῆ. νῦν δ' ὀλίγω, ὡς ὀρεῖς, ἀφικνε
 ται ἡμῖν. ἔρῃ γὰρ. Ε. ἄμεινον οὕτως,
 ὃ καὶ ἡμῖν παρατένοικ' ὑπὸ σὺν ὄφλη
 μα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὃ Χά
 ρων, οἷοι οἱ περγίνοι, ἀνδρῶν ἄ
 παντὸς, αἵματ' ὀνείπληρον, καὶ τρα
 ματία οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἡ φαρμάκ
 ος ὑπὸ τοῦ καυτοῦ ἀποθνήσκου, ἢ ὑπὸ τ
 γωναικῶς, ἢ ὑπὸ θυφῆς ἐξοδῆκεν τὰ
 γαστρά,

Satius enim est, mature id ag
 re, deinde et minoris negotii
 ME. Anchoram ut manda
 ras, cōparavi tibi quinque dra
 chmis. C. Caro, dicis. M. As
 per Plutonen, quinque emi il
 lam: & præterea lorū, quo re
 mū alligares, obulis duobus.
 Ch. Pone quinque drachmas,
 & obulos duos. Me. Et pro
 refarciendo velo, quinque o
 bulos, ego exolui. C. Etiam
 hos appone. ME. Et ceram,
 ad obtinendas nauigij rimas
 tibi emi: & clauos præterea,
 et funiculum, unde Hyperam
 fecisti, omnia hæc duabus dra
 chmis. CHA. Recte, lando,
 hæc vili emisti. MBR. Hæc
 sunt, quæ tibi exposui: nisi si
 quid reliquū est, quod me fi
 git inter computandum. Quā
 do autem hæc redditurum te
 promittis? C. Nunc quidem,
 Mercuri, non possum. Si ve
 ro pestis aliqua, aut bellū, cō
 ferros & frequentes huc de
 miserit aliquos, licebit mihi
 tum allucrari aliquid, subtra
 cto clam nonnihil exporto
 rio. M. Proinde ego nūc sede
 bo, pessima quæq; ut eueni
 ant, precando. ut inde fructū
 aliquem capias? C. Fieri aliter
 non potest, Mercuri. Nā pau
 ci nunc, vides, ad nos descen
 dūt. Pax enim est. M. Satius est
 ita esse, etiā si ob hoc abs te p
 rogatur nobis debiti iustius so
 lutio. Verū enim uero præci il
 li, Charon, nostri quales ad ve
 nire solebant, si fortes atq; a
 nimosi omnes, cruore mōdi
 di, et vulneribus pleni plerū
 que? Nunc aut, aut veneno a
 liq; a filio interfectus, aut ab
 vxore: aut præ nimia volup
 F 4

ente, tumefacto uentre & cruribus aduenit. Pallidi enim omnes, & ignaui, necq; similes prioribus illis. Plurimi autem ipforum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, metuo tibi insidijs. C. Omnino eum expeitibiles ille fuit. M. Proinde nec ego uidear peccare grauius aliquid, si vel acerbius abste exagā, ea quæ mihi debes,

χρεῖρα, καὶ τὰ σκίλη. Ὅχρῳ γὰρ ἔπει-
τες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδ' ὁμοιοὶ ἐκείνοις.
οἱ δ' ἐπὶ πλεονάζουσιν οὗτοι χρέματα ἥκου-
σιν, ἐπιβυλδύοντες ἀλλήλους, ὥς εἰπα-
σι. X. πᾶν γὰρ περιπόθητά ταῦτα.
E. οὐκ οὐρ οὐδ' ἰγὼ οὐδέ μιν ἂν ἀμαρ-
τάνην, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφθαλομῆ-
κα παρὰ σὺ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Nauta petit quod debebat Talariger ales,

Vera subducta sed ratione prius.

Mercurius queritur technas, hominumq; furorēs:

Semper quod peior sit quoq; posteritas.

Enem ne nosti, istum
S ætate annino conse-
ctum dico, Eucratem
diuitem, cui liberi quidē nulli
sunt, hæreditatis autem capta-
tores plus quam quinquagin-
ta milia. M. Noui. Sicyoniū
illum dicis. Sed quid postea?
PL. Viuere illum quidē, Mer-
cui sine, ultra eos quinquag-
inta annos quos ætate pere-
git, alteris toridem accumulau-
is, si modo possibile sit, atq;
etiam pluribus. Adularores
autem ipsius, Charinum ado-
lescenscentem, & Damonem, &
cæteros abripi huc ordine
omnes. M. Atqui absurdum
hoc videri queat. PL. Haud
quaquā, imo iustissimū. Quā
enim ob causam illi adeo op-
tant illum mori? nisi quia pe-
cuniam illius ambiunt, nulla
propinquitate iuncti. Quod
autem

Οὐ γίροντα οἶδα, τὸν πάντῃ
T γυμνακότη λίγα, τὸν πλού-
σιον Εὐκράτην, ὃν ποῦδε μὲν
οὐκ ἔστιν. οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρῶντος,
ποντακισμύσιον; E. καὶ, τὸν σικυώνιον
φῆς· τί οὖν; P. ἐκδόντ' ἡμῶν Ἑρμῆ (ἡμῶν) ἔα
Θρὶ ἐπὶ τοῖς ἐκουήκοντα ἔτισιρ, ἃ βιβί-
σκου, ἐπιμετρήσεις ἄλλα ἔσονται, ἃ γὰρ
οἶός τι ἦν, καὶ ἐν πλείω. τὼς δ' ἐγὼ καὶ
λατρεῖς αὐτῷ, Χαρίνον ἐρνείον, καὶ Δα-
μόνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπαθον ἱφί-
ξῃς ἀπαντας. E. ἄτοπον ἂν οὐδέ τις
τοιοῦτος. P. ἔμμεν ἄλλὰ δικαιοτάδιν.
τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ἰσχύονται ἀπο-
θνήσκειν; ἢ τῶν χρημάτων ἀνὴρ ὄντων,
οὐδ' ὡς πρὸς ἑαυτοὺς, ὃ δ' ἐπὶ πάντων ἐν
μαρτάτῳ

LUCIANI

Vstum ne hoc o Plu-
I to, me quidem e vita
 obiisse, triginta cum
 sim annorum: Tunc itū vero
 senem septuagenarium, & vlt-
 era, adhuc vivere: Pl. Iustissi-
 mum quidem o Terpsio. Nā
 & si ipse viuit, certe ad nullū
 tamē mortem affectus est:
 tu vero omni tempore illius
 hereditatem expectans, eum
 mori avidissime cupiebas. T.
 Nōne opus fuerat, quā senex
 sit, nequeatque decetero suis
 vti diuitijs, locum dare iuueni
 bust? PL. Nouas o Terpsio
 statuis leges: quum ad volup-
 tatem diuitijs vti nequeat, ip-
 sum e vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natura sta-
 tuisse videtur. TER. Proin-
 de hanc ob huiusmodi ac-
 cuso ordinem, decebat enim
 has res successione graduque
 fieri, senem primo, deinde qui
 in ea ætate sequeretur mori.
 Haud quaquam autem exer-
 ceri, aut vivere, qui senectute
 decrepitis esset, qui tres dun-
 taxat dentes habeat, cui vix
 de seruiunt oculi, qui curua-
 tis a quatuor satpulis deduci-
 tur, degustantes nares, lip-
 posq; oculos habens, nihil de
 nique voluptatis degustans,
 haud aliter existens, quam a-
 nimatū quoddam sepulchrū,
 ab ipsa iuuentute derisum. Et
 contra mori optimos atq; ro-
 bustissimos idolefcentet. Nā
 hoc perinde esse videtur, ac si
 flumina sursum decerantur.
 Aut saltem scire necesse foret,
 quando & senem qui libet o-
 biturus esset, ne quos, prout
 eis mos est, fallerent. Nunc
 vero

Οὗτο δὲ Πλούτων διέπαιον, ἵνα
T μὴ τιθιάνται τριάκοντα ἔτη γε-
 γονότα, ἐν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐναντία
 κατὰ γόροντα. Οὐκ εἶθι (ὡς ἐν τῇ
 διαπίστῳ) μὴ ὅτι τὸ γόρον, ἀλλὰ
 μὴ (ὅτι) μηδὲνα ἐν χόμῳ ἀποθανόν-
 τῶν φίλων, οὐδὲ παρὰ πάντα τὸν χρό-
 νον ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ, πειμίνων. T.
 ὅ γὰρ ἐχρῶν γόροντα ὄντα, καὶ μικρὰ
 χροῖσθαι καὶ πλούτῳ αὐτῷ διατάσσου-
 νον, ἀπλοῦς τῷ δίκῳ, παραχωρήσονται
 τοῖς νόμοις. Π. καὶ δὲ τὸ γόρον νομοθε-
 τῆς, ἐν μικρῇ καὶ πλούτῳ χροῖσθαι
 διατάσσον, πρὸς ἐδονὴν ἀποθνήσκον.
 T. δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἢ φύσις διέ-
 τας. T. οὐκ οὖν τῶν τῶν καὶ τῇ
 σφραγίσας, ἐχρῶν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξῆς
 πῶς γίνεσθαι, ἐν τῇ οὐδυνόρῳ, πρὸς
 τὸρον καὶ μετὰ τὸν, ὅστις καὶ τῇ ἑλ-
 κίᾳ μετ' αὐτόν. οὐκ ἀντιφύσθαι δὲ μηδὲ
 μὴ, μηδὲ (ὡς) μὴ ἐν ὑπὸ γήρῳ, ὅθεν
 τὰς πρῶτας ἐπὶ λωπὸν ἐχρῶν, μόγις ὁρῶν-
 τα, οἰκίτας τὴν πρῶτην ἐπὶ κλυφότητα, κα-
 ρύης μὴ τῶν ῥήγας, λήμης ὅτι τοὺς ὀφθαλ-
 μούς μετὸν ὄντα, ἐδὲν ἐπὶ ἡδὺ ὀφθαλ-
 μῶν, ἐν τῇ ἡδὺν ἀφ' ἧς ὑπὸ τῷ νόμῳ
 τα γλῶσσαν. ἀποθνήσκον δὲ καλλί-
 σους, καὶ ἰρῶν μὴ ἐκείνους νεανίσκους
 ἀνα γὰρ ποταμῶν τοῦ τόπου, ἢ τὸ τελεῖν
 τοῦτον ἐδόναι ἐχρῶν, ποτε καὶ τιθι-
 ῖται τῶν γόροντων ἡλικίας, ἵνα μὴ μά-
 τας

πλὴν ἂν ἐνίοις ἰθὺς ἀπὸ τοῦ . νῦν δ' ἐπὶ τὸ
 τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα εἰς βοῦν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Π. ταῦτα μὲν ὃ τὸ ἴδιον
 πολλὸν σωμάτων ὅρα γίνεται, ὅπου δὲ οὐ
 καὶ καὶ ὑμεῖς δ' ἐπὶ τῇ παθόντων, ἀλλὰ πρὶς
 ἐς ἐπιχειρεῖτε, καὶ οἷς ἀπὸ τῶν τῶν γ-
 ρόντων ἀποσπῶντε, φέροντες αὐτοὺς οἷ-
 παροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκεί-
 νων παύσειν ὁ μῦθος. καὶ δὲ πρῶτον οἷς
 πολλοῖς ὁρίσων γίνεται. ὅσα γὰρ ὑμεῖς
 ἐκείνους ἀποσπῶντε ὑπερβαίνει, τοσούτων
 ἀπασι μὲν προαποσπῶντε ὑμᾶς αὖ-
 τῶν. καὶ νῦν γὰρ πᾶσι ταῦτα τὴν χύ-
 λην ἐπινοοῦντες γὰρ ὅρα καὶ τῶν ὁρίων
 τῶν καὶ μάλιστα, ἐπὶ ἀπὸ τῶν οἷων. οἱ δ' ἐ-
 ντεκνοί, ὑμῖν αὐτοῖς. καὶ οἷς πολλοῖς
 ὁρίων τῶν ὁρίων σωμάτων ὑμῶν τῶν
 πᾶσι γὰρ τῶν ὁρίων, ἢ καὶ τῶν χύ-
 λην οἷων ἔχοντες, μισθὸν αὐτοὺς πλάττον-
 ται, ὡς καὶ αὐτοὶ ὁρίων ἔχοντες. ἢ τα-
 ἐν τοῖς ὁρίων οἷων, ἀπὸ τῶν οἷων
 οἱ πάλαι δαρυφορήσωντες, ὃ ὅπως,
 καὶ ὃ φύσις, διαπρὶς ἐπὶ δικαίον, κρατοῦ-
 σι πάντων. οἱ δ' ἐπὶ τῶν ὁρίων τῶν ὁρίων
 τῶν, ἀποσπῶντες. Τ. ἀλλὰ ταῦτα
 φησὶ. ἢ μὲν γοῦν οὐκ ἐστὶν πόσι κατὰ
 φασιν. αἱ τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲ οἷων; καὶ ὁ πό-
 τις ἐστὶν οἷων, καὶ μὲν γοῦν πᾶσι
 θάπορ ἐξ ὧν νοττὸς ἀπὸ τῶν ὁρίων
 ἴσων, δὲ ἔχοντες ὁρίων αὐτῶν οἷων
 ἐπὶ τῶν οἷων, αὐτῶν τῶν ὁρίων, ἐπὶ τῶν
 πολλὰ,

vero illud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet: Quadriga
 bouē sepius ducit. P. Hæc
 quidem o Terpsio, prudenti-
 us fiunt, quam tibi profecto
 videntur. Verum et vos quid
 passi estis: quod rebus alienis
 gaudeatis, & senibus, filijs or-
 batis, vosmet tantopere in a-
 doptionem tradatis: quam
 obrem in derisum adducti, ab
 illis sepelimini, quod quidem
 plurimis sit pericūdum. Nā
 quanto vos magis mori illos
 per optatis, tanto plus omni-
 bus quam gratissimum est, si
 ante eos vos mori contingat.
 Etenim novam quandam in
 medium adducitis artem, ani-
 culas atq; decrepitos cum a-
 matis: præferim quidem, si li-
 beros habent, illorum vobis
 non est cura. Atqui ex ijs qui
 amantur plurimi, minime ve-
 stri ignari astus, etiam si ipsis
 liberos esse contingat, illos
 odisse dissimulant, ut & ipsi
 habeant amatores. Inde ijs in
 testamento exclusis, qui mu-
 nera diutissime obtulerunt, li-
 beri, sicuti profecto dignum
 est, omnem eorum substan-
 tiam consequuntur: at illi tri-
 sticia affecti, suæq; spe delusi,
 dentibus fremunt. TERP.
 Omnia hæc vera sunt quæ de
 me & Tucrito autumas.
 Quantum enim meorum ille
 deuorauit, quum semper eum
 mori putarem. Ac quoties ad
 eum ingrediebar, gemendo,
 & internum quiddam, periny-
 de acq; ex ouo pullus aliquis
 immaturus, stridendo ægritu-
 dinem simulabat. Vnde quan-
 to citius eum ad sepulchrum
 duci existimabam, tanto plus

ΕΥΚΛΙΑΝΙ

ἔτι δὸν ὀνὸν μίττεbam, vt ne
 ἔ, qui amore concurrebant,
 numeribus me præclaris uin-
 cerent. Plerumque etiam præ-
 nimia sollicitudine inſomnis
 facebam, ſingula enumerans,
 vnumquicquid diſponens. Ea-
 que etiam cauſa interitus mi-
 hi fuit, curæ videlicet & vigi-
 liæ. Ille autem deglutito hoc
 ſillicitamento meo tanto, adſti-
 tit mihi, quando ſepeliebar
 paulo ante, arriðs. Pl. Euge-
 ϕ Tucrite, diutiſſime viuas,
 vna et diuitijs abundās, et hu-
 ſcemodi homines deridēs:
 neque prius moriaris, q̃ hos
 blādītōres cūctos præmittas.
 T. Hoc qd̃ o Pluto periucū-
 dū mihi foret, ſi ante Tucritū
 Chariades vita decederet. P.
 Bono animo ſis o Terpſio, et
 Phido etiam, & Melantus, et
 oēs penitus ipſum præcedentē:
 ſuis ipſorū curis coſecti. Hæc
 ego ſummopere laudo, o Tu-
 cite diutiſſime viuas.

πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλων τὸ με οἱ ἄλλοι
 τὸραςαὶ τῇ μεγαλοφρονίᾳ, καὶ τὰ πολλὰ
 ὑπὸ φροντίδων ἀχρυπνίᾳ ἐκείμην.
 ἀειθμῶν ἔκαστα, καὶ ſιγῆτάττων. ταῦτα
 γοῦν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἰὶμα γέγι-
 νηται, ἀχρυπνία, καὶ φροντίδος. ὃ δ' ὅσον
 τὸν μοι δέλιαν καταπεῖδι, ἰφισέκαθα
 πλομίνῃ πρῶν ἐπιγελῶν. P. εὖ γε
 οὐκέτι, [ὥς ἐπιμέκισον, πλητ' ἅμα,
 καὶ τ' ὀιούτων καταγελῶν. μὴ δ' ὅσον
 ρόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψας
 πάντας ἔς κόλακας. T. τοῦ μὲν Πλού-
 των καὶ ἐμοὶ ἔδισον ἔδην, ὃ καὶ Χαιρέ-
 δης προτεθνήξῃται Θυκρίτε. P. θάρρ' ὃ
 Τερψίον, καὶ Φίδων τῶν, καὶ Μέλαν-
 τῶν προηλδύθῃται αὐτὸ ὑπὸ ταῖς αὐ-
 ταῖς φροντίσιν. T. ἰπαινῶ ταῦτα. [ὥς
 ἐπιμέκισον δ' οὐκέτι.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

*Annosi cupiens quidam discere rebus,
 Viuere ne possit dira uenena dedit.
 Insidiāns alij iuuenis, perit ipse bibendo.
 Auctori citius quare aconita nocent.*

Tu Callidemides,
 A quo pacto interisti?
 Nā ipse quemadmo-
 dum Dinitæ parasitus quum
 essem, immodica ingurgitati-
 one præfocatus fuerim, nosti
 aderas enim morienti. C. A.
 Aderam Zenophantes. Por-
 ro mihi

Υῶ Καλλιδυμίδην, πῶς ἀπὸ
 Ζ. θανάτου; ἰγὼ μὲν γὰρ, ὅτε παρὰ
 σίβης ὦρ Δανίην, πλείον τὸ ἰκα-
 νῶ ἰμπαρῶν, ἀπικνίγην. εἶδα παρῆς
 γὰρ ἀποθνήσκον, τῇ μοι. K. παρὼν ὃ
 Ζηνοφάντης

Ζηλώσαντες. ὁ δὲ ἰμὸν, παράδοξον
 ἢ ἔγιντο. οἶδα γὰρ καὶ σὺ περ Βελιδί-
 ωρον τὸν γόροντα. Ζ. εἰ ἄτεκνον,
 εἰς πλούσιον εἶσε τὰ πολλὰ ἔδειν συ-
 νοῦται. Κ. ἐκείνον αὐτὸν ἐν ἐνδοκίῳ,
 ἐπιχονύμιον. ἢ ἐπὶ ἱμοὶ κληρονόμος
 τινὲς ἔστι. ἐπὶ δὲ εἰς πρᾶγμα ἐς μέγισ-
 τον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν δ-
 γέρων ἐστὶν ἐπίθωρον πινὰ δὲ ὄρν ἐπὶ τὸν
 κληρὸν ἐξέδωρον. πρὶάμιον γὰρ φάρ-
 μακον, αἰσπασα τὸν οἶνον χόον, ἐπεδὸν
 τάχιστα δὲ Βελιδίωρον αὐτὸς πίνει δὲ
 ἐπιπικρὸς, ὥροτόρον ἐμβολόντα ἐς κύ-
 λιν, ἐξίμωρον ἐχέει αὐτὸ, καὶ ἐπιδύναται
 αὐτῷ. ὁ δὲ τοῦτο ποιήσας, ἐλδύθηρον
 ἐπαμοσάμιον ἀφῆσεν αὐτὸν. Ζ. ἢ ἔρ-
 ἔγιντο; πᾶν γὰρ πὶ παράδοξον ὄρν
 ἔοικας. Κ. ἐπὶ οἶνω λυσάμινοι ἔκ-
 ριν, οὐδὲ ἔδει δὲ μαρκαίσκας κύλιντας ἐ-
 ζίμωτον ἔχων, τὴν μὲν ἔδει Βελιδίωρον,
 τὴν ἔχουσαν εἰς φάρμακον, τὴν δὲ ἐ-
 τέρων ἱμοὶ, σφαλὺς ἐκ οἶδ' ὅπως, ἐ-
 μοὶ μὲν εἰς φάρμακον, Βελιδίωρον δὲ εἰς
 εἰς φάρμακον ἐπιδόκω. ἔτα δὲ μὲν ἐ-
 πησιν. ἔγδ δὲ αὐτίκα μάλ' ἐκτάδω
 ἐκείμην, ὑποβολιμαῖον αὐτὸν ἐκένυν.
 πρὸς. ἢ τοῦτο γὰρ εἰς Ζηλώσαντας; καὶ
 μὴν ἐκ ἐπὶ γὰρ ἐπαίρει αὐτῷ ἐπὶ γὰρ
 ἄλλ' ἄν. Ζ. ἀσέβας γὰρ ὁ Καλλιδημίδης πρὸς
 πονηρὰς. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα;
 Κ. πρὸς μὲν ὑπεπεράχθη πρὸς εἰς
 αὐτὸν ἰδίῳ,

ro mihi nouum quiddam at-
 que inopinatum accidit. Nā
 tibi quoque notus est Proxodo-
 rus ille senex. ZE. Orbum il-
 lum dicis, ac diuiri, apud quē
 te assidue versari conspicie-
 bam? CA. Illum semper cap-
 tabam, colebamque, id mihi
 pollicens fore, ut meo bono
 quam primū moreretur. Ver-
 um quum ea res in longum
 proferretur, senex videlicet, vel
 ultra Tithonios annos viue-
 te, compendiarium quandam
 excogitavi viam, qua ad hæ-
 reditatem peruenirem. Siqui-
 dem empto veneno, pocilla-
 tori per suaseram, ut simulat-
 que Proxodorus potum po-
 sceret, bibebat autem prolix-
 us, presentius in calicem iui-
 ceret, haberetque in promptu,
 porrecturus illi. Quod si fecis-
 set, iureiurando confirmabā,
 me illū manumissurum. ZE.
 Quid igitur accidit? nam ino-
 pinatū quiddā narraturus mi-
 hi videris. C. Vbi iam loti ve-
 nissimus, puer duobus para-
 tis poculis, altero Proxodoro
 cui venenum erat additum, al-
 tero mihi, nescio quomodo
 errās, mihi venenū, Proxodo-
 ro porrexit innoxium. Mox
 ille quidem bibit, at ego pro-
 tinus humi porrectum stratus
 sum, suppositivum videlicet
 illius loco finis. Quid hoc?
 Rides Zenophanta? Atque nō
 cōuenit amici malis illudere.
 Z. Rideo profecto, nam ele-
 ganter ac lepide tibi hæc res
 euenit. Porro senex ille, quid
 interim? CAL. Primum ad
 casum subitum atque inexpect-
 atum sane conturbatus est.

Deinde

Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pollutatoris errore factum, risit & ipse. ZB. Recte sane. Tamen non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgarique via, tutius certiusque etiam si paulo serius.

ἀφινδίου· ἔτα σωτὴς οἶμα δ' ἡλίου
μίνον, ἰγίλα κ' αὐδὲ, οἶα γὰρ ὁ δυνάστης
ὁ ἀρχαῖος. Ζ. πλὴν ἀλλ' ἔδωκε τὴν
ἐπίθμον· ἰχθὺν τραπεζίαν. ἔκειτο γὰρ ἂν
ὁ δυνάστης ἀσφαλὲς ὄρον, ὅπως
ὁλίγη βραδύτης ἔειν.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΦ-
ΡΟΥ.

*Externum Cnemon heredem scripsit Auarus,
Fecerat id certa condicione tamen.
Scilicet Hermoleos quo se quoque scribere uellet.
Ereptus Cnemon sed fuit ante senem.*

O C illud est quod vulgo dici consuevit: Minulus leonē. D. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C. Quid stomacharē rogas? Equidē hærere reliqui quendā præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, ijs quos maxime mea cupiebā habere, præteritis. D. Sed isthuc quoniam euenit? C. Hermolaum nobilem illum diuitem, quum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atque iusseriens. Neque ille grauati officium meū admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultum, ut testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum ut ille vicissim idē faceret, meo prouocatus exēplo. D. At quid tantū ille? C. Quid ille suo in testamento

Οὗτο ἰκάνω καὶ τῆς παροιμίας,
Τ. Οὐδὲν δὲ ἔλεοντα. Δ. τί ἄρα
γανακτῶς ὁ Κνήμων; Κ. πῶς
θάνῃ δ', π' ἀγανακτῶς κληρονόμον ἀκού-
σι· καταλίπειν κατὰ θρησκείαν δ' αὐ-
θλί·, οὗτος ἐβλόμην ἂν μάστιγι χεῖρ
ἵκαμ, παραλπών. Δ. πῶς τὸ ἐχέτω;
Κ. Ερμόλαον τὸν πᾶν πλούσιον ἄν-
θρωπον ὄντα, ἐθρόνιστον ἐπὶ θανάτῳ·
καὶ κέν· ὅτι ἀνδρὲς τὴν θρησκείαν προ-
σίχον· ἰδοὺ δὲ μοι καὶ θρόνος ἔστιν·
θίαν· ὁ δὲ θέλει ἐς τὸ φανερὸν, ἵνα
ἰκέτω καταλίπειν πάντα, καὶ
καὶ κέν· ἡλώσῃ, καὶ τὰ αὐτὰ πρά-
ξῃ. Δ. τί ἔστι δὲ ἰκάνω; Κ. ὁ, ὅτε μὴ ἔσ-
ωρ· ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ διαθήκῃ,
ὅτι δίδωκε· ἰγὼ γὰρ ἔγωγε ἀπὸ θανάτου, τὸ
τί γινῇ

τίγουν μοι ἐπιπρόνους, καὶ τὸν Ερμό-
 λαόν· ἔχει τὰ μὲν. διασφύλαξα καὶ
 τὸ ἄκνηστον τῷ δέλεον σύγκαταπέ-
 ραις. Δ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν
 σε τὴν καλίστην. ὅτε σόφισμα κατὰ σου
 το σωματίον. Κ. ἴσασιν οἱ μὲν ὅτι
 γάρῃ.

simēto scripserit; id quod igno-
 ro. Ceterū ego repete atq; in-
 sperato evita deceffi, rectius
 na oppressus. Et nūc Hermo-
 laus mea possidet, lupi cuiuspi-
 am in morē ipso hamo cū esca
 pariter auulso. d. Imo nō esca
 modo cū hāmo, qn etiā te q-
 que piscatorē simul abstulit.
 Itaq; technā istā, in tyū ipsius
 caput struxeras. C. Sic appar-
 ret, idq; adeo deploro.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑ- ΤΟΥ.

Conciliat multos regina pecunia nobis:

Aurum homini semper frausq; dolusq; fuit.

Hic etiam plures vivens numerabat amicos,

Illusi sed sunt a sene, quotquot erant.

Καὶ ποτὶ ὃ Πολύστρατι καὶ
 Η σὺ παρ' ἡμῶν, ἔτι οἶμαι οὐ
 πολλὸν ἀποδύοντα τῶν ἡμε-
 ρεβωκόων. Π. ὅκτω δ' ἔτις ἐπὶ ἡμεῖς
 ὃ Σίμυλα. Σ. πῶς δ' ἐπὶ μὲν ἡμεῖς
 ταῦτ' ἐβίωσιν τριάκοντα; ἡ δὲ γὰρ ἡμεῖς
 καὶ ἐβίωσιν ἡμεῖς ὅντι, ἀπὸ θανάτου.
 Π. ὑποδύοντα, ἐπὶ καὶ ὅτι παρὰ δόξον το
 το δόξα. Σ. παρὰ δόξον, ἐπὶ γὰρ τῇ, καὶ
 ἡμεῖς, ἀπὸ τῆς τῇ πρὸς τῇ, ὅτι δόξα
 τῆς ἐν τῇ βίῳ ἐβίωσιν. Π. καὶ πρὸς
 τῇ, ἀπὸ τῆς ἐβίωσιν, ἐπὶ πρὸς τῇ
 ὅτι δόξα, ὅτι δόξα, καὶ γὰρ ὅτι δόξα, ὅτι
 ὅτι δόξα, καὶ μὴ καὶ ὅτι δόξα, ὅτι δόξα
 μίας, καὶ τῇ δόξα, ὅτι δόξα, ὅτι δόξα
 λίγ, Σ.

Enisti tandem & tu
 V Polystrate ad nos,
 quum annos vixeris
 haud multo pauciores centū
 opinor. Po. Nonaginta octo.
 Simyle. S. Sed quoniam trigin-
 ta istos annos egisti, quibus
 mihi fueras. Nam ipse pater te
 ferme septuagenario. POL.
 Quam suavissime profecto,
 etiam si hoc mirum tibi vide-
 birur. SIM. Mirum verq; si
 quidem tibi primū senī, de-
 inde inualido, postremo etiam
 oibo quicquam poterat esse
 in vita suave. P. Principio ni-
 hil erat quod nō possem, pre-
 terea pueri formosi complu-
 res aderant, tum mulieres ni-
 tidissimæ, vnguenta, vinū mi-
 xe fragrans, postremo mentæ
 vel Sicilia illis lautiores. S. L.
 Noua

Nonna narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum effeciebam. P. Atqui vir preclare, ex alienis arcis opes mihi suppetebant. Tum diluculo protinus quā plurimi mortales ad fores meas ventitabant, simulq; ex omni rerum genere, quæ terrarum ubivis pulcherrimæ reperiuntur, muñera deportabantur. SI. Nūme defuncto regnū gessisti. P. Minime, verum amantes habebam innuptos. SI. Non possum nō ridere: turne amantes, tātus nam quā esses, vixque tibi dētes superessent quatuor. P. Habebā per Iovē egredī oprimates civitatis: quūq; essem tū senex, tū calvus, sicuti vides; præterea hippiēs etiā, ac senio cecutiens: postremo naribus muccosis, tamē cupidissimē mihi inseruiebāt adeo ut is felix videretur, quemcūque vel aspexissem modo. SI. Nū tu quicūq; quemadmodū Phaon ille, Venerē aliquam ē Chio trāfluxisti, ut ob id optātū tibi illa dederit rursū ad iuventū redire, ac denuo formosum atq; amabile fieri? P. Haud quāq; quin magis quā talis essem, qualē dixi, tamen supra modum adamabam. SI. Aenigmata narras. P. Atqui notissimus est hic amor, quū vulgo sit frequens, nēpe erga senes orbos diuites. S. Nunc tua forma vnde tibi profecta fuerit intelligo vir egregie, nimirū ab aurea illa Venere. P. Veruntamē non parū multas eōmoditates ab amātib; tuli, Simyle, propemodū etiam adoratus ab illis. Porro scipius etiā quasi prostrax illis illudebam,

λίαν. Σ. κατὰ πάντα. ἰδὲ γὰρ σε πῦρ φασδύμων ἠπιστάμην. Π. ἀλλ' ὑπὲρ ῥῶμαι ὧ γυνῆι παρ' ἄλλων τὰ γὰρ, καὶ ἰσθμῶν ἰνθῶν ἐπὶ θυράς ἐφοίτων μάλα πολλοί· μὲν δ' ὅ, ποικίλ' αἰμοὶ δῶρα προσέχον, ἀποσταχέοντες γυναικάλων. Σ. ἐν ῥάνησιν ὧ πολύς γε μὲν ἐμὶ· Π. ἔκ, ἀλλ' ὄρας δ' αἰ χερσὶν· Σ. ἐγὼ λαοὺς ὄρας δ' αἰ τῆλικῶν ὧ, ὁδόντας τίττερας ἔχον· Π. ἡ Δία τοὺς ἀρίστους γὰρ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ γόροντάς με, καὶ φαλακρὸν ὧ ὄρας δ' αἰ τα, καὶ λαμῶντα προσέπ, καὶ κερύωντα, ὑπὸ ῥῶν ὀθιραπόδοντος. καὶ μὲν καί τοι ἦν αὐτῶν, ὅν ἵνα αἰ καὶ μόνον προσέβλεψα. Σ. μὲν καὶ σὺ ἵνα εἶς παρ' ὧ Φῶν τῶν ἄφροδῖτων ἐκ Χίου διηπόρθουσας, ἡτά τοι διέξαμιν' ἐν δῶκε νείον εἶν, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίερασον· Π. ἔκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὧς πειπόθητο ἦν· Σ. ὧν ἰμάτα λείγους, Π. καὶ μὲν πρόδ' ἡλός γε ὧ ἔρος οὐτοσὶ πολλὸς ὧ, ὧ περὶ τῶν ἀτίκων καὶ πλεσίους γόροντας. Σ. νῦν μὲν θάνατον καὶ κάλλ' ὧ θαυμάσιον, ὅτι παρὰ τῆς χερσὶς Ἀφροδίτης ἦν. Π. ἀτὰρ ὧ Σίμυλ', ἔκ ὀλίγα τῶν ὄρας ὧ ἀπολέλουται, μόνον γὰρ προσκοινοῦμαι ὧ ὑπ' αὐτῶν καὶ ἰσχυρίομαι δ' ἐπὶ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν πᾶς ἰνίοτε· οἱ δ' ἐμὲ μὲν, καὶ ἀλλόλους ὑπὸ ῥῶν ὧ ἐν τῇ περὶ ἐμὲ ῥῶσι

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣ

ΔΩΚΟΥΣ.

*Mittitur adiuuus Pollux, mandata Menippo.
 Ut referat pulchris, diuitibusq; simul,
 Ad miseros etiam, ne demirentur auaros.
 Fabula post uitam cuncta perire monet.*

Πολυδωκε, ἐντίλθομαι σοι,
 Ω ἐπιδόωντάχιστα δειλότης (σὸν
 γὰρ ἴσῃ οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι
 αὐτοῖον) ἢν σὺν ἴδῃς Μενίππον τὸν
 κύναν, ὅστις δ' ἄν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ
 κατὰ τὸ Κράνιον, ἢ ἐν Λυκεῷ, τῷ ὅρι
 ῖντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κα-
 ταγλῶντα, ἑπείρ πρὸς αὐτὸν ὅτι οἱ
 Μενίππος κλοῦσα ὁ Διογένης, ἢ οἶκα
 ρῆς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγέλαστα, ἢ κερ-
 ευνάδει πολλὰ πλείω ἐπιγλασσομένων.
 ἐκ δ' αὖθις γὰρ ἐν ἀμφιβολίᾳ οἶετο ὁ γέ-
 λῳ ἦν, καὶ πολλὸν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶ-
 δε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δ' εἰ, οὐ
 παύσει βαβαίως γελῶν, καθάπερ ἰγῶ
 νῦν· καὶ μάλιστα, ἐπισδῶν ὅτι οἱ πύσπλ-
 σίους, καὶ σατράπαις, καὶ τυράννοις, οὐ
 τὰ ταπεινοῦς καὶ ἀσώμους, ἐκ μόνῃς οἰ-
 μαγῆς διαγινώσκουσιν, καὶ ὅτι μαλ-
 θατοὶ καὶ ἀγνοεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν
 ἑνὸς ταῦτα λίγα αὐτῷ, καὶ προσέειπε, ἵμε
 ἑλισσόμενοι τῷ πύρρα ἢ κερ θοῶμαρ

C Ommendo tibi, Pól-
 lux, quam primū ad
 superos ascēderis (tu-
 um enim est, ni fallor, cras re-
 uiniscere) ut, sicubi videris
 Menippum, caueam illum, (in-
 uenies autē ipsum Corinthi,
 circa Craneum, aut in Lyceo
 deridentem contententes i-
 stos inter se Philosophos, di-
 cas illi. Menippe, inquit, iu-
 bet te Diogenēs, si satis ea,
 quæ super terram sunt, derisi-
 sti, quo & huc ab inferos de-
 scendas, ubi multo plura, quæ
 rideas, habiturus es, Illic em̃
 in ambiguo tibi adhuc risus
 fuit, & frequens illud obijci
 potuit: Quis em̃ omnino scit
 quæ post vitam futura sint
 Hic autem, non desines con-
 stanter atq; perpetuo ridere,
 quemadmodum ego quoq;
 nunc facio. Et maxime post-
 quam videris, diuites istos ac
 satrapas & tyrannos ita hu-
 miles & obscuros esse, soloq;
 eiulatu ab alijs dignosci. Tū
 q; & molles & ignaui sunt, re-
 miniscentes eorum quæ in vi-
 ta geruntur. Hæc illi quæ so ut
 dicas, & ut præterea etiam
 pera veniat impleta & multo

hic, ipsi pro sese respondendū esse. Ceterū ego Heros sum. vaticinorq; si quis ad me descendit. At tu videre nunc omnino Lebadiam adiisse, neq; enim alioqui ista nō crederes. ME. Quid ais? quidē nisi Lebadiam fuisse proferctus, ac linteis amictus, ossam ridicule manu geitans, per angustum aditum in specum irreperissem, nequaquā fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem, perinde atq; nos, solaq; præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tūc est Heros? neq; enim intelligo. T. Est quiddam partim ex homine, partim ex deo compositum. ME. Nempe quod neq; sit homo, quemadmodū audio: neq; deus: verū pariter vtrumq;. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars quonunc recessit? T. Reddit oracula Menippe, in Bæotia. M. Haud intelligo, quid dicas Trophoni, nisi qd illud plane video, te totū esse mortuum.

αὐτῷ ἀποκείτῃον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἰγὼ δὲ ἡρώς ἐμὶ, καὶ μαντεύομαι ὅτι πατήρ τοι παρ' ἐμὲ, σὺ δ' ἰοικας ἔκ ἐπιδεδνηρμηνίαι. Λεβάδιός τοι παράπαν, οὐ γὰρ ἡπίστες σὺ τούτοις. Μ. τί φῃς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδιον γὰρ παρήλθω, καὶ ἰσαλμύνηται τοῖς ὀδόναις, χλωίως μάλα ἐρηταῖν χροῖν ἔχων, ἰσορπύσω σὺν τοσομίῃ ταπεινῷ ὄντι ἐς ἀσφάλαιον, οὐκ ἐν ἰδυνάμειω εἶδέναι δὲ νεκρὸς εἰ, δαίμων ἔμης, μόνῃ τῇ γουτήσῃ σὺν φρόνι; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ δ' ἡρώς ἐστίν; ἀγνοῶ γὰρ. Τ. ἔξ ἀνθρώπων τι καὶ θεοῦ σύνθετον. Μ. ὃ μὲν ἀνθρώπου ἐστίν, ὡς φῃς, μὲν θεός, καὶ σωμαφόροτος ἐστίν; οὐκ ἔστιν ἢ πᾶσι θεοῦ ἐκείνο ἐμίσθμαρ ἀπελθόντι; Τ. ἤα δ' Μένιππ' ἐν Βοιωτίᾳ. Μ. οὐκ οἶδά τι Τροφῶνι, ὃ, π καὶ λέγεις, ὅτι μὲν τοῖς ὄλοις ὡς νεκρὸς, ἀκλειβῶς δ' εἶδ'.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Eucratidis exoptant mortem Damonq; Charinusq;.

Vt citius capiant munera magna senis

Quis iubet illud stygijs qui præsidet oris,

Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

Ationē supputemus
R portitor, si videtur,
quantum mihi debet
asiam, ne denuo aliquando
de eo inter nos cōtendamus.
CH. Supputemus Mercuri,
Setius

Οἰσώμεθα ὃ πορθμὸν, εἰ δὲ
Λ κῆ, ὅπως μοι ὀρέιλας ἔδῃ,
ὅπως μὴ ἄνδρις ὄρῃωμιν π π
εἰ αὐτῶν. Χ. λοισώμεθα ὃ Ερμῆ.
ἔμεινον

ἄμεινον γὰρ ὄρισαι περὶ αὐτῶν, καὶ
 ἀπραγμονέσθω. Ε. ἄγκυραν ἑνταλα-
 μίνω ἐκδύμισα πέντε δραχμῶν. Χ. πολ-
 λοῦ λίγας. Ε. νῆτὸν Διδῶνικα τῶν πέν-
 τε ὀμωσάμην, καὶ τροποτῆρα δύο ὀβ-
 οῶν. Χ. τίθαι πέντε δραχμάς, καὶ ὀβ-
 οὺς δύο. Ε. καὶ ἀκίσσας ὑπὲρ τοῖς ἰσίοις
 πέντε ὀβελούς ἐγὼ κατέβαλον. Χ. καὶ
 τοῦτους προστίθαι. Ε. καὶ κηρὸν, ὥς ἐπι-
 πλάσαι τοι σιαφιδίον τὰ ἀνωρότα, καὶ
 ἥλους δ' ἐκ, καὶ καλωδίου, ἅρ' οὐ τῶν ὑ-
 πόρου ἐπονήσας δύο δραχμῶν ἅπαν-
 τα. Χ. εἰ γὰρ ἄξια ταῦτα ὀνείσω. Ε. ταῦ-
 τὰ ἴσται μὴ ἢ ἄλλο ἡμᾶς διέλασθαι ἐν
 τῷ λογισμοῖ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώ-
 σαι φησ; Χ. νῦν μὲν ὧς Ερμὶ ἀδύνατον.
 ἢν δ' ἐλθὼς ἕως ἢ πόλεμος καταπέμψῃ
 ἄθροους ἱνᾶς. ἔπειτα τότε ἀποκαρδύναται
 ἐν τῷ πλήθει παραλογιστοῦμαι τὰ πορ-
 θμῖα. Ε. νῦν ἔν ἐγὼ καθύβδ' ὅμαι τὰ κα-
 κίστα ἐν χρόνῳ γένεσθαι, ὥς ἂν ἀπο-
 τῆτων ἀπολαύσιμι. Χ. οὐκ ἴσται ἄλλως
 ὧς Ερμῆ. νῦν δ' ὀλίγον, ὥς ὀρεῖς, ἀφικνῶν
 τοι ἡμῖν. ὁρῶν γάρ. Ε. ἄμεινον οὕτως,
 ὅτι καὶ ἡμῖν παρατένοικ' ὑπὸ σ' ὅφλη-
 μα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧς Χά-
 ρων, οἷα οἷοι παρὶνόντες, ἀνδράσι αἰ-
 ποῦντο, αἵματι δ' ἀνὰ πλῆθος, καὶ πρῶ-
 ματίαι οἱ πολλοί. νῦν δ' ἐν φαρμάκῳ
 ἕως ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανόντων, ἢ ὑπὸ τῶ
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τῆς φησὶς ἐξ ὀφθαλμοῦ τῶ
 γαστρίου,

Satius enim est, mature id ag-
 re, deinde et minoris negotij.
 ME. Anchoram ut manda-
 ras, cōparavi tibi quinque dra-
 chmis. C. Caro, dicis. M. At
 per Plutonem, quinque emi il-
 lum: & præterea lorū, quo re-
 mū alligares, obulis duobus.
 Ch. Pone quinque drachmas,
 & obulos duos. Me. Et pro
 refarciendo velo, quinque o-
 bulos, ego exolui, C. Etiam
 hos appone. ME. Et ceram,
 ad oblinendas nauigij rimas
 tibi emi: & clauos præterea,
 et funiculum, unde Hyperant
 fecisti, omnia hæc duabus dra-
 chmis. CHA. Recte, lando,
 hæc vili emisti. MBR. Hæc
 sunt, quæ tibi exposui: nisi si-
 quid reliquū est, quod me fi-
 git inter computandum. Quā-
 do autem hæc redditurum te
 promittis? C. Nunc quidem,
 Mercuri, non possum. Si ve-
 ro pestis aliqua, aut bellū, cō-
 ferros & frequentes huc de-
 miserit aliquos, licebit mihi
 tum allucrari aliquid, subtra-
 cto clam nonnihil ex portu-
 rio. M. Proinde ego nūc fede-
 bo, pessima quæq; ut eueni-
 ant, precando. ut inde fructū
 aliquem capias? C. Fieri aliter
 non potest, Mercuri. Nā pau-
 ci nunc, vides, ad nos descen-
 dūt. Pax enim est. M. Satius est
 ita esse, etiā si ob hoc abs te p-
 rogatur nobis debiti istius so-
 lutio. Verū enim uero præsci il-
 li, Charon, nosti quales ad ve-
 nire solebant, q̄ fortes atq; a-
 nimosi omnes, cruore madi-
 di, et vulneribus pleni præri-
 que? Nunc aut, aut veneno a-
 liq; a filio interfectus, aut ab
 uxore: aut præ nimia volup-

LUCIANI

hic, ipsi pro sese respondendū esse. Ceterū ego Heros sum. vaticinorq; si quis ad me descendit. At tu videre nunc omnino Lebadiam adiisse, necp enim aliqui ista nō crederes. ME. Quid ais? quidē nisi Lebadiam fuisse profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquā fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem, perinde atq; nos, solaq; præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam divinandi artem, quid taceam est Heros? necp enim intelligo. T. Est quiddam partim ex homine, partim ex deo compositum. ME. Nempe quod necp sit homo, quemadmodū audio: necp deus: verū pariter vtrumq;. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars quonunc recessit? T. Reddūt oracula Menippe, in Bœrotia. M. Haud intelligo, quid dicas Trophoni, nisi q; illud plane video, te totū esse mortuum.

αὐτῷ ἀποκρίτειον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἰγὼ δὲ, ἦρας ἐμὶ, καὶ μου τδύομαι ἔν τι πατὶλθοι παρ' ἐμὶ. σὺ δ' ἴσικας ἔκ ἐπιστάτης μηχανῶν. Λεβὰδ' ἔλα τὸ παράπαν, οὐ γὰρ ἦπ' ἔσας σὺ τοῦτο. M. τί φῆς; εἰ μὴ ἔσ Λεβὰδ' εἶσας γὰρ παρέλθω, καὶ ἰσαλμίνω τοῖς ὁθόνους, χαλκίως μάλα ἔν τῶν χειρῶν ἔχων, ἰσδρπύσω σὺ τὸ σμίετα πηνῶ ὄντ' ἔς ἀπ' ἡλαιον, εὐκ ἂν ἰδυιὰ μιν ἀδύναται δύνεικτος εἶ, δ' αὖτε ἐμῆς, μόνῃ τῇ γουτήσας σὺ σφδρῶν; ἀλλὰ πρὸς τῆς μου πικρῆς, τί δὲ ὁ ἦρας ἔσιν; ἀγνοῶ γὰρ. T. ἔξ ἀνθρώπων καὶ θεοῦ σύνθετον. M. ὁ μὲν ἀνθρώπος ἔσιν, ὁ δὲ φῆς, μὲν θεός, καὶ σωμαφότος ὄν ἔσ; γυν' ἔν πῃ σὺ θεοῦ ἐκδύο ἐμὶ ὁμοῦ ἀπαλῶνθι; T. ἤρ' ὁ Μένιππος ἐν Βοιωτίᾳ. M. οὐκ οἶδ' ὁ Τροφῶν ὁ, π καὶ λίγας. ὁ π μὲν ἔσ ὁ λος ὁ νεκρὸς, ἀλλὰ βῶς δ' ἔσ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Eucratis exoptant mortem Damonq; Charinusq;.

Vt citius capiant munera magna senis

Quis iubet illud. Stygijs qui præsidet oris,

Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

Ationē supputemus
R portitor, si videtur,
quantum mihi debet
asiam, ne denuo aliquando
de eo inter nos cōtendamus.

CH. Supputemus Mercuri,
Setius

Οἰσώμεθα ὁ πορθμῶν, ὁ δὲ
Λ κῆ, ὁ πόσι μοι ὁφείλεις ἦδ' ἔν,
ὁ πος μὴ ἄνθις ὁρίσωμέν τι π
ἐν αὐτῶν. X. οἰσώμεθα ὁ Ερμῶν
ἔμεινον

ἄμεινον γὰρ ὄρισαι περὶ αὐτῶν, καὶ
 ἀπραγμονέσθω. Ε. ἀγκυρῶν ὠταλα-
 μένῳ ἐκόμισαι πέντε δραχμῶν. Χ. πολ-
 λοῦ λίγας. Ε. νῆτὸν Αἰδωνία τῶν πέντε
 τε ὠταλάμῳ, καὶ τροποπῆρα δύο ὀβο-
 λῶν. Χ. τίθαι πέντε δραχμάς, καὶ ὀβο-
 λὸς δύο. Ε. καὶ ἀκίσσαν ὑπὲρ τοῖς ἰσίου
 πέντε ὀβολὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χ. καὶ
 τοῦτοσι προστίθαι. Ε. καὶ κηρὸν, ὥς ἐπι-
 πλάσαι το σκαφίδιον τὰ ἀνωρότα, καὶ
 ἕλκους δὲ, καὶ καλωδίου, ἀρ' οὐ τῶν ὑ-
 πέρῳ ἐποίνους δύο δραχμῶν ἀποσ-
 τα. Χ. εἰ γὰρ ἄξια ταῦτα ὀνέσω. Ε. ταῦ-
 τὰ ἴσιν. εἰ μὴ ἕτερον ἡμᾶς διέλαθον ἐν
 τῷ λογισμοῖ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώ-
 σαι φησ; Χ. νῦν μὲν ὧς Ερμῆ ἀδύνατον.
 ἢν δὲ λογμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ
 ἄβρογους ἑτάς. ἔτιςα τότε ἀποκαρδάνου
 ἐν τῷ πλήθει παραλογισμῶν τὰ πορ-
 θμῖα. Ε. νῦν ἔν ἐγὼ καθόλου δῶμαι τὰ κά-
 κιστα δι' ἡμῶν γινέσθαι, ὥς ἂν ἀπο-
 τῦτων ἀπολαύοιμι. Χ. οὐκ ἔστι ἄλλως
 ὧς Ερμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὄρεται, ἀφικνῶν
 τοι ἡμῖν. ὁρῶν γάρ. Ε. ἄμεινον οὕτως,
 ὅτι καὶ ἡμῖν παρατίνοντο ὑπὸ τοῦ ὄφλη-
 μα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧς Χά-
 ρων, οἷα οἱοὶ περὶ γίνοντο, ἀνδράσι ἄ-
 ποαντο, αἵματι δ' ἀνὰ πλῆθος, καὶ τραυ-
 ματίαι οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἢ φαρμάκω-
 ἢς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανώμεν, ἢ ὑπὸ τῶ
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ πυρρῆς ἐξ ὀδύνης τῶ
 γαστρί,

Satius enim est, mature id ag-
 re, deinde et minoris negotij.
 ME. Anchoram ut manda-
 ras, eo paravi tibi quinque dra-
 chmis. C. Caro, dicis. M. As-
 per Plutonen, quinque emi il-
 lam: & præterea lorū, quo re-
 mū alligares, obulis duobus.
 Ch. Pone quinque drachmas,
 & obulos duos. Me. Et pro
 refarciendo velo, quinque o-
 bulos, ego exolui. C. Etiam
 hos appone. ME. Et ceram,
 ad obtinendas nauigij rēnas
 tibi emi: & clauos præterea,
 et funiculum, unde Hyperant
 fecisti, omnia hæc duabus dra-
 chmis. CHA. Recte, lando,
 hæc vili emisti. MBR. Hæc
 sunt, quæ tibi exposui: nisi si-
 quid reliquū est, quod me si-
 git inter computandum. Quā-
 do autem hæc redditurum te
 promittis? C. Nunc quidem,
 Mercuri, non possum. Si ve-
 ro pestis aliqua, aut bellū, eo
 fertos & frequentes huc de-
 miserit aliquos, licebit mihi
 tum alluerari aliquid, subtra-
 cto clam nonnihil exporto-
 rio. M. Proinde ego nūc sede-
 bo, pessima quæq; ut eueni-
 ant, precando. ut inde fructū
 aliquem capias? C. Fieri aliter
 non potest, Mercuri. Nā pau-
 ci nunc, vides, ad nos descen-
 dūt. Pax em̄ est. M. Satius est
 ita esse, etiā si ob hoc abs te p-
 rogatur nobis debiti istius so-
 lutio. Verū enim uero prisci il-
 li, Charon, nostri quales ad ve-
 nire solebant, q̄ fortes atq; a-
 nimosi omnes, cruore mēdi-
 di, et vulneribus pleni plerū-
 que: Nunc aut, aut veneno a-
 liqs a filio interfectus, aut ab
 vxore: aut præ nimia volup-

hic, ipsi pro sese respondendū
esse. Ceterū ego Heros sum.
vaticinorq; si quis ad me de-
scenderit. At tu videre nuncq;
ominino Lebadiam adiisse,
neq; enim alioqui ista nō cre-
deres. ME. Quid ais? quidē
nisi Lebadiam fuisse profe-
ctus, ac linteis amictus, ossam
ridicule manu gestans, per an-
gustum aditum in specum ir-
repissem, nequaquā fieri po-
tuisset, ut te defunctum esse co-
gnoscerem, perinde atq; nos,
solaq; prestigiatura reliquos
antecellere. Sed age per ip-
sam diuinandi artem, quid tā-
cū est Heros? neq; enim in-
telligo. T. Est quiddam par-
tim ex homine, parti ex deo
compositum. ME. Nempe
quod? neq; sit homo, quemad-
modū audio: neq; deus: verū
pariter vtrumq;. Ergo dimi-
dia illa tui, ac diuina pars quo
nunc recessit? T. Reddit ora-
cula Menippe, inBorotia.
M. Haud intelligo, quid dicas
Trophoni, nisi q; illud plane
video, te totū esse mortuum.

αὐτῷ ἀποκείμενον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἰγὼ δὲ
ἦρας ἑμὶ, καὶ μωστὶ δοῖμαι ἔν περ πάλ-
θοι παρ' ἐμὲ. σὺ δ' ἔοικας ἔκ ἐπιστάτη
μηκύναι Λεβὰδία τὸ παράπαν, οὐ γὰρ
ἠπίσσεις σὺ τοῦ βίαις. M. τί φῆς; τί μὴ ἐς
Λεβὰδία σου γὰρ παρέλθω, καὶ ἰσαλμῆ
ν ὅ τῶς δόθοναις, χαλκίως μάσσῃ ἐφ'
ταῖν χερσὶν ἔχον, ἰσορπύσω σὺ τὸ
σομὴν ταπεινὸν ὄντ' ἐς ἀσκήλαιον, αὐκ
ἐν ἰδνιάμῳ ἀδύναμι δὲ νικητὸς εἶ, δασυρ
ἡμῶς, μὴ τῇ γουτήσῃ σὺ φρόνι; ἀλλὰ
πρὸς τῆς μωστικῆς, τί δὲ δ' ἦρας ἐσὶν
ἀγνοῶ γὰρ. T. ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ
σύνθετον. M. ὁ μὲν ἀνθρώπος ἐσὶν,
ὅς φησι, μὴ τι θεός, καὶ σωαμφοτότοδον
ἴσῃ; νῦν δ' ἐν πᾶσι σου εἰς θεοῦ ἐκείνου ἡμῶς
ἀπελθούθι; T. χαῖρ' ὁ Μένιππε ἐν Βοιω-
τίᾳ. M. οὐκ οἶδ' ὅ τ' ἐρωτῶντα ὅ, π καὶ
λίγας. ὅτι μὲν βίαι ὅλος ὁ νικητὸς, ἀκαιο
βῶς δ' εἶδ'.

ΕΥΚΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Eucratidis exoptant mortem Damonq; Charinusq;.

Vt citius capiant munera magna senis

Quis iubet illud stygijs qui praesi det oris,

Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

Ationē supputemus
R portitor, si videtur,
quantum mihi debe-
as iam, ne denuo aliquando
de eo inter nos cōtendamus.
CH. Supputemus Mercuri,
Sextius

Οἰσώμεθα ὅ πορθεῖται, ὅ δ'
Λ καὶ, ὅ ποσά μοι ὀφείλεις ἔδω,
ὅπως μὴ ἄνθις ὀρίσωμιν π πε-
ρὶ αὐτῶν. Χ. λοισώμεθα ὅ Ερμῆ-
ἄματιον

ἄμεινον γὰρ ὀρίσσαι περὶ αὐτῶν, καὶ
 ἀπραγμονεῖσθαι. Ε. ἄγκυραν ἑτάλα-
 μένῳ ἐκδοῖσαι πέντε δραχμῶν. Χ. πο-
 λὺν λίγους. Ε. νῆτὸν Αἰδωνεία τῶν πέν-
 τε ὠκιστάμην, καὶ τροπὸν τῆρα δύο ὀβο-
 λῶν. Χ. τίθαι πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβο-
 λὺς δύο. Ε. καὶ ἀκίσσασθαι ὑπὲρ τοῦ ἱσίου
 πέντε ὀβολὺς ἐν ᾧ κατέβαλον. Χ. καὶ
 τοῦτους προστίθαι. Ε. καὶ κηρὸν, ὥς ἐπι-
 πλάσαι τοὺς σαρπίδιν τὰ ἀναιδέα, καὶ
 ἔλθους δ' ἐκ καλῶδίου, ἅρ' οὐ τῶν ὑ-
 πέρου ἰσπρίστας δύο δραχμὰς ἀπο-
 τα. Χ. εἰ γὰρ ἄξια ταῦτα ὀνείσω. Ε. ταῦ-
 τὰ ἴσται μὴ ἕτερον ἢ μᾶλλον διέλαθαι ἐν
 τῷ λογισμοῦ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδῶ-
 σαι φησ; Χ. νῦν μὲν ὧς Ἑρμῇ ἀδύνατον.
 ἢν δ' ἐλθὼς ἕως ἡ πόλεμος καταπέμψῃ
 ἀθροῦς ἑλάνες. ἔλττω τότε ἀποκαρδύναται
 ἐν τῷ πλήθει παραλογισμῶν τὰ πορ-
 θμῖα. Ε. νῦν ἔν ἑν ἑκατόνδ' ὄμμα τὰ κά-
 κιστα ἐν χόρμῳ γένεσθαι, ὥς ἂν ἀπο-
 τῶν ἀπολαύοιμι. Χ. οὐκ ἴσται ἄλλως
 ὧς Ἑρμῇ. νῦν δ' ὀλίγον, ὥς ὀρεῖς, ἀφικνεῖ-
 ται ἡμῖν. ὁρῶν γὰρ. Ε. ἄμεινον οὕτως,
 ὅτι καὶ ἡμῖν παρακτενοῖτο ὑπὸ σὺν ὄφλη-
 μα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαμοὶ ὧς Χά-
 ρων, οἷα οἱ περὶ γίνοιτο, ἀνδρῶν ἄ-
 παντὸς, αἵματ' ὀνείσσει, καὶ τρα-
 ματίαι οἱ πολλοί. νῦν δ' ἡ φαρμάκω-
 ἕως ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθάνειν, ἢ ὑπὸ τῷ
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξ ὀδύνης τῶν
 γαστρῶν,

Satius enim est, mature id ag-
 re, deinde et minoris negotij.
 ME. Anchoram ut manda-
 ras, cōparavi tibi quinque dra-
 chmis. C. Caro, dicis. M. At
 per Plutonem, quinque emi il-
 lam: & præterea lorū, quo re-
 mū alligares, obulis duobus.
 Ch. Pone quinque drachmas,
 & obulos duos. Me. Et pro
 refarciendo velo, quinque o-
 bulos, ego exolui. C. Etiam
 hos appone. ME. Et ceram,
 ad oblinendas nauigij rēmas
 tibi emi: & clauos præterea,
 et funiculum, unde Hyperant
 fecisti, omnia hæc duabus dra-
 chmis. CHA. Recte, lando,
 hæc vili emisti. MER. Hæc
 sunt, quæ tibi exposui: nisi si
 quid reliquū est, quod me hi-
 git inter computandum. Quā-
 do autem hæc redditurum te
 promittis? C. Nunc quidem,
 Mercuri, non possum. Si ve-
 ro pestis aliqua, aut bellū, cō-
 fertos & frequentes huc de-
 miserit aliquos, licebit mihi
 tum allucrari aliquid, subtra-
 cto clam nonnihil exporto-
 rio. M. Proinde ego nūc sede-
 bo, pessima quæq; ut eueni-
 ant, precando. ut inde fructū
 aliquem capias? C. Fieri aliter
 non potest, Mercuri. Nā pau-
 ci nunc, vides, ad nos descen-
 dūt. Pax em̄ est. M. Satius est
 ita esse, etiā si ob hoc abs te p-
 rogatur nobis debiti iustis so-
 luto. Verū enim uero prius il-
 li, Charon, nosti quales ad ve-
 nire solebant, q̄ fortes atq; a-
 nimosi omnes, cruore madī-
 di, et vulneribus pleni plerī-
 que? Nunc aut, aut veneno a-
 liq; a filio interfectus, aut ab
 vxore: aut præ nimia volup-

gate, tumefacto uentre & cruribus aduenit. Pallidi enim omnes, & ignaui, necq; similes prioribus illis. Plurimi autem ipforum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, metuo sibi insidijs. C. Omnino enim experitibiles ille sunt. M. Proinde nec ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigā, ea quæ mihi debes,

χαίρε, καὶ τὰ σκίλη. ὦ χροὶ γὰρ ἄπο
τε, καὶ ἀγινῆς, οὐδ' ὁμοιοὶ κείνοισι.
οἱ δ' ἐπλήσοι αὐτῶν οἷα χόματα ἔκυσ
σαν, ἐπιβυλδύοντες ἀλλήλους, ὡς εἰοίκα
σι. X. πάννυ γὰρ περιπόθητά ταῦτα.
E. οὐκ οὐρ οὐδ' ἰγὼ οὐδ' αἰμι ἂν ἀμαρ
τάνην, πικρῶς ἀπαυτῶν τὰ ὀφθαλμοῦ
παρὰ σὺ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Nauta petit quod debebat Talariger ales,

Vera subducta sed ratione prius.

Mercurius queritur technas, hominumq; furorēs:

Semper quod peior sit quoq; posteritas.

Enem ne nosti, istum
S ætate annino confe
ctum dico, Eucratem
diuitem, cui liberi quidē nulli
sunt, hæreditatis autem capta
tores plus quam quinquagin
ta milia. M. Noui. Sicyoniū
illum dicis. Sed quid postea?
PL. Viuere illum quidē, Mer
curi sine, vitra eos quinquag
inta annos quos ætate pere
git, alteris toridem accumula
tis, si modo possibile sit, atq;
etiam pluribus. Adulatores
autem ipsius, Charinum ado
lescenscentem, & Damonem, &
cæteros abripe huc ordine
omnes. M. Atqui absurdum
hoc videri queat. PL. Haud
quaquā, imo iustissimū. Quā
enim ob causam illi adeo op
tant illum mori? nisi quia pe
cuniam illius ambiunt, nulla
propinquitate iuncti. Quod
autem

Οὐ γέροντα οἶδα, τὸν πάντ
T γηγνακότα λίγω, τὸν πλού
σιον Εὐκράτην, ὃ παῦλις μὲν
εὐκ ἔστιν. οἱ τὸν κλέρον δ' ἐθρῶντος,
πρωτακισμύσιον; E. καὶ, τὸν σικυώνιον
φῆς. τί οὖν; P. ἐκδόντ' ἡμῶν Ἑρμῆ (ἡμῶν) ἔα
θρὶ ἐπὶ τοῖς ἐνομήκοντα ἔτισιρ, ἃ βιβία
κων, ἐπιμετρήσεις ἄλλα ἱσαῦτα, ἃ γὰ
οἶόν τι ἦν, καὶ ἐν πλείω. τὸς δ' ἐγὰρ
λαίσις αὐτῷ, Χαρίνον ἐρνείον, καὶ Δα
μώνα, καὶ τὸς ἄλλους κατὰ σάραθρ ἰφρ.
ξῆς ἄπαντας. E. ἄγομεν ἂν οὐδ' ἐν
τοιοῦτον. P. ἔμμεν ἄλλὰ δικαιοτάτον.
τί γὰρ ἐκδόναι παθόντος, ἰσχυρὸν αὐτοῦ
θαυδῆν; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιπρῶντων,
οὐδ' ἐν πρῶτοντος, ὃ δ' ἐπ' ἅπαντα ἐν
μαρτάτα

ἐκαστὸν αὐτῶν, ὅτι καὶ βιαῦτα ἐν χόρμῳ
 ἔμῳ θόρυβόν τι ἐν γὰρ τῷ φρονέει,
 καὶ νοσούντων, καὶ μὴ βυλόνονται, πᾶσι
 προσήλα. θύσαν δὲ ὁμῶς ὑπ' ἡνιόχου,
 ἢ ῥαίσου. καὶ ὅλως, περικίλη ὡς ἡ κλα
 κεία τῶν ἀνδρῶν. σὺ δὲ ταῦτα, ὃ μὴ ἐσω
 ἄθνατος. οἱ δὲ, προαπίτῳσαν αὐτῷ μά
 τιν ἐπιχαινετό. Ε. γὰρ τίς πείθει,
 πᾶν ἄνθρωπος ὄντας. πολλὰ κἀκὴν ὡς μά
 λα διαβύκλῃ αὐτῶς, καὶ ἐπελπίει.
 καὶ ὅλοι, αἱ θανάτου ἰοικῶς, ἔρρωται
 πολὺν μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ὅδ' ἔρ
 κλῦρον ἐν σφίσι διηρμμένοι, βόσκει
 ται, (ὡς μακρὶον πρὸς αὐτῶς πθί
 νεται. Π. ἔκιν ἡ μὴ ἀποδυσάμεν τὸ
 γῆρας, δαυδρ' ἰόλῳ, ἀνέκαστα, οἱ δὲ
 ἐπὶ μέσῳ τῶν ἐλπίδων ἐν ὁριστῶ
 ληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἐκίτω
 σον ὅδ' ἡ παρὰ κακῶς ἀποδιδόντες.
 Ε. ἀμείλιχον ἢ Πλούτων. μετὰ δὲ θῆμαι
 γὰρ θεὸς ὅδ' ἡ αὐτῶς καὶ ἵνα ἐξῆς. ἡ δὲ ὅ
 σίμαι ἔσι. Π. κατὰ σῶα, ὃ δὲ παραπίμ
 ψα ἔκαστον, ἀντὶ γόρον αὐτοῖς προ
 φέβης γένεσθαι.

autem omnium sceleratissimum
 est, interea cum talia percantur,
 tamen observat & colunt ma
 nifeste utique illum. Ac quæ æ
 grotante illo, apud se consule
 rent, nemo ignorat: attamen
 sacrificaturos sese promittunt
 si cōualescat denuo: & in sum
 ma, varia quædam adulandi
 ratio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidē im
 mortalis sit, illi autem præ ip
 so abeant, frustra hiantes. Me.
 Ridicula patitur, scelerati cū
 sint. Sed tamen & ille admo
 dum scite circumducit illos, et
 spe pascit inani, & in summa,
 semper morituro similis, mul
 to validus magis est, quā quis
 quam iuuenis. Illi autem hæ
 reditate inter se diuisa, pascun
 tur, vitam quandam beatam
 secum ipsi animo præcipien
 tes. Pl. Proinde ipse exuta se
 nectute, quemadmodum lo
 laus ille, in iuvenē redeat. Illi
 autem in ipsa media spe, diui
 tijs illis, quasi per somnū spe
 ctatis, destituti, abeant in huc,
 mali male mortui. Me. Alias
 res cura, Pluto, in enim accer
 sāt tibi illos, alii super alii or
 dinc, septē aut, opinor, sunt.
 P. Deducas licet. Ille aut mis
 tat singulos præse, ex senē ite
 rū in adolescentē conuersus.

ΤΕΡΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

*Accusat Parcas iuuenis, quod mortuus ante
 Sit, quam gibbosus Tucritus ille senex.
 Huius opum cupido præcidit stamina Clotbo:
 Possibile est iuuenes ergo perire breui.*

LUCIANI

Vstum ne hoc o Plu-
I to, me quidem e vita
 obijisse, triginta cum
 sim annorum: Tueritū vero
 senem septuagenarium, & vl-
 tra, adduc viūere Pl. Iustissi-
 mum quidem o Terpsio. Nā
 & si ipse viuit, certe ad nulli-
 us tamē mortem affectus est:
 tu vero omni tempore illius
 hereditatem expectans, eum
 mori auidissime cupiebas. T.
 Nōne opus iuerat, quā senex
 sit, neque atque de cetero suis
 vti diuinijs, locum dare iuueni
 bust. PL. Nouas o Terpsio
 statuis leges: quum ad volup-
 tatem diuinijs vti nequeat, ip-
 sum e vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natura sta-
 tuisse videtur. TER. Proin-
 de hanc ob huiuscemodi ac-
 cuso ordinem, decebat enim
 has res successionē graduque
 fieri, senem primo, deinde qui
 in ea etate sequeretur mori.
 Haud quaquam autem exer-
 ceri, aut viuere, qui senectute
 decrepitis esset, qui tres dun-
 taxat dentes habeat, cui vix
 de seruiunt oculi, qui curua-
 tis a quatuor satpulis deduci-
 tur, deguttantes nares, lip-
 posq; oculos habens, nihil de-
 nique voluptatis deguttans,
 haud aliter existens, quam a-
 nimatū quoddam sepulchrū,
 ab ipsa iuuentute derisum. Et
 contra mori optimos atq; ro-
 bustissimos idolefcentet. Nā
 hoc perinde esse videtur, ac si
 flumina sursum deferantur.
 Aut saltem scire necesse foret.
 quando & senum qui libet o-
 biturus esset, ne quos, prout
 eos mos est, fallerent. Nunc
 vero

Οὗτο ὁ Πλούτων διέπειον, ἡμῶς
T μὴ τιθέναι πριάκειν ἅ τῃ γε-
 γνηότα, ἐν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνωμένα
 κεντὰ γόροντα. Οὐκ ἐβίβη (ὡς) ἐν τῇ
 διαπαισάτοιν μὴ ἐν τῷ Τόρ-φίον, ἡ γὰρ
 μὴ (ἢ) μηδὲνα ἐν χόρμῳ ἀποθνήσκου-
 τῶν φ' ἄλλοι. οὐ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρό-
 νον ἐπιβούλους αὐτῷ, πειρμένον. Τ.
 ὁ γὰρ ἐχρῶν γόροντα ὄντα, καὶ μηκέτι
 χυθισαῖν ἔπειτα πλούτῳ αὐτῷ δυνάμει
 νον, ἀπὸ τῆς τῷ βίῃ, παραχωρήσαντα
 οὐκ ἐπίσκει. Π. καὶ τὸ Γερφίον νομοθε-
 τῆς, ἐν μηκέτι ἔπειτα πλούτῳ χυθισαῖν
 δυνάμειον. πρὸς ἐδονίῳ ἀποθνήσκου-
 τῶν, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἢ φύσις δέ-
 ταξον. Τ. οὐκ οὖν ταύτῃ αὐτῷ μαι τῇ
 οὐκ ἐτάξις. ἐχρῶν γὰρ τῇ πρῶτῃ ἐξῆς
 πως γίνεσθαι, ἐν πρῶτῳ τῷ πρῶ-
 τῳ καὶ μετὰ τῷ, ὅσῃ καὶ τῇ ἑλ-
 κῆς μετ' αὐτῶν. οὐκ ἐπὶ τῷ δὲ μηδὲ
 μῶς, μηδὲ (ὡς) μὴ ἐν ὑπὲρ γῆρας, ὅσῃ
 τας πρὸς ἐπὶ λατῶν ἐχρῶν, μόνος ὁρῶν
 τα, οἰκίταις τῇ πρῶτῃ ἐπὶ κεντὰ, κα-
 ρύχῃ μὴ τῷ ῥίνα, λῶμῃ ὅ τῶν ὁφθαλ-
 μῶν μισθὸν ὄντα, ἐδὲν ἐπὶ ἡδὺ ὁφθαλ-
 μῶν χόρμῳ ἵνα τὰ φρονὺν τῷ νίον κα-
 τα γλῶσσον. ἀποθνήσκου δὲ καλλί-
 στος, καὶ ἐρῶ μὴ ἐπὶ τῶν νίον κα-
 ῥῶν γὰρ πρῶτα μὴ τῷ πῶν, ἢ τὸ τῷ
 τῶν ὁφθαλμῶν ἐχρῶν, πῶν καὶ τῷ ὁφθαλ-
 μῶν τῷ γόροντα ὄντα, ἵνα μὴ μᾶ-
 τῶν

πλὴν ἂν ἐνίοις ἰσθράπδουρ. νῦν δ' ἐπὶ
 τῆς παροιμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. Γ. ταῦτα μὲν ὧς Τερψίων
 πολὺν σωπιδώτορα γίνεταί, ἢ πόρῳ δ' οὐ
 κἀκὼν ὑμᾶς δ' ἐπὶ παθόντο, ἀλλὰ πρὶς
 ἐπιχάρτε, καὶ τοῖς ἀτίκνοις τῶν γα-
 ρόντων ἀποσιδῇ, φρόντο, αὐτοῖς δ' οὐ
 παρὸν γέλωτα ὀφλισκάνει, πρὸς ἐκεί-
 νων παρὸν γέλωτα. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
 πολλοῖς ἴδιον γίνεταί. ὅσα γὰρ ὑμᾶς
 ἐκείνους ἀποθανῆναι ὑπελάμβανον, ὅσους
 ἀπασιν ὑδὲν προαποθανῆναι ὑμᾶς αὖ-
 τῶν. καὶ πάλιν γὰρ πινὰ ταῦτά τε χυλῶ
 ἐπιμανοῦνται, γὰρ καὶ τὸ φρόντο, ὅσον
 τὸν καὶ μάλιστα, ἢ ἀτίκνοις ἔσονται. οἱ δ'
 ἐν τῇ, ὑμῖν ἀνέρας, καὶ τοῖς πολλοῖς
 ἴδιον τὸ φρόντο, σωπιδώτορα ὑμῶν πλὴν
 πινῶν γέλωτα τὸ ἔρατος, ἢ καὶ τὴν χυλῶ
 πινῶν γέλωτα, μισθὸν αὐτοῖς πλάττον-
 ται, ὡς καὶ αὐτοῖς ὁρᾶται ἐκαστὸν ἢ τα-
 ἐν τοῖς σφραγίσαι, ἀπικλῆθισαν μὲν
 οἱ πάλαι δαρυφορήσαντο, ὅς ὃ παῖς,
 καὶ ἡ φύσις, δαρυρῆσι δικαίον, κρατοῦ-
 σι πάντων. οἱ δ' ἐπὶ τῇ πρὶς τῶν ὁδόν-
 τας, ἀποσφυγόντο. Γ. ἀληθὴ ταῦτα
 φησὶ. ἡ μὲν γὰρ Οὐκείτ' ὅσον κατέ-
 φασκεν, αὐτὸ τὸ ἐπὶ τῇ δ' οὐκ ἔστι, καὶ ὅσον
 τὸ ἐπὶ τῇ, ὡς πινῶν, καὶ μὲν χυλῶ πιν-
 θάπορ ἐξ ὧν νιοττὸς ἀτλήσει ὑποκρῶ-
 σιν, ὅτ' ἐγὼ οὐδὲν αὐτῶν οἶδμι, ὅσον
 ἐπὶ τῇ, αὐτὸ τῇς ὁδόν, ἐπὶ τῇ πιν-
 πινῶν, αὐτὸ τῇς ὁδόν, ἐπὶ τῇ πιν-

πολλά,

vero illud accidit, quod pro-
 verbio dici solet: Quadriga
 bouē sæpissime ducit. P. Hæc
 quidem o Terpsio, prudenti-
 us fiunt, quam tibi profecto
 videntur. Verum et vos quid
 passi estis: quod rebus alienis
 gaudetis, & senibus, filiis or-
 batis, vosmet tantopere in ad-
 optionem tradatis: quam obrem
 in derisum adducti, ab
 illis sepelimini, quod quidem
 plurimis sit pericūdum. Nā
 quanto vos magis mori illos
 per optatis, tanto plus omni-
 bus quam gratissimum est, si
 ante eos vos mori contingat.
 Etenim novam quandam in
 medium adducitis artem, ani-
 culas atq; decrepitos cum a-
 matis: præsertim quidem, si li-
 beros habent, illorum vobis
 non est cura. Atqui ex ijs qui
 amantur plurimi, minime ver-
 stri ignari astus, etiam si ipsis
 liberos esse contingat, illos
 odisse dissimulant, ut & ipsi
 habeant amatores. Inde ijs in
 testamento exclusis, qui mu-
 nera diutissime obtulerunt, li-
 beri, sicuti profecto dignum
 est, omnem eorum substan-
 tiam consequuntur: at illi tri-
 sticia affecti, suæq; spe delusi,
 dentibus fremunt. TERP.
 Omnia hæc vera sunt quæ de
 me & Tuerito autumas.
 Quantum enim meorum ille
 deuoravit, quum semper eum
 mori putarem. Ac quoties ad
 eum ingrediebar, gemendo,
 & internum quiddam, perin-
 de acq; ex ovo pullus aliquis
 immaturus, stridendo ægritu-
 dinem simulabat. Vnde quan-
 to citius eum ad sepulchrum
 duci existimabam, tanto plus
 mihi

LVCIANI

ἢ donorum mittebam, vt ne
 ἔ, qui amore concurrebant,
 numeribus me præclaris uin-
 cerent. Plerumque etiam præ-
 sumia sollicitudine infomnis
 faciebam, singula enumerans,
 vnumquicquid disponens. Ea-
 que etiam causa interitus mi-
 hi fuit, curæ videlicet & vigi-
 liæ. Ille autem deglutito hoc
 illecebramento meo tanto, adsti-
 tit mihi, quando sepeliebar
 paulo ante, arridēs. Pl. Euge-
 ϕ Tucrite, diuissime viuas,
 vna et diuitijs abundās, et hu-
 iuscemodi homines deridēs:
 neque prius moriaris, q̄ hos
 blādiores cūctos præmittas.
 T. Hoc quidē o Pluto periucū-
 dū mihi foret, si ante Tucritū
 Chariades vita decederet. P.
 Bono animo sis o Terpsio, et
 Phudo etiam, & Melantus, et
 oēs penitus ipsum præcedentē:
 suis ipsorū curis toseciti. Hæc
 ego summopere laudo, o Tu-
 crite diuissime viuas.

πολλὰ, ὥς μὴ ὑποβῶλλον τοῖς οἱ ἀν-
 τίσταται τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τὰ πολυ-
 λὰ ὑπὸ φροντίδων ἀγρυπνῶν ἐκείμην.
 αἰεθμὸν ἔκαστα, καὶ σφραγίστων. ταῦτα
 γοῦν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἰὶνὰ γὰρ
 νῆτ, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες. ὃ δὲ θεῶν
 τοῖς μοι δέλιαν παταγῶν, ἐφείθεκα θα-
 πτόμινον πρῶτον ἐπιγὰλιν. P. εὖ γε δὲ
 θούκετε, (ὥς ἐπιμήκισον, πλητὲ ἄμα,
 καὶ τὸ θιούτων παταγῶν. μὴ δὲ πρότι-
 ρόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψας
 πάντας ἑς κόλακας. T. τοῦ μὲν Πλού-
 των καὶ ἐμοὶ ἔδωκεν ἔδωκε, ὃ καὶ Χαερί-
 δης προτιθέμεν ὅτι. Θυκρίτε. P. θάρρῃ δὲ
 τὸρψίον, καὶ Φείδων τῶν καὶ Μέλων,
 τῶν προτιθέμεν αὐτὸ ὑπὸ τοῖς αὐ-
 τοῖς φροντίσιν. T. ἐπαινῶ ταῦτα. (ὥς
 ἐπιμήκισον δὲ θούκετε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛ- ΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

*Anno si cupiens quidam discere rebus,
 Viuere ne possit dira uenena dedit.
 Insi dians alij iuuenis perit ipse bibendo.
 Auctori citius quare aconita nocent.*

T tu Callidemides,
 A quo pacto interisti?
 Nā ipse quemadmo-
 dum Dinix parasitus quum
 essem, immodica ingurgitati-
 one præfocatus fuerim, nosti
 aderas enim morienti. C. A.
 Aderam Zenophantes. Por-
 ro mihi

Υ δὲ Καλλιδημίδην, πῶς ἀπὸ
 Σ θανάτου ἐγὼ μὲν γὰρ, ὃν παρὰ
 σιθὸς ὦρ Δανίαν, πλείον τῶ ἰκα-
 νῶ ἐμπαγῶν, ἀπικνήγην. εἶδα παρῆς
 γὰρ ἀποθνήσκειν τῇ μοι. K. παρὼν δὲ
 Ζηνοφάντης

Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pollutatoris errore factum, risit & ipse. ZE. Recte sane. Tamet si non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidē venisset tibi populari, vulgaratq; via, tutius certiusq; etiam si paulo serius.

ἀφινδίου· ἔτα σιωπῆς οἶμα ἔρχεται
μῖνον, ἰγίλα καὶ αὐτοῖς, οἷά γε ὁ δῖνος
ὁ ἀρχαῖος. Ζ. πλὴν ἄλλ' ἔδει σὲ τὴν
ἐπίθμον ἰχθῦν τραπέδι. ἔκε γὰρ ἂν θε
οῦ τ' ἰσοφύρου ἀσφαλίστορον, καὶ
ὁλίγη βραδύτορ ὅτι ἔρ.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΦ
ΡΟΥ.

*Externum Cnemon heredem scripsit Auatus,
Fecerat id certa condicione tamen.
Scilicet Hermoleos quo se quoq; scribere uellet.
Ereptus Cnemon sed fuit ante senem.*

OC illud est q vul
H go dici cōsuevit: Hīn
nulus leonē. D. Quid
isthuc est, quod tecum stoma
chare Cnemont? C. Quid sta
macherogas? Equidē hære
dē reliqui quendā præter ani
mi sententiam, videlicet astu
delusus miser, ijs quos maxi
me mea cupiebā habere, præ
teritis. D. Sed isthuc quinam
euenit? C. Hermolaum nobi
lem illum diuitem, quum or
bus esset, imminente morte
captatū, assidens atq; iusserui
ens. Neq; ille grauatim offi
cium meū admittebat. At in
terim illud quoq; mibi visum
est scitum, consultum, vt testa
mentum proferrem ac publi
caram, quo illum rerum mearum
in solidum heredem in
stitueram, nimirum vt ille vi
cissim idē faceret, meo prouo
catus exēplo. D. At quid tan
tū ille? C. Quid ille suo in te
stamentu

Οὗτο ἔκδ'νο καὶ ἡσ παρομιλῶ,
Τ Ουβρός ἐκ λείοντα. Δ. τί ἄρ
γανακτῆς ὁ Κνήμων; Κ. πωρ
θάνῃ δ', π' ἀγανακτῆς κληρονόμον ἀκού
σι κατελίθητα κατὰ θριδὲς ὁ αὐ
θλιθ, εὐς ἐβλόμεν ἂν μάλιστα ἀξί
μα, παραλίπων. Δ. πῶς τὸτ' ἐγένετο;
Κ. Ερμόλαον τὸν πᾶν πλούσιον ἄν
κνον ὄντα, ἐθρόαπθον ἐπὶ θανάτῳ
κακῶν ὅτι ἀκῶς τὴν θεραπείαν προσ
σίχο. ἰδοὺ δὲ μοι καὶ θρόν' ἔτ' εἶν,
θείῃ σφαιρῇ ἐς τὸ φανέρον, ἱερὰ
ἐκείνῳ κατελίθητα πάντα, καὶ
κακῶν ὅτι ἡλώσει, καὶ τὰ αὐτὰ πρά
ξει. Δ. τί ἔν δ' ἔκδ'νο; Κ. ὅτι καὶ ἔρ
αὐτὸς ἐν γράφῃ τῶς ἐαυτοῦ διαθήκῃς,
ἐκ δὲ ἐκ ἐγὼ γὰρ ἔγω ἀπίστω, τὸ
τίγουν

Novæ narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum efficebam. P. Atqui vir preclarus, ex alienis arcibus opes mihi supperebant. Tum diluculo protinus quā plurimi mortales ad fores meas ventitabant, simulq; ex omni rerum genere, quæ terrarum ubiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. Si. Nūc me defuncto regnū gessisti. P. Minimè, verum amantes habebam innumeros. Si. Non possum nō ridere: tunc amantes, tātus natu quā esses, vixque tibi dētes superessent quatuor. P. Habebā per Iovē equidē optimates civitatis: quūq; essem tū senex, tū calvus, sicuti vides; præterea hippiēs etiā, ac senio cecutiens: postremo naribus mucosis, tamē cupidissimè mihi inseruiebāt adeo ut is felix videretur, quemcūque vel aspexissem modo. Si. Nūc tu quōq; quemadmodū Phaon ille, Venere aliquam ē Chio trāsuexisti, ut ob id optatū tibi illa dederit nūrsium ad iuventū redire, ac denuo fornosum atq; amabilem fieris. P. Haud quāq; quin magis quā talis essem, qualē dixi, tamen supra modum adamabar. Si. Aenigmata narras. P. Atqui notissimus est hic amor, quū vulgo sit frequens, nēpe erga senes orhos diuites. S. Nunc tua forma vnde tibi profecta fuerit intelligo vir egregie, niminū ab aurea illa Venere. P. Veruntamē non parū multas eōmoditates ab amāribus tui li, Simyle, propemodū etiam adoratus ab illis. Porro scriptus etiā quasi profax illis illudebam,

λίαν. Σ. κατὰ πῦτα. ἰδὲ γὰρ σε πῦτον φασδύμων ἠπιστάμεν. Π. ἀλλ' ὑπὲρ ῥῶμοι ὧ γυνῆ παρ' ἄλλων τὰ γὰρ ἀ, καὶ ἴσθαι μὲν ἰσθῶς ἐπὶ θυρᾷ ἰφοίτων μὲν λαπολλοῖ. μετὰ δὲ, παυθῶ μοι δῶρε προσέχου, ἀπαυταχόθεν ῥῆς καλῆς. Σ. ἰτοράνησας ὧ Ρολύσρατς μετ' ἐμῆ. Π. ἔκ, ἀλλ' ὄρας ἂν εἰ χορμύρις. Σ. ἐγὼ λαοκ-ὄρας ἂν τῆς κλυτῆς ὧν, ὁδόντας τῆς τῆρας ἔχον. Π. ἡ Δία τοῖς ἀρίστους γὰρ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ γόροντας με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεται ὄντα, καὶ λαμῶντα προσέπ, καὶ κερύωντα, ὑποβῶδον ὅθιρα πῶντοντος. καὶ με καίει ἢ αὐτῶν, ὅν ἴνα ἂν καὶ μόνον προσέβληται. Σ. μὲν καὶ σύνα δόντος πῶν ὅ Φῶν τῶν ἄφροδῖτων ἐκ Χίου δινπόρθμους, ἡτὰ ὅθιρα μὲν ἐν δῶκε νείον εἶν, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἀξίερατον. Π. ἔκ, ἀλλὰ τοῖς ὧν πειπόθον ἢ. Σ. ἀνίματὰ λέγεις. Π. καὶ μὲν πρόδηλος γὰρ ὁ ἔρος οὗτος σὶ πολλὸς ὧν, ὁ περὶ τῶς ἀτέκνης καὶ πλῆσις γόροντας. Σ. νῦν μὲν θάνατον καὶ καλῶ ὧ θαυμάσι, ὅπ παρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδίτης ἦν. Π. ἀτὰρ ὧ Σίμυλε, ἔκ ὀλίγα τῶν ὄρας ὧν ἀπολέλαται, μόνον χι προσκομῶν μὲν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἰσχυρῶν δὲ πολλὰς, καὶ ἀπὲκλῶν αὐτῶν πνὰς ἰνίστε. οἱ δὲ ἡμιμῶν, καὶ ἀλλῶν ἐπὶ δὲ ἀλλῶν ἐν τῇ περὶ ἐμῆ φῶντι.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥ

ΔΑΚΟΥΣ.

*Mittitur ad uiuos Pollux, mandata Menippo.**Ut referat pulchris, diuitibusq; simul.**Ad miseros etiam, ne demirentur auaros.**Fabula post uitam cuncta perire monet.*

Πολυδάκεις, ἐντίλθομαι σοί,
 Ω ἐπιδόοντάχιστα διέλθῃς (σὸν
 γὰρ ἵστω οἶμαι τὸ ἀναβῶναι
 αὐτοῖον) ἢ νῦν ἴδῃς Μένιππον τὸν
 κύναν, ὅστις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ
 κατὰ τὸ Κράνεον, ἢ ἐν Λυκεῷ, τῶν ὅρι
 ζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καί
 παλαιῶντα, ἀπὲρ πρὸς αὐτὸν ὅτι ὦ
 Μένιππε, κίλῳ δὲ Διογένης, ἢ οἷα
 εἶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγέλασται, ὅπως
 ἐνθάδε πολλὰ πλῆθος ἐπιγελασόμενον.
 ἐκ δ' ὡς γὰρ ἐν ἀμφιβολίᾳ οἷα ὅτι
 λῶ ἔρ, καὶ πολλὸν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶ
 δε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δ' εἰ, οὐ
 παύσῃ βαβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ
 νῦν· καὶ μάστιγι, ἐπεδὼν ὅρῳ τοὺς πλε
 ούς, καὶ σατράπας, καὶ τυράντους, οὐ
 τὰ παπνοῦς καὶ ἀσέμους, ἐκ μόνῃς οἰ
 μαρῆς διαγινώσκουσιν, καὶ ὅτι μαλ
 θατὸ καὶ ἀγαντὲς εἰσι, μεμνημένοι τῶν
 ἔνω· ταῦτα λέγει αὐτῷ. καὶ προσέειπε, ἡ
 πλῆθος μὲν τῶν πύρσαι ἔκρη θόρυβον

C Ommendo tibi, Pól
 lux, quam primū ad
 superos ascēderis (tu
 um enim est, ni fallor, cras re
 uiuiscere) ut, sicubi videris
 Menippum, cahem illum, (in
 uenies autē ipsum Corinthi,
 circa Craneum, aut in Lyceo
 deridentem contententes i
 stos inter se Philosophos, di
 cas illi. Menippe, inq̄uens, iu
 bet te Diogenēs, si satis ea,
 quæ super terram sunt, derisi
 sti, quo & huc ab inferos de
 scendas, ubi multo plura, quæ
 rideas, habiturus es. Illic em̄
 in ambiguo tibi adhuc risus
 fuit, & frequens illud obijci
 potuit: Quis em̄ omnino scit
 quæ post vitam futura sint
 Hic autem, non desines con
 stanter atq; perpetuo ridere,
 quemadmodum ego quoq;
 nunc facio. Et maxime post
 quam videris, diuites istos ac
 satrapas & tyrannos ita hu
 miles & obscuros esse, soloq;
 ciutatu ab alijs dignosci. Tū
 q; & molles & ignaui sunt, re
 miniscentes eorum quæ in vi
 ta geruntur. Hęc illi quæso ut
 dicas, & ut præterea etiam
 pera veniat impleta & multo

Impino. & sicubi in triuio pos-
sitam inueniat. Hecates coenā
aut ouum ex lustratione reli-
ctū, aut simile quippiā. P. At
renunciabo hæc illi, Dioge-
nes. Sed quo melius illum ag-
noscere queā, cuiusmodi facie
est? Dī. Senex est, caluaster,
pallio indutus lacero, & ven-
to cuius peruijo: præterea &
diuerforū pannorū assūmē-
tis variegato. Rider autē, sem-
per, ac plerumq; arrogātes i-
stos philosophos acerbe per-
stringit. PO. Facile erit inue-
nire illum, ex his utique sig-
nis. DIO. Vis ne ut ad ipsos
quosq; philosophos illos ali-
quid tibi mandem? POLL.
Mandes licet, non enim gra-
ue neque hoc mihi fuerit. D.
In vniuersum, adhortare illos
vt desistant a nugis suis, neq;
de toto contendant, neq; cor-
nua sibi mutuo assingant, ne-
que crocodilos faciāt, neq; hu-
iuscemodi sterilia atq; ieiuna
interrogare, animum institua-
nt. PO. At indoctum me &
ineruditum esse dicēt, qui do-
ctrinam illorū reprehēdam.
DIO Tu vero plorare illos
meo nomine iube. P. Et hæc
nunciabo illis. D. Diuitibus
autem, o lepidissimum caput,
hæc nostro nomine annuncia-
quæso: Quid: o vani, inqui-
ens, aurum tantopere custo-
ditis? quid autem excruciat
vos ipsos? supputantes vsu-
ras, & talentum aliud super
aliud accumulantes: quos nō
plus quam unum oñolum ha-
bētes, venire huc paulo post
oportet? P. Dicentur & hæc
ab illos.

τε πολλῶν, καὶ ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῆς τρι-
σφ' ἑκάτης δ' ἔπιον κέρμαρον, ἢ ὥρ' ἐκ
καθαρσίης, ἢ π' τοῖς. P. ἀλλ' ἀπαγγε-
λῶ ταῦτα ᾧ Διογένη. D. πῶς δ' ἐμὲ
μάλις, ὁ ποῖός τις ἐστὶν ὁ φημι; D.
γάρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχωρ πο-
λύθυρον, ἀποὺν ὀνέμα ὀναπὶ πλάμης
τοῖς, καὶ τοῖς ἐπιπύχους τῶν ῥακίων
ποικίλων. γὰρ δ' αἱ, καὶ τὰ πολλὰ τῶν
ἀλαστοῦν τοῦτους φιλοσόφους ἐπισκώ-
πῃ. P. ῥᾶδιον ὑμῶν ἀπόγει τοῦ-
των. D. βούλομαι πρὸς αὐτοὺς ἐκεί-
νους ἐντάλλωμαι π' τοῦς φιλοσόφους.
P. λίγ' οὐ βαρύνω ὅτι δὲ τοῦτο. D.
τὸ μῦθ' ὅλως πάσαις αὐτοῖς παρηγο-
ρῶ λαροῦσι, καὶ πειτῶν ἄλλων ἐρίψω-
σι, καὶ κοῦρα φέουσιν ἀλλήλοις, καὶ
προκαθίστους ποιοῦσι. καὶ τοιαῦτα αὐ-
τοῖς ὄντας διδάσκουσι τὸν νοῦν.
P. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτο
εἶν' φέουσιν, κατηγοροῦντα τῆς θφίσ-
κων. D. σὺ δ' ἐμὲ φέουσιν αὐτοῖς παρ'
ἐμοῦ λίγ'. P. καὶ ταῦτα ᾧ Διογένη
ἀπαγγελῶ. D. τοῖς πλουσίοις δ' ἐμὲ
φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπαγγε-
λῶ ταῦτα παρ' ἡμῶν. ἢ ᾧ μάταιοι τό-
χους φιλάττειν: ἢ δ' ἐμὲ πτωχῶν
ἰσχυρῶν λαχόντων τοῖς τόκοις; καὶ
τάλαστα ἐπὶ ταλάνθῃ σιωπῶντες,
οὐκ ἔχοντες ὅσους ἔχοντες, ἢ καὶ μετ'
ὀλίγον; P. ὁρῶνται καὶ ταῦτα πρὸς
ἐμὲ.

ΦΙΛΩΜΕΙΑ. Σ. τί λυγρὸν ἔρ, πῶς ἰβνλοῦ
 σὺ πρὶ κτημάτων. Π. ἐς τὸ φασὶν ὅτι
 μὲν ἡμεῖς αὐτὴν κληρονομίαν ἀπολι
 πῆν ἱφασκεν. ὅδ' ἐπίσδύει τε, καὶ καλὰ
 κοῦκώτορον παρὲς κοῦκῶν ἰούτορ.
 ἄλλας δὲ τὰς ἀληθῆς σφιδόχας ἰκείνας
 ἔχον, κατὰ λυτορ, οἱ μὲν ἄρα σφιδόχας
 ἔχον. Σ. τίνα δ' αἱ τελευτῶσαι ἔρ κλη
 ρονόμοι ἔχον; ἢ περὶ τῶν ἱποπο
 γένους; Π. ὅ μὰ δὴ, ἀλλὰ νωτῆτορ τινα
 ἴων μερακίων ἴων ἄρα σφιδόχας. Σ.
 ἀμφὶ πόσῃ ἔτη ὁ Πολύστρατος. Π. ὅτι
 δὲ ἀμφὶ τὰ ἔχον. Σ. ὅδ' ἡ μερακία,
 ἀνὰ θεὸν ἰκείνῃ ἔχαρις. ΠΟΛ.
 πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἰκείνῃ ἀξιώτερον
 κληρονομίαν, ἢ καὶ βαρβαρὸν ἔρ καὶ
 ὀλιγοῦ, ἔρ ὅδ' ἡ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θε
 ραποῦσιν. ἰκείνῃ ἔχον κληρονομίαν
 σφιδόχας. καὶ νῦν ἐν ἔτι οὐκ ἐπὶ τῶν αὐ
 τοῦ μερακίου, ὑπερμερῆς μὲν καὶ γένον,
 καὶ βαρβαρίζον. Κόλπος δὲ ἐν γένεσι
 ρόν, καὶ Νιρίως καλλίον, καὶ Οδυσσε
 ως σφιδόχας. λεγόμενον ἔρ. Σ.
 οὐ μοι μέλει. καὶ στρατηγησάτω τῆς
 ἐλλάδος. ὅ δὲ ἰκείνῃ δὲ, μετὰ κλη
 ρονομάσσει μόνον.

deham, excludēs interdū nō
 nullos eorū: interim illi inter
 sese decertabant, & in ambiē
 dis primis apud me paribus,
 aliū aliū antecire nitebat. Sī.
 Sed age, de facultatibus tuis
 quid tandē statueras? P. Palam
 quidē affirmabā, me vnum
 quēq; illorū reliquū hære
 dē: idq; illi quū crederent futu
 rū, certati se quisq; ob sequen
 tiorē atq; adulantiorē præbe
 bat. Ceterū alteras illas ve
 ras tabulas, quas apud me ser
 uaverā, reliqui, in quibus or
 mines illos plorare iussi. S. At
 postremæ illæ tabulæ quæ p
 nunciabāt heredē: nūc cognā
 tis quēpiā? P. Non perloū.
 imo novitiū quēdā ex formo
 sis illis adolescentulis, natio
 ne Phrygē. S. Quot annos nā
 tū Polystratē? P. Vīginti fer
 me. Sī. Iam intelligo quibus
 obsequiis ille te demeruerit.
 P. Attamē multo illis digni
 or q; scriberetur heres, etiā si
 Barbarus erat ac peditus, quē
 iā ipsi etiā optimates colunt
 captantq;. Is igitur mihi extitit
 heres, iāq; inter patricios nu
 meratur, subraſo mento, bar
 baroq; cultu ac lingua: quin
 eū Codro generosiorē, Nί
 reo formosiorē, Vlyſſe pri
 dentiorē esse prædicant. S.
 Non laboro, vel totius Græ
 cie sit imperator, si liber mo
 do ne illi potiātur hereditate.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Nilest post uitam, quo præstet amicus amico:

Æqualis docto cum rudis esse potest.

LUCIANI

*Aurum deferimus, robur formam, sobriamque.
Fabula quid doceat, lector amice, uides.*

Vdire quo loco sint

A. res vestrae. Equidem

parua est nobis, quæ
admodum videtis, & carior
sa nauicula, et quæ vndiq; per
fluit: quod, si in alteram partē
se inclinaret, plane submersa
peribit, atq; vestrū tam multi
simul confluunt, & singuli plu
rimas sarcinas adferūt. Quod
si cum his nauiculam conscen
deritis, vereor ne postea vos
facti poeniteat, maxime vero
eos, qui nandi sunt inperiti.

M. Quid igitur faciendū erit,
vt sine periculo nauigemus?

C. Ego vobis dicam: nudos
vos ingredi oportet, atq; ista
omnia quæ superflua sunt, in
litore relinquere. Nā sic etiā
vix capiet vos nauicula. Tibi
vero Mercuri deinceps curæ
erit, neminem ex illis recipere,
nisi nudus sit, & supellecti
lū abiecerit. Itaq; ad ipsas sca
las te statuas, ipsosq; cogno
scito, & suscipito, nudosq; in
gredi cogito. **MER.** Recte
dicis, atq; sic faciemus. Quis
est ille primus? **MEN.** Ego
Menippus sum. Ecce autem

peram & baculum in palu
dem abieci: verum recte feci,
qui pallium non acceperim.
MER. Ingredere o Menip
pe vit-optime, primumque
apud gubernatorem nauis,
locum accipe, in ipsa summi
tate, quo omnes possis intue
ri. Verum quis ille formosus

est?

Κούσατε ὡς ἔχει δὲ μὲν τὰ

Α πρᾶγματα. μηδὲν ἄλλο ὑμῖν,

ὡς δρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ

ὑπόσχεσθαι ἴσται, καὶ διαρρῆναι τὰ πονηρά,

καὶ ὅν τραπεζῇ ἐπιθάλασσαν, οἱ χύονται

πλευραπὲρ ὑμῶν δὲ, ὅσωνδε ἅμα ἔκινται

πολλὰ ἐπιπερὶ ὑμῶν ἵκασθαι. ἢ ὅν με

τὰ τούτων ἐμβῆναι. δὲ ὅσα μὴ ὕδατος

μετανοοῦνται, καὶ μάλιστα ὁ πόσις ἴδον

θα ἐπίστανται. **Με.** πῶς ἔκποιήσονται

τις, ὅν πλοῦθ' ὧν; **Χ.** ἐν δὲ ὑμῖν φρά

σσω, γυμνοὺς ἐπιβῆναι χρὴ, τὰ πόσις ἴδον

ἔσται ἢ ὅν καταλιπόντας· μόλις γὰρ

ἔρ καὶ οὗτος δὲ ξυμῶν ὑμῶν ἢ ἀπορροῦν

ον. **Θι** δὲ ὡς ἔρμης, μάλιστα ἢ ἀπορροῦν

μὴ δὲ ναυπηγῶν χυμῶν αὐτῶν, ὅς ἔρ

μὴ φίλος ἢ, καὶ ἴδον ἐπιπλοῦσθαι ὅν φιν,

ἀπορροῦν. παρὰ δὲ τῶν ἀπορροῦσθαι

ἔσται, διαγίνωσκει αὐτῶν, καὶ αὐαλάμ

βαναι, γυμνοὺς ἐπιβῆναι ἀναγκάζον.

Ε. ὑλὶ γὰρ, καὶ οὗτος ποιεῖσθαι μὴ. οὐδὲ

σίπης δὲ πρῶτος ἴσται· **Με.** Μένειναι

ἔργον. ἀλλ' ἴδον ἢ πῆρά μοι ὡς ἔρμης,

καὶ ἢ βάνηον, ἔσται δὲ μὲν αὐτῶν ἢ

φιν. τὸν τρέποντα δὲ ὅν ἐκόμενα, ἔσται

ποιδῶν. **Ε.** ἐμβαναι ὡς Μένειναι, ὅν δὲ

ἔρται, καὶ τῶν προειρημένων ἔχει παρὰ ἢ

κυβερνῆτῶν ἔρ ὅν φιν, ὡς ἐπισκοπεῖ

ἔσται

ἐπαύτε· ὁ κελὸς δ' ὅτ' ὅ, τίς ἐστὶ Χ.
 Χαρμοῖος· ὁ μιγαδικὸς, ἐπαύτε, οὐ
 τὸ φίλημα διτάλαντον ἔμ'· Ε. ἀπόθεν
 θεὸς τοιγαροῦν τὸ καλὸν, καὶ τὰ χεῖρα
 αὐτοῖς φιλόμασι, καὶ πῶς κόμην πῶς
 βαθύνει καὶ τὸ δ' τῶν παρῶν δρῦθι
 μα καὶ τὸ δέμας ὅλον· ἔχει κελὸς
 εὐφρόν' ὃ ἐπ' ἔβαινε ἥδη, ὃ δὲ πῶς πορ
 φυρίδα οὐβόσι, καὶ τὸ διάδημα, ὃ βλοσ
 συρὸς, τίς δ' τυγχάνεις; Λ. Λάμπιχος
 Εὐλώων τύραννος· Ε. τί ἔμ' ὃ Λάμπι
 χι ποσὺτα ἔχωρ πᾶρας; Λ. τί ἔμ' ἔ
 χῶν ὃ Ερμῆ, γυνὸς ἥκων τύραννος
 εὐφρόν'· Ε. τύραννος μὲν ἔστι μῶς, νεκρὸν
 δὲ μέλα· ὅστις ἀπόθεν ταῦτα. Λ. ἰδοὺ
 θεὸς πλοῦτος ἀπὸ ῥήπῃαι· Ε. καὶ τὸν
 τύραννον ἀπόρρητον ὃ Λάμπιχε, καὶ πῶς
 ὑπάρχοις· βαρύνει γὰρ τὸ πορφυρὸν,
 σωματισσόντα· Λ. ἔκον· ἀλλὰ τὸ διάδη
 μα ἱκόν με ἔχει, καὶ πῶς ἐφ' ἐπὶ
 δα· Ε. ἔστι μὲν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφθον·
 Λ. εἶπ'· τί ἐπὶ πᾶντα γὰρ ἀφῆκα, ὅς
 ὄρε· Ε. καὶ πῶς ὁμοιότητα, καὶ πῶς αὐ
 νοιοῦν, καὶ πῶς ὕβριν, καὶ πῶς ὀργὴν,
 καὶ ταῦτα ἄφθον· Λ. ἰδοὺ θεὸς φίλον
 ἔμ'· Ε. ἔμ' ἔβαινε ἥδη· σὺ δ' ὁ παχὺς, ὃ
 πολὺ σαρκεῖ, τίς εἶ; Δ. Δαμάστας ὃ
 κῶλητης· Ε. ναὶ ἴοικας, οἶδ' ἔγ' ὅτι
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδὼν· Δ.
 ναὶ ὃ Ερμῆ, ἀλλὰ παρὰ δέξασθαι με γυν
 ὄν' ὄντι, Ε. ὃ γυνὸν ὃ βίληψι, ὅσον

ταῖς

est· CHA. Charmoleus sum
 Megarensis ille amator, cui
 osculum vnum duobus talentis
 constitit. MER. Exue igitur
 istam pulchritudinem, &
 labia vna cum oculis, istam
 etiam densam comam, & genarum
 ruborem, adeoque totam
 cutem. Bene se res habet, ex
 pediris es, ingredere nunc,
 Quis vero ille est purpuratus
 & diademate præcinctus, gra
 uitatem quandā præ se ferens?
 Quis es tu? LA. Lampichus
 sum Geloorum tyrannus.

MER. Quid igitur cum tot
 sarcinis venisti? L. An ne nu
 dum aduenire conueniebat
 tyrannum? MERC. Nequa
 quam tyrannum, sed mortuū,
 itaque depone ista. LA. Ecce
 abiecti diuitias. MERC. Sed
 superbiam o Lampiche & fa
 ustum etiam abijce, nam ista si
 in nauiculam coincidunt, ve
 hementer grauabunt eam.

LAM. Igitur sine ut diade
 ma habeam faciem & stragulum.
 MERC. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito. LA.
 Sit ita. Quid præterea vis?
 Nam omnia, ut vides, abieci.
 MER. Crudelitatem etiā,
 & amentiam, & iracundiam,
 atque his similia depone. L.
 Ecce nudus sum. MER. In
 gredere nunc. Tu vero pin
 guis admodum & carnosus
 quis es? DAM. Damafius es
 go sum athleta. ME. Certe,
 videris ille esse, scio enim te se
 pe in palæstris a me uisum.
 DAN. Ita est o Mercuri, ve
 rum accipe me, nudum exi
 stentem: MERC. Nequa
 quam o bone vir, nudus es

G 2

tanta carne circumdantis: itaque exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. DA. En pla-
ne nudus sum, ut vides, & si mihi cum alijs mortua statura. ME. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu o Crato diuitias abijce, præterea molliciem & delicias, neque sefas tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitatis. Relinque etiam genus, & gloriam. Item ciuitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarum inscriptiones, & dic-
cas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. CRAT. Inui-
tus certe, sed tamen abijciam, quid enim faciam? MERC. Papæ, Quid tibi vis arma-
tus aut quid istud trophæum tecum circumfers? CRAT. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciui-
tas hoc me honore adfecit. MERC. Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vllis ar-
mis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandam præ se ferens? elatus, & contractis supercilijs, propter curas, longa barba, quis est ipse? MENIPPVS. Philosophus quidam est o Mercuri, imo præstigiorum & nugarum plenus. Itaque et hunc exue, videbis enim mul-
ta, eaque ridicula, sub pallio-
lo occulta esse. MERC. De-
pone

τας σάρκα περιβλημένον. ὥς τε ἀπὸ
δυθιούτων, ἐπὶ καταδύσεως τὸ σκά-
φος, τὸν ἵππον πόδα ὑπὲρ θινὸς μόνον
ἀλλὰ καὶ τῆς σιφῶνος τούτης ἀπὸ ῥῆ-
τον, καὶ κηρύματα. Δ. ἰδοὺ θεῖ γυμ-
νός ἐστι δὲ ἀληθῶς ἔμ, καὶ ἰσάσις
τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ε. οὐτως ἄμεινον,
ἀδερφεῖν ὥς τε ἔμβαιναι, καὶ οὐδὲ
πλὴν ἀποθνήσκουσιν ἡ Κράτων, καὶ τὴν
μαλακίαν ἢ προσέπ. καὶ τὴν πρυφίαν,
μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
προγόνων ἀξιώματα. κατὰ λιπὲ δὲ καὶ
γίνεσθαι, καὶ δοξάζειν, καὶ ἀποτίσει ἢ πό-
λις ἀνικήμερον, οὐδὲ γὰρ τὴν δὴ λησόν.
καὶ τὰς τῶν ἀνδραγμάτων ἐπιγραφάς,
μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὡς θεῖ ἔχουσαν
λέγει. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονό-
μικα. Ε. ἔχικων μὲν ἀπορρίψας δὲ. τί
γὰρ ἂν καὶ πύθοιοι; Ε. βαβαί, οὐδὲ δ
ἐνοπλίζεσθαι, τί βούλει; ἢ τί τὸ πρόπαιον
τοῦ φέρεσθαι. ὅτι ἐνίκησαι ὡς Ερμῆ,
καὶ ἡρίσδουσαι, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.
Ε. ἄφες ἐν γῇ πρόπαιον, ἐν αἰθέρι γὰρ ἔρ-
όνη, καὶ ὡς ἐν ὅπλων δεινότητι, ὁ σιμὸς
δὲ ὅτι ἀπόγει τὸ ὄψμας, καὶ βρην
θυομένους, ὁ τὰς δόρυς ἐπηρκώς, ὁ ἐπὶ
τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ καὶ βαθύνει
γωνα καθάμειν; Μ. φιλόφρονος ἔστι
Ερμῆ. μᾶλλον δὲ γόνος, καὶ τυράντικα
μειδῶν, ὥς τε ἀπὸ δυνάμεως τοῦτον, ὅτι
πολλὰ καὶ γὰρ ἔκ τῶν ἰματίων κρυ-
πτόμενα.

πρόμακα. Ε. πατάθης σὺν ῥα ἡμα πρῶτον,
 ἔτα καὶ ταυτὶ πάντα. Δ. Ζεῦ, ὅσῃν μὲν
 πῶν ἀλαστονίσσῃ καμίσῃ, ὅσῃν δὲ ἀμαθί-
 ας, καὶ ἱρῆς, καὶ κοροδοξίας, καὶ ὀρώ-
 τήσεως ἀπόρρως, καὶ λόγους ἀκαθώδους,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ μα-
 ταιοπονήαν μάλα πολλὰ, καὶ λήρην
 ἐκ ὀλίγου, καὶ ὑθλυνς, καὶ μικρολογίαν
 νῆ Δία, καὶ χρυσίον γε τοπὶ, καὶ ἔδν,
 πάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν
 καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. δὲ λήθη δὲ
 μι, ὃ καὶ μάλα περικρύπτει αὐτὰ. καὶ
 τὸ ψόδι δὲ ἀπόθης, καὶ τὸν τύφον,
 καὶ τὸ οἶδιαι ἀμύνω ἐν τῷ ἄλλω,
 ὃς δὲ γε πάντα ταῦτα ἔχον ἐμβαίνοις,
 ποία πεσσηκόντορ δὲ ξῆαι τοῦ ἄν-
 Φιλο. ἀποτήθειμαι βίῳ αὐτὰ, ἐπὶ ἐπὶ
 οὗτο κελούεις Μ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγω-
 να τοῦτον ἀποθίδω ὡς Ερμῇ, βαρύντε
 ὄντα, καὶ λάσιον ὡς ὄραε πάντα μιν τῇ
 χόρῃ ἐσὶ τοῦλάχισον. Ε. ὑλίζεις. ἀπό-
 θης καὶ τὸν. Φι. καὶ τίς ὁ ἀποκείρορ
 ἔσαι; Ε. Μένιππ. οὐβσί, λαβὼν πέ-
 λεκω τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψαι αὐ-
 τὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμεν-
 ν. Μ. ἔκ ὧ Ερμῇ, ἀλλὰ πρίονά μοι
 ἀνάδ. γλαυότορον γὰρ τοῦ. Ε. ὁ
 πῆλικος ἱκανός. Μ. ὦ γε. ἀνθρώπων
 τορον γὰρ νῦν ἀναπύφηναι, ἀποθίδω
 ν. αὐτὸ πῶν κινάδρως. βούλει μικρὸν
 ἀφῆλωμαι καὶ τῶν ὀφρῦων; Ε. μέλισσα.
 ὑπέρ

pore tu hunc habitum primū
 deinde hæc quoque omnia.
 O iupiter, quantam ille arro-
 gantiam, quantam infestiam,
 & quantum contentionum,
 & inanis gloriæ, quantum
 quæstionum dubiarum, quā-
 tum spinosarum disputatio-
 num, & cogitationum perple-
 xarum, circumfert: imo quā
 multos vanos labores, & de
 liramenta non pauca, quan-
 tas item nugas, & quantam
 curiositatem. Sed per sonem
 aurum etiam hoc, & volup-
 tatem, & impudentiam, ira-
 cundiam, delicias & mollici-
 em secum habet: neque enim
 latent me ista, etiam si studio
 se celas. Verum abijce menda-
 cia etiam & superbiam, & o-
 pinionem illā, qua exultimas
 te omnibus reliquis præstan-
 tiorem esse. Nā si cum rebus
 omnibus ingrediaris, quæ
 quinqueremiste acciperet? P.
 Depono igitur ea, quādoquē
 dem sic iubes. MEN. Sed &
 barbā hanc deponat Mer-
 curi, graue equidem & hirsu-
 tam, ut vides, capilli sunt tri-
 minarum ad minus. PH. Sed
 quis abrader? MER. Menip-
 pus ille securim accipiens, qui
 bus naues fabricantur, eam
 refecabit: uter autem scalis
 naualibus, quibus superpo-
 sita barba, refecetur. MEN.
 Nequaquam Mercuri, sed da
 mihi ferram, hoc enim erit ma-
 gis ridiculum. MER. Suffici-
 et bipennis. MEN. Euge, Hu-
 manior nunc adpares, depo-
 sito hircino fortore: vis ne ut
 parum etiam de supercilij au-
 feram? MER. Maxime, Nā

has super frontem etiam at-
tollit, nec se scio quo seipsum
extendat. Quid hoc rei est?
Etiam ploras scelestè & mor-
tem times? ingredi igitur.
MEN. Vnum quiddam ad-
huc grauiſſimum gerat sub a-
lis. MER. Quid Menippe?
MEN. Adulationem, Mer-
curi, quæ illi, dum viveret,
multum profuit. PHI. Igitur
& tu Menippe, tuam abijce
libertatem, & loquendi auda-
ciam, læticiam, animi magni-
tudinem, & risum. MBRC.
Nequaquam, sed retine ista,
letitia enim sunt & plane faci-
lia portatu, & ad nauigandū
profunt. Tu vero Rhetor,
abijce istam tantam verborū
contradictionem & antithe-
ses, & similitudines, item pe-
riodos & Barbarissimos, atq;
alia sermonis pondera. P. En
abijcio. MB. Bene se habent
res. Itaq; solue funem, attolla
mus scalas, attrahatur ancho-
ra, expande velum, tuq; nau-
ta clauum dirige, Simus hila-
res. Quid ploratis o vos a-
mentes? præsertim tu Philoso-
phe, qui paulo ante tua bar-
baspolianus es. PH. Quia ex-
istimabam immortalem esse
animam. MEN. Mentitur,
nam alia sunt, quæ videntur
eum moerore auſſicere. Mer.
Qualia? MEN. Quia non
amplius tam opiparas coenas
habebit, neque noctu extiens
clam omnibus circumuoluto
pallio capiti, ordine omnia
accedet scorta, nec mane de-
ceptis adulescentibus sua sa-
pientia, pecuniam accipiet,

hæc

ὑπὲρ τὸ μίτωπον γὰρ καὶ τὰς ταῦτας ἐ-
πῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἴφ' ὅτ' ἀνατίναρ
ἰαυτόν. ἢ τοῦ; καὶ διακρίσεις ὡς καὶ
θαύμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδιδόσκει
ἐμὲν οἶδ' ἔν. Μ. ὡς ἐπὶ βαρύντα περ
ὑπὸ μάλιν' ἔχει. Ε. ἢ δὲ Μένιπας; Μ.
καλακίδος δὲ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τοῦ βίῃ
χρησιμότησιν αὐτῷ. Φ. ὅτι οὐ καὶ οὐ
δὲ Μένιπας ἀπόθεν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ
παρρησίαν, καὶ ἄλυσον, καὶ ῥω-
νδίον, καὶ ῥήματα; Ε. μὲν οὖν οὐκ. ἀλλὰ καὶ
ἔχει ταῦτα κύβητα καὶ πᾶν ὑπόθεσιν ὅτι
καὶ πρὸς ἐκτάπλην χάρισμα καὶ ὅτι
ταῦ ὅτι οὐκ ἀπόθεν ῥήματα γὰρ ὅτι οὐκ
τὴν ἀποδοῦναι καὶ ἀποδοῦναι, καὶ
παρρησίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ βαρβαρίαν
μυθῶν, καὶ τῆς βάρης τῶν λόγων. Ρ. ἦρ.
οἶδ' ἀποδοῦναι. Ε. οἶδ' ἔχει. ὅτι οὐκ
ἀπόδοι. τὴν ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι.
τὸ ἀγκύριον ἀποδοῦναι. πῶς τὸ
ἰεῖον. ἔνθα οὐκ ἀποδοῦναι τὸ πηδάλιον.
ὡς πᾶσι μὲν. τί οἱ μὲν οὐκ ὡς μάταιοι, καὶ
μάλιν' οὐ φιλόσοφοι, ὅτι ἀρτίως τὸν
πῶρον διδρύνουσιν. Φ. ὅτι οὐκ Ερμῆ
ἀθανάτων ὡς μὲν τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.
Μ. ἰούδιται. ἀλλὰ γὰρ οἶσιν ἀντιπῶν
τὸν. Ε. τὰ πᾶσι; Μ. ὅτι μὲν οὐκ ἀπηνή-
σει πολλὰ καὶ δῖα, μὲν οὐκ ἐν κτῶν ἐξί-
σιν, ἀποδοῦναι λαοθάλασσοι, τοῦ ἱματίου
τὴν κεφαλὴν κατελήσας, περιέσιν ἐν
κύκλῳ τὰ χαμαὶ τυπῆα. καὶ ἰωθὺν ἐξαι-
πατῶν

πατῶν

πατέρ τοις νύκτι ἐπὶ τῇ θρίᾳ, ἀργύ-
 ρον λήβεται, ταῦτα λυγρὰ δύναν. Φ. σὺ
 δὲ ὦ Μένιππε, δὴ ἄχθῃ ἀποθνήσκων. Μ.
 πῶς, δὲ ἰσχυρὰ δὲ θάνατον, καλίσσας
 τοις μισθόνος· ἀλλὰ μεταξὺ λόγον, οὐ
 κρυψύτως ακούεται, δαυδὲ πῶς ἀπὸ
 γῆς βιώντων. Ε. καὶ ὦ Μένιππε, δὴ ἄρ'
 ἵσως γε χόρην, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὰν ἐκκλη-
 σίαν σωληθόντες, ἄσμενοι γὰρ σι-
 πέντες δὲ τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ. καὶ
 ὁ γὰρ δὲ δὴ σωίχεται πρὸς τὴν γυν-
 ναϊκὴν. καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, δι-
 μοίως κἀκὴν ὑπὸ τῶν πατέρων βάλλο-
 νται ἀφρόνοις ὅς τις λίθος. ἄλλοι δὲ Διό-
 φωντον ἂν ῥήθρα ἱπποκράτην ἐν Σικυονί,
 ἐπιταφίους λόγους διηγιόμεθα δὲ Κράτῳ
 οὗτου. καὶ νῦν Δία γε, ὁ Δαμασίῳ
 μήτηρ κωκύνουσα, ἔξερχεται τοῦ θεῖου
 σὺν γυναικὶ ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ. σὲ δ'
 ὁ δὲ δὲ Μένιππε, δὴ κρῖναι, καὶ ὁ συχί-
 σαι δὲ κἀσθαι μόνον; Μ. ὁ δὲ κἀμὲν, ἀλλ'
 ἀκούσθαι τῶν κυνῶν μὲν τὸ λίγων ὄρνυ-
 μένων οἰκίσσοντες ἐπ' ἡμοῖς, καὶ τῶν κερ-
 κῶν τοῦ πλομένου πῶς πῶς, ὁ πότ-
 ῆρ σωληθόντες θάψωσιν. Ε. γινώ-
 σκεις ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἐπὶ καταπύ-
 λου παρὸς ἡμᾶς, ὅμῃς μὲν ἀπὸ πρὸς
 τὸ δὴ παρὸς, οὐδὲν ἐκείνῳ προέον-
 τος. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμῶν, ἄλλας με-
 θηλυσομένης. Μ. ὁ δὲ πλοῦς δὲ Ερμῆ.
 πρὸς μὲν δὲ καὶ ἡμᾶς, τί ὅρ' ἴδ' καὶ μίλ,

hæc sunt quæ illi dolent. PH.
 An tibi molestum nō est, Me-
 nippe, quod mortuus es?
 MEN, Quomodo posset es-
 se molestū mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vocan-
 te. Verum nonne clamor quī
 dam interm dum nos confu-
 bulamur, exauditus est? velu-
 ti quorundam in terra vocife-
 rantium? MER. Certe Menip-
 pe, verum nō vno tantum lo-
 co exauditur clamor, sed quī-
 dam in vnum coetum conue-
 nientes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampichum,
 & illius uxorem mulieres cir-
 cumstrepunt, atq; illius pueri
 nuper admodum geniti, mul-
 tis lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophantum
 Rhetorem laudant, in Sicyo-
 ne funebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone. Et
 per Iouem Damasia mater
 viulans, lamentationē inceps-
 tat vna cum mulieribus pro
 Damasia. Te vero, Menip-
 pe, nemo est qui deploret, &
 solus iaces tranquillius. ME.
 Nequaquam, nam haud ita
 multo post, audies canes mis-
 serabiliter latrantes propter
 me, & coruos alas concu-
 tentes, quando ad sepeliendum
 me conuenient. MER. For-
 tis es, Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, abice
 vos recta per hanc viam ad
 forum iudiciale. Ego vero &
 nauta alios transuectabimus.
 MEN. Feliciter nauigate o
 Mercuri, nos quoque pro-
 grediemur. Verum quid pre-
 terea de vobis futurum est?

LUCIANI

Iudicium de vobis ferre oportebit, & quidem aiunt poenas esse graues, rotas, & quillas, & lapides, vnius cuiusq; autem vita examinabitur.

λετις διαδικῆσαι δέησιν, καὶ τὰς ποταφίους φασὶν εἶναι βαρεῖαι, ποροῦν, καὶ γόπαι, καὶ λίθοι. διαχρήσεται δ' ὁ ἕκαστος βίῳ.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Est nimium cæcis natura immersa tenebris:

Hinc rebus tantum diuitijsq; studet.

Non durant multum tamen hæc, nam cuncta caduca,

Sola manet uirtus nescia, crede, mori.

OBRICHUM diuitem,
M noueras ne Diogenes illum, inquam, supra modum diuitem, illū Corinthio profectum, cui tot erāt naues onustæ mercibus, cuius consobrinus Aristæas quum ipse quoq; diues esset. Homicum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. D. Cuius rei gratia sese captabant inuicem Crates? C. Hereditaris causa, quū essent æquales, vterq; alterū captabant. Iamq; testamenta publicauerant ambo, in quibus Moerichus (si prior moreretur) Aristæam omnium rerum suarum dominū relinquebat, Moerichum vicissim Aristæas siquidem ipse prior e vita cederet. Hec igitur quū essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant, & alter alterū adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio utrū ex astris id quod futurum sit coniecitur, an somnijs, quemadmodum

Οἱ εἶχον τὴν πλοῦσίαν ἰγίως
M σκόβει δ' Διόγην, ὅτι πάντες πλοῦσιον. καὶ ἐκ Κορίνθου, καὶ τὰς πολλὰς δολιχὰς ἔχοντα, οὗ ἀντίδοι Δαισίαι, πλοῦσιον καὶ αὐτὸς ὤρτο δμνακὸν ἐκείνῳ εὐώθῃ ἐπιλέγων, Ἡμὲν ἀνὰ τὴν ἰγώσιν, Δ. τίς τὸς ἔνικα ὁ Κράτης, ἰσοδραπέδον ἀλλήλους; Κ. τοῦ κλήρου ἔνικα ἑκάστου, ὅτι κληῖται ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθειτο. Δ. Αριστεῖαν μὲν ὁ Μοίειχον, ὁ προαποθάνοι, διαπύτω ἀφ' αἰς τῶν ἰαυτῶν πάντων, Μοίειχον δ' ὁ Δαισίαις, ὁ προαπίλθοι αὐτῷ, ταῦτα μὲν ἐγγράφη. οἱ δ' ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κηλακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, ὅτι ἀπὸ τῶν ἄσρων ἰκκαυρόμηναι τὸ μέλλειν, ἔτε ἀπὸ τῶν θηράτων ὁσση. Καλοδαίμων ποῦδεις, ἀλλὰ καὶ ὁ Γυῖθιον αὐτῶν, ἄρτι μὲν

αἰς παρὰ τὸ κράτος, ἄρτι δὲ
 Μοιρίχῳ· καὶ τὰ ἅλουντα, ποτὶ μὴ
 ποῦν, νῦν δ' ἐπ' ἐκδόν· ἔρρεπε. Δ. τί
 ἐκ πύρας ἐγίνετο ὃ Κράτης; ἀνύσασθαι
 ἄξιον. Κ. ἄμφω τινᾶσιν ἐπὶ μιᾷ ἑμέ-
 ρᾳ. οἱ δὲ κληροί, ἰς Εὐνόμιον καὶ
 Θρασυκλίαν περὶ λθόν, ἄμφω συγγ-
 νῆς ὄντας, ὅδ' ἐκ πρώτῃ προμοσίου μέ-
 νος οὗτω γενέσθαι ταῦτα. οὐκ ἐπλύν-
 τες γὰρ ἀπὸ Σικυνῶν· ἰς Κίρρον, κα-
 τὰ μέθην ἔρποντον πλεονεξίας, ἀπὸ
 τούτου ἰάπυρι, ἀνὰ τὴν ἀπὸ πύρας, ἀ-
 ποίνεσθαι. ἑμὲ δ' ἐκ, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ βίῳ
 ἑμέτῃ, ὅδ' ἐκ τῶν ἐν τῷ οὐμῷ περὶ ἄλλο
 λον. οὐτὶς πῶποτε διέξάμην Ἀντιδίνῃ
 ἀποδοῦναι, ὥς κληρονομῆσαιμι τὴν βα-
 κυρίας αὐτῆς. ἔχον τὴν πᾶν καρτερὰν
 ἐκ κατὶν ἀποσπάσθαι. οὐτὶς ἴμασι
 ὃ Κράτης ἐπιθύμῃς κληρονομῆσαι ἀπο-
 δοῦναι ἑμῇ, καὶ κτήματα, καὶ τὸν πί-
 θον, καὶ τὸν πύρον, χοίρινους δὲ οὐθὲρ μω-
 ρῆσαι. Κ. ὅδ' ἐν γὰρ μοι τούτων ἴδω.
 ἀλλ' ὅδ' ἐπὶ ὃ Διογένης· ἔκ γὰρ ἐχλῶ
 σὺτε Ἀντιδίνης ἐκ κληρονομῆσαις, καὶ
 ἐγὼ σὺ, πολλὰ μείζονα καὶ σημαντότερα τῇ
 Περσῶν ἀρχῇ. Δ. πᾶσι ταῦτα φῆς. Κ.
 Θόφιαν, αὐτὰρ κεραιαν, ἀλέθουσαν, παρ' ἑν-
 σίαν, ἐλδοθυρίαν. Δ. νῆ Δία μέμνησαι
 τῶν οὐρανῶν ἐξάμην· καὶ πλοῦτον παρ'
 Ἀντιδίνης, καὶ ἐπὶ πλείονα καταλι-
 πῶν. Κ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμίλην τῶν θεῶν

των

dum Chaldei faciunt: quini et
 Pythius ipse, nunc Aristeam
 victorem fore pronuntiabat,
 nunc Moerichum, ac trutina
 quidem interim ad hunc, in-
 terum ad illum propendebar.
 D. Quid igitur tandē evenit?
 nā audire est operis precium.
 Crates. C. Hodē die mortui
 sunt ambo: ceterū hæredita-
 res ad Eunomiū ac Thrasyclē
 devenērunt, quorū uterq; co-
 gnatus illis erat: atqui de his
 nihil prædixerant diuini futu-
 rum, ut tale quippiam accide-
 ret. Etenim quū Sicyone Cir-
 rham versus navigarent, me-
 dio in cursu, obliquo orto la-
 pyge, eversa navi perierūt. D.
 Recte factum: at nos quū esse-
 mus in vita, nihil eiusmodi al-
 ter de altero cogitabamus.
 Neq; enim ego unquā opta-
 bā ut moreretur Antisthenes
 quo nimirū baculus illius ad
 me rediret hæredem) neq; tu
 Crates opinor, desiderabas,
 ut me mortuo, in possessionē
 mearum successionē venires,
 puta dolij ac peræ, in qua quē-
 dem lupini choenices inerant
 dux. CRA. Neq; enim mihi
 quicquam illis rebus erat o-
 pus, imo ne tibi quidem Dio-
 genes: siquidem quæ ad rem
 pertinebant, quæq; tu Anti-
 stheni succedens accepisti, de-
 inde ego succedens tibi, ea ni-
 mirū multo sunt poriora, mul-
 toq; splendidiora, quam vel
 Persarum imperium. D. Que
 nam sunt ista quæ dicis? C. Sa-
 pientiam, in quā, frugalitatem
 veritatē dicendi, vivendiq; li-
 beratē. DI. Per Iovē meminī
 me in istiusmodi opū hæredi-
 tatē Antistheni successisse, tibi

G 3

que eas longe etiā maiores reliquisset. C. Verū reliqui mortales hoc poss. s. omniū genus aspernabantur, nec quisquā nos ob spē potiundæ hereditatis obsequijs captabat, sed ad aurum omneis intendebāt oculos. D. Nec iniuria, neque em habebant, quo facultates eiusmodi a nobis traditas acciperent quippe rimosi iā, vicariisq; delicijs, non aliter quā vasa carie putria. Quo sit, vti quādo qs in illos infundat vel sapientiā, vel libertatē, vel veritatē, effluat illico perstilletq; fundo quod immissum est cōtinere non valente. Cuiusmodi quiddā & Danaī filiabus aut accidere, dū in doliū periculum hausta aq; importet: at hūc aurū dentibus & vnguib; omniq; vi seruabant. C. Proinde nos hic qd nostras possidebimus opes: illi simulatq; huc uenerint, obulū dum taxat secū ferēt, ac ne hūc qdē ulterius quā ad portitorē.

των κτημάτων, καὶ δὲ τὰς ἐξ ὧν ἀποβύσκει ἡμᾶς, κληρονομήσαντες προσδοκῶντες, ἐπὶ δὲ τῷ χρυσίῳ πάντες ἐβλεπον. Δ. οὐκ ὅτως, οὐ γὰρ ἔχοντες ἐνθαδίζεσθαι τὰ πικρὰ παρ' ἡμῶν διόρρηκτόν ἐστι πρυφῆς, καθάπερ τὰ σκληρὰ τῶν βαλεσθέντων. ὅτε ἔστιν καὶ ἡμῶν πολλοὶ πρὸς τὴν ἡθέρην, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπληται θυγὴν, καὶ δειρῆρα, πομπῆς ἐξέρχονται οὐδ' ἀπαμίνουσι, οἷον ἡ πᾶσι χερσὶν αἱ τοὺς Δαναῶν αὐτῶν παρθένοι, ἐπὶ τὸν περὶ πημῖνον πίθορον ἐπαντλῦσται. καὶ δὲ χρυσίον, δειρῆς, καὶ ὄνυξι, καὶ πᾶσι μηχανῇ ἐφύλακτον. Ε. οὐκ ἔστιν ἡμῶν οὐδ' ἐξ ὧν καὶ ταῦτα τὸν πλῆθος οἱ δὲ ὀβολὸν ἔχουσι κομίζονται, καὶ τοὺς ἔχει τοὺς πορθημένους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ.

*Hic tres contendunt præstantes robore quondam,
Præferri nullus uult aliumue sibi.
Tristis decernit Minos, et iurgia soluit,
Certo constituens ordine quemq; loco.*

Libyce, me decet præponi. meliore equidem. HA. Imo uero me. AL. Iudicet ergo Minos qui semper iustissimus iudex est habetur. M. Quis es tu? AL. Hic

Μὲ δὲ προκρινίσαι σὺ δ' Αἰ
Ε. συ. ἀμείνων γὰρ ἐμὲ. ΑΝ. ὁμοῦ
ἔστω, ἀλλ' ἡμῖν. ΑΛ. οὐκ ἔστιν ὁ Μίνωος
ὁ δὲ δὴ πρῶτος. Μ. τίς τοῦ δ' ἐστίν; ΑΛ.
ἐστίν.

οὗτος ἄνθρωπος, ἀντίβας δὲ παρχοῦντος. ἐν
 γὰρ δὲ, Ἀλέξανδρος δὲ Φιλίππου. Μ.
 νὴ Δία ἐνδοξαί γε ἀμφοτέρω. ἀλλὰ
 πορὶ τίνος ὑμῖν εἴσιν; ΑΛ. περὶ πρῆ-
 φίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε γε-
 νῆας, στρατηγὸς ἱμῶν. ἐν γὰρ δὲ, δαυδ ἄν-
 πᾶν τοῦ ἰσᾶσι, οὐχὶ οὕτως μόνον, ἀλλὰ
 πάντων χεῖρ ἐν τῷ πρὸ ἱμοῦ φημὶ δι-
 σπινκῆν τὰ πολέμια. Μ. ἔκῃν ἐν μόρῃ
 ἱκάτορος ἀπάτω. σὺ δὲ πρῶτος δὲ
 Διδυκελίας. Α. ἐν μὲν τοῦ ἑμήτοις ὠ-
 νάμῳ, ὅτι ἠντιῶθα καὶ πᾶν ἰλλάδῃ φη-
 νῶν ἐξέμαθον, δεῖτε ὅτι τῶν πλείων
 οὗτος ἐνισπινκῆν μου. φημὶ δὲ οὕτως
 μάστιγι παίνου ἀξίους εἶναι, ὅτι τὸ μὴ
 δεῖν ἐξ ἀρχῆς ὄντος, ὅμως ἐπὶ μέγα
 προεχώρησαν, δὲ αὐτῶν δυνάμεις τε πε-
 σβαλλόμενοι, καὶ ἄλλοι οὐδὲν τοῦ ἀν-
 χῆς, ἐν γὰρ τοῦ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας
 ἐν πᾶν ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ἑκαστὸν ἄν-
 τῶν ἀδελφῶν, μεγίστω ἠξιώθῳ, ἀρισ-
 κειθῆς. καὶ οὕτως γε Κελτίβηρας ἔλεον,
 καὶ Γαλατῶν ἐκράτησαν τῶν ἰσπυρίων.
 καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβᾶς, τὰ περὶ
 τὴν Ηιερὸν, ἀπὸ τῶν περὶ τὴν ἑκαστῶν.
 ἀναστὰς ἐκείνην ὁσάμιας πόλεις,
 καὶ τὴν περὶ τὴν ἰταλίαν ἰχθυοσά-
 μω, καὶ μέχρι τῶν προαπῶν τῆς πρὸ
 χούσης πόλεως ἔλθον, καὶ οὕτως ἀπὲς
 κτανάμιας ἡμέρας, δεῖτε οὕτως δακτυλί-
 ος αὐτῶν μεδίμοις ἀπομνησθῆναι, καὶ
 τῶν

Hic est Hannibal Carthaginē-
 sis: ego autē Alexander filius
 philippi regis filius. M. Per Iouē
 utriusq; gloriosi. Sed quid dē
 vobis altercatio est? ALB.
 De prestantia: dicit enim is se
 meliorem quam ego ducem
 exercitus fuisse: ego vero quē
 admodum omnes sciunt, non
 hoc solum sed omnibus fer-
 me qui ante meam aetate fue-
 re, in re militari prestantio-
 rem me esse affirmo. MIN.
 Dicat ergo uterq; vicissim p
 virili: tu vero o Libyce prius
 loquaris. HA. Vnum hoc me
 iuuat, quod & hic sermonem
 græcum didicerim, vt neque
 etiā hac in re Alexander me
 superet. Porro illos maxime
 laude dignos puto, qui quū
 parui a principio fuere, pro-
 pria virtute ad magnam glo-
 riam euasere: potentesq; per
 se ipsi facti, & principatu dig-
 ni habiti. Ego igitur cum pau-
 cis quibusdam Hispaniam pri-
 mum inuadens, quum subcō-
 sul essem, fratri additus, maxi-
 mis rebus idoneus atq; opti-
 mus iudicatus. Ibi tum Celti-
 beros corpi, atq; Gallos ip-
 sos deuici. Et quum magnos
 montes transmigrassem, o-
 mnem Eridanum transcurri,
 multasq; ciuitates euerti, &
 planam Italiam subiugauī, &
 vltē ad suburbia Romę gra-
 satus sum, totque vno die Ro-
 manos cecidi, vt eoq; annis
 los modijs mensurari opor-
 tuerit, & ex cadaueribus pon-
 tes fluminibus fecerim. Atq;
 hæc omnia peregi, nec Am-
 monis dictus filius, neque de
 um me fingens, aut matris in-
 somnia narrans: sed me homi-
 nem

nem fatebar, pugnabamque
contra duces magna pruden-
tia, contra milites magna au-
dacia atque fortitudine præ-
ditos. Non aduersus Medos,
aut Armenos, qui anteq̃ qui
spem sequatur, fugiunt, & fa-
cile cuiuis audenti victoriam
erant: Alexander vero reg-
ni patris successor, & id fortu-
næ quodam impetu amplia-
uit. Quiquum deuiso misero
illo Dario, apud lissum & Ar-
belas victoriam cepit, anteq̃
ex patre consuetudinem o-
mitemens, adorari sese uoluit, se
seque ad Medorum delicias
inuitari libenter tulit. atque in
conuiujs amicos interemit,
interficiendisque auxilium
tulit: Ego autem patriæ do-
minatus sum, quæ quum me
reuocaret, hostiū magna clas-
se aduersus Libyam nauigan-
te, parui continuoque me ho-
minem priuatum dedi, dam-
natus æquo animo rem tuli.
Atque hæc egi barbarus cum
essem, omnibusque Græco-
rum disciplinæ ex pers, & ne-
que Homerum, ut hic, edidi-
ci, neque Aristotelē sophista
magistro eruditus fui, sed so-
lum mea natura optima sum
vius. Hæc sunt quibus me
meliolem Alexandro esse pu-
to. Si vero ea causa mihi hic
præferendus est, quod caput
diademate ornauerit, id deco-
rum forsan apud Macedones
est: non tamen ob id præstan-
tior hic videri debet genero-
so duce, & viro, qui mentis
sotentia magis quam fortu-
na est

τῆς ποταμῆς γαφυρᾶσαι νεκροῖς. καὶ
ταῦτα πάντα ἔπραξε, οὗτε Δαμῶνος
ἡδ' ὀνομαζόμενος, ὅτι θεὸς εἶναι προ-
σποιοῦμεν, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς δι-
εξίειν, ἀλλ' ἄλλοτε ἔπειτα δ' ἄλλοτε
στρατηγῶν τε τοῖς σωματοτάταις ἀντι-
ταξόμενος, καὶ στρατῶν τοῖς μαχί-
μοτάτοις συμπληρόμενος. οὐ Μήδων
καὶ Ἀρμενίων καταγωνιζόμενος, ὅσοι
φύγονται πρὶν διώκειν ἑνὰ, καὶ τοῖς
ἐλμύσασιν παραδιδόντας ἐνθὺ τῶν νί-
κων. Ἀλίξαντες δὲ, πατρῶον ἀρχὴν
παραλαβόν, ἠέξον, καὶ παραπολὺν ἐξέ-
τασιν, χρησάμενος τοῖς τῆς τύχης ὁρ-
μῇ. ἐπεὶ δ' ἔν ἐνίκησεν, καὶ τὸν ὅλον
θρον ἐκείνον Δαρδανὸν ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Ἀρβ-
ύλῳ ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶον,
προσκυῶντα ἡξίον. καὶ διατοῦν τῶν
μυθικῶν μυθολογήσεων ἰσχυρῶς ἐμίσση
φόνος ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς φίλοις, καὶ
σωυλάμβουσαν ὁδοῦ ἀτάσ. ἐγὼ δ' ὅτ' ἔρξα-
ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπεὶ ἡ μετὰ
πείμπρο. Ἰδὼν πολυμίῳν μεγάλῳ σόλῳ
ἐπιπλοῦσαν τῆς Λιβύης, ταχέως
ὑπέκυψεν. καὶ ἰδιώτῳ ἑμαυτὸν παρί-
σχον. καὶ καταδραπένας, ἔν τε καὶ ὄντωι
μόνος ἢ προῶμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξε βάρ-
βαρος ὢν, καὶ ἀπαίδουτος παιδείας
τῆς ἑλληνικῆς. καὶ οὗτε Ὀμηρον, ὡς ὁρ-
ῶμεν, ἐρῶντες οὐκ οἶον, οὗτε ὑπὲρ Δεισοῖς
καὶ τοῖς ὀφισὶν παιδιδουῖς, μόνον δὲ τῆς
φύσεως

LUCIANI

Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythias vero, homines certe non spernendos, Tanaim transiens, magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneraui, inimicos autem vitulosum, Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, induci sunt: tandem amor me regem occupavit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithyniae exulavit, ut crudelissimo et pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere: nam non virtute, sed malicia atque perfidia & dolis id peregit: nunquam autem alicuius claritudinis, aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiose vixerim, vituperavit, optius mihi videtur eorum, quae apud Capuam admiserit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quae sub occidente sunt, parva quidem putans versus Orientem me impulissem, quid nam adeo magni perficissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestate redigere facile potuissem? Sed haec ego tanta contentione digna non putaui, praesertim

[illegible]

माते

ποτὶ λαβὼν, καὶ Λεύω, καὶ τὰ μίχι Γα
 δῶρον ὑπαρξέμεθα. ἀλλὰ ἐκ ἀξιομαχα
 ῖδος μοι ἐκείνα, ὅσα πρὸς ὅσωντα ἔδην, καὶ
 διασώτῳ δμοσθῆντα. Ἰρῆα. σὺ δὲ
 Μίνως εἰπέ. ἰκανὰ δὲ ἀπὸ πολλῶν καὶ
 ταῦτα. Σ. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἡμῶς
 ἀκούσῃ. Μ. τίς δὲ ἔδωκε τῇ πόλει
 ὅν ὁρᾷς. Σ. Ἰταλιώτες Σκιπίων, στρατη
 γός, ὁ καθ' αὐτὸν Καρχηδόνια, καὶ κρατὶ
 σκε Λεύων μεγάλας μάχας. Μ. τί δὲ
 καὶ σὺ ὁρᾷς. Σ. Αλεξάνδρου μὲν ἕταρον
 εἶναι, καὶ δὲ Αντίβου ἀμείνων, ἵνα ἰδίσθαι νῦν
 κήσκεισάντων, καὶ φυγῇ περὶ ἀναγκάσας ἄ
 τίμως. πῶς δὲ ἐκ ἀναίχωντος ἔτῳ, ἵνα
 πρὸς Αλεξάνδρου ἀμύλλῃ, ὡς ἔδωκε Σκι
 πίων ἰγὼ δὲ νοσηκῶδες αὐτῷ, παραβάλλει
 δια ἀξίως. Μ. νῦν δὲ ἰσχυρόμονα φησὶ
 Σκιπίων. ὅστις πρὸς τὸ μὴ κεκρίσθαι Α
 λέξανδρον. μετ' αὐτῷ δὲ, σὺν ἡμῶς δὲ δο
 κῇ, πρὸς Αντίβου, ἔδωκε ἔτῳ δὲ κατα
 φρεσίντῳ ὡς.

tim antea illis percussis, ac do
 mium me agnoscantibus.
 Dixi. Tu vero, Minos, iudi
 ca. Nam & hæc e multis pro
 tulisse, satis est. SCIP. Non,
 nisi me quoque prius audias
 o Minos. MI. Quis tu vir
 optime es? aut unde? SCIP.
 Scipio Romanus, qui Car
 thaginem deleui, & Afros
 multis magnis præliis deuici.
 MINOS. Quid igitur & tu
 dicis. SCIP. Alexandro qui
 dem minorem esse me, Annibale
 autem præstantiorem.
 ut qui ipsum persecutus fue
 rit, & ad turpem fugam cō
 pulerim. Quomodo igitur
 non impudens iste videatur,
 qui cum Alexandro sese com
 pararet, cui ne ipse quidem Sci
 pio, qui istum deuici, compa
 rare me ausum. MINO. Per
 Iouem æqua dicis, Scipio,
 quapropter primus quidem
 iudicetur Alexander, deinde
 post illum tu, atque tum, si pla
 cet, tertius hic Hannibal, quip
 pe qui nec ipse contemnedus
 existat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕ
 ΞΑΝΔΡΟΥ.

Magnus Alexander totum qui subdidit orbem,
 Ad stygias ductus morte peremptus aquas.
 Reges sterneret, diuino est cultus honore,
 Nunc uita functus se uidet esse minus.

LVCIANI

Vid hoc rei Alexan-
Q der, ita ne defunctus
es tu quoq; per inde
q; nos omnes. **AL.** Vides
mirum Diogenes : tametsi
irandum non est, si homo
si fuerim, defunctus sim. **DI.**
lum ergo Iupiter ille Ham-
mon mentiebatur, quum te
um esse filium diceret, an ve-
o tu Philippo patre proгна-
us eras? **A.** Haud dubie Phi-
ppo, neq; enim obiissem ; si
Lamone parēte fuissē pro-
venitus. **D.** Atq; de Olympia
e. etiā consimilia quēdā fere-
antur, puta draconē quēdā
ū ea fuisse cōgressum, visūq;
in cubiculo, ex eo gravidam
eperisse te : porro Philippū
rrare, falliq; q se tuū patrem
esse crederet. **A.** Inaudierā q;
ē et ipse ista, quēadmodū tu
nūc video, neq; matrē, neq;
Hammonios illos vates, sani-
quicq; aut veri dixisse. **D.** At
amē istud illorū mendacium,
Alexander, ad res gerendas
aud quaquā tibi fuit inutile,
opterea q; vulgus te vereba-
tur, metuebatur, quū deū esse
rederet. Sed dic mihi, ruinā
ā ingens illud imperiū mori-
ens reliquisti? **A.** Id equidē ig-
oro Diogenes : celerius em-
vita submouebat, q; vt esset
ociū de illo quicquā statuēdi,
præter id vnū, q; moriēs Per-
dicæ anulū tradidi. Sed age,
qd rides Diogenes. **D.** Quid
mi rideā? an non meministi qd
Græci fecerint, quū nuper tibi
urrepro imperio adularētur,
incipēq; ac ducē aduersus
Barbaros deligerēt: nonnulli
vero in duodecim deorū nu-
merū referrēt, ac phana con-
stitue-

I τοῦ ᾧ Διέξανθης καὶ σὺ
 T τίθινκας ὁσπερ ἡμεῖς ἄπαν
 τοῦς Δ. ὁρᾷς ᾧ Διόγαστος. οὐ
 παρὰ δόξον δ' ἐ. ἃ ἄθεσπονθ' ὦν, ἀπὲρ
 θανον. Δ. ἔκυσεν ὁ Αμμων ἐφ' ὅςδε
 λίγαν ἰαυτοῦ σε εἶν', ἡδὺν σὸ δ' ἐφίλιπ
 που ἔρα ἡδία Α. Φίλιππου δ' ἡλεδ' ἔ. ἔ
 γὰρ ἄν τιθιθήκεν Αμμωνθ' ὦν. Δ. καὶ
 μὲν καὶ πόρῳ ἡς Ολυμπιάδος ὅμοια
 ἐλίσσιν, θράχυντα ὁμιλᾷν αὐτῇ, καὶ
 βλίσπειν ἐν τῇ οὐν, ἔτα οὕτω σε τιν
 χθύναι. ἔν τ' Φίλιππον ἐξ απατῆναι,
 οἰόμενον πατοῖρα θ' εἶν'. Α. καὶ γὰρ
 ταῦτα ἔκυσον ὁσπερ σὺ, νῦν δ' ἐδ' ὁρᾷ
 ὅτι εἰδ' ἐν ὑγίαι οὕτε ἢ μήτηρ, οὕτε οἱ τ'
 Αμμωνίου προφῆται ἔλεγον. Δ. ἀλλὰ
 π' ἐφ' ὅςδε αὐτῶν, ἔκ ἄχρησόν θ' ᾧ Δ.
 λείξανθης πρὸς τὰ πρᾶγματα ἐγνώστο.
 πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ ἡσασον, θεὸν εἶναι σε νο
 μίζοντες ἅπαντες ἐπὶ μοι, τίνι τῶν ἱσάων
 τῶν ἀρχῶν καταλέγουσιν Α. ἔκ οἷς δ' ἐ
 ᾧ Διόγαστος. ἔ γὰρ ἐφ' ὅσα ἐπισκῆψαι
 τι περὶ αὐτῆς; ἢ τοῦ μόνον, ὅτι ἀποθνή
 σκων, Γερδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπ' ἰδὼς
 κα. πλὴν ἀλλὰ τί γὰρ ᾧ Διόγαστος
 Δ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθω οἷς ἐποίει
 ἢ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρεληφότα τῶν ἀρ
 χῶν κατακύνοντός, καὶ προσέτις αἰσ
 ροῦ μῆμοι, καὶ στρατηγὸν τῶν βαρβάρων
 ἔνιοι δ' ἐκ τῶν δώδεκα θεοῖς πρὸς
 εὐδαιμόνους, καὶ νῦν εὐδαιμόνιοι, καὶ
 θόοι τοῦ

θύοντός ὡς φράσσοντο ἡδὲ; ἀλλ' ἐπὶ
 μοι, ποῦ σὺ οἱ Μακεδόνες ἐθαύσας; Α.
 ἐπὶ ἐν Βαβυλῶνι καί μοι, τρίτῳ τῶν τῶν
 ἡμῶν. ὑπὸ χιτῶν δὲ Πτολεμαίου ὁ
 ὑπασισης, ἦν ποτὶ ἀγαθῇ σχολῇ ἀν-
 τὸ τῶν θορυβῶν τῶν ἐν ποσίν, ἔς Αἴ-
 γυπτον ἀπαγαγὼν με, θάψεν ἐκδ', ὡς
 γυνόσκω ἐς τὸν Αἰγυπτίων θεῶν. Δ.
 μὴ γὰρ ὡς Ἀλέξανδρος, ὁρῶν ἐν αἰ-
 ῶνι ἐπὶ σε μοραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα
 Διουβιν. ἢ Οσίριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ
 ταῦτα μὴ ὡς θεότατι, μὴ ἐλπίσης. οὐ
 γὰρ θείμην δυνάμει πνα τῶν ἀπαξ δια-
 πλοσάντων τῶν λίμνῶν, καὶ ἐς τὸ
 ἄσπετον τοῦ σολίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
 ἀμελὴς ὁ Δίακος, οὐδ' ὁ κορυβόρος οὐ-
 καταφρόνιτο. ἐκείνα δὲ ἢ Νέως ἄρ' ἐμὰ
 θοίμην παρὰ σὺ, πῶς φόβος ὁ πότ' αἰ ἐν
 νοήσῃς ὁ σὺ οὐδὲ τιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἄ-
 πολιπὼν ἀφίξαι, σωμαβρύλακας καὶ ὑ-
 πασισης, καὶ σαρπάραι, καὶ χρυσὸν
 ἱερῶν, καὶ ἔθνη προσκυῶντα, καὶ Βα-
 βυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-
 ρία, καὶ ἡμῶν, καὶ δόξαν, καὶ ἐπίση-
 μόν ἐστιν, ἱλαύνοντα, σχεδὸν ἐμὸν ται-
 νίαν λυγρὴν τῶν κεφαλῶν, πορφυρίδα
 ἐμπυρρημένον. οὐ λυγρὰ ταῦτά σε ὑ-
 πὸ τὴν μάχην ἴοντα; τί δὲ κρύβεις ὡς μά-
 ται; εἰδὲ ταῦτά σε ὁ θρὸς Δεισοτέλης
 ἐπαίδουσι, μὴ οἶδω βίβωαι ἐπὶ τὰ
 παρὰ τῆς τύχης; Α. Θρὸς, ἀπέναντον
 ἐκδ'

stituerent: denique sacra face-
 rent tanquam Draconis filios.
 Sed illud mihi dicito, ubi te
 sepelierunt Macedones? AI.
 Etiamdū in Babylone iaceo
 tertiā iā diē: porro Ptolomæ-
 us ille fratelles meus, si quādo
 detur oculi ab his rerū tumultu-
 bus, qui nūc instāt, pollicetur
 in Aegyptū deportaturū me,
 atq; inibi sepulturū, quo vide-
 licet vnus siā ex dijs Aegypti-
 tijs. D. Nō possum nō ridere
 Alexander, qdē te videā er-
 tiā apud inferos desipiētē spe-
 rātemq; fore, vt aliquādo uel
 Anubis fias, uel Osiris. Quin-
 tus spes istas omittis o diuinis-
 sime, neq; enim fas est reuerti
 quenquam, qui semel paludē
 transiuerit, atq; intra specus
 hiatū descendit, propterea
 qd neq; indiligens est Aëacus
 neq; contemnendus Cerberus.
 Verū illud abs te discere
 peruelim, qd feras animo quo-
 ties in mentē redit, quanta fe-
 licitate apud superos relictā,
 huc sis profectus, puta corpo-
 ris custodibus, satellitibus, diu-
 cib; tū auri tanta ui, ad hoc
 populis qui te adorabāt: pre-
 terea Babylone, Bactris, im-
 manibus illis beluis, dignitate,
 gloria: deinde quod emine-
 bas cōspicius, dū vectareris,
 dū amiculo candido caput ha-
 beres reuinctū, dum purpura
 circumamictus esses: nunquid
 hæc te discruciant, quoties re-
 cursant animo? Quid lachry-
 maris stulte? an non id te sapi-
 ens ille docuit Aristoteles, ne
 res eas, quæ a fortuna profici-
 scantur, stabiles, ac firmas
 existimares? A. Sapiens ille,
 quum sit assentatorum omni-

um perditissimus? Sine me so-
lū Aristotelis facta scire, quā
multa a me petierit, quæ mihi
scripserit: deinde quemadmo-
dū abusus sit mea ambitione,
qua cupiebā eruditione cæte-
ris præstare, quum mihi pal-
paretur interim, ac prædica-
ret me, nunc ob formā, tanquā
et ipsa summi boni pars que-
dam esset, nunc ob res gestas
atque opes: nam has quoque in
honorum numero collocan-
das esse censēbat, ne sibi vitio
verteretur, quod eas accipe-
ret. Plane prestigiosus vir ille
quidem erat, ac fraudulentus
o Diogenes: quanquam illud
fructus scilicet ex illius sapien-
tia fero, quod nunc perinde
quasi summis de bonis extru-
cior, ob ista quæ tu paulo an-
te commemorasti. D. At scin-
gid facies: ostendā tibi molestie
nitius remediū. Quandoquidē
in his locis veratū nō proue-
nit, fac ut Lethei fluminis atque
auridis faucibus attrahens bi-
bas, iterūque ac sæpius bibas:
atque eo pacto desines de bo-
nis Aristotelicis discrucari.
Verū em̄ Chirū etiā illū & Ca-
listhenē video, cūque his alios
cōplureis raptim huc sese ferē-
tes, quo te discerpant, poenal-
que sumant ob ea quæ quon-
dam in illos cōmisisti. Quare
fac in alterā hāc ripā te conse-
ras et crebrius, ut dixi, bibas.

ἐκδὶν ὁ καλῶς ἐπιτηδεύων ὁ δὲ
ἐμὲ μόνον ἔαθ' ἐν τῷ Λεωθίλῳ ἐδίδου-
ναι, ὅσα μὲν ἦτορ παρ' ἐμῷ οἷα δὲ ἐν-
πέσιλλων. ὡς δὲ κατιχρῆτό μου τῇ περὶ
παιδείας φιλοτιμίᾳ, θαυμάζων καὶ ἐ-
παυθὼν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ ἔ-
λε μὲν ὁ δὲ τὰ γὰρ, ἄρτι δ' ἐς τὰς
πράξεις, καὶ τὸν πλεῖστον καὶ γὰρ ἄν τις
τοῦ ἀγαθοῦ ἐγγὺς εἶναι, μὴ αὐχύνετο
καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόνης δὲ Διόγηνος
ἀνθρώπου, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ
τοτόγα ἀποκρίλασκα αὐτῇ τῆς θύρας,
τὸ λυπηδὶ ὡς ἐμίσσην ἀγαθοῖς, ἅ καὶ
τεταθμῶσιν ἡμετέροις ἐμπεριόχων. Δ.
ἀλλ' οἶδ' αὖτε φάσκει. ἄκως γὰρ οἱ τῆς
λύπης ἐποθύθῃμαι, ἐπεὶ ἐσταυθὲς καὶ ἐλ-
λίβορ ὁ φύνται. σὺ δὲ καὶ τὸ Λύθῃ
ὑδαρχων δὲ ἡ ληιστοσύνη πείνη
ἀνθ' ἐμῆς καὶ πολλῶν, οὕτω γὰρ ἄρ-
παύσῃ ἐν οἷς Λεωθίλῳ ἀγαθοῖς ἀ-
νιῶμεθα. καὶ γὰρ καὶ Κλέων ἐκδίδου
ὅρῳ καὶ Καλλιμένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς
λοῦς ἐπὶ τοῖς ὀρεῦντας, ὡς διακωλύσαντες
ἐκ καὶ ἀμύναντες ὡς ἔφασκε αὐτοῦν
ἔσσε τῇν ἐποχῶν σὺ τούτῃν ἐαδίῃ. καὶ
πῶς πολλῶν, ὡς ἐφύω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

*Factus Alexander successibus ipse superbus,
Innumeris uoluit cultibus esse Deus.*

Vicupero

Vituperat cæcos sensus, mentemq; Philippus
In quibus & fuerit strenuus enumerat.

ΥΝ ΜΗ Δ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ, ΟΥΚ ἄρ
Ν ἔξαρ' ὅ γ' ἰνοιο, μὲ οὐκ ἔμδς
 ἡδς εἰν. οὐ γάρ ἄν ἐτιθνή-
 κας, Αμμωνός γε ἄν. Α. οὐδ' αὐτὸς
 ἔγροσσω ὃ πάτερ, ὡς Φίλιππον τὸ Α
 μύντ' ἡός ἐμι, ἀλλ' ἰδιζάμην τὸ μά-
 τέρμα, ὡς χρησιμὸν ἰς τὰ πρᾶγματα
 οἰόμεν' ἔιν. Φ. πῶς λίχας; χρέ-
 σιμον' ἰδὼ καθεῖ, τὸ παρέχων σπουδῆν
 ἐξαπατήρησόν μιν ὑπὸ τῶν προφητῶν;
 Α. οὐ τοῦτο ἄλλ' οἱ βάρβαροι κατηπλά-
 γησάς με, καὶ οὐδ' εἰς ἐπὶ ἀνθίστατο οἶ-
 οῦ μοι θιγὲ μάχεσθαι. δεῖτε ῥᾶρον ἱκρά,
 ὅσων αὐτῶν. Φ. ἦντων ἱκράτῃσιν σὺ γε
 ἄξιο μάχων ἀνδρῶν, ὅς σε λαοῖς ἀνὶ συ-
 νήν' ἔχθης, ὁξάρια καὶ πιλτάκια, καὶ γί-
 ρα οἰούτῃα προβεβλημένοις; Ελλήνων
 ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκίων καὶ
 Ἀρκάδων ὀπλιτικῶν, καὶ τῶν Οἰττα-
 κῶν ἵππων, καὶ τῶν Ἠλείων ἀκοντῆδ' αἰ,
 καὶ τῶν Μαντινέων πιλταστικῶν, ἢ Ὀρά-
 κας, ἢ Ἰλαυρίδ' αἰ, καὶ Παύσανος χαράσσε-
 σθαι, ταῦτα μεγάλα; Μήδων δ' εἰ, καὶ
 Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χυθρό-
 ρων ἀνδρῶπων καὶ ἄλλων, οὐκ οἶδα
 ὡς πρὸ τοῦ μύεσθαι μετὰ Κλειάρχου ἀνι-
 λθόντος ἱκράτῃσιν, ὅς ὡς χεῖρας ὕπο
 μανίστορ ἰλθὼν ἱκράτων, ἀλλὰ πρὶν ἢ
 πύξονμα

On igitur inficiaberis
N ris Alexander ex me
 prognatum te esse fili-
 um, nam ad Iouem Hammo-
 nem genus paternum referēs,
 mortem nō obijsses. A. Neq;
 vero nescius eram pater, Phi-
 lippi Amyntē me esse filiū: sed
 quia ad res gerendas sic mihi
 visum erat conducere, cōmen-
 to hoc vñs sum vaticiniij. Ph.
 Quid ais: Cōducibile id tibi
 visum, ut vatibus impostori-
 bus fallendum te exponeres?
 A. Non isthuc, sed barbaros
 in mei admirationem tractos
 facilius hoc prætexitu nostro
 subdidimus imperio: quū ner-
 me vnus viribus nostris ha-
 stenus resistit: quippe hac
 sola opinione ducti, quod ad-
 uersus deū sibi esset prælian-
 dū. P. Quos tu igitur tāto cor-
 natu dignos, vsq; vicisti? q. cū
 timidis illis arculis, peltarijs,
 ac gerris vimineis pugnare so-
 litis, semper congressus es? At
 quī Græcos armis domare,
 Boeotios, Phocæses, Atheniē-
 ses, & id genus alios, ὀπε-
 ris fuerat strenui atq; magnifici.
 Arcadū insup sustinere arma-
 turā, equitatū Thessalū, Eleo-
 rū iaculatores, Mantineos pel-
 tis instructos, aut cū Thraci-
 cibus, Illyricis, Pæoniibusue
 manū cōserere, operosum p-
 secto atq; arduū id fuisset im-
 primis. Cæterū Medos, Per-
 sas & Chaldæos delicatos ac
 plurimo auro conspicuos, nō
 tatis compertū habeo, quonā

modo ante te, duce Clearcho mille viri bello adorti expugnari, fœde in fugā actos aut eaq̃ ad manus venī fuisse. A. At vero Scythæ, pater, & Indici elephantēs res sunt nō vliſi adeo abiectę & contēp-
tibilēs. Et tamē neq̃ cōcita-
tis inter ipſos intestinis odijs, neq̃ p̃ proditionē mihi venū-
dari paſſus ſum victoriā. Sed
neq̃ deieram vñq̃, aut per nu-
gas a pollicito reſeſſi, ſidēq̃
ſolui victorię gratia. Adde, q̃
& Græcos alios ſine ſanguine
in deditionē accepi, The-
banos aut, fortaiſſis ipſe audi-
ſti, q̃modo aggreſſus fuerim.
P. Noui hæc oīa ex Clito, q̃m
tu inter epulas, eo q̃ nomen
meū celebraret, & meas res
geſtaſcū tuis cōferre auderet,
traiecto per corpus telo, tū in-
gularis. Tu vero et Macedo-
nicā chlamydē abijciens, can-
dyn, Perſicū amictū, recepiſti
(vt aiunt) rictā rectā. Vt ne in-
terim comemorē, q̃ a Ma-
cedonibus, viris vtiq̃ liberis,
adorari debere te, in animum
duxeris. Et qui, q̃ maxime
omniū erat ridiculū, hominū
abs te victorū mores imita-
tus es. Tempero mihi, ne me
morē alia, quæ turpiter admi-
ſeris, viris doctis i leonū clau-
ſtra incluſis, & nuptijs talib.
peractis. Quodq̃ Epheſtio-
nem plus q̃ eſſet ſatis, amaris.
Vnū eſt q̃ ſolū laudo abs te
geſtū, in Darij vxore videli-
cet, forma preſtāte, quia ab il-
lius cōplexu abſtinueris, et ge-
nitricis illius, atq̃ ſiliarū, ne vi-
paterētur, curā ſuſceperis. Re-
giū certe id opus exitiis, q̃ tū
ſaciſſiſſe te accepimus. AL.
Quo-

τόξομα ἱξικνῶν, φυλόντων: Α. ἀλλ'
οἱ Σκυῖται καὶ ὁ πᾶσις, καὶ οἱ Ἰνδοὶ
ἐλίσσαντο, καὶ οὐκ ἀποφρονήσαντες ἐργ-
γον. καὶ ὁμοῦ δ' ὁρῶντας αὐτοὺς, ἐδ' ἐ-
προδοσίαν ὠνούμενος τὰς νίκας, ἱππῶ-
ταυρ αὐτῶν. οὐδ' ἐπιώρκειτο πῶποτε,
ἢ ὑποχόμενον ἐφ' ὅσα μὲν, ἢ ἡπιοῦ-
ἐπραξάμενος τοὺς νικῶντας: καὶ τοὺς Εὐ-
λωνας δ' ἐ, τοὺς μὲν ἀναιμῶς παρίλα-
βον. Θηβαίους δ' ἐ ἴσως ἀκούσας ὅπως
μετῆλθον. Φ. οἶδα ταῦτα πάντα.
Κλέτος γὰρ ἀπήγγαλόν μοι, ὅτι σὺ τοῦ
δορατῆρος δικάσας μεταξὺ διεπύοντα,
ἐφ' ὅνδουσαι, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πρά-
ξεις ἱπαινίσαντο πόλμους. σὺ δ' ἐ καὶ τῶν
Μακεδονικῶν χλαμύδα καταβαλὼν,
κάνδυν, ὅς φασι, μεταπίδου, καὶ ἡάρα
ὀρθῶν ἱπποῦ, καὶ προσκυνῶν ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἡλδοθῶν ἀνδρῶν ἡξίς.
καὶ τὸ πάντως γελιοτάτων, ἐμίμναι τὴν
τῶν νεοικημένων, ἰδὼ γὰρ λίγαν ὅσα
ἄλλα ἐπραξας, λίουσι συγκατακλείδω-
ν πικαδουμένους ἀνδρας, καὶ γάμον
ποιοῦντας γάμους, καὶ Ἡφασίωνα ὑπὸ
γαπῶν. ἐν ἡπνίσσας μόνον ἀκούσας, ὅτι
ἀπ' ἡγου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
λῆς οὐση καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν
θυγατέρων ἐπεμνήσθης. βασιλικὰ γὰρ
ταῦτα. Α. π' φιλῶ κινδύων δ' ἐ πᾶσις
οὐκ ἱπαινῶς, καὶ τὸ ἐν Οὐδῶν πρὸς
ἐν ἀνδράσιν ἐς π' ἐν τῶν τῶν χροῦ, καὶ
ὅσα αὐτῶν

ἔσονται λαβὴν τραύματα; Φ. ἔκ' ἐπαι-
 νῷ ὅν τοι ᾧ Ἀλέξανδρ' οὐχ ὅπ' μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ πρῶσκειναι πρὸς
 τὸν βασιλῆα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅπ' τοι τοιούτῳ ἔκιστα συ-
 νίφει. θεὸς γάρ εἵναι δοκῶν, ἃ ποτε
 πρωθέης, καὶ βλῖπείν σε φοράδην τῆς
 πολέμου ἐκκρημίσμῳ, αἶμα πρὸς
 μῖμον, οἰμώζοντα ἐπὶ ῥῶν τραύματι,
 ταῦτα γέλωτος ἦν ὅτις ὀρώσῃ. καὶ ὁ Ἀμ-
 μων, γῆς καὶ ψυχῶν ἀνθρώπων ἡλέγχε-
 σθαι οἱ προφῆται, κολακός. ἢ τίς οὐκ
 ἔν γέλωσιν, ὀρώσῃ τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν
 λείποντα χεῖρας, δειόμενον τῶν ἰατρῶν
 βοηθῆναι νῦν μὲν γὰρ ὅπου ἔστιν ἑλθόν-
 τας, οὐκ οἷα πολλοὺς εἶναι τοὺς πᾶσι προ-
 σέεισιν ἐκείνῳ ἐπικροτοῦντας, ὁ
 ρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκείνου
 κείνου, μνησθῆναι ἔστιν καὶ ἐξ ὀδυρ-
 τῶν, κατὰ νόμον σωματικῶν ἀπάντων
 ἄλλως τε, καὶ ἡ χεῖρ μοι ὅτις Ἀλέ-
 ξανδρ', ὅτις τὸς κρατῆρ' ῥαδίως, πο-
 λὺν σε τῆς οὐδένος ἀφαιρῶ τοῦ καὶ ἑλθόν-
 τας, τῶν γὰρ ἑλθόντων ἐνδὲς ὑπὸ θεοῦ
 γίνεσθαι δοκῶν. Α. οὐ ταῦτα φρο-
 νῶσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἱμῶν, ἀλλ'
 Ἡρακλῆ καὶ Διόνυσῳ ἐνάμιλλον πῶς
 αὐτὸς μετὰ τῷ Διὶ τῶν Ἀστρον ἐκείνῳ οὐδ'
 ἱπποῦ ἐκείνου λαβόντος, ἐν μόνος
 ἔχθροσάμην. Φ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα
 ἃς ἡδὲ Ἀμμοῖος λέγεις, ὅς Ἡρακλῆ

καὶ

Quomodo autē tibi non pro-
 batur, pater, q̄ in Oxydracis
 gēte Indica, subēs me in peri-
 culū coniecērim, atq̄ acceptis
 plurimis vulnerib. muros pri-
 mus omnium trāsilierim? P. Nō
 probō, Alexander. Neq̄ id,
 q̄ pulchrū esse negē, vulnera
 si quādoq̄ imperatorē, & in
 subeundis periculis prētētare
 viās: sed q̄ ex re tua isthuc e-
 rat minime. Siquidē p̄ deo ha-
 bitus, q̄s, oro, rīsus praebebas
 spectatoribus, quādo post ac-
 ceptū vulnus, ab exercitu ma-
 gno tumultu directus, moe-
 res ac eiulans sanguine fluita-
 bas: Adde q̄ Iupiter Hāmon
 tanq̄ prestigiator quispiā, &
 vanus ppheta, reus mendaciū
 palā tū arguebatur. Nō enim
 video qualiter rīsum cōtineat
 q̄ Iouis filiū viderit animū de-
 ijcere, & in desperatione rerū
 effragitare medicorū auxilia.
 Deniq̄ quā iā tandē mortem
 obiens, quē credas obsecro,
 q̄ cōfictā illā adoptionē, qua
 Iouis dictus es filiū, non car-
 par maledictus? Potissimū vbi
 dei istius eadaver porrectū iā
 cere, turgidū sane, & iuxta ali-
 orū corporū morē contactu
 suo oīa labefactās, aspexerit.
 Ceterū q̄ ais Alexāder, tibi
 fuisse cōducibile, q̄ facilius re-
 rū potireris: id profectō mul-
 tū tibi gloriā ex bene etiā ac
 strenue gestis eripuit. Nā quā
 quā insigniū multa, tamen dijs
 lōge interiora agere vīlus, va-
 cillare ob hoc iudicatus es, &
 tota ratiōe deficere. A. Haud
 quāq̄ de me isthuc scētū mor-
 tales. Sed cum Hercule me &
 Baccho cōferūt, veluti emulū
 parit̄ cū illis gloriā certantē.

H 3

Nā et Aornū, a neutro etiā il
lorū armis subactū, ego facile
cepi. P. Etiā dū videris ista vt
Hāmonis filius dicere: quādo
nec Baccho quidē cedis, aut
Herculi. Sed nec erubescere
nostri Alexāder, solitamue de
discere arrogantia, teipsū de
in noscere, vel iā tandē sapere
etiā si scius, vbi fato occubue
ris.

καὶ Διονύσῳ παραβάλλας σιωπῶν,
καὶ οὐκ αὐχμῆν ἢ Δλίξασθαι, οὐδὲ τῶν
τύφῳ ἀπομαθήσει. καὶ γνώσῃ σιωπῶν
τὸν, καὶ σωῆς ἔσθαι νεκρὸς ὄντι

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΑΟΧΟΥ.

*In gentem quamquam Pelides Hectoris uicit,
Martia cui semper praelia ludus erant:
Non tamen est melior timidus, in Ditis aue rno,
Nominis est illo gloria parua loco.*

Vanā sunt illa Achil
les, quæ tu Vlyssī iam
primū commemoran
do in mortem executus es, vt
minime generosā, ac Chirone
atq; Phœnice, quibus tu ali
quando vsus es præceptorib;
bus, parum digna. Audiuī cū
magis ex re tua futurū tibi vi
deri, si vilis agricolæ munus
obiens, inopi, cui nec victus
suppetat, locos operam, quā
vt omnibus vita functis do
mineris. Quæ si rudis quidā
plebeius, ex media Phrygia
ortus, atq; immodicus insup
etiā vitæ affectator diceret, fe
rendū forte id esset, atq; cōdo
mandū nō nihil rusticitati, Ve
rū ex Peleo prognatū, & ex
omni heroū numero periculo
rū contēptorē acerrimū, in tā
abiectā & humilē de ipso de
scendere opinione, secundū sane
atq;

Ιε πρώτῳ Αχιλλεύῳ πρὸς τὸν
Οδυσσεῖα θι ἄρεται πόρῃ τοῦ
Θουάδου, ὡς ἀγνοεῖ καὶ διὰ
ξία θι διδασκαλίαν ἀμφοῖν, Χέραιος
τε καὶ Φοίνικος. ἡρώδῳ γὰρ ὁ πόρ
τι ἔφη βουλιώσαι ἐπαύρουθ' ὡρ θη
τόβην παρὰ ἑνὶ τῶν ἀκλέρων, ὡ μὴ
βίβας πολλὰς ἀμᾶλλον, ἢ πάντων ἀ
ιᾶσθαι τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἔρ ἀγνοε
ν ἡ ἑκαφρύγαθελὸν, καὶ πόρᾳ τοῦ κα
λῶς ἔχοντος φιλοζῶον ἴσως ἐχρῶν λί
γαι. τὸν Γηλίως δὲ ἤδον, τὸν φιλοκτη
διωότατον ἡρώων ἀπάντορον, τικτινὰ
οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοοῦσθαι, πολλὰ αὖ
αὐτῇ, καὶ ἰουσιππίου πρὸς τὴν πεπραγ
μίαν θι ἐν τῷ βίῳ. ὡς ἔξοι ἀκλιῶς ἐν
τῇ

τῇ Φθιῶντι πολυχρόνιον βασιλεύοντα,
 ἰκῶν προέλου τὸν μὲν τῆς ἀγαθῆς
 οὐδὲν θάνατον. Α. ὦ παῦ Νέ-
 στωρ, ἀλλὰ τίτι μὲν ἄπερ, ἢ τῶν
 ἑνταυθὰ ὦν, καὶ τὸ βίλπον ἐκένον
 ἐπότρυν ἢ ἀγνοῶν, τὸ δὲ σωρὶ
 κἄν οὐδὲ χειρὸν προσημαρ τῷ βίου. τῶν
 δὲ σωίμημι ὅδῃ, ὡς ἐκένον μὲν ἀναφύ-
 λης. εἰ καὶ ὅ, π. μάλιστ' αἱ ἀναρᾶτω
 δέθουσι. μὲν τὴν κερδὲν δὲ, ἐμοι μί-
 καὶ οὐτὶ καλῶς ἐκείνῳ ὡς Ἀντίλοχῃ,
 οὐτὶ ἢ ἰχθὺς πάριον, ἀλλὰ κείμεθα ἄ-
 παντὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἰοφῶ ὅμοιοι,
 καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων σφάλλοντες.
 καὶ οὐτὶ οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ διδία-
 σί με, οὐτὶ οἱ τῶν Ἀχαιῶν θираπύου-
 σιν. ἰσηγορία δὲ ἀκριβὲς, καὶ νεκρὸς
 ὅμοιος, ἢ μὲν κακὸς, ἢ δὲ καὶ ἐδλός.
 πεῦτ' αἱ με ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ
 θνητὸς ὢν. ΑΝ. ὅμως ἢ ἔρ' ἄν τις
 πάθοι ὡς Ἀχιλλεύ; ταῦτα γὰρ ἰδοῦ
 τῇ φύσει, πάντας ἀποθνήσκον ἀπαν-
 τας. ὡς χεὶ ἱμῖν τὴν τοῦ νόμου, καὶ
 μὴ ἀνικῶν τῷ σφαιριτῶν. ἄλλο-
 λως τε ὁρᾷ τῶν ἱταίρων ὅθι πόρ' οἱ
 ἐμὲν οἶδε, καὶ μὲν μὴ τὸν δὲ καὶ Ο.
 δύσιντε ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ
 παραμυθίαν καὶ ἢ κρηονία τῇ πρᾶ-
 μετ', καὶ μὴ μόνον αὐτὸν πῖπον,
 θεία, ὁρᾷ τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν Μι-
 λέρχον. καὶ ἄλλους θαυμάσιους ἀνδρας,
 οἱ δὲ

atq; pudendū imprimis. De-
 nique ijs quę in vita strenue ge-
 seris egdē haud scio quomo-
 do ista conueniant. Nā dū in
 Phrio regnare tibi ad senectā
 vspicūisset, citra gloriā tamē
 in gloriosam oppetere mortē
 maluisti, q̄ potiri regno. Α. at
 o Nestoris fili, nondū etiā tū
 fecerā rerū periculū, & qd cui
 pręferrē ignorans, gloriolam
 hāc infelicē proponebā vitæ.
 Atq; sero iā tandē intelligō q̄
 egerim imprudēter. Apud vi-
 ros em̄ reperies forte, qui res
 bene gestas celebrēt literarū
 monumētis: sed hic apud ma-
 nes nō video q̄ frugi ferū o-
 pus effecerim, vbi vnusest ho-
 nos oīm. Sed necq; vires iā ad
 sunt corporis Antioche, aut
 forma, iteriderūt oīa, pari re-
 rū statu visuntur oīa, nullū sa-
 pientię, aut alterius rei discrimē
 est. Adde q̄ nulli iā ex Troia
 norū mortuis formidabilis sū
 nemini Gręcorū venerādus,
 prorsus oīm de mortuis exi-
 stimatio est: siue boni fuerint,
 siue improbi. Hęc sūt quę me
 angūt, & misere sollicitāt, &
 ob quę doleo, q̄ non potius
 loco operas, & viuo. ΑΝ. At
 vero Achilles, qd agat quispi-
 am: quādo sic natura cōpara-
 tū est, vt oēs prorsū cogantur
 semel vitā relinquere. quę lex
 quū in vnīuersum iā obtinuit
 nec abrogari villo modo que-
 at, patiēter hāc feras oportet.
 Ceterū aspice nos, quotquot
 penes te sumus: deniq; & V-
 lyses quocq; post pusillū adue-
 niet. Vnq; solatū tibi merito
 afferet societas: id q̄ et alijs in
 reb. plerūq; vñ venire solet.
 Non etiā solus videris in hęc

male cōiectus. En tibi Hercu-
lē, Meleagrū, et alios plerosq;
q nō parū multos in admira-
tionē traxere: q quidē (ni fal-
lor) haud quāq; in uitā viden-
tur redituri, si q; eos ad ino-
pes & victu indigos mittat,
vt illis p mercede seruiāt. A.
Sociorū hæc qdē admonitio
est, verū haud scio quo pacto
eorū, quæ in vita agūtur, me-
moriam, impēdio me excruciat.
Arbitror aut et vestrū vnū
quēq; ita affici, etiā si nō palā
cōhiteamini? nequiores sane
in eo q; tacite huiuscemodi p-
quietē tolerantis. A. Nō egdē
Achilles, sed lōge tibi præsta-
mus: quippe q intelligimus q
sit inutile, de ijs reb. verba fa-
cere. Silere em et ex animo su-
stinere oia, quæ accidunt, datū
nobis est. ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq; ridiculi o-
mnibus merito videamur.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ausis.

Amphitroniadem, quod Ioue natus erat.

Ridet: nilominus diuinos esse putamus,

Dotibus herois qui ualere boni.

Vnquid Hercules hie
N est: Haud quisquā me
hercule alius, Arcus,
claua, pellis leonina, magnitu-
do ipsa, totus deniq; Hercu-
les est. Igitur e vita decessit, q
Iouis erat filius? Dic quæso o
victoriose, mortuus ne es? E-
go em quū terrē superessem,
tibi haud secus q deo sacrificā-
ui. H. Recte qppe sacrificasti.
Hercules em ipse in cælo vna
cum

οἱ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαντο δουλοῦν, ἢ τῶν
αὐτῶν ἀναπέμψαι θητόντας ἀκλῶ-
ροισ καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Α. ἴταί γε
καὶ μὴν ὑπεραίνεις. ἡμεῖς δὲ οὐκ οἶδ'
ὅπως ἢ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον διήλθ.
οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἵκασιν. εἰ δὲ μὴ ὁ μα-
λ' ἄρ' ἐστι, ταύτῃ χείρους ἐστὶ, καὶ ὑσυχί-
αν οὐκ ἔπ' ἔχοντες. Α. οὐκ, ἀλλ' ἄ-
μεινους ὃ Ἀχιλλεύ, καὶ γὰρ ἀνοφίλης τῶ
λίγαν ὀρθῶς μὴ. σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν,
καὶ ἀνέχεσθαι, δίδονται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
λωτα ὀφθαλμοῖς ὁραῖς σὺ, βλαῦτα δὲ
χόρδοι.

Τὸν Ἡρακλῆα οὐτὸς ἔστι; ὅ-
μοιο οὐν ἄλλῳ μὰ τὸν Ἡρα-
κλῆα. τὸ τίξον, τὸ ῥόπαλον,
ἢ λεοντή, τὸ μέγα θῆ, ὅλας Ἡρακλῆος
ἔστι. ἔτα τέθεικε Διὸς ἡὸς ὠνέπ' ἐ-
μοι ὃ καλλίνικος, νικητὸς εἰς; ἔγω γὰρ θε-
ῖονον ὑπὲρ γῆς, ὡς θιῶ. Ε. καὶ ὀρθῶς
ἔθου. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν
οὐρανῷ

οὐρανῷ θεῖς θεοῖς σύνησ, καὶ ἔχῃ καλ-
 λίσφουρον ἤβην, ἐγὼ δ' ἄδωλον ἐμὶ αὖ-
 το. Δ. πῶς λέγῃς ἄδωλον τοῦ θεοῦ;
 καὶ δωκατὸν ἐξ ἡμισέας μὲν πνα θεὸν
 εἶναι, τιθάναι δ' ἐξ ἡμισε; H. καί.
 οὐ γὰρ ἐκὼν τίνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ
 ἑκὼν αὐτῷ. Δ. μωθάνω, αὐτὸν θρόν-
 ον ἐξ Πλούτωνι παρέδωκεν οὐδ' αὖ-
 το, καὶ σὺ νῦν αὖτ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.
 H. θεοῦ τὸ π. Δ. πῶς οὖν ἀκριβὲς ὡς
 ὁ αἰακὸς, οὐκ ἐγὼ σε μὴ ὄντα ἐκάνον,
 ἀλλὰ παρὰ δέξατο ὑποβολιμοῦν Ἡρα-
 κλῆα παρόντα. H. ὅ π' ἐμὴν ἀκριν
 ἔδω. Δ. ἀληθὴ λέγῃς, ἀκριβὲς γὰρ, ὅτε
 αὐτὸν ἐκὼν εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐ-
 νοστήον ἐστὶ. σὺ μὲν εἶ δ' Ἡρακλῆς, τὸ δ' ἐ-
 ἄδωλον γυγάμης τῷ Ἡβῳ ἐπὶ θεῖς
 θεοῖς. H. ἔρασεύς εἰ, καὶ λαλῶ. καὶ
 εἰ μὴ πᾶν σκόπῃον ἐς ἐμὲ, ἄσῃ αὖ-
 τίκα οἴου θεοῦ ἄδωλόν ἐμὶ. Δ. τὸ μὲν
 τόξον γομῶν, καὶ πρόχειρον, ἐγὼ δ' ἐ-
 τί ἀνέπ' φοβοίμην σε, ἀπᾶς τιθνεῶς·
 ἀτὰρ ἐπεὶ μοι πρὸς τοῦ θῦ Ἡρακλῆος,
 ὅπου ἐκὼν ἐξήσωνες αὐτῷ, καὶ τὸ
 τε ἄδωλον ὦν; ἢ νῦν μὲν ἔτι πορὶ τὸν
 βίον, ἐπεὶ δ' ἀπὸ θάναι, σφαιρεῖν τοῦ
 ὅ μὲν ἐς θεοὺς ἀτίθηται, σὺ δ' ἐπὶ τὸ ἄδω-
 λον, δαπνὲς αἰκὸς εἶναι, εἰς θεοῦ πάρος; H.
 ἐχέω μὲν μὴδ' ἀποκρίνεται πρὸς ἀν-
 θρα ἐπίτηδος ὅτι ἐχέοντα. ὅμοι δ'
 οὖν καὶ τῷτ' ἀκουθί. ὁ πόθον μὲν αμ,

φίτην

cum dijs immortalibus confli-
 sti, Heben apud se habens
 crurib. formosissimā. Ego ve-
 ro q te alloquor, suā sum vm-
 bra. D. Quidnā dicis amabo?
 vmbra ipsius dei? Fieri enim
 potest, altera eundē ex parte
 deū esse, altera vita decessisse?
 H. Vtiq. Ille em nequaquam
 mortuus est, sed ego dūtaxat
 imago ipsius sum. D. Intelli-
 go rē. Te virū p viro Pluto-
 ni p se dedit, & tu nūc p illo
 mortuus es. He. Sic res se ha-
 bet. D. Quo pacto igitur cal-
 lidissimus cū sit Aecus, te ne
 quaq̃ illū esse non novit, sed
 admisit tanquam supposititiū
 Herculem. H. Quoniā ille ip-
 se esse videor. D. Vera autu-
 mas: nam ita persimilis es, vt
 si ille ipse sis. Caueas igitur ne
 contra sit: vt tu quidē Hercu-
 les exstas, imago vero apud
 deos imortales Heben in vx-
 orem duxerit. H. Audax ni-
 miū es atque loquax: & nisi a
 scommatib. quē in me iacis,
 abstinueris, senties quam pri-
 mū qualis dei imago sim. Ar-
 cus em nudus est atque para-
 tus. D. Cur aut de cetero te ti-
 meā, quū semel mortuus sis?
 Sed per tuū Hercule dic que-
 so, dū ille vivebat, eras ne v-
 na cū ipso, & tunc imago exci-
 stens, aut vnus quidē eratis in
 vita, posteaq̃ aut e vita dece-
 sistis separati: ille qdē ad deos
 imortales aduolauit, tu vero
 vmbra, ut dignū videtur, ad
 inferos aduenisti? H. Et si fas
 equidem foret, nequaquam re-
 spondere viro sophistice per-
 cunctanti: attamen aures quo-
 que ad hoc porrigas. Quicqd
 enim Amphitryonis in Her-

H 5

LUCIANI

cule erat, idipsum morte affe-
 ctū est, quod nempe ego sum
 (vt dixi) totū: quod aut ex Io
 hic erat, cū dijs immortalibus
 edueratur. D. Perspicue nūc
 intelligo, autumas enim eadē
 vice Alcmenam duos pepe-
 risse Hercules: vnum quidem
 ex Amphitryone, alterum vē-
 ro ex summo Ioue: ex quo fa-
 ctum est, vt gemini vnus ma-
 tris vtero lateretis. H. Nequa
 quā o infāne, idē profecto ip-
 si eramus ambo. D. Neq; ad
 huc ad intelligēdū id facile est
 duos Hercules in vnū esse cō-
 positos, nisi qs diceret, vos tā
 quā Hippocentaurū in vnū fu-
 isse copulatos, hominē videti
 cet, & deū. H. An nō & hoies
 eodē pacto ex duobus cōpo-
 ni tibi videntur, animo vide-
 licet et corpore? Vnde qd p-
 hibet animū quidē ipsum ex
 summo Ioue natū, adesse coelo,
 me vero mortālē ad inferos
 venisse. D. Vriue eleganter
 hec differuisses, o optime Am-
 phitryoniade, si corpus hac tē-
 pestate esses, sed incorporea
 es imago: itaq; periculū est, te
 triplicē iā fecisse Herculē. H.
 Quonam modo triplicē? D.
 Hoc quidem modo: nā si v-
 nus in coelo existit, tu vero ap-
 pud nos imago, corpus autē
 in Oeta, iam in puluerem ver-
 sum, hec tria iam sunt, animad-
 vertas igitur velim, quem ter-
 tium corpori esse intelligas
 patrem. HERC. Audax es,
 atque sophista, sed quod no-
 men tibi est? DIO. Diogenis
 Sinopei imago: ipse autē,
 per Iouem, minime cum dijs
 immortalibus, sed cum mor-
 tuorum

φημένῳ ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, τοῦ τῆς
 θεῆς, καὶ ἐμὶ ἐγὼ ἰκάνω πάν. ὁ δὲ ἕρ-
 τῷ Διὶ, ἐκ οὐρανῶ συνῆλθε θεοῖς.
 Δ. σαφῶς νῦν μασθάνω. δύο γὰρ φῆ-
 ῖται ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρα-
 κλίας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δ'
 παρὰ τῷ Διὶ. ὅστις ἐληλύθει διδόν-
 μοι ὄντος ὁμομήτριος. H. οὐκ ὦ μά-
 ται, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἔμην. Δ. οὐκ
 ἴσθι μαθὼν τὸ ῥάδιον σωθῆναι δὴ ὄν-
 τας Ἡρακλίας, ἵκῃς δ' μὴ δαυδρὶ ἵκη-
 σκεῖνταυρός πεῖται, ἀλλ' ἐν συμπεφυκό-
 τος, ἀνθρώπου καὶ θεοῦ. H. οὐ γὰρ
 καὶ πάντως οὕτω θεοὶ οὐκ ἔστι συγκαθ-
 ἑκ δυνάμει ψυχῆς καὶ σώματος; ὅστις τί-
 δ' καλύοντες, πῶς μὲν ψυχὴ ἐν οὐρανῷ
 ἔσθι, ἢ ὑπὸ ἢ ἐκ Διός. δ' ἐν θανάτῳ
 μὲν, παρὰ θεοῖς νεκρῶς. Δ. ἀλλ' ὅτι βέλτε-
 ρα Ἀμφιτρυονιάδῃ, καλῶς ἂν ταυτ' ἐλε-
 γοις, ἢ σῶμα ἔσθαι, νῦν δ' ἐκ σώματος ἔ-
 σθαι, ὅστις κινδυνεύεις τριπλοῦς ἢ
 δὴ ποιῆσαι τὸν Ἡρακλῆα. H. πῶς τρι-
 πλοῦς; Δ. ὡς περ. ἢ γὰρ ὁ μῖνυς ἐν
 οὐρανῷ, ὁ δ' ἢ παρ' ἐμῖν σὺ δ' ἐσθαι, τὸ
 δ' ἐκ σώματος ἐν Οἴτῃ κόνις ἔσθαι γυνόμενον
 τρία δὴ πάντα γίνετα, καὶ σκόπε ὅν-
 τινα δὴ πατέρα τρίτον ἱπποβοῶσαι τῷ
 σώματι. H. θεασθὲς τίς, ἢ καὶ θφί-
 σῃς. τίς δ' ἐκ καὶ ὃν τυγχάνεις; Δ. Διὸς
 γένους ἐγὼ σιωπῶς ἐσθαι, αὐτὸς δ' ἐ-
 οὐκ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ οἷς βελτίστοις νικῶν σύνομι, ὦ,
μέρου, καὶ τῆς θεοῦτης φουδολογίας καὶ
ταχλῶν.

torum optimis conuersor,
Homerum atque huiuscemod
di fabulas deridens.

MENIPPΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

*Tantalus ob factum fugientia flumina capreat:
Quo dijs uix alius gratior antea erat.
Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur iccirco nunc tolerare sitim.*

Ι κλέεσσι δὲ Τάνταλῳ τί σέ,
Τ αὐτὸν ὀδύρεθ, ὅτ' τῇ λίμνῃ ἐν
σῶσις. Τ. ὅπ' δ' Μένιππ, ἀ.

πόλωλα ὑπὸ τοῦ διψῶν. Μ. οὕτως ἀρ-
γὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πίνῃ, ἢ καὶ νῦν Δί'
ἀρυσάμενος καὶ λῆν τῇ χορῇ. Τ. ὅδ' ἐν
ὀφίλῳ εἰ ἐπικύψαμι, φεύγε γὰρ καὶ
ὕδωρ, ἐπεὶ δὲ προσιόντα αἰσθῆσθαι με,
ἢν δὲ πῶτε καὶ ἀρυσάμην, καὶ προσέ-
νιγκα ἔσθ' ἐσμάπην, οὐ φθάνω βρέξας
ἄκρον τοῦ χεῖλος. καὶ σὺ τῶν δακτύ-
λων σὺν ῥῥύνῃ, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθιγὰ
πυλῆσαι ξηρῶν τῶν χερῶν μου. Μ. τίς
ράσιδ' ἔτι πάχας δὲ Τάνταλῳ. ἀπὲρ εἰ-
πέ μοι, τί γὰρ καὶ δὲν τοῦ πῆνιός γ' οὐ
σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκῶνο μὲν ἐν Λυδίᾳ
πῶς τίθαπῃαι, ὅπῃ καὶ πενίῃ καὶ δὲ
ψῆν. ἰδύνασθαι οὐ δὲ ἢ ψυχῇ, πῶς ἂν ἐπὶ
ἢ διψῶν, ἢ πίνοντις. Τ. τοῦτ' αὐτὸ ἢ
κόλασις ἐστίν, καὶ διψῶν μου τῶν ψυχῶν
ὥς

Vide ciulas o Tanta-
le, aut quid tuam de-
ploras fortunā siage-
no imminens? T. Quoniā siti
enecor Menippe. M. Vsq̄ue
adeo piger es atque iners, uti
non vel pronus incumbens
bibere noris, vel caua vola
hauriens? T. Nihil profecero
si procumbam: refugit enim
aqua simulatque me propius
admoueri senserit, q̄ si quan-
do haufero, orisq̄ coner appli-
care, prius affluxit, quam sum
ma rigem labia. Atque inter
digitos effluens aqua, haud
scio quomodo rursus manum
meam aridam relinquit. Me.
Prodigiosum quiddam de te
narras Tantara: verum dic mi-
hi isthuc ipsum, quorsū opus
est bibere, quū corpore care-
as: nam illud quod esurire po-
terat, aut sitire, in Lydia sepul-
tum est. Ceterū tu quī sis ani-
mus, quā posthac aut sitire
queas, aut bibere? Ta. Atqui
hoc ipsum supplicij genus est,
ut anima perinde quasi cor-
pus

LUCIANI

pus sit, ita sitiāt. M. Age, hoc
non habere credamus, quando
quidem assumaste siti puniri.
At quid hinc acerbi tibi pōte
re accidere? Num metuis ne
potus inopia moriarē? At eg
dem haud video alios infes
tos, si quis hos relinquat, ne
que locū aliū in quē morte de
migrēt quispiā. T. Recte tu q
dē dicis: verū hoc ipsum sup
plicij genus est, sitire, quū ni
hil tu opus. M. Desipis Tāta
le, & vti verū tibi fatear, non
alio potu videris egere quā
veratro meo, nā diuersum qd
dmi pateris, ijs quos canes
rabiosi momorderint, vt qui
non aquam quemadmodum
illi, sed litim horreas. T. Ne
veratrum quidem recusarim
bibere Menippe, si liceat mo
do. MEN. Bono es animo
Tantale, certum habens nun
quā fore, vt vel tu, vel reliquū
Maniū quispiam hibat: Nec
enim fieri potest: quanquā nō
omnibus quemadmodū tibi,
prena adiudicata est, vt sitiāt,
aqua illos non expectante.

ὡς σῶμα ἔσται. Μ. ἀλλὰ τοῦ μὴ οὐτο
πιστόν ἐστιν, ἵνα φῆς τοῦ δι' ἐκ καλὰς
ἰατρίας. τί δ' ἔστιν οὗτο δ' ἐστὶν ἐστὶν; ἢ δ' ἐστὶν
αὐτὸ μὴ ἐν δ' ἐστὶν τοῦ ποτοῦ ἀποθνήσκει; ἢ χ
ὅρῳ γὰρ ἄλλῃ μετὰ τοῦτο φθίω, ἢ θά
νατον ἐν τῷ ποτῷ ἐστὶν ποτόν. Τ. ὅρ
θῳ μὴ λίσσῃ. καὶ τοῦτο δ' ἔστι μὴ οὐ
τῆς καταδίκης ἀλλ' ἐπὶ τῷ ποτῷ, μὴ δ' ἐστὶν
διόμῳ. Μ. λίσσῃ δ' ἐστὶν τὰντα, καὶ ὡς
ἀλλοθι ποτοῦ δ' ἐστὶν δ' ἐστὶν, ἀπράτος γὰρ
ἐλλείβωρ ἢ Δία. ὅς τις ἐννοῶν τῷ
ὑπὸ τῷ λυττῶντων κυρτῷ διδῶν μέ
νοις πίπτοντας, οὐδ' ὅτι δ' ἐστὶν, ἀλλὰ τῷ δι
τῷ ποτοῦ πρὸς τὸν ποτόν. Τ. οὐδ' ἐστὶν ἐλλείβω
ρον δ' ἐστὶν ἐπὶ τῷ ποτῷ, καὶ τῷ ποτῷ, ὡς οὐ
τε σὺ, οὐτὶ ἀλλ' ἐστὶν πίνων τῷ νικητῷ.
ἀλλ' ἐστὶν γὰρ καὶ τῷ οὐ πίνων δ' ἐστὶν ποτόν.
ἐστὶν ἐκ καταδίκης δι' ἐστὶν. ὅτι οὐδ' ἐστὶν ποτόν
τῷ οὐχ ὑπομένοντι.

MENIPPΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

*Forma nihil prodest folijs leuiorq; caducis:
Perdidit hæc multos, milleue damna dedit.
Hanc etiam propter ceciderunt moenia Troia.
Ob formam ut placeas de sine uelle tuam.*

Tvbinam formosi il
li sunt, ac formosæ
Mercuri: ducit me
docetq; utpote recens huc
profectum hospitē. M. Haud
mihi

Οὐδ' ἐστὶν καλὸν ἐστὶν, ἢ καὶ κα
καὶ δ' ἐστὶν ἐρμῆς ἀγαθόν με νίκη
λασ ὄντα. Ε. οὐδ' ὅτι οὐ μὴ
δ' ἐστὶν Μ

ὦ Μένιππε, πλὴν καὶ ἱκάνο αὐτὸ ἀπὸ
 βλαψοῖ, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος
 τίς ἐστί, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς,
 καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ
 Λήδα, καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλι πάν-
 τα. Μ. ὅσα μόνον ὁρῶ, καὶ κραδί, καὶ
 τῶν ἄρκων γυναικὰς, ὅμοια τὰ πολλὰ.
 Ε. καὶ μὴν ἱκάνο ἐστὶ, ἃ πάντες οἱ
 ποιηταὶ θαυμάζουσιν τὰ ὅσα, ὧν σὺ τοιο-
 πος, καταφρονεῖς. Μ. ὅμως τί μὴ
 λίνω μοι δίδωμι, οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην
 ἔγωγε. Ε. ταῖς τὸ κραδί, καὶ Ἑλένη
 ἐστίν. Μ. ἴσα αἰχλίσια νῦν σφίξω,
 ὅπως πληρώσω ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλά-
 δος, καὶ τοσούτοι ἐπιθῶ Ἑλλήεις τε
 καὶ βάρβαροι. καὶ ὅσα ὅλα πόλεις ἀνά-
 στω γυναικας. Ε. ἀλλ' οὐκ ἔδδ' ὦ
 Μένιππε, ὥσπερ τὴν γυναικα, ἔφης γὰρ
 ἂν καὶ σὺ ἀνιμίσηθαι εἶναι, τοῦ δ' ἀμφὶ
 γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγος πάσχειν.
 ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλί-
 σσιν ἀποβιβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορ-
 φα δ' ἡλθὶν αὐτῇ δόξα, ὅτι μὴν τοῖς
 θῆκε καὶ ἔχει τὴν χροῖον, καλλιστάϊσιν.
 Μ. οὐκ ἔρ τοῦτο ὦ Ἑρμὴ θαυμάζω, ὅ-
 μὴ σωίσαι οἱ Ἀχαιοὶ πόρῃ πράγμα-
 τος οὕτως ὀλβιοχρονίου, καὶ ῥαδίως
 ἀπαυθύνουσιν ὡς ποιοῦντες. Ε. οὐ γὰρ
 μοι ὦ Μένιππε, συμφορὰ φανερὰ ὡς γε
 ἱππεύειν πόντον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς,
 κἴθ'

mihil licet per oclū Menippe,
 quin tu isthuc ipso e loco dex-
 trorsum oculos deflecte. Illic
 & Hyacinthus est, & Narcis-
 sus ille, et Nireus, et Achilles,
 Tyro, & Helena, & Leda.
 breviter quicquid est veterū for-
 marū. MEN. E quidē prater
 ossa nihil video, calvariasque
 carnibus renudatas, inter que
 oīa nihil sit omnino discrimi-
 nis. Mer. Atqui hæc sunt que
 poetæ cūcti mirantur ac cele-
 brāt, ossa scilicet que tu videris
 cōtemnere. Men. At Hæc
 nā saltē mihi cōmonstra: nā ip-
 se quidē haud quædā dignosce-
 re. Mer. Hęc videlicet calva-
 ria. Helena est. Me. Et huius
 scilicet ossis gratia, mille na-
 ues ex vniuersa Græcia, ad
 delectu, sunt impletæ, tāquam
 Græcorū, tū Barbarorū multi-
 tudo conflixit, tot vrbes sunt
 euerse. Mer. Cæterū Meni-
 pe non vidisti mulierē hęc vi-
 uā, quod si fecisses, forsan di-
 ceres tu quocūq; vicio dandū
 non esse. Pro tali muliere diu
 tolerare labores. Alioquin si
 quis flores etiā arefactos mar-
 cidosq; contēpletur, postea
 quam coloris decus abiecer-
 rint, deformes nimirum vide-
 antur. At ijdē donec florēt co-
 loremq; obtinent, sunt specio-
 sissimi. Men. Proinde illud iā
 demiror Mercuri, si Græci nō
 intellexerūt sese pro re vsque
 adeo momentanea, quæq; tā
 facile emarcesceret, elabora-
 re. Mer. Haud mihi vacat te-
 cum philosophari, quare de-
 lecto loco vbicūque velis,
 pro-

LUCIANI

prosterne te met ac recumbe,
mihi iam alie sunt traducen-
dæ umbræ.

κἀθ' ὑπερβαλὼν σκωπτὸν, ἐγὼ δ' ὃ, τὸν
ἄλλους νικῶνς ὕδω μετ' ἐλδοῦμαι.

ΔΙΔΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕ-
ΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

*Acridi eripiens Helenam priameia proles,
Amisit regnum post duo lustra suum.
Protesilaus erat cecidit qui primus Achivum:
Ardoris Paridis causa cupido fuit.*

Vamobrem, Protesilaus
Q. Iac in Helenam irru-
ens, stragulas illā? P.
Quia huius causa Aeace, im-
perfecta quidē domo relicta,
& uidua uxore quā nup du-
xi, reddita, mortuus sum. A.
Accusa igitur Menelaum, qui
uos omnes pro tali cōinge re
cuperanda, contra Troiam
duxit. M E N. Nequa-
quam me, sed multo iustius
Paridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius e-
ripuit. Hic enim non mo-
do abs te, verum ab omni-
bus tum Græcis tum Barbaris
merito strangulari debe-
bat, ut quitam multis, mor-
tis causa extiterit. P R O.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominare, Pari, nunquam
te dimittam e manibus. P A.
Iniuriam adeo num facis Pro-
tesilaæ, idē eo magis, quod
eandem tecum artem exer-
ceo. Nam & amori etiam de-
ditus ipse sum, & ab eodem
deo quasi vincitus teneor. No-
ui

I ἄρχεῖς ὦ Πρωτεσίλαε, τί μὲν
T Ελένην προσησῶνς; P. ὅτι
οἷός τ' αὐτῆς ὦ Δία καὶ ἐπέθεσ-
νον, ἢ μετ' ἐλδοῦμαι τὸν δόμον κατ' ἀλιπῶν,
χέρσῳ τε τῆρ νύμφαμον γυνώσκει. A.
αὐτὸς θύων τοῖς Μενέλαον, ὅς τις ὑμῶν
ὑπὲρ θιγῶντος γυναικὸς ἐπὶ Τροίᾳ ὕ-
σταλιν. P. εὐλίγεις, ἐκκῆνόν μοι ἀπα-
τίον. M. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλπει, ἀλλὰ δι-
καίοντορ ἐν Πάρι, ὅς ἐμοῦ τῷ ξένου
τῷ γυνώσκει παρὰ πάντα τὰ δίκαια,
ἢ χρο ἀρπύσας. ὅτοι γὰρ ὕχ' ὑπὸ σῷ
μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήων, καὶ
βαρβάρων ἄξι' ἄρχεσθαι, ἐνέθεσθαι
νάτος αὐτῷ γυναικὲν. P. ἀμνησ-
τοῦτα. σὲ θιγῶν ὦ διασπαι, οὐκ ἀφῆ-
σα ποτὶ ἀπὸ τῶν χερῶν. Pά. ἀδίκη-
στοῖς ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα, ὁ μὲν
τεχνοῦντα θι. ὁρῶντες γὰρ καὶ αὐ-
τοὶ ἂν, καὶ τοῖς αὐτοῖς θιγῶ κατ' ἐλδοῦ-
μαι.

ἔλα. ὁ δὲ δὲ ὡς ἀκούσθ' ἥϊστα, καὶ ὡς
 ἑμῶς δαίμων ἄγ' ἔκθα ἂν ἐθέλῃ, καὶ
 ἀδύνατος ἐστὶν ἀνελτάρτεσσι αὐτῷ. Πρ.
 εἴ λήγῃσι. εἴθι ἔρ μοι ἢ ἔρωτα ἐν ταῦτα
 θαλασσίῳ δ' ὡς αὐτὸν εἶν. Α. ἔγωγε θεὸς
 παρὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκτενύμασθαι τὰ δι-
 καια. φέσθαι γὰρ αὐτὸν μὲν τοῦ ὀρέσθαι
 Παρίδι ἰσως γεγενῆσθαι αὐτῷ. ἢ θά-
 νάτος δέ σθι, ἢ δ' ὡς ἄλλον δὲ Πρωτισί-
 λαι, ἢ σιωπῶν. ὅς ἐκλαθόμενος τῆς
 πορὰ μιν γ' ὡς αὐτὸς, ἐπὶ προσφθόρῳ
 τῷ Τρωάδῳ, οὕτω φιλοκτενύμενος καὶ ἄ-
 ποκτενύμενος πορὰ μιν γ' ὡς αὐτὸς τῷ
 λαῷ, οὕτως ὀρέσθαι, δ' ἔρ πορὰ μιν γ' ὡς
 αὐτὸν ἀποκτενύμενος ἀπὸ τοῦ ὀρέσθαι. ἔκθα
 καὶ ὡς
 πρὶ ἐμῶν τοῦ θεοῦ Αἰάκῃ ἀποκτενύμα-
 σθαι ἰσχυρότερα. ἢ γὰρ ἔγωγε πύτων αὐτῷ,
 ἀλλ' ἢ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐ-
 πικταλόμενος. Α. ὁρῶν. ἢ ἔρ τοῦτον αὐ-
 τῷ;

ſti autem quod quedam ſunt,
 quæ inuitis nobis geruntur,
 & nescio quis deus nos du-
 cit, quocumq; ipſi placet, atq;
 impoſſibile eſt, illi repugna-
 re. Pr. Recte dicis. Vtinã igitur
 Cupidinẽ ipſum hic cõpre-
 hendere mihi liceat. AEa. Ae-
 ego etiã pro Cupidine tibi re-
 ſpondebo, quæ iuſta vidẽtur.
 Sic enim ille diceret: Seſe quidẽ
 Paridi fuiſſe ſortaffis cauſam
 amandi, ſed mortis cauſam tibi
 fuiſſe neminẽ alium, q̃ teip-
 ſum, Proteſilae, quicquid uxore
 nuper ducta, poſtquã ap-
 pinquabatis Troadi, ita om-
 ni cõtempto periculo, & ue-
 lut deſperatus ante reliquos
 omnes in litus exiliſti, glo-
 riẽ nimirũ cupidus, propter q̃
 & primus, in egreſſu nauium
 occiſus fuiſti. Pr. Proinde &
 ego pro me ipſo, tibi, Aeace,
 reſpondebo, multo iuſtiora,
 quã tu. Neq; enim ego mihi
 horum cauſa fui, ſed faci: &
 quod iã inde ab initio ita præ-
 diſtinatũ fuerat. A. Probe, qd
 ergo iſtos accuſaſ?

MENIPPΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

*Aeacus ostendit qui sunt in Ditis averno,
 Obscuros manes, sulphureosq; locos.
 Dein etiam bellos fortes, multosue sophorum,
 Quorum aliquot ridet ipse Menippe miser.*

Ρὸς τῷ Πλούτωνι ὁ Αἰάκῃ,
 Πρὸς τῷ Πλούτωνι καὶ μοι τὰ ἐν ᾧ οὐ-
 κείνῃ. Α. οὐ γὰρ ἴσθ' ὁ Μένι-
 ππος;

Et Plutonem, o Ae-
 ce, expone mihi, quæ
 apud inferos sunt o-
 mnia. A. Haud facile, Menip-
 pe, omnia. Verum quæ sum-
 matim

matim & veluti per capita in
dicari possunt, hæc accipe: Hic
quidem, q̃ Cerberus sit, no-
sti. Deinde & portitorē hunc
nosti, quē te traiecit: præterea
& Iacum, & Pyriphlegethon
etiam iam vidisti, cum ingressus
es. M. Noui hæc, & præterea
te quoq̃, quod hic in vestibulo
sedes, atq̃ aditu obseruas.
Etiā regē ipsum vidi, & Fur-
rias. Homines vero priuscos,
quæso, ostende: & maxime
eos, qui inter ceteros nobilio-
res fuere. Ae. Hic quidē Aga-
mēnon est, ille autē Achilles,
Rursum hic Idomenes, q̃ pro-
pius assidet. post hūc Vlysses.
Deinceps Ajax et Diomedes
& ceteri Græcorū præstantissi-
mi. M. Papæ Homere, vt ibi
Rapsodiarū tuarū capita, hu-
mi proiecta iacent, ignobilia
atq̃ obscura, cinis ac pulvis
oīa, & nugæ merg, deniq̃ ve-
re, vt abs te dictū est, capita in
firma & caduca. Sed hic, Aea-
ce, quis nā est? Ae. Cyrus est.
Ille autē Croesus, & iuxta ipsū
Sardanapalus. Vltra hos autē
Midas, et deinceps ille. Xer-
xes. M. Et te, eo scelestē, tota
exhorruit Græcia: iungētē p̃o-
tibus Hellepontū, & petip-
fos montes nauibus trajicere
affectantem? Qualis vero &
ipse Croesus est? Cæterū, Sar-
danapalo, quæso, huic Aeace,
permittē, vt demulcē caput,
inflicto colapho. Ae. Nequa
quam. Cōminueres enim ipsi
caluariā, muliebris ac fragilis
adēo cū sit. M. At certe tamē
amplexabor illū, vtpote semi-
nirū ac mulierosum plane. A.
Vis ne tibi ostendam, & do-
bos illos? ME. Per iouem.

AE. Pri-

νιππι ἀποστα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώ-
δη, μάθωνι. οὐ πρὸς μὲν, οὐ Κρόβει-
ρός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν πορθητὰ τῦτον,
ὅς σε διεκίρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὴν
Πυριφλεγέθοντα ὅδην ἰώρασαι ἐσιδόν.
Μ. οἶδά ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρὲς-
καὶ τὸν βασιλῆα ἔειδον, καὶ τὰς Εἰρη-
νύς. πού τις δὲ ἀνθρώπος μοι τοὺς πάλαι
δῆξον, καὶ μάλιστα τῆς ἐπισήμουσιν αὐ-
τῶν. Α. ἔτ' οὐ μὲν Δραμύμενον, οὐδὲ
ὅς δ' ἀχλινὺς, ἔθες δ' ἐλδομένης πλη-
σίον. ἔπειτα Οδυσσεύς, ἔπειτα Δῖος, καὶ
Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήων.
Μ. βαβαὶ Ομηρε, οἷά τοι τῶν ῥαψο-
δίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἀρ-
γιστα. καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ
λῆρ' οὐ πολὺς, ἀμνηστὸς δὲ ἀληθῶς κά-
ρῳ. οὐτ' οὐδ' ὡς αἰακὲς τίς ἐστι. Α.
Κυρός ἐστιν. ἔτ' οὐδ' ἐκροῖσθ'. ὁ δ' οὐ
ὑπὲρ αὐτῶν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' οὐ
τοῦτος, Μίδας. ἐκείνος δ' ἐστὶν ἔρξης. Μ.
ἔπειτα σὲ ὡς κάθαγμα ἢ Ἑλλὰς ἔφειπεν,
ἴδου γὰρ τα μὲν τὸν Ἑλλήωνοντον, οὐδὲ
δὲ τῶν ὀρεῶν πλὴν ἐπιθυμοῦνται: οἷός τις δ' ἐ-
καὶ ὁ ἐκροῖσός ἐστιν: τὸν Σαρδανάπα-
λον δ' ὡς αἰακὲς, πατάξαι μοι κατὰ κῆρ-
ῆς ἐπιτίμει. Α. μηδὲ μὲν, διαβρύ-
χας γὰρ αὐτῷ τὸ κρασίον. γυναικῶν
δ' ἐστίν. Μ. οὐκ οὖν ἀλλὰ προσπλήξομαι γὰρ
πάντως ἀνδραγαθὸν ὄντι. Α. βούλει
οἷ ἐπιδῆξω καὶ ἐνὶ θρόνῳ. Μ. νὴ Δία

γῆ

γ. Α. πρὸτ' οὗτος θι ὁ Πυθαγόρ,
 ρας ἐστὶ. Μ. χαῖρε ὦ Εὐφορβί, ἢ Ἀπολλο-
 λον, ἢ ὅ, π' ἄρ' ἐθέλῃς. Π. νῆ καὶ σύ γ.
 ὦ Μένιππε. Μ. οὐκ ἐπὶ χρυσοῦς ὁ μα-
 ρὸς ἐστὶ θι; Π. οὐ γὰρ, ἀλλὰ φάρυξ ἰδῶ,
 ἃ ἔθι ἐδ' ὁδὸ μοι ἐπ' ἡρά ἔχῃ. Μ. κὺκ-
 μους ὦ γὰρ θι. ὅσα οὐ τὸ π' ἐθ' ὁδὸ μοι
 μοι. Π. δὲς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς
 ὁδὸ ματα. ἔμαθον τίνων, ὅς ἐθ' ἐπ' ἰθρ
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῶν ἐνθάδε.
 Α. ὅτ' οὗ δὲ Σόλων ὁ Εὐκλείδου, καὶ
 Θαλῆς ἐκάνθ'. καὶ παρ' αὐτοῖς Πιτ-
 τακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπ' ἃ δὲ πάντες
 ἐσίγῃ, ὡς ὁρᾷς. Μ. ἄλυσθι ὅτι ὦ Δία
 κί μοι, καὶ φαθεί τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σωδ' ὅ κλῖθ', ὅσων ἐγκρυφίας ἄρ-
 τ', ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλθ' ἐξέλωθι
 κῶς, τίς ἐστιν. Α. Εμπεδοκλῆς ὦ Μέν-
 νιππε, ἡμίφροθ' ἀπὸ τῆς Αἴτνης πα-
 ρόν. Μ. ὦ χαλκόπου βίλνις, ἡ παθὼν
 σωτὴν ἐς τὸς κρατῆρας ἐνέβαλόν; Εμ-
 μελαγχολία ἔστι ὦ Μένιππε. Μ. οὐ μὰ
 Δία, ἀλλὰ κονοδόξια, καὶ τύφθ', καὶ
 πολλὴ κόρυς. ταῦτά σε ἀπηνθράκα-
 σον. αὐτοῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα.
 κλῖν' ἀλλ' οὐδ' ἐν σε τὸ σόφισμα ὦν-
 σον, ἐφωράθης γὰρ τιθινα. ὁ Σωκρά-
 τῆς δὲ ὦ Διάκί, πῦ πῶτε ἄρά ἐστι; Α.
 μετὰ Νέστορθ', καὶ Παλαμῆδους ἐκ-
 θ' ἀπὸ τῆς πολλῆς. Μ. ὅμως ἐβουλό-
 μην ἰδέσθαι αὐτόν, ἃ πρὸς ἐνθάδε ἐστίν. Α.

ὁρᾷς

AB. Primus en hic tibi Py-
 thagoras est. MB. Salve Eu-
 phorbe, siue Apollo, siue de-
 nique quodcumque voles. PY.
 Ita sane, & tu utique Menip-
 pe. M. Quid? an non amplius
 aureum istud senur habes. P.
 Non. sed age cedo, siquid ma-
 ducabile tibi habet pera ista.
 M. Fabas habet, quare nihil
 hic est, quod tu māducare queas.
 P. Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atque in-
 stituta didici: nempe, quod ni-
 hil hic inter se similes sunt, fa-
 bx & patrantii testiculi. Ae.
 Porro hic Solō est, filius Exe-
 cestidis. preterea ille Thales,
 & iuxta ipsos Pittacus, & cæ-
 teri illi, septem autem omnes
 sunt, ut vides. M. Lecti hi sunt
 Aeace, soli atque palætes præter
 cæteros. Sed hic opplerus ci-
 nere, tanquam sub cinericius
 panis aliquis, hic crebris pu-
 stulis quasi suffernefactus, quod
 nam est? AE. Empedocles,
 Menippe, semicoctus ab Aet-
 na monte huc profectus. M.
 O Aeripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur te ip-
 sum in crateres Aetne iniicer-
 res? B. Insania quædā Menip-
 pe. M. Nō, per Iouē, sed inan-
 nis quædā gloriæ affectatio, et
 fastus, & multa demerita. Hæc
 te conflagrare fecerūt, una cū
 ipsis crepidis, cū dignus mini-
 me esses. Verūtamen nihil ti-
 bi cōmentū istud profuit, de-
 prehensus enim es et ipse mortu-
 us. Ceterū Socrates ille, Ae-
 ce, ubi locorū tandē est? AE.
 Cū Nestore ac Palamede ille
 plerumque nugatur. M. Cupe-
 rem tamen videre ipsum, sicut
 bi locorum hic foret. AB. A.

Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium περ notatio hæc fuerit. AE. Simū istum dico. M. Etiam, hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S. Menē quæris Menippes? M. Te ipsum Socrates. SO. Quo pacto res Athenis se habent? M. Multi iuniorū philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, et incessum si quis aspiciat, meri philosophi videtur, admodū multi. Cæterū autē vidisti opinor, qualis et Aristippus huc ad te venerit, et Plato ipse, alter quidē olens vnguenta, alter autē in Sicilia tyrannis adulari doctus. S. At de me quid sentiunt? M. Beatus, Socrates, quispiā es: quod ad huiusmodi res vtiq; pertinet. Oēs itaque te admirabile fuisse virū existimāt, atque oīa cognouisse hæc (deceat enim opinor, verū hic dicere) cū nihil scires. S. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tū simulationē quandā, eā rē esse putabāt. M. Sed quinā istī sunt circate? S. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinia filius illi. M. Euge, Socrates, quinā & hic artē tuā exerceas, ne que formosos istos negligis. S. Quid enim aliud quod quidē suavius sit, agerē? Sed huc propius nobiscū recūbe, si videris. MEN. Non, per Iouem. Ad Cræsum enim & Sardanapalum, redeo, prope illos habiturus. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quæ rideā, quando plorantes illos audiam. AEA. Et ego quoque

δρᾶς ἐν φαλακρὸν; M. ἀπαντες φαλακροί ἐσιν, ὅστις πάντων ἀντὶ τοῦ τὸ γνῶσιμα. A. τὸν σιμὸν λέγω. M. καὶ τοῦτ' ὁμοιον. σιμοὶ γὰρ ἀπαντὸς. S. ἡμεῖς ἰστέος ὁ Μένιππος; M. καὶ μάλα ὁ Σώκρατες. S. τί τὰ ἐν Αθήναις; M. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφῶν λέγουσι. καὶ τὰ γὰρ χόματα αὐτῶν, καὶ τὰ βαδίσματα ἐθιάσαι τὸ περ, ἄκροι φιλόσοφοι. S. μάλα πολλὰς ἰώραται. M. τὰ δ' ἄλλα ἰώραται οἶμαι, οἷόντις παρὰ θεὸν Δρίσπεθ, καὶ Πλάτων αὐτὸς, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρον, ὁ δὲ ζῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννου θορακιδίον ἐκμαθὼν. S. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; M. ἐνδοκίμων ὁ Σώκρατες ἀνέγνω πῶς δὲ τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντῃς ἔμρι θαυμάσιον οἶοντα ἄνθρωποι γελῶντες, καὶ πάντα ἰγνακίνα ταῦτα, δὴ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγῃν, οὐδ' ἐν ἀδύτῃ. S. καὶ αὐτὸς ἴφασκον ταῦτα πρὸς αὐτοὺς. οἱ δὲ, ἐρασίως ὥντες τὸ πρᾶγμα ἔμρι. M. ἦνός δὲ ἔθελον οἱ περὶ σέ. S. ὦ. Χαρμίδης ὁ Μένιππος, καὶ Φαίδρος, καὶ τοῦ Κλεονίου. M. ἐγὼ δὲ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μετὰ τῶν σαύτων τέχνῃ, καὶ οὐκ ὀλιγορῶς τῶν καλῶν. S. τί γὰρ ἄν ἄλλο ἥδιον πρᾶγτοίμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατέκειτο, εἰδοκῇ. M. μὰ Δι' ὅτι τὸν Κροῖον γὰρ καὶ Σαρδανάπυλον ἔλημι, πλησίον εἰκῆς

πικρότατον αὐτῶν. ἔοικε γοῦν οὐκ ὀλίγα
 γυλάσσειν, εἰ μὴ ὄντων ἀκροῦν. Α. καὶ
 γὰρ ὅτι ἄπειμι, μὴ καί τις ἐμᾶς νεκρῶν
 λάθῃ διαφυγῶν, τὰ πολλὰ δ' ἔσκαυθις
 ἔστι δὲ Μένιππος. Μ. ἄπειθι, καὶ ταυτὶ γο
 ῖται δὲ Δίῳ.

quo etiam ab eo, ne quis mor
 tuorum clam nobis subducas
 sese. Pleraque autem alia vi
 debis Menippe, quando ite
 rum conveniemus. M. Abes
 as licet, nam & hæc Aeace,
 vidisse sufficit.

MENIPPOY KAI KERBEROY.

*Socratis exponit trepida de morte Menippo,
 Cerberus, infernas ut metuatq; domos.
 Nescio quam fortis fuerit: sub iudice lis est,
 Mors etiam magnos territat usq; viros.*

Κέρβερε, συγγνώμη γὰρ ἐμὴ
 ὦ, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, ἐπι
 μοι πρὸς τῆς Στύγος, εἴθ
 ἢ ὁ Σοκράτης ὁ πόσις κατὰ πρὸς ἐμᾶς,
 οἷός τις σὺ θίδος ὄντα, μὴ ὑλακτῆν μόν
 νορ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν γένεσιν,
 ὅπως ἐθελῶς. Κ. πῶς γὰρ ὦ Μένι
 ππος. ποταπάσαις ἰδοὺ καὶ ἀπὸ τῆς προ
 σώπῃ προσεῖναι, καὶ οὐ πάνυ δὲ δύναιτο
 θάνατον δοκῶν, καὶ τὸ ἐμφυλῶν ὅτις ἔξω
 τῷ σομῖν ἔσθον ἐθελῶν. ἐπὶ δὲ κατὰ
 κυψὸν ἔσω τοῦ χάσματός, καὶ ὑπὲρ τὴν
 ὄψον. καὶ γὰρ ἐν στή μὲλλοντα αὐτὸν
 δοκῶν ὡς κανὼν, κατὰ πλάσσει τοῦ πο
 τῶος, δασὺν τὰ βρέφη ἐκώκυε. καὶ τὰ
 ἰαυτῶ παιδία ὠδύρσο, καὶ παντὶ ὅ
 ἔχοντο. Μ. οὐκ οὖν θορίσῃς ὁ ἀνθρώπος
 ὦν, καὶ

Bus Cerhere, quan
 do quidem mihi tecū
 cognatio quædam in
 tercedit, quum & ipse sum car
 nis, dic mihi per Stygiā palu
 dem, quomodo sese habebat
 Socrates, quū huc accederet
 Verisimile est autem te, deus
 quum sis, non latrare modo,
 verum etiam humanō more
 loqui, si quādo velis. C. Quū
 procul adhuc abesset Menip
 pe, visus est cōstāti atq; inter
 rito adire vultu, perinde qua
 si mortē nihil omnino formi
 daret, tanquā hoc ipsum vel
 let ijs, qui procul a specus in
 gressu stabāt, ostēdere: vetū si
 mul atq; despexit in hiatū, vi
 ditq; profundū atq; atrū an
 tri recessum, simulq; ego cum
 stantē etiā illū aconito mor
 dens pede correptū detrahe
 re, infantū ritu eiulabat, suos
 que deplorabat liberos, nihil
 que nō faciebat, in oēm speci
 em sese conuertens. M. Nunc

LVCIANI

ignis fucate sapiens erat ille,
neque vere mortē contēnebat.
C. Haud vere: ceterū ubi vi-
dit id esse necesse, audaciam
quandā prae se ferebat, quasi
vero volēs id esset passūrus,
quod aliqui volēti nolenti tamē
omnino fuerat ferendū, vide-
licet quo spectātorib. esset mi-
raculo. Equidē illud in totum
de viris istiusmodi vere pos-
sim dicere, ad fauces usque spe-
cus intrepidi sunt ac fortes:
postro intus quum sunt, nihil
mollius neque fractius. M. Ce-
terū ego quonā animo tibi vi-
sus sum subisse specū? C. V-
nus mortaliū Menippe, sic mi-
hi visus es subire, ut tuo dig-
nū erat genere, & prior te Di-
ogenes, propterea quod neutiquā
adacti subieritis, aut intrusi:
verū tū vultonei, tū ridentes,
atque omnib. plorare renūcia-
tes.

ἔμ, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνῃς τὴν πρά-
ματ'· K. οὐκ. ἀλλ' ἐπεί πορ' ἀναγκῶν,
οὐκ ὄντως ἰώρῃ, καταβρυσύνει, ὥς δ' ἴθ' οὐ
οὐκ ἄκων παρ' ὀφθαλμοῖς, ὃ πάντως ἔδει
παρ' αὐτῷ, ὥς θαυμάσονται οἱ θιαπεῖ καὶ
ὄλῳ, παρὶ πάντων γὰρ τῶν τοιούτων ἐ-
πὶ τῷ ἄν' ἔχοντι, ὡς τῷ σομίου ὀλμυροῖ,
καὶ ὁ ὄφθαλμος, τὰ δ' ἐν δόθῳ, ἔλεγχ' ὅ-
τι καὶ οὐκ. M. ἐγὼ δ' ἐπὶ πῶς θίπταται, ἡ
θίπτα ἔδειξας K. μόν' ὃ Μένιππος
ἀξίως το γένους, καὶ Διογένης πρὸ σφ.,
ὃς μὴ ἀναγκαῖον μὴ οἱ ἐσθ' ἔστι, μὴ δ' ὡς
θούμῳι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γὰρ ὄντας, οἷον
μᾶλλον παραγγέλλεται ὅτι ἄπειρα.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠ- ΠΟΥ.

*Nauta de naulo queritur rogitando Menippū,
Ve soluat uectus per Phlegethontis aquas.
Sed nibilex tor sit, nec erat soluendo Menippus.
Postuit enim nullas namque tenebat opes.*

Edde nautā scelestē.
R. M. Vociferare, siqui-
dem isthuctibi volup-
tati est Charon. C. Redde, in
quam, quod pro traiectione
debes. M. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui non ha-
beat. C. An est quispiam, qui
ne obulum quidem habeat?
M. Sic

Πόθ' ὃ κατάρατι τὰ πορ-
θμία. M. βόα, ὃ τοτόθι
ἔδειξας ὃ Χάρων. X. ἀπό-
θ' φημι, ὅτι ὡς σε διεπορθμύσας
μὲν. M. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τῷ μὴ
ἔχοντι, X. ἔστι δ' ἐπεὶ ὁ βολὸν μὴ ἔχων
M. ὃ

M. ὁ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδ' αὖ. ἰγὼ δ' εἰ, οὐκ ἔχω. X. καὶ μὴν ἔγχεσθαι νῦν τὸν πλοῦτον αὖ μιὰρ, ἢ μὴ ἀποδοῖς. M. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ θύ πατάξας, οἷον λῦσω τὸ κρασίον. X. μάτῳ θύεισθαι πεπλοῦκας ὁσοῦθ' ἡ πλοῦρ. M. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἡμῶν θεῖ ἀποδοῖτα, ὅς με παρὶ σοκῆς θίῃ. E. νῦν Δία θύεισθαι, ὁ μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ δόκῃ τῶν νεκρῶν. X. οὐκ ἀποδοῖς θύμῳ θύ. M. οὐτο γὰρ ἐνταυτοῖς καὶ νεοκῆσαι ἢ πορθέμεν, παρὰ μὲν πλὴν ἄλλ' ὅ, γὰρ μὴ ἔχω, πᾶσι δὲ λάβοις. X. σύ δ' οὐκ ἔσθαι δευσιμῶν δέοι. M. ἔσθαι μὲν, οὐκ ἔχον δ' εἰ. ἡ θύρ, ἡ χεῖρ δὲ τῶν μὴ ἀποδοῖς. X. μοῖρα θύμῳ χέσθαι προῖτα πεπλοῦκῆναι. M. οὐ προῖτα δ' βέλῃται. καὶ γὰρ ἐντλησαι, καὶ τῆς κόπης ἐπιλαβόμεν, καὶ οὐκ ἐκλαορ μόνον τῶν ἄλλων ἐπιβατέμεν. X. εἴδ' ἐν ταῦτα πρὸς τὰ πορθεμία. τὸρ ὅλον ἀποδοῖς αὖ δ' εἰ. ἰγὼ θύμῳ ἄλλως γαίω. M. θύμῳ ἀπάγ' αὖ με αὐτοῖς ἐς τὸν βίον. X. χαρίων λίγας, ἵνα καὶ πλεῖστας τούτῳ παρὰ τοῦ Δία καὶ προσλάβω. M. μὴ ἰγὼ χλαίμην. X. δ' εἰ ξορ πῶν τῇ πέτρῃ ἔχεις. M. θόρυβος ὁ θέλειν, καὶ Ἐκάτης ἢ δ' ἔπνοον. X. πόθεν τούτῳ ἡμῖν ὁ Ερμῆς ἢ κύνα ὅρα γὰρ οἶα ἢ καὶ ἐλάλα παρὰ τὴν πλὴν, τῇ ἐπιβατέμεν ἀπάντων καὶ ταχέων, καὶ ἐπισκώπῃσιν, καὶ μόνον ἔδον, οἷον ὄντορ ἐκείνων. E.

M. Sit ne alius quispiā preterea, equidē ignoro, ipse certe non habeo. C. Atqui praestabo te per Diem impurissime nireddas. M. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. C. Nū ergo te tā longo traieci gratis transuexero. MER. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Belle mecum agantur per Iouem. siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam. C. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere quanquam quod nō habeo. quinam auferas? CHA. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandū? M. Sciebā quidē, verum non erat. Quid igitur? nūc ea gratia erat mihi semper in vita manēdū? C. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectū? M. Haud gratis o praeculare, siquidē & sentinā exhausti, et remū arripui, et vectorū omnium vnus nō eiulauī. Ch. Ista nihil ad nauilū, oboliū reddas oportet, necp enim fas est secus fieri. M. Proinde tu me rursum in vitam reuehe. CA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo molestus ne sis. C. Ostende quid habeas in pera. M. Lupinum si velis & Hecate cœnam. C. Vnde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebas inter nauigandum? vectores omnes iridens, ac dicterij incescens, vnusque cantillans, illis plorantibus MER. An igno-

LUCIANI

ras Charon quem virū trans-
ueheris: plane liberū, cuiq; ni-
hil omnino curæ sit. Hic est
Menippus. CH. Atqui si vn-
quam posthac te recepero.
ME. Si receperis o præclā-
re me possis quidem iterum
recipere.

ἀγνοεῖς ὃ Χάρων, ἐποῖόν τι ἀνθρώπου
πρόσθουσας ἰλδύθρον ἀκρεῖς, καὶ δὲ
τοὺς αὐτοὺς μέλας. ὅπως ἐστὶν ὁ Μενίππος.
Χ. καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὶς Μ. ἂν λά-
βῃς ὃ βέλτερον, δὲ ἢ ἢ κ' ἂν λάβω.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩ, ΔΟΥ.

*Vult alijs se Mausolus, præferre sepultis,
Forma quod multos uicerit atq; manu.
Diogenes ridet formam monumentaq; clara,
Illo & felicem se magis esse probat.*

Hætu Cat, quare tan-
dem insolēs es, tibiq;
places, ac dignum te
credis, qui viuis nobis omni-
bus anteponare? M. Primum
regni nomine o tu Sinopēlis,
quippe qui Carie imperaue-
rim vniuersę, præterea Lydię
quocq; gentibus aliquor: tum
aut & insulas nonnullas sube-
gerim: Miletū usq; peruenie-
rim, plerisq; Ionię partib. va-
statis. Ad hæc formosus etiā
ac procerus, ac bellicis in re-
bus præualidus. Postremo, qd
est oim maximum, in Halicat-
nassio monumentū erectū ha-
beo, singulari magnitudine,
quantū videlicet defunctorū
alius nemo possidet, neq; pa-
ri etiā pulchritudine conditū,
viris scilicet atq; egs. pulcher-
rimo et saxo, ad viūā formam
absolutissimō artificio ex-
pressis, adeo vt vel phanum
aliquod simile haud facile qs
inueniat. Num inuēti tibi vi-

Κάρ, ἐπὶ τῇ μέγα φρονεῖς, καὶ
ὅτι πάντων ἡμῶν προσημασθ' ἄ-
ξιοις. μ. καὶ ἐπὶ τῇ βασι-
λείᾳ μὲν ὃ συναποδύς ἐξασίλδουσα Κα-
ρίας μὲν ἀπάσσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν
ἐνίων. καὶ ἤρξα δὲ ἰωνίας ὑπηγαγόμενης,
καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβη, τὰ πολλὰ δὲ
ἰωνίας καταστρέφοντων. καὶ καλὸς ἦν,
καὶ μέγας, καὶ ἐν πολλοῖς κερτορὸς.
τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλπερρεσσῶν μὲν
μα παμμέγιστος ἔχων ἐπικείμενον, ἡλί-
κων οὐκ ἄλλος νεκρὸς. ἀλλ' ὅδε οὗτος
ἐκ κάλλος ἐξοσκεμίστα, ἵππων καὶ ἀν-
θρώπων ἐκ ἀκρεῖς καὶ ἐκασμίστα ἡλί-
κων τὸ καλλίστην, οἷον ὅδε νεκρὸν ὑψηλῶς
ἂν ῥαδίως. ὃ δ' οὐκ ὅτι διακρίνεται ἐπὶ τοῦ
τοῦ μέγα φρονεῖς. Δ. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ,
φης.

φῆς, καὶ τοῦ κάλλος, καὶ τοῦ βάρους τοῦ
τάφου· μ. νῦν δ' ἐπὶ τούτοις. Δ.
ἀλλ' ὅ καλὴ Μαύσολος, οὐτὶς ἡ γυνὴ ἐκ
θεῖα κένη, οὐτὶς ἡ μορφὴ πέρτερον. εἰ γὰρ
ὡναίσι μὲν καὶ πρὸς τὴν ἑμορφίαν πέρι,
οὐκ ἔχω ἀπὲρ πῶς ὅτι τὸ σὸν κρα
σίον προέμνησεν ἂν τοῦ ἡμῶν. Φαλακρὰ
γαρ ἄμφω, καὶ γυνὴ. καὶ τοῦτο δὲ
ταῖς ὁμοίαις προφαίνονται, καὶ τὸν δὲ
φθαλμούς ἀφῆτέ μιν, καὶ τὰς ῥίνας
ἀποστασιμώμεθα. ὁ δ' ἐπὶ τὰ φῶς, καὶ οἱ
πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι. Αἰκαρνασὶν
σι μὲν ἴσως εἶον ἐπὶ τῶν κυνῶν, καὶ φη
σὺν μὲν πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δ' ὅτι π
μῆγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστίν. οὐ δ' ἐπὶ
βίλῃ περὶ οὐχ ὁρῶ δὲ, πᾶσι πολὺν αὐτῶν
πλὴν εἰ μὴ τῶν φησὶν ὅτι μάλιστα ἡμῶν
ἐχθροφῶς ἐπὶ τῶν κυνῶν λίθοι περὶ
τοῦ μιν. μ. ἀνέχεται οὐκ μοι ἐκείνα
πάντα, καὶ ἰσχυρῶς ἐστὶν καὶ Μαύσολος
καὶ Διογένης. Δ. οὐκ ἰσχυρῶς ὡς γὰρ
παύεται, οὐ γὰρ. Μαύσολος μὲν γὰρ
οἰμώζεται, μεμνημένῳ τῶν ὑπὲρ γῆς,
ἐν οἷς ἐνθάδε μόνον ὤφειλε. Διογένης δὲ
πεπληγμένος αὐτῶν. καὶ τὰ φῶς ὁ
ἐμὲν Αἰκαρνασὶν ὁρᾷ ἐκείνο ὑπὸ
Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀλλοφῆς
πεπληγμένον. ὁ Διογένης δὲ, το
μὲν σώματ' ὅτι καὶ πᾶσι τὰ φῶς ἔχει
οὐκ οἶδ' οὐδ' ἐπὶ γὰρ ἐμὲν αὐτῶν ὅτι
π. λόγον δὲ οἷς ἀετοῖς περὶ αὐτοῦ καὶ
τελεί

deor has ob res mihi placere
atque efferri? D. Num ob im
perium ais, ob formam, atq
sepulchri molē? M. Per Iouē
ob hæc inquit. D. Atqui o for
mose Mausole, neq
viresc
illæ, neq
forma tibi iā adest.
Adeo ut si quæ arbitru de for
mæ præcellētia delegerimus,
haudquaquā dicere possis sic,
quāobrem tua calvaria meq
sit
anteferenda: siquidem utraq
pariter tū calua, tū nuda: utri
que dētes pariter ostēdimus,
pariter oculis orbatī sumus,
pariter narib. simis ac sursum
hiantibus deformati. Cæterū
sepulchrū ac saxa illa præcio
sa, Halicarnassēis forsitan iā
ctare licebit, et hospitib. glo
rie causā ostētare, tanquā qui
magnificā quādam apud se stru
cturā habeāt: verū quid hinc
cōmoditatis ad te redeat, vir
egregie, nequaquā video, nisi
forsan illud cōmodū vocas,
quod plus oneris, atq
nos sit
stines, sub tā ingentibus saxis
pressus ac laborans. M. Itane
nihil illa mihi conducunt oīas
planeq
pares erūt Mausolus
ac Diogenes? D. Imo haud pa
res, inquit, uir clarissime: nam
Mausolus discruciabitur, quo
ties earū rerū in mentē veniet
quib. in vita florere cōsuevit:
ac Diogenes interim eū ride
bit. Atq
ille quidē de suo illo
monumento, quod est in Ha
licarnasso, memorabit, ab ux
ore Artemisia atq
sorore pa
rato: contra Diogenes ne id
quidē suo de corpore noit,
nūquid habeat sepulchrum.
Neq
enim illi res ea cur est,
verū apud viros excellentissi
mos iā memoriā famamq
4

LUCIANI

reliquit, vt qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abieciſti me, celiorem, actutiore in loco ſubſtructam.

παλινομιω, οὐδ' οὐ βίον βιβιακθε, ὡς
τηλοτόρον ὃ Κερδρ οὐδ' αὖτις δέσσει
τα ὅμματα, καὶ ἐν βίῳ αὖτις
χαρίδι πατιοκδοσμίον.

NIPEΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

*Lis est egregia de forma: pulchrior alter,
Vult esse Aglaia de genitrice satus.
Cedere Therſites non uult, turpiſſimus olim,
Omnia mors æquat: gratia nulla ualet.*

Cce denique vel Me
E nippus hic iudex erit,
vter noſtrū ſit formioſior. Dic Menippe, an non ti
bi videor forma præſtantior? ME. Imo quinam ſitis, prius
arbitror indicandum, nā hoc
opinor, ſcito eſt opus. N. Ni
rens ac Therſites. ME. Vter
Nireus, vter Therſites. non
dū enim vel hoc ſatis liquet.
T. Iam vnū hoc vinco, quod
tibi ſum ſimilis, neq; tanto pe
re me præcellis, quāto pere te
cæcus ille Homerus extulit,
vnum omniū formoſiſſimum
appellās: quin ego ſaſtigiato
vertice, rariſq; & impexis ca
pillis ille, nihilo te inferior vi
ſuſ ſum, arbitror. Iam vero tē
pus eſt, vti pronuncies Me
nippe, vitrū altero formoſio
rem exiſtumes. N. Mirum ni
me Aglaia Charopeq; pro
gnatū. Qui vir pulcherriſſimus
vnus, Omnib; e Graijs Pria
meta ad Pergama veni. ME.

Atqui

Δοῦ δ' ἢ Μένιππος οὐδ' οὐδ' ἴδια
I κάσας, πότος οὐ μορφώτων
ρὸς ἴσιν. ἀπὲρ ὃ Μένιππος, οὐ
καλλίον θιδοκῶς; M. πῶς δ' ἐκ
ἴσιν, πρότος οὐ μορ. Χρὴ γὰρ τοῦ αὐ
δέναι. N. Νίρεος, καὶ Θερσίτης. M.
πότος οὐδ' Νίρεος, καὶ πῶτος οὐδ' ὅ
Θερσίτης; οὐδ' ἴδια γὰρ τοῦ αὐ
Θ. ἴν' αὖτις ὅδε τοῦ ἴδια, ὅτι ὁμοίος
ἐμὶ θιδοκῶς οὐδ' ἐν τυλικοῦθ' ἴδια φέρει
ἡλίκον σὺ Ομηρῶς ἴκων οὐ τοφλὸς
ἐπὶ ἡνὸς, ἀπάντων οὐ μορφώτατων
πρὸς αὐτὸν. ἀλλ' ὁ φεξὸς ἴδια, καὶ ἴδια
δένος, οὐδ' ἐν χείρῳ ἴφαιω τοῦ δέναι
ἐν. ἴδια δ' ἐν ὃ Μένιππος, ὅρ' ἴδια καὶ
ἐν μορφώτορον ἡγῆ. N. ἴμει γὰρ ἴδια
γλαίας, καὶ Χάροπος, ὅς καλλιστος ἀνὴρ
ὕπὸ Ἰλίου ἦλθον. M. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὕπὸ

ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστον ἦλθες.
 ἀλλὰ τὰ μὲν δεῶ, ὁμοίαι. δὲ κρασίον,
 ταύτη μόνον ἄρα σφραγίσαι τὸ ἀπὸ τοῦ
 Θερσίτου κρασίου, ὅτι ὑβριστηὸν τὸ
 σὸν. ἐλαττωθὲν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἔστι
 σφραγίσαι. Ν. καὶ μὴν ἔρου Ομη-
 ρον ἐπὶ τοῦ ἐν, ὅποτε συνιστάτω
 τοῖς Ἀχαιοῖς. Μ. ὀνείρατά μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἄλλω, καὶ νῦν ἔχω. ἐκείνα
 δὲ, εἰ τότε ἴσασιν. Ν. οὐκ οὖν ἐγὼ ἐν
 ταῦθα εὐμορφώτορες εἰμι ὡς Μένιππος;
 Μ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος.
 ἰσθμία γὰρ ἐστὶν αἰδοῦν, καὶ ὁμοίαι ἀπο-
 τέρει. Ο. ἰμοὶ μὲν καὶ τὸ ἰκαίον.

Atqui non itē sub terram opti-
 nor, pulcherrimus venisti, qu-
 pe qui reliquis quidē ossibus
 alijs appareas assimilis: por-
 ro caluaria hoc vno insigni a
 Therstite caluaria dignosci
 possit, quod tua delicata est
 ac mollicula: quandoquidem
 isthuc habes efforminatum ac
 neutiquam viro decorū. NI.
 Attamen Homerū percōtare
 qua specie tū fuerim, quū in-
 ter Græcorū copias militare.
 M. Tu quidē somnia mihi nar-
 ras: at ego ea specto quæ vir-
 deo, quæq; tibi adstant in præ-
 sentia: ceterū ista norūt, qui id
 tēporis vivebāt. N. Quid igit
 tandē: an non ego formosior
 Menippe? M. Neq; tu, neq;
 qsq; alius formosus hoc loco:
 liquidē apud inferos æquali-
 tas est, paresq; sunt oēs. TH.
 Minī quidē vel hoc fas est,

MENIPPOY ΚΑΙ ΧΕΙΡΩ- ΝΟΣ.

*Exosus Chiron presentis munera Vitæ,
 Tetras exoptat posse videre domas.
 Esse istic etiam fastidia multa docetur,
 Vtere presenti non meliora sciens.*

Κουσα ὡς χάρων, ὡς θιὸς ὦν,
 Η. ἐπιθυμήσασαι ἀποθανῆν. Χ.
 ἀληθὴ ταῦτ' ἔκυσσαι ὡς Μέν-
 ππος. καὶ τίθνηται ὡς ὄρεα, ἀθάνατον
 εἶναι δυνάμετον. Μ. τίς δὲ σὺ ἔρως τῶ
 θανάτου ἔχει, ἀδράστου τοῖς πολλοῖς

Quidē inaudiri Chi-
 ron, te, deus quū esses
 tamē optasse mortē.
 C. Vera nimirū sunt ista quæ
 audisti Menippe, planeque
 mortuus sū, sicuti vides, quū
 mihi licuerit immortalē esse.
 M. At quēnā te mortis cupi-
 do tenebat, rei videlicet quæ

vulgus hominum horreat: C. Dicā apud te, virū neutiquā fultū atq; imperitū: iam mihi defuerat esse iucundū, immorta- litate frui. M. Quid: an iniucū dū erat te vivere, lucēq; tue- ri? C. Erat inquā Menippe, nā q; iniucundū vocār, id ego neutiq; simplex, sed variū qd dā esse arbitror. Verū quū e- go semp vivere, atq; iisdē per- petuo rebus vterer, sole, luce, cibo, tū horē egdē recurreret, reliqua itē oīa, quēcunq; con- tingāt in vita, reciproco quo- dā orbe rediret, atq; alijs alia per vices succederent, satietas videlicet eorū me cepit. Necp em in eo voluptas est sita, si p- petuo fruaris iisdē, sed omni- no in permutando posita est. M. Probe loqueris Chiron: ceterū hec quē apud inferos a- gitur vita, quā tibi procedit posteaquā ad hāc tanquā ad posteriorē te contulisti? C. Haud insuauiter Memippe: siquidē æqualitas ipsa quiddā habet admodū populare. Nihil aut̄ interest: utrū in luce quis agat an in tenebris: præterea necp fuitēdū est nobis quemadmo- dū apud superos, necp esuriē- dū, sed eiusmodi rerū omniū agentia vacamus. ME. Vide Chirō ne temet ipse inuolvas neve eodē tibi recidat oratio. C. Quamobrem isthuc ais? M. Nepe si illud tibi fastidio fuit, q; in vita semp iisdē similibus querebus vtedū erat, quē hic fridē similia sint oīa, eundē ad- modū pariet fastidiū. At de in- ægro tibi querenda erit vitæ ædmutatio, atq; hinē quopis- siā in virā demigrandū, id q; arbitror fieri non posse. CH. Quid

χρόματος: X. ὅρῳ πρὸς οἱ ἐκ ἀσύνετοισιν ὄντα. οὐκ ἔστιν ἐπὶ ἡδὺ ἀπολαύσασθαι τὰ ἄθρο- ναίαι. M. ὅχ' ἡδὺν ἔστιν, (ὄντα ὁρᾷς τὸ φῶς; X. οὐκ ὃ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺν, ἡδονὰς συνικλίσθαι ἐκ καὶ ὅχ' ἀπλῶς ἡδὺν μα εἶναι. ἡδὺ δ' αἰ (ἡδὺν αἰ, καὶ ἀπολαύ- σασθαι τὸν ὁμοίον, ἡδίου, φῶς, πρῶτον, αἰ ὥρα δ' αἰ αὐταῖ, καὶ τὰ γυνόμηναι ἀποσπᾶται ἐξ ἡς ἴασιον, ὁμοῦ ἀναλαύ- σασθαι θάτορον θάτορον. ἐκπλήσθη γὰρ αὐτῶν. ὃ γὰρ ἐστὶν ἡδὺ αὐτῶν αἰ, ἀλλὰ καὶ ἐστὶν ἡδὺ μεταχρᾶν ὅλοι, καὶ τὸρ- πινὸν ἔστιν. ME. ἡδὺ γὰρ ὃ Χείρων, τὰ ἐστὶν φῶς ὃ πῶς φῶς ἐστὶν, ἀφ' ὃ προελόμηναι αὐτὰ ἔκαστος. X. ἐκ ἀνδρῶν ὃ Μένιππε. ὃ γὰρ ἰσθμίου, πάντων δημολογῶν. καὶ τὸ πρᾶγμα ἡδὺν ἔχει τὸ διάφορον ἐκ φῶς εἶναι, ὃ ἐστὶν σκοτόρ. ἀλλὰ τι, οὐδ' αἰ δὲ πῶς ὁμοῦ ἀποσπᾶται, οὐτε πῶς δ' αἰ, ἀλλ' ἀντικλίσθαι τούτων ἀπάντων ἰσχυρῶν. ME. ὁρᾷ ὃ Χείρων, μὴ περὶ πῶς σαυτῶν, καὶ ἰσχυρῶν ὃ λόγος περὶ αἰ. X. πῶς τοῦ φῶς; M. ὅτι αὐτῶν ἡδὺ βίβ' τὸ ὁμοῖον αἰ καὶ τούτων ἡδὺν τὸ ὁμοῖον σαυρῶν, καὶ ἡδὺ αὐτῶν ὁμοῖα ὄντα, προ- σαυρῶν ὁμοῖα ἀν γένεσθαι, καὶ ἀέθρα με- ταβολῆν γινώσκων ἡδὺν. καὶ ἡδὺν ἡδὺν ἡδὺν ἡδὺν, ὁμοῦ ὁμοῦ ἀνδρῶν. X. τί δ' αἰ

ὅτι ἂν πᾶσι τις ᾖ Μένιππος· μ. ὅπερ
οἶμαι καὶ φασί, συντόν ὄντα, ἀρεσκιδν
καὶ ἀγαπᾶν ὅτι παρῶσι, καὶ μὴν αὐτῶν
ἀφορητοὶ οἶναι.

Quid igitur faciendū Memip
pe? M. Illud nimirū, uti sapiēs
quū sis, quēadmodū opinor,
& vulgo predicāt, presentib,
rebus sis contentus, boniq; cō
sulas, q; adest, neq; quicq; in
his esse putes, q; ferri nō qat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ,
ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

*Tenarias adeunt fauces & limina nigra,
Ut spectent ducat quos ibi Atlantides.
Quisq; suos narrat comites, quos inter habetur.
Pauper qui uita stamina longa petit.*

Ντίθουός, καὶ Κράτης, αχθί

Α. ἄντ' ἀνδρῶν. ὅστις τί οὐκ ἄν

μὴν θύθ' τῆς καθόδου πόρι

πατέοντος. ὁ δ' ἄλλοι τοὺς καλόντας

οἰοί' ὡς εἶσι, καὶ τί παρὸς αὐτῶν ποι

εῖ; Α. ἀπὸ τοῦ ὅτι Διόγ' ουός, καὶ γὰρ

ἂν θ' ἴαμα ἔδ' ὅ γ' ἰνοίε, τοὺς μὴν δε

κρύοντες αὐτῶν ὄραν, τοὺς δ' ἐκτεδύον

τας ἀφ' ὧν αὐτῶν ἐνίοις δ' ἐμολίς καλόν

τας, καὶ ἐπὶ πρᾶχλιν ὠθοῦντες τῷ Ερ

μῶν, ὅπως αὐτῶν καίνοντας, καὶ ὑπέρους

αὐτῶν εἰδοντας, οὐδ' ἐν δ' ἰον. Κ. ἔγ' ὁ

γούν καὶ δι' ἡγεθ' ὅμας ὑμῖν ἔ' ἔδον, ὁ πό

τε πατὴρ κατὰ τὴν ὁδόν. Δ. δ' ἴθ

ησαι ὅ Κράτης. ἔοικας γὰρ πνα παγγί

τωια ὄραν. Κ. καὶ ἄλλοι μὴν πολλοὶ

συγχετ' ἔκαστον ὑμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' ἡπί

στοι,

Cum nunc agimus,

○ Antisthenes, et tu Cra
tes: quare, cur nō, ob

secro, unus deambulātū, recta
ad ingressum & fauces orci,
ut ibi spectemus eos, qui de
scendunt, qui nā sint, & quid
quicq; eorum agat? AN. Ba
mus Diogenes. Etenim spe
ctaculum hoc iucundum fue
rit, videre alios quidem ipso
rum lachrymari, alios autem
ut dimittantur, supplicare: q̄s
dam autem ægre descendere,
& quanquā cervicem, virgēte
ac impellente Mercurio, rela
ctari tamen, & resupinos ob
niti, nulla necessitate aut com
modo suo. C. Ego vero etiā
exponā vobis, quæ ipse vidē
in via, quando huc descende
bā. D. Exponas licet, Crates
videris em̄ quædā omnino ri
su digna dicturus esse? C. Cū
alii multi nobiscū descēdebāt
tum vero inter ipsos maxime
nobis

nobiles: Ismenodorus ille di-
ces, ex nostris, et Arfaces Me-
doru præfectus, & Armenius
Orates. Ismenodorus igitur
(occisus enim fuerat a latroni-
bus circa Citheronē, quando
Eleusinē, ut arbitror, profici-
scebatur.) et gemitus, & vul-
nus in manibus præse ferebat
liberos suos paruos, quos re-
liquerat identidē vocando, si-
biq; ipsi ob audaciam succen-
sendo, qui cum Citheronem
transisset, ac loca illa circa E-
leutheras, deserta, ac bellis va-
stata, peragrasset, non ampli-
us quam duos seruos secum
adduxisset, idq; etiam, cū phi-
alas quinq; aureas, & Cym-
bia quatuor, secum haberet.
Arfaces autem (senior enim
iam erat, & per Iouem, pro
Barbarico illo ritu, facie non
adeo inhonestā aut contēme-
dā,) grauitè ferebat atq; in-
dignabatur, quod pedibus in-
cederet, volebatq; sibi equū
suum adduci. Nam & equus
vna cum eo mortuus fuerat,
vna plaga ambobus trāsfol-
lis, a Thracensī quodā scuta-
to, in eo prælio, quod cum re-
ge Cappadocum ad Araxē
flumini commissum fuerat.
Nam Arfaces quidem, inse-
sto cursu in hostē ferebatur, lō-
ge, ut qdē ipse narrabat, ante
alioseuectus. Thrax autē ex-
pectato illo subsistens, ac seu-
tū præ se tenēs, venientē Arfa-
cis hastā excutiendo diuertit.
Ipse autē submissa parūper sa-
rissa sua, & equū & insidentē
illū trāsuerbera. A. Sed quo
pacto fieri potuit, Crates, ut
vno ictu ambos transuerbera-
ret? C. Facillime Antisthenes,
Nam

σημοι, Ισμενιδ' ὠρός τε ὁ πλουσιό-
τ' ἡμείτορ. καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας
ὑπαρχ, καὶ Οροίτης ὁ ἀρμένιος. ὁ
μὲν ἐν Ισμενιδ' ὄρει, ἐπιφρόνους γὰρ
ὅπερ ἄλλων παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ε-
λεούσινα οἶμα βαδίζων, ἔσθ' ἐτι, καὶ ὁ
πραῦμα ἰν ταῦν χόρτοις ἔχε. καὶ τὰ
παιδία τὰ νιογὰ, ἀπειληλαίπας, ὄνως
παλῆτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπιμείμενος τὸ πλο-
μην, ὅτι Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλον, καὶ τὰ
πρὸ τῆς Ελεούθρας χάρις πανέρημα
ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διωδύων, ὄν-
μόνους οἰκίετο ἐπὶ ἑξο. καὶ πεῦτα,
φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβίας τέτε-
ταρα μὲν ἰούτο ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης,
γῆρας γὰρ ὄν, καὶ νῦν Δι' οὐκ ἄσκη-
ν. τὴν δ' ὅτι ἐν ἐξ βαρβαρικόν, ὅχθος,
καὶ ἡγοάκτας περὶ βαδίζων, καὶ ἡξίου
ἐν ἵππῳ αὐτῷ προσεχόμενος. καὶ γὰρ
ὁ ἵππος αὐτῷ σωτηριώδης, μιᾷ πληγῇ
γῆ ἁμφοτέρωι διαπερίντο ὑπὸ βρα-
χέος τινος πελπεσοῦ, ἐν τῇ δ' ὡς Ἀρ-
ξῆ πρὸς τὸν Καππαδοκίῳ συμπλοκῇ,
ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡλάνων, ὡς δὴ
γῆτο, πάλιν τῶν ἄλλων προὔπιξις ἐρμῆ-
σαι. ὑποδὶς δ' ὁ βράξ, τῇ πέλει μὲν
ὑποδὶς, ἀποσπῆται ἄρ' Ἀρσάκων κεν-
τῇ. ὅτι δ' ὑποδὶς τὴν σάεισσαν, αὐ-
τὸν τε σφραγίσας, καὶ τὸν ἵππον. Α.
πῶς εἶόν τι ὁ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦ
γυμνίου; Κ. ἡ δ' αὖτε ὁ Ἀντίφειδος ὁ

μὴ γὰρ ἰσθλῶσαι, ἀποσπινχύνει
 κεντὸν προβολιμῶν. ὁ θεὸς δὲ ἵ, ἰπ
 δὴ τῇ πέλτῃ ἀπικρούσαι το πλὴν προ
 σολῶν, καὶ παρῆλθον αὐτὸν ἡ ἀκωκῇ,
 ἐς γόνυ ὀκλάσαι, δὲ χιτῶν τῇ σαρσίῃ
 πλὴν ἰπλάσαι, καὶ πτῶσαι τὸν ἵπ
 πον ὑπὸ τὸ δόρυ, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο
 δρότητος αὐτὸν διαπέρωντα. διελῶ
 νται δὲ καὶ ὁ Δροάκης ἐς τὸν βουβῶνα
 διαμπαξί, ἄχρῃ ὑπὸ πλὴν πυγῶν. ὁρᾷ
 οἷόν τι ἰγύνει, οὐ το σαρκοῖ, ἀλλὰ το
 ἵππου μᾶλλον ἢ ἔρπον, ἡγανάκτει δὲ
 ὁμοῖ, ἐμόπηται ὡς τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξίου ἰππὲς καπνῶσαι. ὁ δὲ γὰρ Ορεῖ
 της ὁ ἰδιώτης, καὶ πᾶν ἀπαλὸς τῷ πό
 δει, καὶ οὐδ' ἰσάσαι χαμαί, οὐχ ὅπως
 βαδίῃν ἰδύνατο. πᾶσαι οὖν αὐτὸ
 ἄτεχνος Μῆδοι πᾶντις, ἰπλὼ ἀποβῶ
 σι τῶν ἵππων, διασπείνῃ τῶν ἀν
 θῶν ἰπιδάινοντο ἀκροποδῇτι, μόλις
 βαδίῃσαν. δεῖτε ἰπὶ καταβαλὼν ἰαυ
 ρὴν ἔκοτο, καὶ οὐδ' αὖ μὴ μυχῶν ἀνίστα
 ῖσθαι θέλων, ὁ βίλπισος Ερμῆς ἀράμ
 νται αὐτὸν ἐκόμισαν ἄχρι πρὸς τὸ πο
 ρθμῶν. ἐγὼ δὲ ἐγίγνω. Α. καὶ γὰρ
 ὅτι πατήρ, οὐδ' ἀνέμιξα ἱμαυτὸν
 οἷς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' οἷς οἰμῶσινται αὐ
 τοῖς, προσσφραμῶν ἐπὶ τὸ πορθμῶν,
 προσπέλας χωρῶν, δὲ ἄρ' ἐπὶ τῇ
 δέσῃ πλοῦσαι με παρὰ τὸν πλοῦν δὲ
 οἱ μὲν ἐδάκρυον τε, καὶ ἰναίην, ἐγὼ
 δὲ.

Nam ille quidē cursu fereba
 tur, contum quendam vigin
 ti cubitalē prætentiū habens.
 Thrax autem ubi pelta obie
 cta, plagam excussisset, et iam
 cuspis ipsum præteruecta es
 set, in genu procumbens, ex
 cipit sarissā venientis imperiū,
 ac equum sub pectus vulne
 rat, quo mox præ furore ac
 vehementia cursus se ipsum
 transfadigente, eadem hasta es
 tiam Arfaces per inguina vi
 trincq̃ ad nates usq̃ penetrā
 te, transfoditur. Intelligis ni
 mirum quo pacto acciderit,
 cum non viri, sed equi magis
 hoc opus fuerit. Veruntamen
 indignabatur ille, quod non
 ampliore honore, quam cæte
 ri, habebatur, volebatque e
 ques huc descendere. Orates
 aut, priuatus quispiam erat, ac
 que admodū debilis pedib.
 quippe qui necq̃ stare humi,
 nedū incedere villo modo po
 terat. Accidit aut hoc prorsū
 Medis omnib. vt postq̃ ab
 equis descenderint, veluti qui
 sup spinas ingrediuntur, sum
 mis pedū digitis, vix atq̃ pe
 gre incedant. Quamobrē, cū
 per se ipsum humi deiectus ia
 ceret, necq̃ villo prorsum pa
 cto resurgere vellet, bonus il
 le Mercurius sublatū in se ho
 minē, ad cymbā usq̃ portauit
 ego vero sequens ridebā. A.
 Et ego porro, quādo huc de
 scēdebā, necq̃ admiscui me ip
 sum cæteris, sed relictis plorā
 tibus illis, ad cymbam accu
 rēdo, præoccupauī mihi locū,
 quo commodius nauigārē.
 Inter nauigandū vero, alij qui
 dē lachrymabantur, alij autē
 nauicēbant: ego vero inter ip
 sos se

hos sedens admodū oblecta-
bar. D. Tu quidē Crates et tu
Antisthenes, huiusmodi forti-
ti estis itineris comites. Mecū
autē Blesphas ille foenerator,
ex Piræo, & Lampis Acari-
nan, qui mercenarios milites
ductauerat, & Damis diues
ille Corinthius, simul descen-
debant. Quorum Damis qui
dem a puero veneno interēp-
tus fuerat, Lampis autē ob a-
morem Myrtij meretricis, se
ipsum iugularat. Blesphas ve-
ro fame miser perisſe diceba-
tur, & apparebat sane adhuc
pallidus supra modum, ac te-
nuis maxime. Ego vero quā
quā antea uoram, interroga-
bā tamen, quo pacto quisque
mortuus esset. Ac Damidi q-
dem accusanti filium, non in-
iusta vero, inquam, passus es
ab illo, qui talenta cum habe-
res coaceruata mille, ac ipse
in delicijs uiueres, annos no-
naginta natus, adolescenti illi
quatiſ obolos scilicet suppe-
ditabas. Tu uero Acarnan,
(gемеbat enim & ille, ac de-
uouebat Myrtiū) quid amo-
rem accusas, inquam, & non
potius te ipsum? qui hostes q-
dem haud vnquam perhorru-
eris, sed te vltro periculis offe-
rendo, ante alios in prælium
descenderis, A puella uero
vulgari illa quidē ac forte ob-
lata, & a lachrymis atq; sin-
gultibus fictitijs, generosus
ipse tu captus fueris. Nā Ble-
sphas quidē ipse sese accusat,
ob nimia stultitiam, quod pe-
cuniam uidelicet custodierit
hæredibus nulla necessitudi-
ne tibi coniunctis, dum ma-
nus ipse in perpetuū victurū
esse

δὲ, μάλα ἐν τῷ πόμῳ ἐμὸν οὐθὶς. Δ. οὐ
μὲν ὦ Κράτης, καὶ Αντίσθεος, τοῖου-
των ἐνύχαιε ξυνοδοιπόρου. ἐμοὶ δὲ
Βλεψίας τις ὁ δολωσθεὶς, ὃς ἐκ Περραιῶν,
καὶ Λάμπης ὁ ἀκαρινὸν, ξυνοδοὺς ὦν, καὶ
Δάμης ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγ-
κατήφορος. ὃς μὲν Δάμης, ἐπὶ τοῦ παρ-
δὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανῶν. ὃ δὲ
Λάμπης, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταί-
ρας, ἀποσφάξας ἑαυτὸν, ὃς ὁ Βλεψίας,
λιμῶ ἄθλιος ὑλίζετο ἀπισκληκέναι,
καὶ ἐσθλὸν ὠχρὸς ἐς ὑπόβολῶν, καὶ
λεπτοὺς ἐς ἀκελευστέον φανέμενος.
ἰγὼ δὲ, καίπερ ἐσθλός, ἀνέκεινον ὅρ-
τρόπον ἀποθάσθαι ἕτα ὅτ' τῇ Δάμει
ἀπὸ μὲν τὸν ἦδον, ἐκ ἄδυναμίας ὅτε
ἔπαυθαι ἐφω ὑπ' αὐτοῦ. οὗ τάλαντα ἑ-
χὼν ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς
ἐννοηκένταί τῃς ὦν, ὅκτω καὶ δέκα τε-
ταλίσκῳ ἑταραι ὁδολοῦν παρῆχας.
σὺ δὲ ὦ ἀκαρινὸν, ἔσαν γὰρ κακῶν,
καὶ κατηρᾶτο τῇ Μορτίῳ, ἥ οὐ πᾶ τὸν
ἔρωτα, σαρπνὸς δὲ οὐδὲ τοὺς μὲν πολλοὺς
μίους οὐδὲ πῶποτε ἔπρασας, ἀλλὰ φι-
λοκιδνῶς ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
ὑπὸ δὲ τοῦ τυχοῦτος παιδιστρίου,
καὶ διακρύων ἐπιπλάσων, καὶ σαρκαμῶν
ἐχλως ὁ γονοῦσθαι. ὃς μὲν γὰρ Βλεψίας
αὐτὸς, ἑαυτὸς κατηγόρε φθάσας πολλοὺς
ἀλλὰ πῶν ἄνοιον, ὃς π' ἡμέτετα ἐφύλατ-
τε τοῖς μηδὲν προσέχονσι κληρονομί-
αις, ὡς

οὐ, οὐ ἀνὶ βιάσει, δὲ μάταιον ἐσμένον.
 πάλιν ἐμοὶ γὰρ τὴν τυχούσαν τὸν πο-
 λὺν παρέχοντό τε σπονδόντες. ἀλλ' ὅ-
 σ' ἡμῖν ὧς ἔστι σομῖς ἐσμένον. ἀποβλέ-
 πων χρεῖ, καὶ ἀποσκηπτῶν πόρρονθεν
 τοὺς ἀφικνουμένους: βαβαί, πολλὰ γὰρ
 καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες,
 πάλιν τῶν νοσηνῶν τούτων καὶ νηπίων.
 ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γὰρ κρακότες δόρυον
 ταῖ. τί τοῦ; ἔρα καὶ φίλτρον αὐτοὺς ἐχέ-
 τω βίου; τοῦτον ἔρ τὸν ὑποδύοντων
 ριὰς βούλωμαι τί διακρύπτει τῆλικού-
 ἀποσπονδόν; τί ἀγορευκτέον ὧς βέλτερος;
 ταῦτα, γὰρ ἀφικνουμένον; ὧς βασι-
 λείας ἐλάει: Π. τοῦ. ὧς ἐλάει. Δ. ἀλλὰ
 σκατῶν; Π. τοῦ. Δ. ἔρα ἔρ
 ἐπλοῦτες, ἔτα ἀνὰ σκατῶν πολλὰ πρὸς
 φῶς ἀπολιπόντα τεθνήσκουσιν: Π. τοῦ
 οὗτον ἀλλ' ἐπὶ μὴν ἐχέοντες ἀμφὶ τῶν
 ἐκαστῶν. βίον δ' ἐκαστὸν ἀπὸ καλὰ
 μου καὶ ἐρμῶν ἔχον, ἐκαστὸν βολὴν πῶ
 χος ὧς, ἐκαστὸν τὴν καὶ προσέπαι-
 λος, καὶ ἀμυδρὸν βλίσπον. Δ. ἔτα τοῖς
 οὗτον ὧς, ἴσως ὧς: Π. ναὶ. Ἡδὺ γὰρ
 ἔρ καὶ φῶς. καὶ καὶ τεθνήσκειν, δὲ οὐδὲν καὶ
 φθονέον. Δ. παραπαίει ὧς γὰρ ὧς,
 καὶ μερακιόβη πρὸς καὶ χρεῖ, καὶ ταῦ-
 τα, ἡλικιώτης ὧς τῶν πορρομένων. τί ἔρ
 ἐκαστὸν πρὸς τῶν νῶν, ὧς οἱ ἴη-
 λικουὶ φιλόσοφοι αἰσῶν, οὗς ἐχέω δὲ ὧς
 καὶ τὸν θάνατον, ὧς τῶν ἐκαστῶν γὰρ

κακῶν

esse se putat. Verū mihi quidē
 non vulgarem voluptatē prae-
 buerūt tunc lamentantes isti.
 Sed iam circa fauces sumus.
 Aspicere nos illuc oportet, at-
 que a longe contemplari ad-
 uenientes. Pape, multi certe,
 & varij, omnesq; lachryman-
 tes, praeter pullos istos & in-
 fantes. Quin & aetate nimis
 confecti illi lugent. Sed quid
 hoc? nū philtro aliquo vitē te-
 nuntur? Istum igitur decrepi-
 tum interrogare lubet: Quid
 ploras heus tu, tam prouecta
 aetate mortuus? Quid indig-
 naris bone vir, praesertim cū
 senex huc adueneris? Eccebi
 rex fuistis MEN. Haudqua-
 quam. DIO. Verum satrapas
 MEN. Neque hoc. DIO.
 Num igitur diues fuisti: ideo
 que male te habet, quod reli-
 ctis multis delicijs ac volup-
 tibus mori coactus fueris?
 MEN. Nihil tale, sed annos
 quidem circiter nonaginta na-
 tus fui, vitam autem difficul-
 tē egī, arundine & linea victum
 queritans, ultra modum ege-
 nus ac pauper, liberis carens,
 & praeterea claudus quoque,
 & parum oculis videns. D.
 Et viuere cupiebat cum talis
 esses? M. Certe quidem, dul-
 cis enim erat lux. Mori autē
 graue & horrendum. DIO.
 Deliras o senex, & iuuenili-
 ter te geris erga necessitatem,
 & hoc, cum sis coequalis por-
 titori huic. Proinde quid iam
 de adolescentibus dicamus,
 quando etiam decrepiti isti
 tantopere viuere cupiunt? quā
 decebat ipsam mortem etiam
 consuetari, tanquam remediū
 quod

LUCIANI

quoddam, eorū malorū, quæ
secum fert senectus: Sed abea
mus iam nequis & nos suspi
cetur tales esse, q̄ hinc aufuge
re cupiamus, quādo circa fau
ces hic nos oberrare viderit.

παῖδρ φάρμακον. ἀλλ' ἀπίστων, μὴ
καί τις ὑμᾶς ὑπιδύσται, ὃς ἀπόφραστον
βουλεύσεται, ὅρων περὶ τὸ σόμιον ἡ
λυμμένον.

MENIPPPOY KAI TEIPΣIOY.

*Tiresias sexum uates expertus utrumq̄.
Foemineum præfert: sed pudet ista loqui.
Cur Iuno æterna damnarit lumina nocte,
Notum est ex alijs hæcq̄ petenda locis.*

N vero & cæcus sis,
A Tiresia, non amplius
cognitu facile est. No
bis enim cunctis, æḡ sunt v̄
cui oculi, ac solæ illorū se
des relictæ: quod autem ad cē
tera attinet, non facile dixe
ris, qui Phineus, aut qui Lyn
ceus fuerit. At vero, quod v̄
tes fueris, & quod vtrumque
solus teipsum perhibueris,
marem ac foeminam, auditis
aliquando poetis, noui. Pro
inde, per deos, dic mihi, v̄
tram vitam expertus es sua
uiorem, virne quando fuisti,
an cum foemina? TI. Potior
multo fuit, Menippe, mulie
bris vita expeditior enim: &
dominantur quoq̄ viris mu
lieres: neq̄ ipsis necesse est in
bellū proficisci, neq̄ ad pro
pugnacula stare, neq̄ in con
cionibus dissidere, neq̄ in fo
ro atq̄ iudicijs contendere.
MEN. Quid? annon audisti,
Tiresia, Euripides Medea,

Ταρσία. ἡ μὲν καὶ πολλοὺς
οὐκ ἐν διαγνώσκειν ἑαδίοις,
ἀπασι γὰρ ὑμῖν ὁμοίως τὰ
ῥήματα κενά, μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐ
τῶν, τὰ δ' ἄλλα, ἕκ' ἐτ' ἂν ἀπὸν ἔχουσιν
τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς, ὅτι
μὲν οἱ μάντις ἦσαν, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω
ἐγένοντο μόνον, οὐκ ἔστι καὶ γυνή, τῶν ποικί
λων ἀκούσας οἷδεν. καὶ τῶν θινῶν οἷον
ροῦν ἐπὶ μοι, ὅτι τοῦτο ἰπαράθης ἡδίο
ν ὅτι βίωσιν, ὅποτε οὐκ ἔστι, ἢ ὅτι γυν
ναὶ καὶ; Τ. ἀμείνων ἦν παρὰ πολλὴν ὧ
Μενίππε ὁ γυναικὶς. ἀπαραγμονέστα
τον γὰρ, καὶ διασώζουσι τῶν ἀνδρῶν
αἱ γυναῖκες. καὶ οὐτε πολεμῶν ἀνάγκη
αὐταῖς, οὐτε παρ' ἐπικλήν ἔσταιναι, οὐτ'
ἐν ἐκκλησίᾳ σφραδύσασθαι, οὐτ' ἐν δικασ
τηρίοις ἐξετάζεσθαι. Μ. ὅ γὰρ ἀκύνεον
ὧ Ταρσία τῆς Εὐριπίδου μηδίας
οἷα

que es tū, quemadmodum & postea. an vero pariter & vir & vates didicisti esse? T. Vides ut cūcta ea quę de me feruntur, ignoras: puta quo pacto & lucē quandā Deorū diremī, & Iuno visu me priuauit: Iupiter autē insolatiū demni eius vaticinandi artē mihi dedit. M. Adhuc ne Tirefia, mendacijs istis caperis? Sed facis hoc more varū. Cōsuetū eī vobis hoc est, nihil iā fari dicere.

τότε δ' ὡς καὶ ὁ δαδρον. ἢ ἄμα ἀνὴρ καὶ μάγος ἔμαθες εἶναι; Γ. ὁρᾷς ἀγροῖα τὰ πόρρι ἐμὴ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσε πῖα ἱερὴν τῶν θεῶν. καὶ ἔμελλε ἔρρετο πύρροςί μιν, ὃ δὲ Ζεὺς, παρὲς μὲν ἔσπετο τῇ μοῦνῃ τῶν συμφορῶν. Μ. ἔπειτα ἔχουσιν ἑταίρους τῶν φουμάτων; ἀλλὰ καὶ τὰ τοῖς μάντεσι τοῦ Ὀυδίσου. ἔσθ' ἂν γὰρ ὑμῖν, μηδ' ἐν ὕμνῳ λίσσῃ.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ,

*Ausus quod pro armis Aiaci congredi Vlysses,
Iudicio, captus ille furore fuit
Idcirco semper contemtuens odit Vlysses,
Nec Thetidos culpam cærulea esse putat.*

Itū, dum furore cor-
S reptus fuisti, Ajax, te
ipsum interfeeisti, nos
autē cunctos etiam membris,
ut putabas, detru catis, defor-
masti, quid queso Vlyssēm ac-
cusas? Ac paulo ante neq; as-
piciere ipsum voluisti, cū ve-
nisset huc vates consulturus,
neque alloqui dignatus es vi-
rū commilitonem ac socium,
sed superbe admodū ac gran-
di incedens gressu, preterijisti.
Ai. Merito Agamemnō. Ille
enī mihi furoris huius autor
exitur, ut q solus mecū pro ar-
mis iudicio cōtēdere ausus fu-
erit. Ag. An vero dignū cen-
sebas te, qui absq; aduersario,
atq; absq; paluere, ut dicitur,
supra

I οὐ μοῦνις ὁ Δῖον, σιῶν καὶ
E τὸν ἐφόνευσαι, ἐμίλησαι, δὲ
καὶ ἡμᾶς ἀπώσται, τί ὁπότε
τὸν Ὀδυσσεὺς καὶ πρόηρ οὔτε προσέ-
βλεψαι αὐτόν, ὅποτε ἔκει μοῦντοσύναι
νῦν, οὔτε προσεβλήν ἡξίωσαι ἀν-
δρῶν συστραπώτων, καὶ ἱταῖρον. ἀλλ' ὕπερ
ροπήκως μὲν ἄλλα βόαντων, παρὰ τοῦ
Α. ἑκόντως ὁ Ἀγαμέμνων. αὐτὸς γὰρ
μοι τῇ μοῦνῃ ἐπέβλεψας, μόνος
αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἐπὶ τοῖς ὀπλοῖς. Ἀγάμ.
ἡξίον δὲ ἀναισθητοῦ εἶναι, καὶ ἡγε-
ντὶ κρατὶν ἀπάντων; Δι. ναί, τὰ γὰρ
διαύτα.

πικρῶτα. οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ πάρος
 πλῆξ, τὸ αὐτὸ γὰρ οὐσα. καὶ ὑμεῖς οἱ
 ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδοι
 τὸν ἄγωνα, καὶ παρὶχόμεσθε μοι
 τῶν ἀθλῶν, ὃ δὲ Λαέρτης, ὃς ἐγὼ πολυ-
 λάκκῃς ἔσωσα κινδυνούσας κατακεκό-
 φθαι ὑπὸ Τρῶν, ἀμείνων ἔστιν εἶναι,
 καὶ ἐπιτηδεδότορ ἐστὶν ἡμῶν τὰ ὄπλα.
 Ἀγὰ. αὐτὸς θιγαρόν, ὃ γαυρόν. τί μὲν
 οἶπες, ἢ δέοι θιγὰν κληρονομίαν τῶν
 ὀπλῶν παραδιδόναι συγγενῇ γένει,
 φόβουσα, ἵνα καὶ κτενὸν κατέσθω αὐτὰ.
 Αἰ. οὐκ ἔμμελ' ἐπὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς αὐτὸν
 ποιεῖθαι μόνος. Ἀγὰμ. συγγνώμη ἔστω
 Αἰῶν, ὃ ἀνδροποιῶν, ὡς ἔχθρη δόξης,
 ἡδίστου πρᾶγματός, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
 ἔσται κινδυνούσων ὑπομίνεσθαι. ἐπὶ καὶ
 ἐκράτησέ τοι, καὶ ταῦτα παρὰ Τρῶσι
 διακούς. Αἰ. αἰδέομαι ἐγὼ περὶ μὲν κα-
 τὰ δίκην, ἀλλ' οὐδέ μιν ἐμὲ λείποντι πε-
 ρὶ τῶν θεῶν. πνυγὸν Ὀδυσσεῖα μὲν οὐχὶ
 μισθὸν δὲ ἄνδρα μὲν ὃς Ἀχαιοί, οὐδ'
 αὐτὸς μοι Διὶ τὸ ἐπὶ πικρῶτατοι.

superates oēs? A. Quid nisi in
 tali utiq; causa. Nā armatura
 ea cognationis quodā iure ad
 me pertinebat, cū fratris mei
 patruelis certe fuerit. Deinde
 vos ceteri, qui multo quā ille
 prestantiores eratis, detrecta-
 stis cerramē et cessistis mihi ar-
 ma. Iste autē Laertes filius, quē
 ego non semel in summo pericu-
 culo servavi, cū iā a Troianis
 prope cōcideretur, melior es-
 se me voluit, ac dignior qui ar-
 mis illis potiretur. A. Accusa-
 igitur, o generose, Thestius, quē
 cū tibi dehūisset armorū suc-
 cessionem ac hēreditatem, ut
 pore cognato, tradere, in me-
 diū allata illa posuit. A. Haud
 quaquā, sed Vlyssē, ut q̄ so-
 lus sese mihi opposuerit. Ag.
 Ignoscēdū, Ajax est, si homo
 cū esset, appetiuit gloriā, rem
 dulcissimā, cuius gratia etiā
 nostrū quilibet obire pericu-
 la sustinet, præcipue quando
 & vicit te postea, et hoc, Tro-
 ianis ipsis iudiciis. A. No-
 ui ego quē me damnarit, sed
 fas non est, de diis aliquid di-
 cere. Vlyssē igitur aliud quā
 odiūse, non possum. Agamem-
 non, non si mihi ipsa Minerva
 hoc imperet.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

*Judicium expectant Minois qui veritate,
 Quorum de vita iudicat atq; statu.
 Sosttratus excusat facinus fatiq; castrum,
 Se dicit quicquid fecerit usq; mali.*

Rædo hic quidē So-
P stratus, in Pyriphlege
 tontem præcipitur,
 Sacrilegus autē ille a Chimera
 discerpatur, Tyrannus vero
 iste, Mercuri, iuxta Tityū, in
 longum extentus; arrodendū
 & ipse epas præbeat vulturi-
 bus. Vos autē, boni ac probi,
 abire quam celeriter in cam-
 pum Elysium, insulasq; bea-
 torum habitate, pro ijs, quæ
 recte ac iuste in vita fecistis.
 SO. Audi o Minos, num tibi
 iusta dicere videar. MIN. An
 ego denuo nunc audiam? An
 non conuictus es, Sostrate,
 quod & malus fueris, & tam
 multos occideris? SO. Con-
 uictus quidem fui, sed vide,
 num iuste ob id supplicio affi-
 ciar. MIN. Atq; admodum,
 si modo id iustum est, pro me-
 rito quencp suo poenam depē-
 dere. S. Attamen respōde mi-
 hi o Minos, Breue enim quid
 dam interrogabo te. M. Dic,
 sed ne prolixè modo, quo de
 incept & ceteros dijudicare
 possumus. S. Quæcunq; in ui-
 ta egi, vtrum volēs ea feci, an
 ita a Parcis agglomeratū mi-
 hi fuit? MIN. A Pareis scili-
 cet. SO. Proinde & boni pa-
 riter omnes, & nos, qui mali
 videmur, eadem agimus, dū
 illi obsecundamus. MIN. Ita
 profecto. Clotho videlicet
 illi parentes, quæ vnicuiq; in-
 iungit, cum primum natus est
 quæ agenda ipsi sunt. SO. Si-
 quis igitur vi compulsus ab
 alio, occiderit aliquem, cum
 non possit illi contradicere, a
 quo cōpellitur. vt verbi gra-
 tia: si carnifex, aut fatelles q̄-
 piā, alter iudici parēdo, alter,
 tyrann

μέν ληστής οὐτ' ὧ Σώστρατος,
 ὡς τὸν Πυριφλεγέοντα ἔμ-
 βολήσῃ. ὃ δ' ἰδὸς συλ-
 ὕπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαδίηται, ὃ δ' ἐ-
 τύρην' ὧ Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀ-
 ποτεθείη, ὑπὸ τῶν γυπῶν κερταίῳ καὶ
 αὐτὸς ἢ ἑκπρὸς δ' ἐοῖ ἀγαθοὶ ἅπαν-
 τες κατατάχ' ὡς ἢ ἡλύσιον πιδίον,
 καὶ τῆς μακάρεν νόθου κατακτείνῃ, αὐτῷ
 ὧν δίκαια ποιεῖτε παρὰ τῷ βίον. Σ.
 ἀκούθην ὧ Μίνω, ἃ θι δίκαια δεῖξαι λέ-
 γων. Μ. νῦν ἀκούσῃς αὐτοῦ; οὐ γὰρ ἔξω-
 λήλυσται ὧ Σώστρατε ποιητὸς ὧν, καὶ
 βέβηκεν ἀπικτονῶς. Σ. ἐλύλεγμα-
 μῶν, ἀλλ' ὅρα ὃ δίκαιος καλαδίδεσθαι.
 Μ. καὶ πάντῃ, ἃ γὰρ ἀποτίθηται τῷ ἀξί-
 ον δίκαιον. Σ. ὁμοῦ ἀποκρίναί μοι ὧ
 Μίνω. βραχὺ γὰρ π' ὀφείθεμαί σε.
 Μ. λέγε, μή μακρὰ μένουν. ὅπως καὶ
 τοὺς ἄλλους διακρίνω μὴ ὅδῃ. Σ. ὁπόσοι
 ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πόσοι κακῶν ἐ-
 πραττον, ἢ ἐπικέκλωσόν μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μ. ὑπὸ τῆς μοίρας διηλαδῆ-
 Σ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρεοὶ ἀποσπῶν, καὶ
 οἱ πονηροὶ δοκῶντες ὧς ἐκείνῃ ὑπὸ
 τοῦτον ταῦτα φεῖν. Μ. ναί, τῇ
 Κλωθῇ, ἢ ἐκείνῃ ἐπὶ ταῖς γυναικῶν,
 τὰ πρακτικά. Σ. ὃ οὐρ ὡς ἀναγ-
 νῶν ὑπ' ἄλλου φορεῖσθαι ὡς, οὐδ' οὐ-
 γάμεν' οὐδ' ἐλγῶν ἐκείνῃ, βιαζόμε-
 ν' ὡς, οἷον δὴ μὴ, ἢ θορυφόμεν' ὡς, μὴ
 δὴ

διαπαισῆ πεσόντις, ὃ δὲ τυράννῳ, τίνα αὖ-
 τήναι τὸ φόβου; Μ. δὴ λῶν ὥς τὸν δὲ
 καλῶν, ἢ τὸν τυράννον. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ
 ξίφος αὐτὸ ὑπερίτερόν γάρ τοι ὄργανον
 ὢν πρὸς τοῖς θυμῶν, ὅτι πρώτως παρα-
 χύνει τὴν αἰσῶν. Σ. οὐ γὰρ ὁ Μίνως,
 ὃς πρὶν ἐπιδοκίμασθαι ὅτι παρὰ δέσπο-
 τῶν, ἢ δὲ πρὶν ἀποδείξαι τὸν δὲ δαυτοῦ
 βουλήν, αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον καμίν-
 ζον, ἢ τι τῆς χάριτος, ἢ τίνα εὖρυ-
 γείων ἀναγκαζέσθαι; Μ. τὸν πέμψον-
 τα ὁ Σώπρας. Διάκειν γὰρ ὁ καμίν-
 στας ἦν. Σ. οὐκοῦν ὁ δὲ πρὶν ἀδίκῃ τῶν
 νῆς, καλῶν ἢ κακῶν ὑπερίτερος γινόμενος
 ὢν ἢ Κλοθὸς προσέταττε, καὶ τοῦτους
 τιμῶν τοὺς σφραγισμένους ἀλλοτρίοις
 ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῃ χροίσις ἦν, ὅς
 αὐτοῖς ἐπὶ δωατοῦν ἦν, ὅτις μετὰ πᾶ-
 σις ἀνάγκης προσεταγμένοις. Μ. ὁ
 Σώπρας, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ
 κατὰ λόγον γινόμενα, ἃ ἀκελεύεις ἱστα-
 ζοῖς. πλὴν ἄλλα οὐ τῶν ἀπελάσσει
 τῆς ἐπιδόσεως. Διότι οὐ λησὴς μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ὁριστὴς ἐστὶν ὁ δόξας.
 ἀπόλυτον αὐτὸν ὁ Ἑρμῆς, καὶ μηκέτι κα-
 λαίμεθα, ὅρα δὲ μή καὶ τοὺς ἄλλους νε-
 κρὺς ὁρῶνται τὰ ὁμοία διδύξαι.

tyranno: quemnam exdis istū
 us reum ages? M. Quem aliū,
 nisi iudicē aut tyrannū. Quo-
 niam necq̃ ipsum gladium ac-
 cusare possumus: subseruit em̃
 hic, tanquam instrumentum
 quoddam, animis atq̃ furorē
 accommodatus illius, qui pri-
 mo causam hanc præbuit. S.
 Recte iane o Minos, laudo q̃
 hec etiā exēplo, quali quodā
 auctario locupletas, Sigs aūt,
 mittente hero, veniat ipse au-
 tū vel argentū afferēs, vtri nā
 ea gratia haberi debet, aut v-
 tri beneficiū hoc acceptū refe-
 rendū est? M. Eī, q̃ misit, So-
 strate: nā ille q̃ attulit minister
 tantū fuit, S. Vides ne igitur q̃
 iniusta facis, dū suplicio afficis
 nos, q̃ ministri tātū fuimus eo-
 rū, quę Clotho nobis impera-
 uir: & rursum, dū honore pro-
 sequeris eos, q̃ in alianis bo-
 nis veluti dispensatores quos-
 dā sese gesserūt. Non em̃ illud
 dicere quisq̃ poterit, q̃ cōtra
 dicere, aut imperata detrecta-
 re licitū fuerit in ijs, quę cū o-
 mni prorsum vi ac necessitate
 imperata fuere. M. Multa, o
 Sostrate, & alia videas licet,
 minime secundū rationē fieri,
 si diligenter expendas. Verū
 tamē tu ex hac questione hoc
 boni cōsequeris, quandoq̃ dē
 nō p̃cedo solū, verumetiā So-
 phista quidā esse videris. Solū
 ue ipsum Mercuri, neue dein-
 ceptus amplius puniatur. Ceterū
 illud vide, ne et ceteros ma-
 nosumilia iterrogare doceas.

MENIPPVS SEV NECYO.

mantia. Thoma Moro interprete.

Argumentum.

Videtur hoc Dialogo Lucianus illud maximè cōmendatum uoluisse, quod in fine, Menippus ait à Tiresia in aurem sibi dictum fuisse Priuatorum uidelicet hominum uitam optimam atque tutissimam esse, quod idem Græci noto illo prouerbio dicunt: *ἡδὴ καὶ τὸ πτωχόν*. Nam diuitias, potentiam, gloriam, & cætera, quæ mundum appetit, uana omnia & incerta esse: præcipue autem diuitum atque magnorum hominum, ut uitam ipsam periculosam, & pompis solennibus, item tragicis quoq; fabulis similem esse, ita miseros plerumque sortiri exitus, quodeo decreto uidetur intelligere uelle, quod apud inferos contra diuites factum fuisse dicit, quo & corpora illorum supplicijs destinantur, & animi in asino migrare iubentur, quod & ipsum nimirum eam significationem habet, quod diuitum animi plerumque inertes, & omnis doctrinæ expertes esse soleant. Inscribitur autem Necyomantia, quæ si dicas, ab inferis seu mortuis petatum responsum quo uel maxime apparet, eum Dialogi scopum habendum esse, qui responso isto Tiresia proponitur. Semper enim ex titulis alter nobiliorem Dialogi personam, alter argumenti quasi quendam *ἥρωα* indicat, Platónico more, quem maxime in hoc Lucianus imitatus est. Constat autem perpetua quadam narratione, quæ & causam & modum sui ad inferos descensus, & præterea occasionem, quæ edictum illud de diuitibus audierit, commemorat. In hac præcipui quidem loci sunt & maximè illustres: de
incerta

*incerta doctrina Philosophorum, de Magorum super-
stitione et potestate. De inferiorum locis, supple-
ciji, et aequalitate: et postrema illa collatio ui-
tae humanae cum pompa solenni, et cum fa-
bulis Tragicorum. Occasio, et ex-
ordium Dialogi ab habitu, et
percussatione Me-
nippi sumuntur.*

**MENIPPOS, Η ΝΕΚΥΟ,
ΜΑΝΤΕΙΑ.**

Χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά
Ω θίσιαί ἐμῆς. ὡς ἄσμενός
σ' ἐσθ' ἴδον, ἐε φάθ' μολώρ.

Φίλα. οὐ Μενίππος οὐ τότ' ἐσαν δ' κύων;
οὐ μὲν ἄλλ' οὐ, ὅ μὲν ἰγὼ παραβλή-
πω Μενίππου ὄλοντι. τί δ' αὐτῷ βαύ,
λίται τὸ ἀλλόκοτον τῷ ἄχρημαθ', πῆ-
λ' οὐ, καὶ λύρα, καὶ λιοντή; προστίον
δ' ὅμοι αὐτῷ. χαῖρε δ' Μενίππε, καὶ
πύθων ἡμῖν ἀφίξαι: πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέφνηται ἐν τῇ πόλει. Μ. Ἡκω νε-
κρῶν κούρμωνα, καὶ σκότου πύλας Λι-
πῶν, ἵν' αἴτῃ χάρις ἔκτισται θιῶν. Φ.
Ἡράκλεις ἐλευθέρω Μενίππε; ἡμᾶς ἄ-
ποθῶν, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβιβίω-
κων; Μ. οὐκ, ἀλλ' ἐγὼ ἐμπνέον ἀίδης
μ' ἰδέεσθαι. Φ. τί δ' ἡ ἀπὸ θι τῷ
καίῳ καὶ παραδόξου τῶν αἰσθη-
μῶν;

Alue atrium, domusque
S vestibulum meae: Ve-
te lubens aspicio luci
redditus. PHI. Num nam hic
Menippus est canis ille? Non
hercle alius, nisi ego forte ad
Menippos omneis hallucinor.
At quid sibi vult habitus
huius insolentia? claua, lyra,
leonis exuviae? Adeundus ta-
men est. Salve Menippe: Vnde
de nobis aduenisse? diu est
quod in vrbe non vidimus.
MEN. Adsum reuerfus mor-
tuorum elatibus, Fortibusque
tristium tenebrarum nigris:
Manes vbi inferi manent su-
peris procul. PHI. O Her-
cles clam nobis Menippus vi-
ta summus est, reuixitque d'o
nuo. MEN. Non, sed me ad
huc vivum recepit tartarus.
PHI. Quae nam causa tibi fur-
it nouae huius atque incredibi-
lis vitae? MEN. Iuuentis
incitant, atque audacia, Quae
K 4

pro iumenta hand paululum
impotentior. PH. Siste o bea-
te Tragica, & ab iambis de-
scendens, sic potius simplici-
ter eloquere: quæ nam hæc ve-
ris, quæ causa tibi itineris in-
ferni fuit, quum alioqui neq;
iucunda, neq; delectabilis sit
via? ME. Res dulcete gravis
me infernas egit ad umbras,
Consulerem manus ut varis
Tiresiæ. PH. Atqui deliras,
alioquin non hoc pacto cane-
res apud amicos confarcina-
tis versibus. ME. Ne miretis
amice, nuper enim cum Euri-
pide atq; Homero versatus,
nescio quo pacto versibus sic
impletus sum ut numeri mihi
in os sua sponte confluant.
Verum dic mihi, quo pacto
res humanæ hic se habent in
terris? quid nam in urbe agi-
tur? PH. Nihil novi. Sed quæ
admodum prius actitabant,
rapiunt, peierant, fornerantur
vixas colligunt. ME. O miseri
atq; infelices. Nesciunt enim,
qualia de nostris rebus nuper
apud inferos decreta sunt, qua-
lesq; sorte iacti sunt in diuites
istos calculi, quos per Cerbe-
rum nullo pacto poterunt ef-
fugere. PHIL. Quid ais? No-
ui ne aliquid apud inferos no-
itis de rebus decretum est?
ME. N. Per Iouem, & qui-
dem multa, verum propere
non licet, neque arcana quæ
sunt, reuelare, ne quis forte
nos apud Rhadamanthum
impietatis accuset. PH. Ne-
quaquam Menippe, per Io-
uem, ne amico sermonem hunc
diuideas. Nam apud homi-
nem

μία: Μ. νεότης μὲν ἱππῆρι, καὶ θράσος ἔ-
νυ πλείον. Φ. παῦσαι μακάριε τραγῶ-
δον, καὶ λίγῃ οὕτωςί πως ἀλλῶς, κα-
ταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβέων τίς ἡσολῆ. τί-
σι τῆς κάτω πορείας ἰδέσθην; ἄλλω-
ρον δ' ἡσολῆς ἔσθ' ἀπαράσιος ἢ ὁδός.
Μ. ὦ φιλότῃς χρεώ με κατέγραψαι ἅς
αἰδέομαι, ψυχῇ χρησόμενον ἐνθάδου Τη-
ρεσία. Φ. οὐτ' ἔστι ἄλλ' ἢ παραπαισία,
οὐ γὰρ ἄν οὕτ' ἑμμέτρως ἐξῆρατ' ὡς
ῥέας πρὸς ἀνδρῶν φίλῃ. Μ. μὴ θαυμά-
σῃς ὧς ἱσθῆμι. νεώτερόν γάρ Εὐειπίδῃ καὶ
Ομήρῳ συγγνωόμενον, οὐκ οἶδ' ὅπως
ἀνὴρ πλεόδωκε τῶν ἱππῶν, καὶ αὐτόματ' ἐ-
μοι τὰ μέτρα ὥς ἔσονται ἔρχεται. ἀτὰρ
ἱππῆς μοι, πᾶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
ἐπιούσιν ἐν τῇ πόλει; Φ. καινοὶ ἔσθ' ἐν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ ἀρπάζεσθαι, ἱππε-
ορκῆσαι, ἑκαγλυφούσιν, ὁδοποιοῦσιν.
Μ. ὁθλοὶ καὶ κακοδαίμονες, οὐκ ἔστι
σιν οἷα ἱππῶν κικέρυται παρὰ βίης
κάτω, καὶ εἰς κίχρησιν τὸν ἄνθρωπον τὰ ψυ-
σμάτα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν
κόρυμβον ἔστι μία μηχανὴ τοῦ δια-
φυγεῖν αὐτοὺς. Φ. τί φησὶ; δίδοται ἔ-
νυ τὸν πόρνον τοῖς κάτω πρὸς τῶν ἰσθῆ-
μι νῆσθαι καὶ πωλεῖν, ἀλλ' οὐ θίμνηται
φίρην αὐτὰ πρὸς ἀποσταίει, ἔστι τὰ
ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ ἡμῶν
χρησέται χρημῶν ἀσεβείας ὥς τοῖς ῥα-
δαμάνθῳ. Φ. μηδὲ μῶς ὦ Μένιππε,

πρὸς τὸν Διὸς, μὴ φθοιῇσθε τῶν λόγων
 φίλῳ ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ ἄδωτα σιωπᾶν
 ὁρᾷς τὰτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον.
 Μ. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τῷ πύργῳ
 μα καὶ εὖ πάντῃ ἀσφαλὲς, πλὴν ἄλλα
 θῦ γὰρ ἔκαστα βλαμνέον. ἔδοξε δ' ἡ τοῦ
 πλοσίους βύτοι καὶ πολυχρημάτος, καὶ
 φ' χρυσίον κατακλῆσον δαυδρὶ τῇρ Δα
 νάῳ φυλάττειται. Φ. μὴ πρότερον
 ἔπης ὧ γὰρ τα διδογμένα, πρὶν ἐκ
 να διελθῆναι μάλις' ἄρ' ἡδ' ἔως ἀκού
 σαιμί σιν, ὅτε αὐτὰ θεὸς τοῦ καθόδου ἐ
 γίνετο, τίς δ' ἡ τοῦ πρῆτας ὕμνων. ἔ
 ἔξῃς ἄτι εἶδες, ἄτι δ' ἔκαστος παρ' αὐτοῖς.
 ἔκδοι γὰρ δ' ὁ φιλόκαλον οὔτα σε, μὴ
 δ' ἐν τῶν ἀξίων θύας, ἡ ἀκῆς παραλο
 πῆν. Μ. ὑπεργυγίον καὶ ταῦτά θε. τί δ'
 ἄν καὶ πάθοις, ὅποτε φίλῳ ἀνδρὶ
 βιάσοιτο καὶ δ' ἡ πρῶτά θε διὰ μὲν τῶν
 γυνάμην τῇν ἐμὴν, καὶ ὅθεν δρμήθην
 πρὸς τῶν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν
 ἐν παυσίν ἔν, ἀκούων Ομήρου καὶ Ησίο
 δου πολέμους καὶ πόσεως διηγουμέ
 νων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐ
 τῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἐπ' δ' ἐκ μοι χείρας
 αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δί
 κας, καὶ πατέρων ἐξέλασας, καὶ ἀδελ
 φῶν γάμους: πάντα ταῦτα ἡ γούμην εἶν
 πᾶσι καὶ οὐ πάρεδ' ὡς ἐκινούμην πρὸς
 αὐτὰ, ἐπεὶ δ' ἐς ἀνδρας ταλῆρ ἡρξά
 μην, πάλιν αὖ ἐν ταῦτα ἔκδοι τῶν νό
 μων

nem tacendi gnarum, & in
 tium præterea sacris edisse
 res. M. Dura profecto iubes,
 & nequiquam tuta, verum tui
 gratia tamen audendum est.
 Decretum est ergo, diuites i
 stos ac pecuniosos autum tā
 quam Danaen seruantes ab
 strusum. PHIL. Ne prius o
 beate, quæ sunt decreta dixe
 ris, quam ea percurras omnia
 quæ abs te audire libentissime
 velim. Quæ videlicet descen
 sus causa fuerit, quis itineris
 dux, deinde ex ordine, et quæ
 illic videris, & quæ audieris
 omnia. Verisimile est enim te
 quum res pulchras videndi
 curiosus sis, eorum quæ visu
 aut auditu digna videbantur,
 nihil omnino prætermisisse.
 MBN. Parendum etiam in
 his tibi est. Nam quid facias,
 vrgente amico? Ac primum
 sane tibi expediam, quæ res
 animum meum ad hunc dec
 senfum impulerit. Ego igitur
 quum adhuc puer essem,
 audiremque Homerum atque
 Hesiodum, seditiones ac bel
 la canentes, non semideorum
 modo, sed ipsorum etiam de
 orum, adulteria quoque, vio
 lentias, rapinas, supplicia, pa
 trum expulsionones, & fratrum
 & sororum nuptias: hæc me
 Herce omnia bona pulchra
 que putabam, & studiose er
 ga ea afficiebar. Postquam
 vero in virilem iam ætatem
 peruenirem, hic leges rursus
 iubentes audio poetis adpri
 me contraria, neque videlicet
 adulteria committere, neque
 seditiones mouere, neque rapi
 nas exercere. Hic igitur hæ

Stabundus constiti, incertus
omnino quo me pacto gere-
rem. Neq. enim deos unquā
prætaui moxcharuros, aut sedi-
tiones inuicem iuuile motu-
ros, nisi de his rebus perinde
ac bonis iudicassent. Neque
rursus legumtatores his ad-
ueria iniuros, nisi id conduce-
re exultarent. Quoniam i-
gitur in dubio eram, visum
est mihi philosophos istos a-
dire, atque his me in manus
dedere, rogareq. vti me vitæ
que liberet, vterentur, vitæq.
viam aliquam simplicem ac
certam ostenderent. Hæc igi-
tur mecum reputans ad eos
venio, imprudens profecto,
quod me ex fumo (vt aiunt)
in flammam conijcerem. Ap-
ud enim hos maxime dilige-
ter obseruans, summam rep-
peri ignorantiam, omniaque
magis incerta, adeo vt præ
his ilico mihi vel idiotarum
vita iam aurea videretur. Ali-
us etenim soli me iussit volup-
tati studere, atque ad eum sco-
pum vniuersum vitæ cursum
dirigere. In eo ipsam sitam ef-
se felicitatem. Alius rursus o-
mnino laborare, corpusq. fi-
si, vigilijs, ac squalore sic bige-
re, misere semper adfectum,
contumelijsq. obnoxium as-
sidue, Hesiودي sedulo incul-
cans celebra illa de virtute
carmina, & sudorem videli-
cet, & accliuem in verticem
montis ascensum. Alius con-
temnere iubet pecunias, ea-
rumque possessionem indiffe-
rentem putare. Alius contra
bonas ipsas etiam diuitias ef-
se promittit. De mundo ve-
ro quid

μων τοῦ αὐτοῦ ὅτι ποιεῖται κελδοῦντα
των, μήτε μοι χυῖον, μήτε σαρκάσαν,
μήτε ἀρπαζαν. ἐν μεγάλῃ ἔνκαθιστό
καρ ἀμφιβολία, ἔκ ἐξ ὧς ὁ, & χρυσαί
μην ἐμαυτῷ οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν πο-
τε ἡγοῦμαι μοι χυῖσαι, καὶ σαρκάσαι
πρὸς ἀλλέλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν
θυτῶν ἐγίνεσκον, οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέ-
τας τοῦ αὐτοῦ θεοῦ περὶ αὐτῶν, εἰ μὴ
λυσιτελῶν ὑπὲρ ἀμείνων, ἐπεὶ ὁ δὲ δικασ-
τὴρ, ὡς ἐξέ μοι ἰδούμενα παρὰ τοὺς κα-
λυμμένους θεοὺς φιλοσόφους, ἐγχαρίω-
σαι τε ἐμαυτὸν, καὶ διδοῖναι αὐτῷ
χρηδία μοι, ὁ, π βούλοιντο, καὶ ἵνα εἰ-
δὸν ἀπλῶς καὶ βεβαίως ὑποδείξαι το-
βίον. ταῦτα μὲν δὲ φρονῶν προσήει-
αυτοῖς. ἰλιγέσθην δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ
φασὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνῷ βιαζομένῳ.
παρὰ γὰρ δὴ τοῦ θεοῦ μάλα στεῦναι φρονῶν
ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ πᾶσι ἀπο-
ρίαν πλείονα δεῖ μοι τὰ χεῖρα χρυσῶν
ἀπέδειξάν ὅσοι πρὸς ἰδωτῶν βίον.
ἀμίλῃ, ὁ μὲν αὐτῶν παρήναι πᾶσι ἡ-
διδαι, καὶ μόνον τοῦ ἐκ ποσὶ τοῦ μέ-
λου, τοῦ γὰρ εἶναι πᾶσι ἡδονῶν. ὁ δὲ
ὡς ἐμπλην, ποιῶν τὰ πάντα καὶ μοι
χρῶν, καὶ σῶμα καταναγκάζαν, ἔνθα
τα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχερῶ-
τα, καὶ λοῦροῦ μόνον, σωτῆρις ἐπὶ
ῥα τῶν τὰ πᾶν δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῦ
αὐτοῦ περὶ τῶν ἀρετῶν ἐκ τῶν τῶν ἰδω-
τα, καὶ

τα, καὶ τὴν ὧ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν, ἀλ-
 λ' ὡς καταφρονῶν χημάτων παρικ-
 λυέσθω, καὶ ἀδιάφορον οἰεῖσθαι τὴν κτῆ-
 σιν αὐτῶν: ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν πάλιν ἀγαθὸν
 εἶναι καὶ τὸν πλεόντων αὐτῶν ἀπεφαίεσθαι.
 περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τῆς καὶ λέ-
 γειν: ὅσα ἰδέσθαι καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό-
 μους μὴ κενὰ, καὶ βιούτων ὡς ὁ χλοῦ-
 ὀνομάτων ὁσημέτερον παρ' αὐτῶν ἀκού-
 ῳ ἐναντίον, καὶ τὸ πάντων διαίτην ἁ-
 τοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτά-
 των ἵκετος αὐτῶν λέγειν, σφίθεσι νι-
 κῶνται καὶ πιθασθεὶς λόγους ἰσορρίεσθαι,
 δεῖτε μὴτε βελὺ θέρμερον τὸ αὐτὸ πρᾶγ-
 μα λέγοντι, μὴτε καὶ ψυχρὸν, ὡς πλεον-
 ἔχον, καὶ ταῦτα ἀόρτα σαφῶς, ὡς οὐκ
 ἂν ποτε θερμόν τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταῖς
 βελύχεσιν. ἀτιχῶς οὖν ἱπαρχὸν βί-
 νυσάουσι βούβη ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπι-
 νόων, ἄρτι δὲ ἀνασύνειν ἐμπειρίαν, ἐπὶ
 δὲ πολλῷ τοῦ ἐκείνου ἀποπώτερον.
 βούβη γὰρ αὐτὸς βούτης εὐεισχὲρ ἐπιτη-
 ρῶν, ἐναντιώτατα βίβη αὐτῶν λόγοις ἐπι-
 τηδύοντες. τοὺς γοῦν καταφρονῶν πα-
 ραινῶνται χημάτων. ἰώρων ἀπρίξιο
 χαμίνους αὐτῶν, καὶ περὶ τὸ κωρ σφί-
 φορομένους, καὶ ὧς μισθῷ παιδύον-
 τας, καὶ πάντα ἐν καὶ βούτῳ ὑπομένον-
 τας. βούβη τὴν δόξαν ἀποβαλλομένης,
 αὐτῆς ἐν καὶ πάντα ἐπιτηδύοντες. ἡ
 δὲ οὐκ ἐστὶν αὐτῷ χυλὸν ἀπαιτίας ἐκτετα-
 ρῶνται.

ro quid dicam? de quo idees,
 incorporeas substantias, ato-
 mos, & inane, ac talem quan-
 dam pugnantium invicem no-
 minum turbam in diem audie-
 bam, et quod adfurdorum o-
 mnium maxime fuit absurdū,
 de contrarijs vnusquisq; quā
 diceret, inuincibiles admodū
 rationes ac persuasibiles adfe-
 rebat, vt nec ei qui calidum,
 nec ei qui frigidū idem pro-
 prijs esse contenderent, contra
 quicquam hifcere potuerim,
 atq; id, quum tamen manife-
 ste cognoscerem fieri nunquā
 posse, vt eadem res calida si-
 mul frigidaq; sit. Prorsum igi-
 tur tale quiddam mihi accide-
 bat, quale solet dormitantib.
 vt interdum capite annuerē,
 interdum contra abnuerem.
 Præterea quod multo erat in-
 stis absurdius, vitam eorum
 diligenter obseruans, compe-
 ri eam cū ipsorum verbis præ-
 ceptisq; summopere pugnar-
 re. Eos enim qui spernendam
 censabant pecuniam, auidissi-
 me conspexi colligendis diuiti-
 ijs inhiare, de fœnore litigan-
 tes, pro mercede docentes:
 omnia deniq; nummorum gra-
 tia tolerantes. li vero qui glo-
 riam verbis aspernabantur,
 omnem vitæ suæ rationem in
 gloriam referebant. Volupta-
 tem rursus omnes serme palā
 incessabant: clanculum vero
 ad eam solam libenter cōflue-
 bant. Ergo hac quoque spe
 frustratus magis adhuc ægre
 molesteq; tuli. Aliquantulum
 tamen inde memet consolab-
 ar, quod vna cum multis &
 sapientibus et celeberrimis vi-

LUCIANI

vis ipse insipiens quod essem, atque
vere adhuc ignarus oberrare.
Peruigilanti mihi tandem, at-
que hucce rebus mecum co-
gitanti, venit in mentem ut Ba-
bylonem profectus, magorum
aliquem ex Zoroastri disci-
pulis ac successoribus conue-
nirem. Audieram siquidem
eos inferni portas carminib.
quibusdam ac mysterijs aper-
ire, & quem libuerit, illic tu-
eo deducere, ac rursus inde re-
ducere. Optime ergo me fa-
cturum putavi, si cum horum
quoriam descensu pacifens,
Tireliam Boeotium consule-
rem, ab eoque perdiscerem
(quippe qui vates fuerit &
sapiens) quae vita sit optima,
quamque sapientissimus quis-
que doctissimum elegerit. Ac-
cipiam quidem exiliens quam
poteram celerrime Babylo-
nem versus recta contendere.
Quo quum venio, diuersor
apud Chaldeorum quendam
hominem certe sapientem, at-
que certe mirabilem; coman-
dem canem, admodumque
promissa barba venerabile.
Nomen autem illi fuit Mi-
ethrobarzanes: orans igitur
obsecransque vix exoravi,
ut quauis mercede vellet, in il-
lam me viam deduceret. At
tandem homo me suscipiens,
primum quidem dies nouem
ac viginti cum luna simul inci-
piens abluit ad Euphratem,
mane solem orientem versus
perducens, ac sermonem quae-
piam longum missurans, quae
non admodum exaudiebam.

Nem

ρῦνται. ἰδίᾳ δὲ μοῖσι τῇ αὐτῇ προσσηρτη-
μένους. σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἡλ-
πίδος, ἔτι μᾶλλον ἰδυχορῶντων, ἢ ῥί-
μα παρὰ μνησθῆναι ἱκανῶς, ὅτι με-
τὰ πολλῶν καὶ θρόν, καὶ σφόδρα ὁ-
σώσις οὐδεὶς οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου τὴν ἀ-
μεί, καὶ τὰ λυθῆναι ἔτι ἀγνοῶν πεισθῆναι
μα. καὶ μοι ποτὶ διαγρυπνοῦντι βούτῃ
ἔστιν, ἰδοῦς ἱς βαβυλῶνα ἰλθόντα,
διηλῶν καὶ ἔν τῶν μάγων τῶν ἱεροῶν
σπουδαστῶν καὶ οὐδεὶς οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου
αὐτοῖς ἐκδοῦναι τὴν καὶ τὴν αὐτῶν πειρῶν
ἀνθρώπου τὴν τοῦ θεοῦ τὰς πύλας, καὶ κα-
τάγειν ὅν ἂν βούλωνται ἀσφαλῆς, καὶ
ὁπίσω αὐτοῖς ἀναπείμπειν. ἄριστοι ἔν ἡ-
ροῦμην ἔσθ, παρὰ ἂν τῶν βούτων διαπρα-
ξάμενοι τὴν κατὰ βίαν, ἰλθόντα πα-
ρὰ τῶν σφίγαν ἢν βοκῶντων, μακάριον παρ-
αὐτῶν, ἅτε μάντιως καὶ θρόν, τίς ἔστιν ὁ
ἄριστος βίος, καὶ ὅν ἂν τις ἰλαίῳ οὐφρο-
νῶν. καὶ δὴ οὐκ ἀπὸ τῶν ὅσων ἔστιν ἔχον τὰ
χρον, ἔστιν οὐκ οὐκ βαβυλῶν. ἰλθὼν
δὲ, συγγίνομαι ἔν τῶν χαλδαίων θ-
ρόν ἀνθρώπου καὶ θεοπροφῶν τὴν τέχνην,
πολιτῶν μὲν τὴν κόμην. γίνεσθαι δὲ μά-
λα σιμνὸν καθεμίνω, τοῦτομα δὲ ἔστιν
αὐτῶν Μισροβαρζάνης. διηλθὼν δὲ καὶ
καθικνύσας, μολὶς ἔτυχε παρ' αὐτῶν
ἔφ' ὅτῳ βούλῃ μιν οὐκ ἀπὸ τῶν ὅσων
μοι τῆς δόξης. παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ,
πρῶτα μὲν ἡμῖν ἀνέειπεν ὅτι ἔχον ἅμα
τῇ

τῇ σελύνῃ ἀρξάμεθ' ἵλουσι, κατὰ γων
 ὧν δὲ φράττω, ἵωθαι πρὸς ἀκατὰλλον
 ταρὺν ἥλιοι, ῥῆσίν τε μακρὸν ἐπιλή-
 γων, ἥς οὐ σφοδρὰ κατέκτανεν Ἰασώρ· ἅ
 οἱ φαῦλοι τῶν ἐν βίῃ ἀγῶσι κηρύκων,
 ἐπίπροχόν τε καὶ ἀφ᾽ ἑσθῆ γῆγρο, πλὴν
 ἀλλ' ἰώκα γένεσθαι ἐκπαλιδῶς δαίμο-
 νας· μετὰ γοῦν τὴν ἐκφάδην τρὶς ἂν μου
 πρὸς τὸ πρὸς ὥσπον ἀποπύουσι, ἱλασθῆ-
 πάλιν ἑδῆνα τ' ἀποκτώντων προσέλι-
 πων, καὶ σιτία μ' ἑμῇ τὰ ἀκρόθυτα, πρὸ
 τῶν ἡ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ χοῖ-
 σον ὕδωρ· οὐνὴ δ' ὑπαίθει· ὧς τῆς πύ-
 ας· ἐπὶ δ' ἄλλῃς ἔχει τ' ἀποδιατῆσθαι
 πρὸς μίσην νύκτας, ὧς τὸν τίχρητα πρὸ
 ταμὸν ἀγαθῶν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπεί-
 μαξι, καὶ περὶ γοῖσι δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ
 ἄλλοις πλεόσιν, ἅμα καὶ τῇ ἐκφάδῃ ἐ-
 κένηρ ὑποθινορούσαι· ἔτα δ' ὅλον με κα-
 ταμεγύσσαι, καὶ περιλῶν, ἵνα μὴ βλα-
 στήοιμην ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὰ σμάτῳ, ἵνα
 ἐάγῃς τὴν οἰκίαν, ὥς ἔχον, ὅνα ποδὶ
 ἵοντα, πρὸς τὸ λαμπρὸν ἀμφὶ πλὴν ἄχρωτον.
 οὐνὴς μὲν ἔρμα γὰρ πιν' ἔδωκε πολλῶν,
 τὰ πολλὰ ἰοικύου τῇ μηδικῇ, ἐμὶ δ' ἐ-
 τοδοῖσι φέρων ἐνδοκίνας ἱερὰ πύλας καὶ
 τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λυρᾷ, καὶ παρα-
 κληύσαιτο, ὅτι ἔρηται μεθύτομα, Μέν-
 ειππον μὲν μὴ λέγῃ, Ἡρακλῆα δ' ἐπὶ
 Ὀδυσῆα, ἢ Ὀρφέα· Φ. ὅς δ' ἡ τί τῷ
 ὧς ὁ Μένιππος, ὃ γὰρ συνίη με τὴν αὐτίαν
 οὗτο

Nam (quod in certamine pre-
 cones inepti solent) volubae
 quiddam atque incertum pro-
 ferebat, nisi quod quosdam
 visus est inuocare demones.
 Post illam igitur incantationē
 ter mihi in vultum spuens der-
 ducit rursus, oculos nusquam
 in obuium quenquam desie-
 ciens. Et cibus quidē nobis
 glandes erant, potus autē lac
 atque mulsum, & Chospre
 lymphe: lectus vero in herba
 sub dio fuit. At postquam iā
 preparati satis hac die ita sur-
 mus, medio noctis silentio ad
 Tigridem me fluuium ducēs,
 purgavit simul atque abster-
 sit, faceq; lustravit ac squilla,
 tum pluribus itidem alijs, &
 magicum simul illud carmen
 submurmurans, deinde totū
 me iam incantans, ac ne a spe-
 tris laederer, circumiens, re-
 ducit domum, ita vt eram, re-
 ciprocantem: ac reliqua no-
 ctis parte navigationi nos
 preparauimus. Ipse igitur ma-
 gicam quandam vestem in-
 duit, Medorum velli vt plu-
 rimum similem: ac me quidē
 his quae vides, ornauit, et
 quae insuper lyra. Iussit prae-
 ter ut nomen si quis me to-
 get, Menippum quidem ne
 dicerem, sed Herculem, Vly-
 sem, aut Orpheum. PHIL.
 Quid ita o Menippe? neque
 enim causam aut habitus, aut
 nominis intelligo. MEN.
 Atqui perspicuum id quidem
 est, ac neustiquam arcanum.
 Nam hi qui ante nos ad infe-
 ros olim viui uescenderant,

puta

putavit si me his assimilaret,
fore ut facilius Aeaci custodi
as fallerem, atque nullo pro
hibente transirem, utpote no
tior tragico admodum illo
cultu emissus. Iam igitur dies
apparuit, quum nos ad flumē
ingressi in recessum incumbi
mus, Parata siquidem ab illo
fuerant, cymba, sacrificia, mul
sa, & in id mysterium deniq;
quibuscunque opus erat.
Hec postquā ergo quæ πρό
τα erant, imposuimus, tū nos
quoque. Ingredivimur tristes,
lachrymisq; implemur obor
tis. Atque aliquantisper qui
dem in fluvio ferimur: deinde
in sylvam delati sumus, ac la
cum quendam, in quem Eu
phrates conditur. Tum hoc
quoque transmissio, in regio
nem quandam peruenimus
solam, sylvosam atque opa
cam, in quam descendentes
(præibat enim Mithrobarra
nes) & puteum effodimus, &
oues iugulamus, & foueam
sanguine conspergimus. At
magus interim accensam fa
cem tenens, haud amplius
iam summissio murmure, sed
voce quam poterat maxima
clamitans, dæmones simul o
mnes conuocat, Pœnas, E
rynnes, Hecaten nocturnam,
excessamque Proserpinam,
simulquam polysyllaba que
dam nomina barbara atque
ignota commisset. Statim er
go tremere omnia, & rimas
ex carmine solum ducere, ac
porro Cerberi sarratus audi
ri, & iam res plane tristis ac
moesta

οὐτε το χόματ', οὐτε τ' ὀνομάτων
Μ. καὶ μὴν προδηλόν γ' ἔβ. καὶ ὁ πᾶν
τελὲς ἀπὸρρῆν. ἐπὶ γοῦν πρὸ ἡ
μῶν ἴδντο ἐς αὐτὴν κατὰ λῶθ' ὅσον, ἡ
γὰρ ἐμὴ ἀπεβάσθην αὐτῇ, ῥαδίως ἂν
ἦν τ' Αἰακὺ φρενὸν διαλαθῆν, καὶ ἀπο
λύτως παρὶ λῶν, ἅτε συνήθεσθον πα
ρὶ μῶν· μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ το
χόματ'. ἔδ' ἡ δ' ἔ. ὑπὸ φανέν ἡμῶ
ρα, καὶ κατὰ λῶν τὸ δ' ἔ. ἵσταμέν, περὶ
ἀναγωγῶν ἐγινόμεθα. παρὶ σκεύας
δ' αὐτῶν καὶ σκάφ'. καὶ ἰορῆα, καὶ μελὶ
κρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν
χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δ' ἅπαντα τὰ
παρὶ σκεύασμῖνα, οὐτὸ δ' ἡ καὶ αὐτῇ
βαίνοντες ἀχύνοντες, θαλάρδον κατὰ δὲ
κρηχίον τὸ δ' καὶ μέχρι μὴν ἰατ' ὑπερε
ρόμεθα ἐν τῶν ἵσταμῶν. ἔτα δ' ἴσιν
πλύνοντες ἐς τὴν καὶ τὴν λίμνῶν, ἐπ
ὅν δ' οὐρ, ἀπὸς ἀφ' ὧν ἴσιν. πόρρωθεν
τὸ δ' καὶ ταύτῃ, ἀφικνούμεθα ἐς τὴν
χωρίον ἱερῶν καὶ ὑλῶδ' ὅσον, καὶ ἀνὴλιν
ἐς τὸ ἀποφάντες, ἡ γὰρ δ' ὁ Μιθροβαρ
ρῆνης, βόθρον τι ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ με
λα ἰσφάξμεν, καὶ τὰ αἶμα περὶ τὸν βό
θρον ἰσπείσομεν. ὁ δ' ἐμὰ γ' ἐν τῶν
τῶν δ' ἔ. καὶ ἰομίνῳ ἔχον, ἔκ' ἑτ' ἡρῶ
μαίε τῇ φωνῇ, παρὶ μὴν τὸ δ' ὡς οἶσα
τι ἦν ἀνακραγόν, διαίμονας τὴν δ' ὅσον πᾶν
ταὶ ἐπὶ δ' ὅσον, καὶ ὅσον, καὶ ὅσον, καὶ
τυχῶν ἐκάτῃ, καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς φῶν

τῶν παρὰ μιν ἄμα βαρβαρικά ἔτα
 καὶ ἄσκημα ὄνομα καὶ πολυσύλλαβα.
 οὖν ἔρ πάντε ἐκείνα ἰσχυρύνει, καὶ
 ὑπὸ τ' ἐπιδέξαι τοῦ δαίμονος ἀνιρρῶν
 ὧ καὶ ἡ ὑλάκη τ' ἐκ δόρυ πόρρωτον
 ἠκούει, καὶ τ' πρῶτα ὑπὸ κάτηρις ἦν
 καὶ σκυθῶπον, ἐδιδύσαν δ' ὑπὲρ δον
 ἀναξ ἰνδῶν αἰδῶνιν, καταφαίνετο γάρ
 ὅδ' ἡ τὰ πλῆστα, ὡς ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυρὶς
 φλογισθαι, καὶ τῶ Πλούτωνος τὰ βασί-
 λεα, καταλθόντες δ' ὅμως σὺν τ' χέ-
 σμασι, τ' μὲν Ραδάμανθυς ὑπόμνη
 θεῶτα μικρὰ δ' ἔν ὑπὸ τ' δέξαι. δ' ὃ κέρ-
 ειρος ὑλάκτησε μὲν τοι, καὶ παρὰ κίνησι-
 τα χυ δ' ἐμυκρούσαι τὸς τῆς λύρας, πα-
 ραχρῆμα ἐκσιμῆθη ὑπὸ τ' μέλεις. ἐπὶ ὃ
 πρὸς τῆς λίμνης ἤλθομαι, μικρὸν μὲν ἐδ' ἔ-
 πιρῶν ὡς ἔστιν. ἦν γὰρ ὅδ' ἡ πλῆρες τ' σὺρ-
 θμῶν, καὶ οἰμῶν ἀνὰ πλῆριν. προσμα-
 τίαι ὃ πᾶν τὸν ἐπέπλεον, δ' μὲν τ' σκέ-
 λεις, δ' ὃ τὴν κεφαλὴν, δ' ὃ ἄλλο τι σωμα-
 τι πρὸ μιν, ἱμοὶ δοκῶν ἐκ πινῶν
 λίμναι παρόντος, ὅμως δ' ἔν ὁ βέλπ-
 εος Χάρον ὡς ἔδει τῆς λιοντῶν, οἰνῶν
 μετὰ ἡρακλῆα ἔν. ἰσχυρύνει, καὶ
 διηπόρθευσε σὶ ἄσκημα καὶ ἀποδῶ-
 σι δὲ σὺ μανί τῆς ἀταπῆς. ἐπὶ ὃ ἡμῶν
 ἐν τῶ σκοτῶ, πρὸς μὲν δ' Μ. βαρβα-
 ρῶν ἐπὶ πόμῳ δ' ἐγὼ ἐπὶ τὴν ἐχόμε-
 νον αὐτῶν, ὡς πρὸς λαμῶνα μέγιστον ἀ-
 φροσύνην τῶν ἀστροδύων καταφύγει.

moesta fuit. Vmbrarum at-
 timuit rex imis sedibus Or-
 cus. Ac protinus quidem in-
 ferorum patebant pleraque,
 lacus Pyriphlegethon, ac Plu-
 tonis regia. Tum per illum
 descendentes hianini, Rhada-
 manthum prope modum me-
 tu reperimus extinctum. Ac
 Cerberus primum quidem la-
 trabat, commouitque sese. At
 quum ego lyram celestissime
 correptam pulsassem, cantus
 statim sopitus, obdormit: de-
 inde posteaquam ad lacum
 venimus, transire fere non li-
 cuit. Iam enim onustum erat
 nauigium, & eiulatu certe ple-
 num. Vulnerati quippe in eo
 nauigabant omnes, hic fe-
 mur, ille caput, alius alio quo-
 piam membro luxatus, vs-
 que adeo, vt mihi certe ex bel-
 lo quopiam adesse videren-
 tur. At optimus Charon, quū
 leonis videret exuias, esse
 meratus Herculem, recepit,
 transque vexit libens, tum ex-
 euntibus quoque nobis mon-
 strauit semitam. Sed quoni-
 am iam eram in tenebris,
 præcedit quidem Mithrobar-
 zanes, ego autem a tergo cō-
 tinuus illi comes adhæreo,
 quoad in pratium quoddam
 venimus maximum, aspho-
 delo constitum, ubi circumfusæ
 vndique mortuorum stridulæ
 nos sequuntur vmbræ. Tum paulo
 procedentes lon-
 gius, ad ipsum Minos tribu-
 nal accessimus. Erat ipse qui-
 dem in folio forte quodam
 sublimi sedenes. Astabant au-
 tem illi Poenæ, Tortores, ma-

ἢ Genij, Furis. Ex altera par-
te plurimi quidam adducti
sunt ex ordine, lōgo siue vin-
cti. Dicebantur autem adulte-
ri, lenones, mœchi, homicidæ,
adulatores, sycophantæ, ac ia-
tis hominum turba quiduis in
vita patrantium. Seorsum au-
tem diuites ac foeneratores
prodibant, pallidi, ventricosi
ac podagrici, quorum quisq[ue]
erabe victus erat, ferri pon-
dere duorum talentorum im-
posito. Nos igitur astantes,
& quæ sunt omnia conspici-
emus, & quæ dicuntur auscul-
tamus. Accusant autem noui
quidam atq[ue] admirabiles rhe-
tores. PHIL. Quinam ergo
hi, per louem, sunt, ac ne ist-
huc quidem te pigeat dicere.
MEN. Vmbras ne vnquam
istas nosti, quas oposita soli
reddunt corpora? PHIL.
Quid nī? MEN. Hæ nos igitur
quum primum functi vita
sumus, accusant, testantur, at-
que redarguunt quicquid in
vita peccauimus, & sane quæ
dam ex his dignæ admodum
fide videntur, vtpote nobis-
cum versatz semper, nostris-
que nusquam digressæ corpo-
ribus. Minos igitur curiose
quemlibet examinans, impio-
tum relegabat in coetum, pœ-
nas ibi sceleribus suis dignas
luiturum. In hos præcipue ta-
men incenditur, quos opus
dum viuerent, ac dignitates
inflauerant, quique adorari se
feri expectabant, nimirum
breui perituram eorum super-
biam fastumque detestatus:
quippe

ἐνθα δὲ περὶ πλείονος ὑμᾶς τετραγῶνα ἦ
τεκρῶν αἱ σκιαὶ κατ' ὀλίγοι δὲ προΐοντο
τῶν, παρ' ἑαυτοῖς ὄντων πρὸς τὸ Μίλιον δι-
κασθεῖον. ἐπύρχοντο δὲ μὲν ὁρῶντες πο-
νὲς ὅτι καὶ καθ' ἑμῶν. παρ' ἐξ ἑκαστοῦ δὲ
αὐτῶν ποικίλαι, καὶ ἀλάστορες, καὶ ὀφεινῆς.
ἐπὶ τῶν δ' ἐπὶ προσήγοις πολλοὶ ὄντες
ἐφ' ἑκῆς ἀλυσσόμενοι μακρὰ διδιδυμένοι. ἐλίσχον-
το δὲ καὶ μοιχοὶ, καὶ πορνόδοχοι, καὶ τε-
λῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ ὅτι
ὅς ὁμιλεῖ τῶν πάντων κυκλώντων ἐν τῷ
βίῳ. χωρὶς δὲ οἵτις πλούσιοι καὶ ὑπερβύ-
φοι προσήδοσαν, ὡχροὶ, καὶ προτάστορες,
καὶ ποδάγριοι, καὶ ὅτι καὶ αἱ σκῆαι αὐτῶν. καὶ κό-
ρα καὶ διτάλαντον ἐπικέκλυτος. ἐφ' ἑκῆς
ἐν ἡμῶν, ἐκ τῶν ἐν τῇ γένεσιν, καὶ
ἡ καὶ ὁ μὲν τὸ ἀπολογούμενον. κατὰ τὸν
δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς καὶ πρὸς τοὺς ὁρῶντες
φ. τίς ὅτι πρὸς τοὺς Διὸς μὲν δὲ ὁ καὶ
σῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν. Μ. οἷδά περ ταυτασί-
τας πρὸς τὸ ἥλιον ἀποταλνόμενας σκῆας
ἀπὸ τῶν σωματίων; Φ. πάντες μὲν. Μ. αὐτὸ
ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, κατὰ τὸν
σῆς καὶ κατὰ μαρτυρήσει, καὶ διελίγεται
σῆς καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ παρὰ τὸ βίον καὶ
σφὸς βραχύνει αὐτὸν ἀξιόπιστοι δοκῶντες, αἱ
τε αἱ σωσῶνται, καὶ μηδὲ ποτε ἀφιστάμε-
ναι τῶν σωματίων, ὅτι ἐν Μίλιῳ ἐπιμύ-
λως ἐξιστάμεν, ἀπὸ τῆς ἐκαστοῦ καὶ τῶν
ἀσκήτων χωρὶς, δίκῃ ὑφ' ἑξόντα κατ'
ἀξίαν τῶν ἐκαστοῦ, καὶ καλίστα ἐκασ-

νον ἔπειτα τῷ πλοῦτι καὶ ἀρχαῖς τε
 τυφόμενοι, καὶ μονονυχί καὶ προσωδῶν
 ὑπόμνησιν. τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀ-
 λαφύειαν αὐτῷ, καὶ τὴν ὑπόδοξιν μου-
 σατῶν, καὶ ὅτι μὴ ἐμὲ μὲν πτο, θνη-
 τοῖς δὲ οὐ τοῖς αὐτοῖς, καὶ θνητῷ ἀγαθῷ τε
 τυχεροῖς. οἱ δὲ ἀποδυσάμειοι τὰ λαμ-
 πρὰ ἐκείνα πάντα, πλούτους λέγοντες, καὶ γέ-
 νη, καὶ δωαδέκας, γυμνοὶ κάτω νεοδύοι-
 τες, παρὰ στήθεσιν, διαδόντες ἐν σπορῇ
 ἀναπνεύσαντες, ὅμοιοι τῷ παρ' ἡμῖν διδαι-
 μονίᾳ. ὅτε ἔργον ταῦθ' ὁρῶν ὑπόδω-
 χαρος, καὶ ἄνευ γαρίσσαι αὐτῷ, προ-
 σιών ἂν ἔσυχ' ἢ πως ὑπεμίμνησκον οἷος
 εἶναι παρὰ τὸ βίον, καὶ ἡλίαν ἐφύσσετό τε,
 ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωσαν τῶν ἡροθύρων
 παρὰ στήθεσιν, τὴν προόδον αὐτῷ πει-
 μένοντες, ὡθόμενοι τε καὶ ἀποκλειόμε-
 νοι πρὸς τὸ οἶκόν. ὁ δὲ μόγις ἂν ὅτε ἀν-
 νατέλλας αὐτοῖς πορφύρεας, ἢ πορί-
 χυοντες, ἢ σφραγίσκοντες. διδαιμόνας ὦν
 ὅτι καὶ μακαρίους ἀπογαίνοντες προσπα-
 πόντας, ἢ πρὸς τὴν τὴν δειξιὴν προ-
 τέειπον δόξιν ἐπαφίλῃν. ἐκείνοι μὲν ἔτι ἡνιῶν
 ὅτι ἀκούοντες. ὅτε δὲ Μίνωι, μία ἔς τε
 πρὸς χάριν ἐδικάδην δίκην, τὴν γὰρ οἱ σκε-
 λιώτην Διονύσιον, πάλαι καὶ ἀνόσια ὑπό-
 τε Δίονος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῷ σο-
 φῇ καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Δι-
 ορίσας, ὁ κυρηνῶσις ἄρχων δ' αὐτὸν
 ἐν ἡμῇ, καὶ δύναντος, καὶ μέγιστον ἐν ὅσοις κα-

quippe qui non meminissent
 mortales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia conse-
 quutos. At nunc splendida illa
 exuti omnia, diuitias in-
 quam, genus, munia, nudi ac
 vultu demisso steterunt, tan-
 quam somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem re-
 cogitantes, adeo vt hæc dum
 conspicerer nimis quam dele-
 ctatus fuerim. Et si quem eo-
 rum forte agnoueram, accessi
 si, atque in aurem silenter ad-
 monui, qualis in vita fuerat,
 quantopereque fuerat infla-
 tus: tum quum plurimi mane-
 fores eius obsidentes, pulsi in-
 terim exclusique a famulis, il-
 lius expectabant egressum:
 At ipse uix tandem illis exor-
 riens, punicēs, aureus aut ver-
 ficolor, felices ac beatos se fa-
 cturum salutaris putabat, si
 pectus dextrarum porrigens
 permetteret osculandam. Illi
 vero audientes ista moleste fe-
 rebant. At Minos quiddam
 etiam iudicauit in gratiam.
 Quippe Dionysium Siciliæ
 tyrannum multis & atrocibus
 criminibus & a Dione
 accusatum, & graui Stoico-
 rum testimonio conuictum,
 Cyrenæus Aristippus inter-
 ueniens (Nam illum valde sci-
 sciunt inferi, eiusque plurimum
 ibi valet autoritas) ferme iam
 Chinæ alligatum absoluit a pœna,
 asserens illum eruditorum nonnullos
 olim iuuisse pecunia. Tū nos
 a tribunali discedentes, ad
 supplicij locum peruenimus.

Vbi o amice & multa, & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul & flagrorum sonus auditur, & eiu-
latus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormentæ, catenæ, Cerberus lace-
rat, & Chimæra dilaniat, cruci-
anturque pariter omnes, cap-
tivi, reges, præfecti, pauperes,
mendici, divites, & iam scelerum omnes poenitebat. Et
quosdam quidem eorum, dum
intuemur, agnouimus, videli-
cet qui nuper e vita discesse-
rant. At hi se pudentes tum
occulebant, nostroque subtra-
hebant aspectui, aut si nos ali-
quando respiciebant, id serui-
liter admodum abiectione fa-
ciebant, atque hi quidem quam
olim putas onerosi fastosique
in vita: At pauperibus malo-
rum dimidium remittebatur,
& quum interquievisset, de-
nuo repetebantur ad poenā.
Sed illa quoque quæ fabulis
feruntur, aspexi. Ixionem, Si-
sypum, Phrygiūque gra-
uiter affectum Tantalum, ge-
nitumque terra Tityum, Di-
boni, quantum? Integrum stra-
tus agrum occupabat. Hos
tandem prætereuntes, in cam-
pum venimus Acherusium,
vbi semideos, heroidasque
reperimus, atque aliam simul
mortuorum turbam, in gen-
tes tribusque dispositam, al-
ios quidem vetulos quosdam
ac marcidos, atque (ut Home-
rus ait) iuuenidos, alios vero
iuueniles & integros, & hoc
potissimum ob illam condi-

endi

τα) μικρὰ δ' ἂν τῇ χιμαίρᾳ προσδεύον-
τα, παρέλυσεν ἑ καταδίκης, λέγων ὡς
λαῖς αὐτῇ πεπαιδευμένων πρὸς ἀργυ-
ρειον γένεσθαι δέξιν ἀποσάντες ὁ ἄνθρωπος
ἔδικασεν ἰς πρὸς τὴν καλῶς εἰον ἀφικτού-
μεθα, ἔνθα δὴ ὡς φίλοι πολλὰ καὶ ἱλεσθὰ
ἂν ἄκυσταί τε καὶ ἰδὲν, μακίρων τε ἔσθ' ὁ μὲν
τόφρος ἡ καύσος, καὶ οἰμωγὴ τῇ τῷ πνυ-
ρὸς δὲ πῶ μείνων, καὶ στίβου, καὶ κύφου, καὶ
καὶ προχοῖ, καὶ ἡ χιμαίρα ἀσπαραγτῆς, καὶ
δὲ κέρδους ἰδὲν δὲ πῶς. ἐκλαίοντό τε
ἅμα πάσι, βασιλῆς, δούλοι, στρατῶν,
πίνυτες, πλούσιοι, πτωχοί. καὶ μετέμει-
πεν τῇ τε τοῖς μείνων. ἰνὸς δὲ αὐτῇ καὶ
ἐγὼ ἰδὲν ἰδὲν, δὲ πῶς εἶδον τὸν
ἐν αὐτῇ τετελευτηκέντων. οἱ δὲ ἐν κα-
λύπτῳ, καὶ ἀπὸ στίβου. ὡς δὲ ἔσθ' ὁ πρὸ
σβλήτων, μάλα δὲ ἄσπαραγες τι καὶ κα-
λαβουκόν. καὶ ταῦτα πῶς οἱ βασιλῆς ὄν-
τες, καὶ ὑποδρόμια παρὰ τὸ βίον. ὅτι μὲν
οἱ πίνυσι, ὡς μετέμειπεν τὸν καλὸν ἰδὲν ὅς
εἰδον. καὶ διοικητῶν οἱ μὲν, πάλιν ἐκλαί-
οντο, καὶ μὲν κακῶς εἶδον τὰ μυνώδης,
τὸ ἰξίονα, καὶ τὸ Σίσυφον, καὶ τὸ φρύγα ἰάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ
Τιτυὸν, ἡράκλεις ὅς. ἔκιστο γὰρ τὸ πρὸ
ἐπὶ χων ἀργῶν. διελθόντες δὲ καὶ ἑσθ' ὅς
εἰς τὸ πιδίον ἰσθῶλοισιν ἢ ἀχέρουσιον,
ὡρίσθη μὲν τε αὐτοὶ τὸς ἡμιθέους τε
καὶ τὰς ἡρώνας, καὶ τὸν ὅμιλον τῶν
καλῶν κατὰ τὸν καὶ φύλα διοικημένων,
τῶν

τὸς μὲν παλαιούς τις καὶ δὴρωδίας, καὶ
 δὲ φησὶ Ομηρῶς, ἀμφοτέρους δὲ νῆα
 λῆς, καὶ συνισκότες, καὶ μάλιστα τὸς Αἰ
 γυπτίων αὐτὰς οὖν τὸ πολυαρκίς τῆς
 παλαιότητας. καὶ μὲν τοὶ οὐρανὸς καὶ ἡ
 γῆ, καὶ τὰ ἐν ἡμῖν ὅσα ἐστὶν, ἅπαντα γὰρ ἂν
 τῆς αὐτῆς ἀλλήλων γίνονται ὁμοίῳ τῷ ὅσῳ
 οὐ γὰρ γινώσκουσιν, πλὴν μόνης καὶ οὐ
 πολλῆς ἀναθεωροῦντες αὐτὰς ἐγινώσκου
 σιν. ἵκανοὶ δ' ἐπὶ ἀλλήλων ἀμαυροὶ καὶ
 ἄσημοι, καὶ ὁδὸν ἐπὶ τῇ παρ' ἡμῖν καλῶν
 φυλάττοντες. Διὶ πολλῶν ἐν τούτοις
 σκιῇ καμίνων, καὶ πάντων ὁμοίων,
 φοβόρην π καὶ δίακονον διδορκόων,
 καὶ γινώσκουσιν τὸς ὁδόντας προφανόντων,
 ἡ πόρῳ πρὸς ἐμὰ, ὡς δὲ διακρίναι
 τὸν Θόρσιν ἀπὸ τῆς καλῆς Νηριῶς, ἢ τῆς
 Αἰταίῳ Ἰσθμῷ ἀπὸ τῆς Φωακῶν βασι
 λείας, ἢ Γυρρῶν τὸν μέγιστον ἀπὸ τῶ
 Αἰγυπτίων, ὁδὸν γὰρ ἐπὶ τῇ παλαιῇ
 γινώσκουσιν αὐτοὶ παρ' ἐμῶν, ἀλλ'
 ὁμοία τὰ ὅσα ἢ ἀπὸ ἡλίας καὶ ἀντίχρ
 φας, καὶ ὅτ' ἀπὸ τῆς οὐρανὸς οὐρανὸς οὐ
 νάμῳ. ὁ γὰρ οὐρανὸς οὐρανὸς οὐρανὸς,
 μοι δὲ τῶν ἀνθρώπων βίῳ τῶν πῶν
 παρ' ἐμῶν προσοικέει. χορηγῶν καὶ οὐ
 τὰ τῆς ἡλίας ἢ τῆς γῆς, διάφορα καὶ πῶν
 κλίμα ὅτ' ἀπὸ τῆς οὐρανὸς οὐρανὸς
 πῶν. τὸν μὲν ἂν λαβὼν ἢ τῆς γῆς, βασι
 λείας διδορκόων, ἡλίας τε ἐπιθῶν,
 καὶ δορφόων παραδῶν, καὶ τῇ κίφῳ
 λῶν

endi efficaciam Aegyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudatis ossibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti confidebant obscuri atque ignobiles, nullamque feruantes amplius pristinae formae vestigium. Cum igitur multi simul ossi conlisterent, inuicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbis transpicerent, dentesque nudos ostenderent, haesitabam certe mecum, quoniam signo Theriutem a Nireo illo formoso discernere, aut mendicium Ira a Phacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Quippe quibus iam nihil veteris permansit indicij, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique unquam dignoscenda. Haec igitur spectanti mihi, persimilis hominum vita pompae cupiam longe videbatur, cui praesit, ac disponat quaeque fortuna, ex his qui pompam agunt, diuersos variosque cuique habitus accommodans. Alium siquidem fortuna deligens, regis ornatu insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium serui rursus ornatu induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit: nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorum

LVCIANI

dam plerumque in media quoque pompa demutat, neque perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi, quo prodierant. Sed ornatu commutato, Crœsum quidem coegit ferui captiuique vestes induere, Mæandrium autem olim inter serups incedentem, Polycratis vicissim ornat tyrannide. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verum ubi iam pompæ tempus præterijt, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit efficitur, nihil a vicino differens. Quidam tamen ob infirmitatem, quum suos fortuna cultus exigit, egre ferunt atque indignantur, tanquam proprijs quibusdam bonis priuari, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priamisiunt, aut Agamemnones. Idemque (si fors tulerit) paulo ante tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulo post seruus, poeta iubente progreditur. At quum fabulæ iam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & ab altis illis crepidis descendens, pauper atque humilis obambulat, haud amplius

λῶν εἰ-¹τασαι ²ὅτι σὺ εἶ-³μα. ⁴ὅτι ὁ οἶ-
 κός τοι εἶ-⁵μα περὶ ἑσέως· ὁ δὲ ἵνα παλὸν
 εἴ-⁶ν ἰκοσμήσῃ, ὁ δὲ ἄμορφον καὶ γὰρ
 οὐ παρὸν κού-⁷ασε. παρὸν δὲ πᾶσι καὶ οἶμα
 εἶ-⁸ν γένεσθαι πᾶσι θείῳ. πολλὰ κὲν ὁ σὺ
 μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε πᾶσι ἰσχύ-
 ρε-⁹μα, καὶ ἡ δὲ εἰς τέλος σὺ πομπῆς
 οὐκ εἶ-¹⁰τα χθιστοῦ, ἀλλὰ μεταμπί-
 σαι, ὁ δὲ ἐροῖτο ἡνέγκασε τῷ ὁ οἶ-
 κός τοι καὶ ἡνέγκασε τῷ σκόλῳ, ὁ δὲ
 Μακάριον τῶν ἐν τοῖς οἰκίταις πο-
 μπῆς, ὁ δὲ Πολυκράτης τυραννίδας με-
 τὰ ἑσέως, καὶ μέγιστον ἵνα εἴ-¹¹σῃ χε-
 ρὶ τοῦ εἶ-¹²μα. ἐπεὶ δὲ ὁ δὲ πο-
 μπῆς καὶ ὁ παρὸν, πᾶσι καὶ ἡνέ-
 σῃ πομπῆς πᾶσι σκόλῳ, καὶ ἡνέ-
 σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-¹⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²²σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-²⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³²σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-³⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴²σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁴⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵²σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁵⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶²σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁶⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷²σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷³σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁴σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁵σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁶σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁷σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁸σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁷⁹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁸⁰σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-⁸¹σῃ πομπῆς καὶ ὁ δὲ σῶμα, ὁ δὲ
 ἡνέ-^{82</}

ἔπὸ τοῦ ποταμοῦ κυκλούμενοι. ἡ δὲ δὲ
 πόδας ἔχοντες τοῦ θάματος ἀποδύ-
 σάμενοι καὶ αὐτὴν τὴν χρυσοπάσον
 ἐκείνην ἐδῆται. καὶ προσάφθον ἀποθῆ-
 μιον, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῆς μεσότητος καὶ
 ταπεινότητος περιέρχεται, ἔκ τ' Ἀγαμέμ-
 νωνος Ἀπείρου, ἡ δὲ Κρίωνος ὁ Μενονί-
 ας, ἀλλὰ Πῶλος Χαερκλίας στανίος ὄνο-
 μαζόμενος. ἡ Σάτυρος ὁ Οἰωγήτωρ
 καὶ μαρσώιος. ὅλα ταῦτα καὶ τὰ τ' αὐ-
 θρώπων πρᾶγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι
 ἐρῶν ἐξήρουν. Φ. ὅπως μοι ὦ Μένιππε,
 εἰ δὲ τὸς πολλοὺς ἐύτρετος καὶ ὑψηλὸς
 τάφους ἔχοντος ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ
 ἑκόντας, καὶ ἐπιγράμματα, εἴ τίς ἐν ἡμῶν
 τόποι παρ' αὐτοῖς ἔσσι τ' ἰδίῳ τῶν νεκρῶν;
 Μ. λυρῆς ὦ ὦ. ἡ γὰρ ἐθιὰς τὸ Μαυ-
 ρολόν αὐτόν, λέγει δὲ τὸ κάρα, τὸν ἐκ
 τοῦ τάφου περιεβόητον, εἰ οἱ δὲ, οἷον ἔκ αὐ-
 τοῦ πάντος γαλῶν, οὕτω ταπεινῶς ἐρρίπτο
 ἐν παραδύσσει, λουθάνων ἐν ὕδασι
 παρ' ἡμῶν τῶν νεκρῶν ἐμοὶ δοκῆν, ὅ-
 σον ἀπολαύων ἔμνηματ', παρ'
 ὅθου. ἰδερύνει τοὺς τοῖς αὐτοῖς ἀχθῶν ἐπι-
 κείμενον. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς γὰρ ὦ ἰταῖρε ὁ Δίας
 κὸς ἀπομνησθῆναι ἐκάσθ' ἐπὶ τὸν ποταμόν, εἰ δὲ
 σι δὲ τὸ μέγιστον ἢ πλεον ποδῶν, αὐτὰ
 γὰρ ἀγαπῶντα κατακτείνει, πρὸς τὸ μέ-
 γιστον συνιστάμενον. πολλὰ δ' αὖ οἶμας
 μάλοισι γέλας, ἡ ἐθιὰς τὸς παρ' ἡμῶν
 μὴ βασιλείας καὶ σατραπείας, πλὴν χούρας

plius Agamemnon ille At-
 treo prognatus, aut Creon
 Menocci filius, sed Polus fi-
 lius Chariclei Suniensis, aut
 Satyrus filius Theogitonis
 Marathonius. Sic se morta-
 lium res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectanti vide-
 batur. PHILONIDES.
 Dic mihi Menippe, isti qui
 magnificos altosque tumu-
 los habent super terram, &
 columnas, imagines, titulos,
 nihilo'ne sunt apud inferos
 plebeis quibuslibet umbris
 honoratiores? M E N I P-
 P V S. Nugaris tu quidem,
 nam si vidisses Mausolum,
 Carem illum dico Pyramide
 celebrem, fat scio, nunquam
 ridere desisses, ita in antrum
 quoddam abstrusum despe-
 ctum abiectus est, in reliqua
 mortuorum turba delitescēs.
 Hoc tantum commodi mihi
 videtur ex monumento re-
 ferre, quod imposito tanto
 pondere, laborat magis &
 premitur. Nam quum Aea-
 cus o amice, locum cuiq; me-
 titur, dat autem cui plurimum
 haud amplius pedem, necesse
 est eo iacere contentum, sese-
 que ad loci modum contra-
 here. At vehementius multo
 risisses, opinor, si reges hosce
 nostros, satrapasque vidisses
 apud eos mendicantes, &
 aut falsamenta vendentes, aut
 primas ipsas literas virgine
 inopia profitentes, & quomodo

admodum cōtumelijs a quovis afficiantur, atq; in faciem credantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciat, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILONIDES. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes? & si quis est sapientum alius? MENIPPVS. Socrates profecto etiam ibi obuerfatur, omnesque redarguit: verfantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & quisquis est alius inter defunctos garrulus. Infantur autē illi etiam numi, atque intumescunt exhausto veneno curra. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atq; alijs item pluribus ex istorū sumptuosorum numero manet, quos quum eiulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans, ut plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda vocellorum eiulatus obsecrans, adeo ut id ægre ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de muranda sede delibet. PHILONIDES. De his iam satis quidem: cæ-

terum

τας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἡ ποίτα εὐχρησάμενος
[ας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα ἀδιδάσκον
τες γράμματα. καὶ ὑπὸ τυχόντων ὅσων
βουλομένων, καὶ κατὰ κόρην παρομένων,
δωδὺ τὸ ἀνδραπόδων τὰ ἀντιότατα.
Φίλιππον γοῦν πρὸς μακροδυνατεῖν θια
σάμενον. ὃν κρατὶς ἱμοῦ δ' ὀμφακὸς
ἦν ἐδ' ἐχθρὸς ἐμοὶ ἐργασίῳ πῦρ, μὴ
δὲ ἀκούμενον τὰ σαφῆ τ' ὑποδήμα
τον. πολλὰς δ' καὶ ἄλλας ἡνιόχων ἐν ταῖς
πρὸς τοῖς μετὰ τῆς, Ξέρξης λίγος, καὶ
Δαρείους, καὶ Πελοπράτας. Φ. ἄβου
δινγὶ τὰ πρὸς τῶν βασιλέων, καὶ μὴ
κρῖ δὲν ἔπιστα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἐπη
τε, καὶ Διογένης, καὶ ὁ ἄλλος τ' ὁ φῶν
Μ. ὁ μὲν Σωκράτης κακὴ πειρίχεται
λίγῳ ἄποινας, σύνδισι δ' αὐτῷ Πα
λαμήδης καὶ Οὐδανὸς καὶ Νέστωρ, καὶ ὁ
πρὸς ἄλλους λόγους νεκρὸς. ἐν μὲν ποί
φύσας αὐτῷ καὶ διωδὴν ἐκ τ' ὀμφακῶ
καρποσίαις τὰ σκέλη. ὃ δ' ἐκείνος Διο
γένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπέλλῳ τῷ ἄ
συνρίῳ, καὶ Μιδῇ τῷ φρυγί, καὶ ἄλλοις
οἱ τ' ἐπολυτελεῖν. ἀκούων δ' οἱ μὲν ὄντων
αὐτῷ, καὶ τῶν παλαιῶν τύχῃ ἀναμειν
μένων γὰρ [ε, καὶ τῶν πρῶτον, καὶ τὰ πολλὰ
ὑπὸ τοῦ καὶ ἀκείνων, ὅς ἐστι μάλιστ' ἀπὸ
καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, τὰς οἱ μὲν αὐτῶν
ἐκ πολλῶν ἰσχυρῶν, ὅς ἐστι ἀντιότατα
καὶ διασκεπτικῶν, μὴ δὲ ὅς ἐστι φερόντων
τὸ Διογένη. Φ. ταῦτα μὲν ἰκανῶς. τί δ' ἔτι

ψήφισμα ἦν. ὁ πόρ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεν καὶ
 κυρῶσα κατὰ τῶν πλουσίων; Μ. ἔ
 γα ὑπέμνησας. ὃ γὰρ οἶδ' ὅπως πόρ' ἔ
 το λῆ-εν προθέμῃ, πᾶς πολὺ ἀπὶ
 πλουθῶν ἢ λόγου. σφραγίζοντο γάρ
 μιν παρ' αὐτοῖς, προὔδοσαν οἱ πρυτᾶ
 νες ἐκκλησίᾳ περὶ τῶν κατὰ συμφε
 ρόντων. ἰδὼν ἦν πολλοὺς συναθροίοντες,
 δυναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς πικροῖς. οὐθὺν
 ἦν καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. διὰ
 κήθη μὲν ἦν καὶ ἄλλαι, τολούτοιον ἢ
 πόρ' τῶν πλουσίων. ἐπὶ γὰρ αὐτῶν
 κατηγόρητο πολλὰ καὶ θανά, βία, καὶ
 ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέ
 λος ἀσάξας περὶ τὴν δημογῶν ἀνέγνω
 ψήφισμα τοῦτο.

terum quod nam illud decre
 tum est quod initio dixerat
 aduersus diuites esse sancitū?
 MENI. Bene admones: ne
 scio enim quo pacto quum
 hac de re dicere proposuis
 sem, ab instituto sermone pro
 cul aberravi. Dum igitur ibi
 versabar, magistratus concio
 nem aduocauerunt, his vide
 licet de rebus quæ in commu
 ne conducerent, Conspiciens
 ergo multos concurrere, me
 quoque cum illis simul immi
 scens, vnus de numero eorū
 qui in concione aderant, effi
 cior. Agitata sunt igitur & a
 lia multa: postremo vero de
 diuitibus negocium, in quos
 posteaquam plurima fuissent
 obiecta, violentia, superbia,
 fastus, iniuriæ: asurgens tan
 dē ex populo primas quidā;
 huiusmodi decretū legir.

ΥΠΗΦΙΣΜΑ.

Περὶ τῶν πολλὰ καὶ παράνομα οἱ
 Ε πλούσιοι φρῶσι παρὰ τὸν βίον
 ἀρπάζοντες, καὶ βιάζομενοι,
 καὶ πάντα πρόωρον τῶν πονητόν κατὰ
 φρονοῦντες, διδρακται τῇ βουλῇ καὶ ἑ
 δέμῳ, ἐπιδάξιν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώ
 ματα αὐτῶν καλᾶσθαι, καθάπερ καὶ
 τὰ τῶν ἄλλων πονητῶν. τὰς δὲ ψυχὰς
 ἀναπεμφθεῖσας ἀπὸ τοῦ βίου, κατα
 λυεῖς ἰς τὸς ὄντες, ἔχουσιν ἐν τῷ τοῖο
 οὗτο διαγνώσει μυριάδας ἰδὼν πίν
 τε καὶ ἔχουσιν, ὅσοι ἐξ ὄντων γιγνώμενοι,
 καὶ

Voniam, inquit, mul
 ta diuites perpetrant
 in vita, rapientes ac
 vim inferentes, inopesque o
 mni modo despectui habentes.
 Curæ populoque visum
 est, ut quæ functi uita fuerint,
 corpora quidem eorum pæ
 nas cum alijs sceleratorū cor
 poribus luant, animæ vero
 sursum remissæ in vitam, in a
 linos demigrent, donec in ta
 li rerum statu quinquies ac vi
 cies decem annorū millia trā
 segerint, asini semper ex ali
 nis renati, onera ferentes, at
 que a pauperibus agitati. De
 in vi liceat illis e vita excede

re. Hanc sententiam dixit Calurnius, patre Aridello, patre Manicensis, tribu Stygiana. Hacigitur lege recitata, approbaverunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus: sic enim rara quæ inferi statuunt, autenticaque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, vti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) o fili inquit, causam tuæ perplexitatis scio a sapientibus istis profectam, haudquaquam idem iniucem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui: siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, o patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cœcior o herro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans: Optima est, inquit, idiotarum priuatumque vita, ac prudensissima. Quamobrem ab hac vanissima sublimium consideratione desistens, mitte principia semper ac fines inquirere, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas estimans, hoc solum in tota vita persequere, ut præ-

senti-

καὶ ἀχθοφοροῦντας, καὶ ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἡλωνομήμοι, βέντλυσαν ὃ λαὸς ἐξήνα αὐτοῖς ἀποθανεῖν. ἔπει τὴν γυνῶν μὲν Κρανίδην σκελετῶν τεκυσσύν, φυλῆς ἀλιζωνιάδῃ. βούτο ἀναγινώσκοντες τὴν ψήφισματ, ἐπιψέφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπιχέροτόνησε δὲ πλεῖστοι, καὶ ἐνέβλημύσαστο ἡ Βελμῶ, καὶ ὑλάκτων σὺν ὁ κορίβει. οὐτὸν γὰρ ἐντλήν γίγνεται, καὶ κύει, τὰ ἀναγινώσκοντα ταῦτα μὲν δὲ θιτάειν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ ἀφίγμῳ ἵστα, βούτο Γερσίᾳ προσελθὼν, ἰκέτωρ αὐτὸν ἵα πάντα δὴν γησάμην, ἐπὶ τὴν πρὸς με, ποῖον ἔνα ἡγήται τὸν ἄεισον βίον. ὁ δὲ γελᾷς, ἔσθῃ τὸ τυφλὸν καὶ γερόνπον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λιπὸφονον, ὃ τέκνον φησὶ, τὴν μὲν αὐτὴν οἶδεν ὅτι τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τὴν φωνὴν ἐγίνετο, ὅτι τὰ αὐτὰ γινώσκοντων ἰσχυροῖς. ἀτὰρ ὅτι εἴμεν λίαν πρὸς σέ, ἀπείρητῃ γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδῆμάνθου μηδὲ μὲν ἔφη ὃ πατεῖον, ἀλλ' ἐπεὶ, καὶ μὴ πεισθῆς με σὺ τυφλότερον περὶ ὧν ταῖς ἐν βίῳ. ὁ δὲ δὲ με ἀπαγαγαγὼν, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων ἀποσάσας, ἡρέμα προσκύνει τῶν πρὸς τὸ ἦν φησὶν. ὁ γὰρ ἰδίωτῶν ἄεισος βίος καὶ σφοδρὸν νείκερος, ὃς τῆς ἀφροσύνης πωλύστατος ἔμετρωσε γὰρ, καὶ τὴν καὶ ἀρχαίς ἐπισκεπτεῖν, καὶ καταπύσας τῶν φωνῶν βίῳ τῶν συλλογισμῶν, καὶ τὰ βλαπτὰ λήροισιν ἡγήσας

ἡγασάμην, τοῦ μόνον ἐξάπαντος
 θυράση, ὅπως ἂν παρὸν ἐνθιμῶς, πα-
 ραθράμην γὰρ τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μὴ
 εἶν ἰσχυράκως, ὡς εἰπὼν, πάλιν ἔρτο
 κατ' ἀσφοδελὸν Ἀφιδῶνα, ἐγὼ δ' ἔκτα γὰρ
 ἦν δ' ἔτι ἐν, ἄγε δὲ ὦ Μιθροβαρζάνη. φη-
 μί, τί σὺ μέλλομιν, καὶ ὃ ἀπιμὴν αὐθις
 ἐς τὸ βίον; δ' ἔπειτα ταῦτα, θάρσος φησὶν
 ὦ Μένιππε, τὰ χεῖρα γὰρ οἱ καὶ ἀπράγ-
 μοι αὐτοδιδίξω ἀπαπόν. καὶ δ' ἡ ἀπαγα-
 γὴ με πρὸς ἡ χωρίον τῷ ἄλλῃ ἰοφειρῶ
 τῶρον, δείξαι τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυ-
 ρόν ἢ καὶ λιπὼν ὡς περ σὺ καλῶς ἴσας
 ἰστέον φῶς, ἐκείνο ἔφη ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ
 Τροφονίεως, κατέθων κατόρθον οἱ ἀπὸ
 βοιωτίας, ταύτῃ ἐν ἄνθι, καὶ οὐθὺς ἔσθ
 ὦ τ' Ἑλλάδι. ἡ δὲ εἰς τὸ οὐρανὸν ἐρμείνοισι
 ἐγὼ, καὶ τὸ μάγον ἀπασύμην, χαλε-
 πῶς μάλα σὺ τ' ἐσμίην ἀνερπύσκες, ἔκ-
 οἶδ' ὅπως ἐν Λεβადίᾳ γίγνομαι.

sentibus bene compositis mi-
 nime curiosus, nulla re sollici-
 tus, quam plurimum potes ha-
 iaris vitam ridensque tradu-
 cas. Hæc quum dixisset, rursus
 in Asphodelorum pratium
 sese corripuit. Ego igitur (nā
 et nunc vesp̄er erat) age, inq̄,
 o Mithrobarzane, quid cum-
 ctamur? ac non hinc rursus a-
 bimus in vitam? Ad hæc ille:
 confide, inquit, o Menippe,
 breuem quippe facilemque ti-
 bi monstrabo semitam: et me
 protinus abducens in regio-
 nem quandam magis priore
 tenebrosam, manu procul
 ostendens subobscurum te-
 nueque, ac velut per rimam
 influens lumen: illud, inquit,
 Trophonij templum est, at-
 que illac ad inferos e Boeotia
 descenditur, hæc ascendens, at-
 que illico eris in Græcia. Ego
 igitur hoc sermone gavisus, sa-
 lutato Mago, difficile admo-
 dum per angustas antri fauces
 subrepens, nescio quo pacto
 in Lebadiam perveni.

L 8

TI MON SIVE MISAN-

thropos. Eras. Rot. intérpre.

Ornatissimo iuris utriusq; Doctóri Thomæ Ruthallo Secretario regio, post episcopo Du-
nelmensi, Eras. Rot. S. P. D.

V Ide quantum audaciæ mihi supeditet singularis
quædam ingenij tui, morumq; facilitas, humanissi-
me Ruthalle: qui cum neutiquam ignorem te inter
Sulicos primores, uel autoritate, uel gratia, uel splē-
dore, uel eruditione præcipuū esse, tamē non uerear me
as nugæ rudes adhuc, uixq; è prima scheda repurgatas
ad tuā excellētiā mittere. Sed quid facerem? Iam ur-
gebat nauita, uentos cæstum nulli seruire clamitans.
Itaq; ne nihil mei apud hominem tam nostri studiosum
relinquerem, id quod tum forte erat in manibus, Mi-
santhropum misi, nimirum ad uirum unum omnium Phi-
lanthropotaton. Is est Luciani Dialogus, quo uix a-
lius lectu, uel utilior, uel iucundior: uersus quidem ille
iam pridem ab alio nescio quo: sed ita uersus, ut inter-
pres hoc modo demonstrare uoluisse uideatur, sese neq;
Græce scire, neq; Latine: nec temere adeo quis suspice-
tur eum interpretem subornatum esse ab ijs, qui Lucianum
malè uolunt. Tu nostram banc audaciā
boni consules. & Erasimum in corū nu-
mero pones, qui tui sunt aman-
tissimi. Vale, Londini.
Anno. M. D. IIII.

ARGVMENTVM.

HOc Dialogo de Diuitijs tractatur. Quis scilicet uerus Diuitiarum usus sit, et quomodo retineantur. Quibus potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio Dialogi a persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quod inhumanus plane esset, hominumq; congressus ac societatem uitaret, imò etiã publicis malis gauderet, *πρόσθετον* appellarunt: cuius mortui quoq; sepulchrum (ut scribit Suidas) inaccessum & iniuium factum fuit, cum mare, tanquam ipsum quoq; perosum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partē, ubi sepultus erat, à reliqua abstractā seclussisset. In quo & tale Epitaphium inscriptum fuisse fertur.

Hic iaceo, uita miseraq; inopiã solutus.

Nomen ne queras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites, uidetur intelligere uelle Lucianus, utpote quos diuitiæ & fastuosos & insolentes, & planè barbaros, efficere consueuerunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem reductum esse. Quam rem cum Jupiter ex ipsius querela, qua cum illo exposculando, in hominum maliciam et ingratitudinem à principio inuebitur, cognouisset, misertus illius, eò quòd & in deos pius fuerat, & multa illis sacra peregerat, diuitem de nouo facere statuit, ac Plutum cum thesauro ad ipsum mittit. Qui principio ire detrectat, ostēdens illum sua culpa pauperē factum esse, & cum talibus hominibus minime perdurare se posse, atq; æquè odisse eos, ut sordidos atq; auaros illos, qui nunquam omnino se utantur. Mediocritate enim utendi se gaudere. Atq; hic locus

usum

A R G V M E N T V M.

*usum diuitiarum, & quomodo conseruari eadem debeant, docet Deinde cum Iupiter in sententia persistere-
 ret, atq; ita Plutus ducente Mercurio ad Timonē pro-
 ficisceretur, inter eundum fingitur claudicare, ibi, in-
 terrogante Mercurio, causam eius rei reddit, quod
 quoties à Ioue mittatur, tardè incedat, neq; uideat
 quorsum eat, neq; norit ad quos eat: quoties aut à Dite
 mittatur, etiam alatum esse. Quo figmento significare
 uidetur, improbos ac malos semper melioribus successi-
 bus frui: probos autem, & à Ioue dilectos, aut nunquā,
 aut tardè in hac uita felices ac diuites fieri. Postremò
 interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus,
 tantopere ametur ad hominibus, respondet, Inscitia,
 ac cecitate illorū hoc fieri. Atq; ibi cum alios effectus
 suos exponit, quæ omnia postremò actione, et quasi ipsa
 re comprobantur, dum Timonem ab initio, Plutū rei-
 cere atq; auersari fingit, ut pote ex paupertate mode-
 stum ac temperantem iam factum, & agnoscentem supe-
 riora mala, in quæ ex Diuitiarum copia inciderat.
 Mox eundem acceptum cum summa cura asseruare, tu-
 midumq; et insolentem, omnes alios homines uitare atq;
 contemnere. Additis ad finem etiam Adulatoribus,
 scurris, assentatoribus, sycophantis, fumi uendi
 toribus, & id genus alijs, qui ut corpus
 umbra, sic ipsi diuitias atq; fortu-
 nam comitantur,*

TIMON.

TIMON, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ζούφιλε, καὶ ξίνε, καὶ ἴσα

Ω ρῆι, καὶ ἐφίσι, καὶ ἀσδροπῆ

τῶ, καὶ ὄρκιε, καὶ πεφίληγα

ῥίτα, καὶ ὀρίγδυνε, καὶ ἄν σ' ἄλλο οἱ

ἐμβρόντηθι ποιεῖται καλῶσι, καὶ μάλιστα

ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα, τότε γὰρ

οὐβῶν πολυώνυμοι γινόμενοι ὑπὸ βέ

βης τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη

ροῖσι καὶ χυλὸς τοῦ ῥυθμοῦ, πῦθινον ἢ

ὀρίσμάρατος ἀστροπῆ, καὶ ἢ βαρύβρομος

βροντῆ, καὶ ἢ ἀθαλόος καὶ ἀργῆος καὶ

σμοβδικαίου κόρυκος ἢ ἀποσυνταγῶν

ταῦτα λῆρος ἢ δὴ ἀναπείφηνε, καὶ κενὸς

ποινηκὸς ἀτιχῶς, ἔξω τοῦ πατάγῃ ἢ

ὀνομάτων ἢ ἢ αἰσιδιμόν σ' καὶ ἐκνέο

λων ὑπλόν, καὶ πρόχασρον, ἐκνέο δ' ὅ

πως τελείως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἴσ,

μὴ δόλιον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τὸν

ἀδικούντων διαφυλάττων, θάττον

γὰρ τ' ἐπιρκαῖν ἢ ἐπιχαρούντων ἴσ,

λων ἀναλλίδε φοβηθέντων, ἢ τ' ἢ ποσὶ

διαμάτρῃ κόρυκος φλόγα οὗτω δα

λὸν ἵνα ἐποσάτείναν δόκας αὐτῶν, ὅς

πῦρ μὴ ἢ κενὸν ἀπὸ αὐτῶν μὴ διδέναι.

μόνον ἢ τὸ οἶδιαι ἀπελάσων ἢ πρῶ

ματος, ὅν ἀναπληθύνονται ἢ ἀσβόλν.

ἔσθ' ἢ δὴ ὄλν ταῦτα θι καὶ δ' ἔσθ' ἢ δὴ

πῶς ἀντιβροντῶν ἐπὶ λμα, ἢ πάντων ἢ

πίσων ὡς πρὸς, οὕτω ψυχρὸν πῶς

ὀργῶν Δία, θορυμνῶς ἀνῆρ, καὶ μεγα

λαυχύν

IUVITER Phœ

O hospitalis, sodalitie,

domestice, fulgurator

iusurandice, nubicoge, gram-

distrepe, & si quod aliud tibi

cognomen attoniti Poetæ tribuunt, maxime quum herent

in versu. Nam tū illis tu multo

minis factus, carminis nam

nam fuleis, metricque exple

hiatum, Vbi tibi nunc magni

crepiti fulgur, grauius tremore

tonitru. Vbi ardens, candens

ac terrificum fulmen! Nā hæc

omnia iam palam apparet ma-

gas esse, fumumque poeticum,

nec omnino quicquam præ-

ter nominum strepitum. Sed

decantata illa tua arma emi-

nus ferientia expromptaque,

nescio quomodo penitus ex-

tincta sunt, frigentque, adeo

ut ne minimam quidem scin-

tillulam iracundiæ aduersus

nocentes reliquam obtine-

ant. Itaque citius quicquid ex

his, qui peieraturi sunt, extin-

ctum elichnium metuerit,

quam flammam fulminis cum

cæta necantis: usque adeo

titionem quempiam in sese vi-

brare reputant, ut incendium

aut fumum ab illo proficiscens

nihil quicquam formident, ve-

rum hoc solum vulneris infer-

ri posse iudicent, ut fuligine

compleantur. Quibus rebus

factum est, ut iam Salmoneus

tibi sit ausus etiam obtonare,

neque id admodum ab re-

quippe aduersus Iouem us-

que adeo ita frigidum, vir ad

facinora seruidus, audaciaque

tumidus

etumidus. Quid ni enim faciat
vbi tu perinde ac sub mandra
gora stertis, qui neque peie-
rantes exaudias, neque edrū
qui flagitia committunt, respe-
ctum agas? Cæcutis autem
hippitudine, & hallucinaris ad
ea quæ fiunt, auresque iam ti-
bi obsurduerunt, instar horū,
qui ætate defecti sunt. Quan-
do quidem quum iuuenis ad-
huc esses, acrique animo, ve-
hemensque ad iracundiam,
permulta in homines malefi-
cos ac violentos faciebas.

Neque tum vnquam tibi cū
illis erant induciæ. sed perpe-
tuo fulmen erat in negotio,
perpetuo obuiabratur Aë-
gis, obstridebat tonitru: ful-
gur continenter iaculorum in
morem, densissime ex ædito
loco deuolantium torqueba-
tur: Terræ quassationes, cri-
bri instar frequentes, ad hæc
nix cumulatim, neque non
grādo faxorum in morem,
atque vitæcum grandius lo-
quar, imbresque rapidi et vio-
lenti, ac flumen quotidie ex-
undans. Hinc tantum repen-
te Deucaleonis ætate naufra-
giū ortū est, vt omnibus sub
aqua demersis, vix vnica sca-
phula seruaretur, quæ in mon-
tē Lycorū appulit, humani ge-
neris quasi scintillulas quasdā
seruans, vnde sceleratius etiā
genus in posterū propagare-
tur. Nimirum igitur dignum
secordia præmium ab illis re-
portas, quū iam nec sacra faci-
at tibi quisquam, nec coronas
offerat, nisi si quis obiter in
Olympicis: ac ita ne is quidē
te admodū frugiferam facere
videatur: sed præscum quendā
ritum

λαυχοῦμαι. πῶς γὰρ ὅπου μεταβάπτε-
ρ ὑπὸ μου θρασύρεα καθύδρας, ὅς οὔτε τῶ
ἐπιιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τὸς ἀδικῶ-
τας ἐπισκεπτεῖς, λημῶς ὃ καὶ ἀμελεῖς τῶ
πρὸς τὰ μηχανήματα, καὶ τὰ ἄλλα ἐκκεκώ-
ρωσαι καθάπερ οἱ παρηκκότους, καὶ ἐν
οἷς γὰρ ἐν καὶ δέξουμαι. ὦρ, καὶ ἀκμῶος
τῶν ὀργῶν, πολλὰ κατὰ τῶ ἀδίκων καὶ
βιαιῶν ἐπὶ σῆς, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡρώ-
τε πρὸς αὐτοὺς ἐκίχαριον, ἀλλ' αἰὶ ἐν
νεφθες πάντως δ' κεραινὸς ἦν, καὶ ὁ
γῆς ἐπισέβης, καὶ ὁ βροντῆς ἐπαταγῶς
καὶ ὁ ἡσυχίας σιωπῆς δασις ἐς ἀκρο-
βολισμὸν προηκέντησαντο, οἱ σισμοὶ ὃ
κρυσκινῶδον, καὶ ὁ χιῶν σωρηδόν, καὶ
ὁ χάλαρα πετρηδόν, καὶ ἵνα θιφορέ-
κως διαλίθωμαι, ὑπὸ τῶν ῥαγδαίων καὶ
βίαιοι, ποταμὸς ἐκάσκη σαρῶν, ὅτι τῇ
λικαύτῃ ἐν ἀκαρῶ χρόνῳ ναυαγία. ὦ
Δουκαλίων. ἰγίνετο, ὡς δ' ὀδοβρυχί-
ων ἀπάντων καταδουκότων, μέγιστος
πικρῶπον πεισωθῶναι, προδικῶσαι.
ὦ Λυκαρῶ, ὥπυρὸν τῇ ἡνθεοπίνῃ.
σώρμας σφραγίσσων ἐς ἐπιγινώ-
σκιας μέγιστον. ἱερὰ δὲ ἀκόλῃ θάτῃ
ῥαθυμίας τὰ πῆχρα καμῖν παρ' αὐτῶν.
οὔτε θυόντες ἐν θιανὸς, οὔτε σφραγίσ-
τες, ὁ μὴ τις ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων,
καὶ ὅτι ὁ πᾶν ἀναγκῶς ποιεῖν δο-
κῶν, ἀλλ' ἐς ἔθῳ τῇ ἀρχῶν συντι-
λῶν, καὶ κατ' ὀλίγον κροῖται ἐν θιανῶν.

γενναῖος

γυναιότατι ἀποφαίνουσι, παρ' ὧσ' ἀν-
 νοι ἤμῃς, ἔδ' ἔχον, ὁπποτέρῃς ἤδ' ἢ σὺ
 ἤνῃς σὺ συλλήεσθαι. δὲ δ' ἐκ' αὐτοῦ
 τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβιβάζουσι,
 καὶ οὐδ' ὑπερβρεμέτης ὥκνησας ἢ ὀν-
 κῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπι-
 λίσσασθαι, ὡς βοήθου μὲν ὄντων οὐδὲν
 συλλαβόντων, ἐπὶ συσκότου ἰσχυροῦς πρὸς
 τὴν φύσιν, ἀλλ' ὁ γυνώσκων, καὶ μαρτυ-
 ρήσας, καὶ ὑποσχεσάμενος ἐκείνῳ,
 οὐκ ἐπὶ πλοκάμους περικερρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῷ, δικάσῃ κεραιῶν ἐχόντων ἐν τῇ
 δειξι. Ταῦτα γένοιτο ὡς θαυμάσιον πένοντα
 παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενος·
 ἢ πότι κολάσας πλὴν τοσαύτων ἀδικί-
 ᾶν; πότι Φαέθοντος, ἢ Δουλιχίωνος
 ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑποδύοντες ὅσον τὸ
 βίου εἶνα γὰρ τὰ κρινὰ ἰάσας, τὰ μὲν δὲ
 πᾶσι, τοῦτο δὲ Αἰθαίων ἐς ὑπὸ ἄρας,
 καὶ πλουσίους ἐκ πονεῦσάντων ἀποφύ-
 ντας, καὶ πᾶσι τοῖς δεικνύουσιν ἐπικουρή-
 σαι, μᾶλλον δὲ ἀπρόσβουλον ἐν ἐργασίᾳ
 τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλῆτον, ἐπεὶ δὲ
 πένοντα σὺ ταῦτα ἐγνώμενος, ἐκ' ἐπὶ ὑδὲ
 γινώσκω πρὸς αὐτῶν, οὐτε προσβλέ-
 πουσιν οἱ τίως ὑποπλήθοντος καὶ προ-
 σκυοῦντες, καὶ τὸ ἐμὲ νόμας ὄντων
 τημίνοι, ἀλλ' ὅντων καὶ ὁδὸν βαδίζον-
 τινύχῳ ἐν αὐτῶν, δαπνερὰ πινὰ σήλων
 παλαιῶν νεκρῶν ὑπὸ πύλων, ὑπὸ τοῦ χρόνου
 ἀναστραφέντων παρδύχοντα, μηδὲ
 ἀναγνόν-

ritum magis referte, ac pene
 Saturnum, o deorum genero-
 sissime, te reddunt, magistraque
 abdicantes. Omitto loqui, qui
 ties iam templum tuum sacri-
 legio compilarint, quum tibi
 etiam ipsi in Olympiacis ma-
 nus admoliti sunt. Atque inter
 rea tu alitremus ille pignita-
 baris, uel excitare canes, uel
 vicinos aduocare: ut auxilium
 accurrentes illos comprehen-
 derent, quum etiamdū ad fan-
 gam adornarentur. Sed egre-
 gius ille, Gigantumque extir-
 ator, & Titanum victor sede
 has: quū tibi cæsaries ab illis
 circumtondetur, decemcubi-
 tale fulmē dextera tenēs. Ho-
 rū igitur, o praeclare, quis tam
 dē erit finis, quæ tu adeo secu-
 re despicias? Aut quando detā-
 tis maleficijs poenās sumes?
 Quot Phaetontes, aut Deu-
 caliones, satis idonei sint ad ex-
 piandum morum iniquitatē?
 Etenim ut de communibus
 fletā: de ijs quæ mihi accide-
 runt dicam: quum tā multos
 Athenienses in sublime euexe-
 rim, ex pauperrimis diuites
 reddiderim: cumque quorūque
 opus haberent, suppeditarim
 imo semel vniuersas opes in
 amicos inuandos effuderim:
 simulatque his rebus ad inopiā
 deueni, iā ne agnoscor quidē
 ab illis, nec aspicere dignatur
 me, qui dudum reuerēbatur,
 adorabant, meoque de nutu pē-
 debant. Quod si quando per
 uiam ingrediens, forte fortu-
 na in eorum quēpiam incide-
 ro, perinde ut euerfam homi-
 nis iā olim defuncti statuā, ac
 temporis longitudine collap-
 sam prætereunt, quasi ne no-
 rint

vint quidem. Porro alij procul confpecto me, alio sese de-
torquent: existimantes sese in-
auspicatum, abominandumq;
visuos spectaculū, quem non
ita pridem servatorem & ad-
iutorem suū esse prædicabāt.
Itaq; prementibus malis ad
extrema redactūs consilia, re-
none arcepto, terrā exerceo,
quaternis conductus obolis,
atq; hic cū solitudine, cumq;
ligone philosophor. Hoc inte-
rim lucri mihi videor factu-
sus, quod post hac non intue-
hor pleriq; præter meritum
secundis fortunæ successib. vr-
eētes. Nam illud vel maxime
vrit. Iā igitur tandem aliquan-
do Saturni Rheęq; proles ex-
cusso profundo isto, graviq;
somnia (nā Epimenidē quoq;
dormiendo vicisti) denuo in-
clato fulmine, aut ex Oera re-
daccenso, ingenti reddita fia-
ma, iram aliquam strenui il-
lius ac iuvenilis Iouis ostē-
de, nisi vera sint quæ a Cre-
tensibus de te, tuæque sepul-
tura feruntur. I V P P. Quis
hic est Mercuri, quem audio
sic vociferantem ex Attica,
ad radicem montis Hymetti,
horridus rotus, ac squalidus,
pelleque hircina amictus? so-
dit autem, vt arbitror, nam
pronus incumbit homo lo-
quax & confidens, mirum ni
philosophus est, neque enim
alioqui adeo impia, nefariaq;
in nos fuerat dicturus. MB.
Quid ais pater, an non nosti
Timonem Echecratidis filii-
um Co-

ἀναγνώστους. οἱ δὲ καὶ πρόρρηθαι ἰδόντες
τις, ἰσχυρὰ ἐκτρέπονται, δυσάντητον
καὶ ἀποτρόπαιον θίαμα ὁψιδάμενοι ὑπο-
λαμβάνοντες, τὸν οὐ πρόπολιν σῶτη-
ρα καὶ διεργίτην αὐτῶν γυγνήμενον,
ἔστι ὑπὸ τῶν παλίων ὧ τῶντων τῶν ἐ-
λατρίων τραπόμενον, ἰνατάμενον δι-
φθίρον, ὀργάζομαι τῶν γῆν, ὑπόμει-
διον ὀβελῶν τιναράων, τῇ ὀρημῇ καὶ
τῇ δίκῃλλῃ προσφιλοφῶν ἐνταῦθα.
τῷ γοῦν μοι δοκῶ κερδισθῆναι, μεκίπ-
ῳ χεῖρα πολλοῦ παρὰ τὴν ἀξίαν ἔ-
πραττοντας. ἀναρρότρον γὰρ τῷ γ.
ἴδῃ ποτὲ οὖν ὧ Κρόνου καὶ Ρέας ἦε,
τὸν βασιλῆα τῶν ὑπὸν ἀποσυσάμε-
νον, καὶ νύδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμήν-
ειον γὰρ κεκαίμεσαι, καὶ ἀναρρηπίσας
τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἰσχυρὰ
μῆναι, μὲν γὰρ ποιήσας τὴν φλόγα,
ἐπιδήξας ὅτινα χοιλίῳ ἀνδρώδους καὶ
νιοσικῶν Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἴσῃ τὰ ὑπὸ
Κρητῶν περὶ σὺ καὶ τῆς ἐκείσῃς ταφῆς
μυθολογούμενα. Ζ. τίς οὗτος ἴσῃ ὧ
Ἑρμῇ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, πα-
ρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπαρρέῃ, πηαι-
ρὸς ὄλος καὶ ἀνχμῶν, καὶ ὑποδίδου
ρῶ: σκάπῃ δὲ οἶμα ἱπικικυφῶς, λά-
κας ἀνδραποῦ, καὶ θαρούς. ἔσπουφί-
θῳ ἴσῃ: οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβῆς τὸς
λόγους δειξῆς καὶ ἑμῶν. Ε. τί φῆς
ὧ πάτερ: ἀγνοῖς Τίμονα τὸν Ἐλκαρα-
τίδην,

φιδν, τὸν καλυττῆα· ὅς τις ἐστὶν ὁ πολλὰ
 καὶ ἡμᾶς καὶ ἱερῶν τελευτῶν ἐστῆσθαι, ὁ
 πλούτου, ὁ τῆς ὅλης κατὰ μέρος, παρ
 ἡ λαμπρῆς οὐρανῶν ἰορταίαν τὰ
 θιάσῃ. Ζ. φιδν ἡ ἀλλὰ γῆς, ὁ καλὸς ἐο
 κῆν, ὁ πλούσιος, περὶ ὅρ οἱ ἱεροῦ
 φίλοι, ἡ παρθῆν, ὁ ἱερὸς ἐστὶν, αὐχμη
 ρὸς, αἰλι, ἡ σκαποκύν, ἡ μιδωτὸς
 ὡς ἰοικον, οὕτω βαρύνει κατὰ μέρος
 τῶν δίκαιων. Ε. οὐτὸς ἐστὶν ἐπὶ χη
 εὐθὺς ἐπὶ τῆς αὐτῆς, καὶ φιλοφρο
 νίας, καὶ ὁ πρὸς τὴν δεινότητα ἀποστα
 σίς, ὡς ἐπὶ ἀληθῆ λόγῳ, ἀνοία καὶ
 οὐκ ἐστὶν, καὶ ἀκρίβεια πρὸς τὴν φίλου,
 ὅς ἐστι σωίς, κόραξι καὶ λυκίς χαρίζο
 μιν. ἀλλ' ὑπὸ γυναικὶ ὁδοῦ ὁ κα
 νειάμιον καὶ ὁδοῦ ὁδοῦ ὁδοῦ, φιλῶν
 εἶν αὐτὸς καὶ ἐταίρος ὡς, ὑπὲρ οὐνοί
 ας τῆς πρὸς αὐτῶν, χαίροντας τῇ βορᾷ.
 οἱ ὅ τὴν ὁδοῦ γυναικῶν αὐτῶν, καὶ
 πρὸς τῶν αὐτῶν, ὡς καὶ μυελὸς ἐν τῷ ἐκ
 μυστῶν αὐτῶν, καὶ τῶν ἐν μάλα ἐπιμι
 λῶν ὡχον, αὐτὸν αὐτῶν καὶ τῶν ῥίξας ὑπο
 τισμῶν αὐτῶν ἀπολιπόντων, ὅς ἐστι γυναι
 ζόντων ἐπὶ, ὅς ἐστι προσβλέποντων, πό
 θον γὰρ ἡ ἐπικυροῦντων ἡ ἐπιδιδόντων
 ἐν τῷ μὲν, ὅς ταῦτα δίκαιότης καὶ
 εὐφροσύνη ὡς ὁδοῦ ἀπολιπόντων ὑπὲρ αὐτῶν
 νης ὡς αὐτῶν μιδῶν γυναικῶν, μελαγχολῶν
 οἷς κακῶς, ὅτι οἱ πλεονέκτες παρ' αὐτῶν
 μέλας ὑπὸ ὁπλῶν παρὰ χάνται, ὅς ἐστι
 τὸ ὑπομα

um Colyttensem? Hic nimirū
 est, qui nos saepenumero in sa
 cris legitimis conuiuio acce
 pit, ille repente diues factus,
 ille qui totas Hecatombas, a
 pud quem splendide Iouialia
 festa consueuimus agitare.

IVP. Hem quæ nam ista rerū
 cōmaratio? hincne honestus
 ille? diues, quem tam frequen
 tes cingebant amici? Quid i
 gitur accidit ut hoc sit habitus
 lqualidus, erumnosus, fessor
 cōductitius, uti conijcio, quæ
 tā grauē ligoñē gerat? M. Ad
 hūc modū illū quodāmodo
 probitas evertit, atq; humani
 tas, & in oēs quicūq; egerēt
 misericordia. At reuera ve
 cordia potius facilitasq; nul
 lusq; in suscipiendis amicis de
 lectus, quippe qui neuiquam
 intellexerit, sese coruulupisq;
 largiri. Quin magis quum a
 vulturibus tam multis misero
 iecur eroderetur, ob id ami
 cos eos necessariosq; iudica
 bat, quasi beneuolentia erga
 sese afficerentur, quum illos
 epulæ magis caperent. Ergo
 posteaquam ossa penitus nu
 dasset, circumfossissentq; de
 inde si qua medulla suberat,
 hanc quoq; admodū diligen
 ter exuissent, aufugerint, ex
 uccū & radicitus defectū desti
 tuentes, adeo ut postea ne ag
 noscant quidē, aut aspiciant,
 tantū abest ut sint qui suppe
 diēt, impariātq;. Mas ob res
 fessor, & sago, ut vides, oper
 tus pelliceo vrbe præ pudore
 fugiens, mercede terræ exer
 cer, aduersus ingratos atra bi
 le stomachatur, qui quidē sua
 benignitate ditati, admodū fa
 stuosle nunc prætereant, ac ne

ὅτ' ἡ μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκ
 δῶκα αὐτοῖς τῆς οἰκίας. πόρ' ὃ τ' ἐλά
 κων ἐκένων, καὶ τ' ἀχαρείας ἦν ἐπιδείξ
 αὐτὸς πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκέφομαι
 καὶ δίκην δάδουσι, ἐπιδόω δ' ἐν κ
 ραυτῶν ἐπισκοδῶσα. καταγμένα γάρ
 αὐτῷ καὶ ἄποσομαίμαι ἐσὶ δύο ἀκτῖ
 νες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοπρότερον
 ἡλόνπει πρῶτον τὸν Θρησκῶν Ἀναξα
 γόραν, ὅς ἐπαθεῖν οὖν δ' ἐμὴν τὰς, μηδ' ἐδ
 λως ἐν αἰ πρὸς ἡμᾶς οὖν θιόνε. ἀλλ' ἐ
 κείνου μὲν δ' ἐμαρβον. ὑπερίχει γὰρ αὐ
 τῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς, ὃ δ' ἐκραινὸς
 ἐς τὸν ἀκασον παρακύνει, ἐκείνῳ τε κα
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δ' ἐν σωτηρί
 τῷ πέτρῳ. πλὴν ἰκὼν ἡ ἐν
 αὐτῇ τιμωρία ἐστὶ αὐτοῖς,
 τίτα δ' ἐν Γίμωνι δ' ὄντι.
 μέγα κεκραγέμεν, καὶ δ'
 καὶ θρασυῶν, οὐ βί: δι
 νόου, ἀλλὰ καὶ βί: ἐνχο
 ρήσιμον. ἰδὲ γὰρ αὐτὸς
 ἰσχυρὸς πονεῖσάτο κατασῆ
 ρον. βοήσας καὶ παρ' ῥησια
 τῇ δ' ἐχῆ, καὶ ἐπιστρέψας τ'
 ἰσχυρὸς ἐκαστῶν ἐπικικυφῶς
 ἀπὸν ἀμύλα μὲν. Π.
 ἄν' ἀπέλθοιμι ὧ (ὅς παρ'
 διατῇ ὧ ἀείει Πλῦτε, καὶ
 ἐκλύσαντες. Π. ὅτι νῆ
 αἰ ἐς ἐμὲ, καὶ ἐξέρχεται, καὶ
 ἐς πρὸς

los per bonitatem ex ædibus
 exegerit. Cæterum de palpo
 nibus illis, atq; ingratitudine
 qua in hunc sunt vii, in poste
 rum cōsultabo: pœnas p̄ dia
 turi sunt simul atq; fulmen in
 staurauero. Nam fracti sunt
 in eo renisa cuspide duo cra
 dijs maximi, quum nuper ac
 uidius in sophistam Anaxa
 goram iacularet, qui suis fami
 liaribus suadebat, nullo pa
 cto esse villos nos, qui dij vo
 caremur. Ac illum quidem
 errore non feriebam, propter
 rea quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit. Cæ
 terum fulmen in Castoris ac
 Pollucis templum detortum,
 tum illud exussit, tum ipsum
 parum absuit, quin ad saxum
 comminuereetur. Quancumq;
 interim vel id supplicij satis
 magnum in istos fuerit, si Ti
 monem conspexerint egre
 gie locupletem factum.

MERCVRIVS. Quan
 tum habet momenti altum
 vociferari, & oblitrepetum
 audacemque esse? Idque non
 ijs modo qui causas agunt,
 verumetiam, qui vota faci
 unt conducibile. En mox e
 pauperrimo diues euasit
 Timon qui se imprecando cla
 mosum & improbum prestis
 terit, louemque reddiderat
 tentum. Quod si silentio fo
 disse incurius, etiam nunc fo
 deret neglectus. PLVT. At
 ego Iupiter haud quaquam
 ad istam rediturus sum. IVP.
 Quid ita non rediturus opti
 me Plute, presertim a me ius
 sus? PLVTVS. Quoniam
 per louem iniuria me affecit
 eiciens, & multa fragmenta

nomen quidem an Timon uocetur nouerint. IV. Atq; profecto vir neutiquam fastidiendus, neq; negligendus, & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitari, si eum uirū neglexerimus, qui tantum tantorum & caprarū pinguiſſimas quasq; nobis in aris adoleuerit. Quarum nidor etiam dum mihi in narib. resider. Tametsi propter ne-
gocia maximamque turbam peierantium, tum vi, non iure agentium, neq; non aliena rapientium, praeterea ob formidinem quam mihi pariunt sacri legi, qui quidem tū multi sunt tū obseruari difficiles, adeo ut ne minimum quidem nos conuiuere sinant. lampridem profecto ad Atticam regionē oculos detorsissem, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis vociferantibusq; ne exaudire quidē mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est, aut aurib. obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficiq; qui uirtutem quandam, & incorporea quēdā, merasq; nugas ingēti uociferatione cōnectūt: hec in causauerūt, ut hūc quoq; neglexerim, quū haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquū est Mercuri, tu Plutū adducēs, quantū potes ad istū abeas. Porro Plutus vna fecū ducat & Thesaurū, & utriq; apud Timonē pſenerēt. Neq; vique adeo facile demigrēt, etiam si quā maxime rursum il-

τοῦτομα ἂν Τίμων καλοῖτο αὐτότ' ἑστ'.
Z. καὶ μὴ οὐ παροπλίζῃς ἀνὴρ, ὅς σε
ἡμεῖς ἐκώσῃς. ἐκότε γὰρ ἡ γανάκτης δύ-
συχῶν· ἐπὶ καὶ ὁμοία ποιεῖσθαι ὅτις
καταράθεις κόλαξιν ἱκάνους, ἐπιτελῆς
μῖνοι ἀνδρὸς τοσαῦτα τῶν ὧν τι καὶ
ὡγῶν πιστάτα κάμσονται ὑμῖν ὡς
τῶν βωμῶν· ἐπὶ γὰρ ἐν ταῖς ῥῖσι τῶν
κνίσσων αὐτ' ἔχω, πλὴν ὑπ' ἀρχολίας
τὴ καὶ θορόβου πολλῇ τ' ἐπιπορευνόμεν
καὶ βιαζόμενον, καὶ ἀρπαγνόντων, ἐπὶ
δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἰδρύσων
λαγνόντων (πολλοὶ γὰρ ὄντι καὶ δυσφύ-
λακτοι, καὶ οὐδ' ἐπὶ δλίγον καταμύ-
σαι ἡμῖν ἐφ' ἑαυτοῖς) πολλὴν ὅδ' ἡ χρονο-
σύνη ἀπὸ βλαπτικῆς αἰσθητῆς Ἀττικῆς καὶ
μάστιγος ἐξ ὧν φιλοφροῦν καὶ λόγων ἔρη-
ται ἐπιπόλασσαν αὐτοῖς. μαχομένων δὲ
πρὸς ἀλλήλους καὶ κικραγόντων, ὅδ' ἐν
παύσειν ἐστὶ τῶν δόχων. δισταὶ ἡ ἐπι-
βουσία μὲν γὰρ τὰ ὧν καθήκον, ἡ ἐπι-
τριβῶν πρὸς αὐτῶν ἀρετῆς ὕλη καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλα τῇ φωνῇ
ἐκ ξυνειρόντων. οὗτοι ταῦτά τοι καὶ τῶν
ἐν ἀμεληθῶναι σωῖσθαι πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φαῦλον ὄντα. ὁμος δὲ τὸν Πλάτωνα
Ερμὴ παραλαβὼν, ἀπὸ πατρὸς αὐτοῦ
κατὰ τάχ' ὅς· ἀγίτω δὲ ὁ Πλάτων ὅτι
τὸν Θεσσαλὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐν
τῶν αὐτῶν παρὰ τοῦ Τίμωνος, μὴ
ἀπαλαττῆς ὡς οὗτος ῥεθρῶς, καὶ
ὅτι

ὅτ' ἡ μάστιξ ὑπὸ χερσότητος αὐτοῖς ἐκ
 δ' ὡς αὐτοῖς τῆς οἰκίας· πόρῃ δ' ἡ καλὰ
 κωνικάνων, καὶ τ' ἀχαρτίαις ἦν ἐπιδεδί-
 ανθ' πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκέτομα
 καὶ δίκλιν δ' ὠκυπύην, ἐπὶ δ' αὖ πρὸν κε-
 ραυτὸν ἐπισκιδύσσων· καταγμέναι γὰρ
 αὐτοῖς καὶ ἀποσομαμένοι ἐσὶ δ' ὄνο ἀκτι-
 νος αἰμίγεται, ὁπότε φιλοπρότορον
 ἔκοντα πρῶτον δ' τὸν θ' οὐκ ἔστιν Ἀναξα-
 γόραν, δὲ ἐπὶ αὐτῷ δ' ἐμμελῆταις, μὴ δ' ὅ-
 λως ἐν αἰτίαις ἡμῶς τοῖς θ' οὖν. ἀλλ' ἵ-
 κέου μὲν δ' ἰθὺς ἀρῶν. ὑπερίχθ' γὰρ αὐ-
 τῷ τὴν χ' ἱστὸν Περικλῆς, ὁ δ' ἐκ κεραυτὸς
 ἐς τ' ἀνάκτορον παρακύνθ' αὐτὸν τ' ἐκ
 ἐφ' ἔλκει, καὶ αὐτὸν δ' ὀλίγου δ' ἔρ' σωτηρί-
 ῃ παρὰ τὴν πέτρων· πλὴν ἰκάνῃ ἔρ'
 ὅθ' ὅτ' καὶ αὐτὴν π' ἀρῶν ἐς αὐτοῖς,
 ὅτ' ὑπὸ πλοῦτος τ' αὖτ' ἰμῶντα δ' ὤσιν.
 Β. οἶον ἦν τ' ἡμῶς κεκαρῆναι, καὶ δ'
 χληρὸν εἶν', καὶ θ' αὐτῷ, οὐδ' ἔτι δ' ἐκ
 καὶ οὐλοῦσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτ' ἐν χο-
 μένους τοῖς χ' ἡμῶς. ἰδὲ γὰρ αὐτὸν
 μάλα πλὴν ὅτ' ἐκ π' ἀρῶν κατὰ σή-
 σιντα ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρ' ἔρησιν
 π' ἀρῶν ἐν τῇ δ' ἡμῶς, καὶ ἐπὶ σ' ἔλκει τ'
 Δία· ὁ δ' ἐκ σ' ὅτ' ἐκ π' ἀρῶν ἐπὶ κ' ἐκ
 ἐπ' ἔρ' ἰσκαπῶν ἀμειλίχων. Π.
 ἀλλ' ἔρ' δ' ἐκ ἔρ' ἀπ' ἐκ π' ἀρῶν ὅτ' ἐκ
 αὐτῶν. Ζ. Διὰ τὴν δ' ἔρ' Πλῆτε, καὶ
 πεῦτα ἐκ κ' ἐκ π' ἀρῶν. Π. ὅτ' ἐκ
 Δία ὅτ' ἐκ ἐκ π' ἀρῶν, καὶ ἐκ π' ἀρῶν,
 ἐκ π' ἀρῶν

los per bonitatē ex pedibus
 exegerit. Ceterum de palpo-
 nibus illis, atq; ingratitudine
 qua in hunc sunt rhi, in poste-
 rum cōsultabo: pœnas p̄ da-
 turi sunt simul atq; fulmen in-
 staurauero. Nam fracti sunt
 in eo retusa cuspide duo era-
 dijs maximi, quum nuper ac-
 uidius in sophistam Anaxa-
 goram iacularer, qui suis fami-
 liaribus suadebat, nullo pa-
 cto esse yllis nos, qui dij vo-
 caremur. Ac illum quidem
 errorē non feriebam, propter
 rea quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit. Cæ-
 terum fulmen in Castoris ac
 Pollukis templum detortum,
 tum illud exussit, tum ipsum
 parum absuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quamquam
 interim vel id supplicij satis
 magnum in istos fuerit, si Ti-
 monem conspexerint egre-
 gie locuplerem factum.

MERCVRIVS. Quan-
 tum habet momenti altum
 vociferari, & obstrepentum
 audacemque esse? Idque non
 ijs modo qui causas agunt,
 verumetiam, qui vora faci-
 unt conducibile. En mox e
 pauperrimo diues euasit
 Timon quise imprecando cla-
 mosum & improbum presti-
 terit, louemque reddiderit at-
 tentum. Quod si silentio fo-
 didisset incuruius, etiam nunc fo-
 deret neglectus. PLVT. At
 ego Iupiter haud quaquam
 ad istum rediturus sum. IVP.
 Quid ita non rediturus opti-
 me Phute, presertim a me ius-
 sus? PLVTVS. Quoniam
 per louem iniuria me effecit
 efficiens, & multa fragmenta

nomen quidem an Timon uocetur nouerint. IV. Atq; profecto vir neuiquam fastidius, neq; negligendus, & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adularores ip si quoque fuerimus imitari, si eum uirū neglexerimus, qui tantum taurorum & caprarū pinguiſſimas quaſq; nobis in aris adoleuerit. Quarum nidor etiam dum mihi in narib. reſidet. Tametſi propter ne gogia maximamque turbam peierantium, tum vi, non iure agentium, neq; non aliena rapientiu, præterea ob formidinem quam mihi pariunt facri legi, qui quidem tū multi ſunt tū obſeruanti difficiles, adeo ut ne minimum quidem nos conuiuere ſinant. Iam pridem profecto ad Atticam regionē oculis detorſiſſem, maxime poſteaquam philoſophia & de verbis digladiatiōes apud iſtos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter ſe iſtis voci ferantibusq; ne exaudire quidē mortalium vota liceat. Vnde mihi neceſſum eſt, aut aurib. obturatis ſedere, aut dirumpi ab eis, conſiciq; qui virtutem quandam, & incorporea que dā, merasq; nugas ingēti vociferatione cōnectū. hec in cauſa fuerūt, ut hūc quoq; neglexerim, quū haud mediocriter de nobis ſit meritis. Quod reliquū eſt Mercuri, tu Plutū adducēs, quantum potes ad iſtū abeas. Porro Plutus vna ſecū ducat & Theſaurū, & vtriq; apud Timonē pſenerēt. Neq; viſque adeo facile demigrēt, etiamſi quā maxime rurſum illos

τοῦτομα ἂν Τίμων καλῶς ἐπὶ τῷ βίῳ.
Ζ. καὶ μὲν οὐ παροπλίζω ἀνὴρ, εἴδω
ἀμείνων. ἐκότε γὰρ ἡ γαλιάκτης οὐ
συχωρ. ἐπὶ καὶ ὁμοία ποιοῦσθαι ὅτις
καταράτεις κόλαξιν ἱκάνους, ἐπιπληθε
μίνοι ἀνθρώπους τοσαῦτα τῶν τῶν τε καὶ
αὐτῶν πλοῦτα καὶ ἡμῶν. ἐπὶ τῶν βλαμῶν. ἐπὶ γὰρ ἐν ταῖς ῥίσι τῶν
κρίσας αὐτὸν ἔχω, πλὴν ὑπ' ἀρχολίας
τὴ καὶ θορόδου πολεῖ τὴ ἐπιπορευόμενῳ
καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ
δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἰδρύσων
λαόντων (πολλοὶ γὰρ ὄντες καὶ δυσφύ
λακτοί, καὶ οὐδὲ ἐπὶ δλίγον καταμύ
σαι ἡμῖν ἐφιάσι) πολλὴν ἔδωκε χρόνον
οὐδ' ἀπὸ βλεψῆς ἀετὴν Ἀττικῶν καὶ
μάλιστα ἐξ ὑφ' ἐφελθῶν καὶ λόγων ἔρη
δὲ ἐπιπόλασσα αὐτοῖς. μαχόμενων δὲ
πρὸς ἀλλήλους καὶ κικραζόντων, εἴδω ἐν
παύσει ἐπὶ τῶν δόχων. ὅστις ἡ ἐπὶ
βυσσάμωρον χρὴ τὰ ὅσα καθῆσθαι, ἡ ἐπὶ
τρεβλῶν πρὸς αὐτῶν ἀριτήρ. ἵνα καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ
ἐν ξυνορόντων. οἷον ταῦτά τοι καὶ τῶν
ἐν ἀμεινολῶν σωίδη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φαῦλον ὄντα. ὁμος δὲ τὸν Πλούτῳ
Ερμὴ παραλαβὼν, ἀπὸ παρ' αὐτοῦ
κατὰ τάχους. ἀγίτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ
τὸν Θησαυρόν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ
τασσω ἀμφὸς παρὰ τοῦ Τίμωνι, μὴ
ἀπακματίζωσας οὗτος ῥεδίω, καὶ
ὅτι

ὅτ' ἡ μάστιξ ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκ
 δῖα κ' αὐτοῖς τῆς οἰκίας. πόρ' ὃ τ' καλὰ
 κόν' ἐκέναν, καὶ τ' ἀχαρείας ἦν ἐπιδείξ
 αὐτὸ πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκίφομαι
 καὶ δίκλω δ' ὠφύσιν, ἐπὶ δ' αὖ πρὸν κ
 ραυτὸν ἐπισκοδύσσω. καταγμένα γάρ
 αὐτὸ καὶ ἀποσομαμένα ἐστὶ δύο ἀκτῖ
 νος αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοπμότορον
 ἔκόντισται πρώην. τὸν θρισην Ἀναξα
 γόραν, οἷς ἐπαθεῖς θύς δ' ἡμιλητὲς, μηδὲ δ
 λας ἐναί' πιας ἡμᾶς θύς θιόνε. ἀλλ' ἐ
 κείνου μὲν δῖο μαρβόν. ὑπερίχ' αὖ αὐ
 τῷ τὴν χίτρα Περικλῆς, ὃ δὲ κεραιὸς
 ἐστὶ τὸ ἀάκτορον περακύντας, ἐκείν' οὖν τε κα
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸν ὀλίγου δ' ἔρ' σωτηρί
 ῃ παρὰ τὴν πέτρων. πλὴν ἰκὼν ἡ ἐρ
 ῶν ὅτ' καὶ αὐτὴν πμορία ἔσαι αὐτοῖς,
 ὃ ὑπὸρ' ἡλίου τὰ πρὸν Γίμωνι δρῶσιν.
 Β. οἶον ἦν τὸ μέγα κεραιόνα, καὶ ὃ
 χληρόν ἐστιν, καὶ θρασύ, οὐ βί: δι
 καιολογῶσι μόνοι, ἀλλὰ καὶ βί: ἐνχα
 μένοις τοῦ χρησίμου. ἰδὲ γὰρ αὐτὸν
 μάλα πλούσιον ἐκ πονεῖσας κατασῆ
 σται ὁ Γίμων. βοήσας καὶ παρ' ἑρῶσα
 σάμῃ. ἐν τῇ δὲ χῆ, καὶ ἐπιστρέφας τ
 Δία. ὃ δὲ σιοπῇ ἰσκαπῶν ἐπικυφθεῖ
 ἔπ' ἄρ' ἰσκαπῶν ἀμυλῶν. Π.
 ἀλλ' ἐγὼ δὲ ἄν' ἀπέλθοιμι ὃ (δὲ παρ'
 αὐτῷ. Ζ. διατὴν ἄρεσιν Πλῦτε, καὶ
 πεῦτα μὲν κελύσσουσιν. Π. ὅτ' ἡνι
 Δία ὑβρίζῃ ἐς ἐμὲ, καὶ ἐξέρσῃ, καὶ
 αἰσπλῶ

los per bonitatē ex cēdibus
 exegerit. Ceterum de palpo
 nibus illis, atq; ingratitudine
 qua in hunc sunt vii, in poste
 rum cōsultabo: poenas p̄ da
 turi sunt simul atq; fulmen in
 staurauero. Nam fracti sunt
 in eo retusa cuspide duo era
 dijs maximi, quum nuper ac
 uidius in sophistam Anaxa
 goram iacularer, qui suis fami
 liaribus suadebat, nullo pa
 cto esse villos nos, qui dij vo
 caremur. Ac illum quidem
 errorē non scribam, propte
 rea quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit. Cæ
 terum fulmen in Castoris ac
 Pollucis templum detortum,
 tum illud exussit, tum ipsum
 parum absuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quinquam
 interim vel id supplicij satis
 magnum in istos fuerit, si Ti
 monem conspexerint egre
 gie locuplerem factum.

MERCVRIVS. Quan
 tum habet momenti altum
 vociferari, & oblitrepnum
 audacemque esse. Idque non
 ijs modo qui causas agunt,
 verumetiam, qui vota faci
 unt conducibile. En mox e
 pauperrimo diues euasit
 Timon qui se imprecando cla
 mosum & improbum prestiv
 terit. Iouemque reddiderat
 tentum. Quod si silentio fo
 disse incurius, etiam nunc fo
 deret neglectus. PLVT. At
 ego Iupiter haud quaquam
 ad istum rediturus sum. IVP.
 Quid ita non rediturus opti
 me Phute, prefertim a me ius
 sus? PLVTVS. Quotum
 per Iouem iniuria me affecit
 eijciens, & multa fragmenta

nomen quidem an Timon uocetur nouerint. IV. Atq; profecto vir neutiquam fastidius, neq; negligendus, & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum uirū neglexerimus, qui tantum taurorum & caprarū pinguiſſimas qualſc; nobis in aris adoleuerit. Quorum nidor etiam dum mihi in narib; residet. Tametsi propter neggocia maximamque turbam peierantium, tum vi, non iure agentium, neq; non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt facili legi, qui quidem tū multi sunt tū obseruari difficiles, adeo ut ne minimum quidem nos conuiuere sinant. Iampridem profecto ad Atticam regionē oculos detorsissem, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis voci ferantibusq; ne exaudire quidē mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficiq; qui uirtutem quandam, & incorporea quēdā, merasq; nugas ingēti uociferatione cōnectūt: hæc in causa fuerūt, ut hūc quoq; neglexerim, quū haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquū est Mercuri, tu Plutū adducēs, quantum potes ad istū abeas. Porro Plutus vna secū ducat & Thesaurū, & utriq; apud Timonē pseuerēt. Neq; vique adeo facile demigrēt, etiam si quā maxime rursum illos

τοῦτομα ἂν Τίμων καλῶτο ἅπ' ὅτ' ἔστι.
Ζ. καὶ μὲν οὐ παροπλίζω ἀνὴρ, ὅδ' ἔ
ἀμειλιχέσθ'. ἐκότε γὰρ ἡ χαϊνάκτη δυν
συχῶν. ἰππὶ καὶ ὁμοια ποικίλῳ ὅτ' ἔ
καταράθεις κόλαξιν ἱκάνοις, ἐπιλελησ
μέναι ἀνδρὸς τοσαῦτα τάων ῥητι καὶ
ἀγῶν πύοτατα κάουσαιτ' ἡμῖν ὅ
τῶν βαμῶν. ἐπὶ γὰρ ἔν ταῖς ῥήσι τὴν
κρίσασαι αὐτ' ἔχω, πλὴν ὅπ' ἀρχολίας
τὲ καὶ θορόβου πολλὰ τ' ἐπιπορεύων
καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπ
δ' ἐ καὶ φόβου το παρὰ τῶν ἰδρύσων
λαύνων (πολλοὶ γὰρ ὄν, καὶ δυσφύ
λακτοί, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον καταμύ
σαι ἡμῖν ἱφιάσι) πολλὴν ὅδ' ἡ χρόνον
οὐδ' ἀπὲς βλεψα ἄς τὴν Ἀττικὴν καὶ
μάλιστα ἐξ ὅ φιλοθρία καὶ λόγων ἔρη
δ' ἐ ἐπιπόλασσα αὐτοῖς. μαχόμενων δ'
πρὸς ἀλλήλους καὶ κικροχότων, ὅδ' ἐ ἐ
πακούειν ἐπὶ τῶν δόχων. ὅστις ἡ ἐπὶ
βυσσάμωρον χρὴ τὰ ὅτα καθῆσθαι, ἡ ἐπὶ
τριβλῶα πρὸς αὐτῶν ἀριτέρη ἵνα καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλη τῇ φων
νῇ ξυνισρόντων. ὅλ' ἐ ταῦτά τοι καὶ τῶ
βρ ἀμειλιχῶναι σωίδη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φάυλον ὄντα. ὁμος δ' ἐ τὸν Πλάτωνα
Ερμὴ παραλαβὼν, ἀπὸ το παρ' αὐτὸν
κατὰ τάχ' ὅ. ἀγίτω δ' ἐ ὁ Πλοῦτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτό, καὶ μὴ ἐ
τασσω ἀμφω παρὰ τοῦ Τίμωνι, μὴ
ἀπακματίζωσσαν οὗτο ῥαδίως, καὶ
ὅπ

ὅτ' ἡ μάστιξ ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκ-
 διώκει αὐτοὺς τῆς οἰκίας· πορὶ ὃ τ' ἐχλά-
 κων ἐκείνων, καὶ τ' ἀχαρείας ἦν ἐπιδείξ-
 αὐτοὺς πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς μὲν σκίτομαι
 καὶ δίκλω δ' ὠφύσῃ, ἐπὶ δ' αὖτε πρὸν κε-
 ραυτοῖς ἐπισκοδύσσω· καταγόμεναι γάρ
 αὐτοὺς καὶ ἀποσομαίμεναι ἐστὶ δύο ἀκτῖ-
 νες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοπμότορον
 ἤκοντο πρῶτον· τὸν θρησκῶν Ἀναξα-
 γόραν, ὃς ἐπαθεῖν οὐκ ἐμίληται, μηδὲ δό-
 λας ἐναὶ πιας ἡμᾶς οὐκ ἐθιόνε· ἀλλ' ἐ-
 κείνου μὲν δι' ἡμαρτοῦν ὑπερίχετο αὐ-
 τῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς, ὃ δὲ κεραυνὸς
 ἐς τ' ἀδάκτορον περακύνψας, ἐκείνῳ τὴν κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτῷ δόλιγον δ' ἄρ' ὀνομασί-
 ῃ παρὰ τὴν πέτρον· πλὴν ἰκὼν ἔρ-
 ῶντο καὶ αὐτὴν πμορία ἔσαι αὐτοῖς,
 ὃ ὑπὸρλουτοῖτα πρὸν Γίμωνι δ' ὤσιν.
 Β. οἷον ἦν τ' ἰμερὰ κεκραγῆναι, καὶ ὁ
 χληρόν ἐστιν, καὶ θρασύ, οὐ βί· δι-
 καιολογῶσι μόνοι, ἀλλὰ καὶ βί· ἐνχα-
 μένοι τοῦ χρησίμου· ἰδοὺ γὰρ αὐτὴν
 μάλα πλούσιον ἐκ πονησάτο κατασῆ-
 σιντα ὁ Γίμων· βοήσων καὶ παρρησια-
 σάμενον ἐν τῇ δόλῃ, καὶ ἐπιστρέψας τ'
 Δία· ὃ δὲ σιοπῇ ἔσκαπτον ἐπικυφῶν
 ἐπὶ ἄρ' ἔσκαπτον ἀμυλῶμενον· Π.
 ἀλλ' ἔγωγε ἄν' ἀπέλθοιμι ὃ (ὅν παρ'
 αὐτοῖς· Ζ. διατὴν δ' αἶσα Πλῆτε, καὶ
 πεῦτα ἐμὲ κελύσσαντες· Π. ὅτι νῆ
 Δία ὑβρίζων ἐς ἐμὲ, καὶ ἐξέρομαι, καὶ
 αἰσινῶ

los per bonitatē ex redibus
 exegerit. Ceterum de palpo-
 nibus illis, atq; ingratitudine
 qua in hunc sunt vii, in poste-
 rum cōsultabo: poenos p̄ da-
 turi sunt simul atq; fulmen in-
 staurauero. Nam fracti sunt
 in eo renisa cuspide duo era-
 dijs maximi, quum nuper ac-
 uidius in sophistam Anaxa-
 goram iacularer, qui suis fami-
 liaribus suadebat, nullo pa-
 cto esse villos nos, qui dij vo-
 caremur. Ac illum quidem
 errorē non feriebam, propte-
 rea quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit. Cæ-
 terum fulmen in Castoris ac
 Pollucis templum detortum,
 tum illud exussit, tum ipsum
 parum abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quinquam
 interum vel id supplēij satis
 magnum in istos fuerit, si Ti-
 monem conspexerint egre-
 gie locuplerem factum.

MERCVRIVS. Quan-
 tum habet momenti altum
 vociferari, & obstreperum
 audacemque esse? Idque non
 his modo qui causas agunt,
 verumetiam, qui vota faci-
 unt conducibile. En mox e
 pauperrimo diues euasit
 Timon qui se imprecando cla-
 mosum & improbum prestiv-
 terit. Iouemque reddiderat
 tentum. Quod si silentio fo-
 disse incurius, etiam nunc so-
 deret neglectus. PLVT. At
 ego Iupiter haud quaquam
 ad istum reditatus sum. IVP.
 Quid ita non redimur opti-
 me Phute, preferri a me ius-
 sus? PLVTVS. Quoniam
 per Iouem iniuria me affecit
 eijciens, & multa fragmenta

nomen quidem an Timon uocetur nouerint. IV. Atque profecto vir neutiquam fastidius, neque negligendus, & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitari, si eum uirum neglexerimus, qui tantum taurorum & caprarum pinguiissimas quasque nobis in aris adoleuerit. Quorum nidor etiam dum mihi in naribus residet. Tametsi propter neq̄gia maximamque turbam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena sapientium, praeerea ob formidinem quam mihi pariunt facili legi, qui quidem tui multi sunt tui obseruari difficiles, adeo ut ne minimum quidem nos conuiuere sinant. Iampridem profecto ad Atticam regionem oculos detorsissem, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis voci ferantibusque ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique, qui uirtutem quandam, & incorporea quaedam, merasque nugas ingenti uociferatione conecit: haec in causafuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutum adduces, quantum potes ad illum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utriusque apud Timonem pseueret. Neque uique adeo facile demigret, etiam si quam maxime rursus illos

τοῦτομα ἔτιμωρ καλῶς τὸ αὐτὸ β. Ζ. καὶ μὴ οὐ παροπλῆς ὁ ἀνὴρ, ὅς ἐστι ἀμελὴς ὁ. ἐκότα γὰρ ἡχανάκτες οὐ συχῶν. ἐπὶ καὶ ὁμοια ποιεῖσθαι ὅτι καταράθεις κόλαξιν ἱκάνους, ἐπιτελῆς μέντοι ἀνδρὸς τοσαῦτα τὰ ὡρων τι καὶ ὡρῶν πιστάτα κάμσονται ὁ ἡμῖν δὲ τῶν βαμῶν ἐπὶ γὰρ ἐν ταῖς ῥῖσι τὴν κνίσαν αὐτὴ ἔχω, πλὴν ὑπ' ἀρχολίας τὴ καὶ θορόβου πολλὰ τ' ἐπιπορκούντων καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἰδοσύντων (πολλοὶ γὰρ ὄντι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμύσαι ἡμῖν ἐφιάσι) πολλὴν ὅδ' ἡ χρόνον οὐδ' ἀπὸ βλεψῆς ἑστὴν Ἀττικῶν καὶ μάλιστα ἐξ ἧς φιλαθρία καὶ λόγων ἔρη δὲ ἐπιπόλασσαν αὐτοῖς. μαχόμενων δὲ πρὸς ἀλλήλους καὶ κικραζόντων, ὅδ' ἡ πακύνειν ἐστὶ τῶν δὲ συχῶν. ὅστις ἡ ἐπὶ βυσσάμωρον χρὴ τὰ ὥτα καθῆσθαι, ἡ ἐπὶ τριβλῶναι πρὸς αὐτῶν ἀριτὴν ἵνα καὶ ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνερόντων. ὅτι ταῦτά τοι καὶ τῶν ἱερῶν ἀμεληθῶναι σωθήσῃ πρὸς ἡμᾶς, οὐ φαῦλον ὄντα. ὁμος δὲ τὸν Πλάτωνα ἢ Ερμὴ παραλαβὼν, ἀπιθὶ παρ' αὐτόν κατὰ τάχ' ὁ. ἀγίτα δὲ ὁ Πλοῦτος ὁ τὸν Θεσαυρόν μετ' αὐτόν, καὶ μὴ τῶσσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴ ἀπαλλατῆσθαι οὐτὸν ῥεθίως, καὶ ὅτι

ὅτ' ἡ μάστιξ ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκ-
 διώκει αὐτοὺς τῆς οἰκίας· πόρ' ὃ τ' ἐχθρά
 καὶ ἐκείνων, καὶ τ' ἀχαρείας ἦν ἐπιδείξει
 αὐτὸς πρὸς αὐτοὺς, καὶ αὐτοῖς μὲν σκίτομαι
 καὶ δίκλω δάδουσι, ἐπὶ δ' αὖτ' ἄρ' ἐκ-
 ραυτοὶ ἐπισκοδύσσω· καταγμένα γὰρ
 αὐτῷ καὶ ἀποσημαμένα ἐσὶ δύο ἀκτῖ-
 νες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοπμότορον
 ἤκοντο πρῶτον· τὸν θρησκῶν Ἀναξα-
 γόραν, οἱ ἐπαθεῖν θύς ἐμιλητῆς, μηδὲ δό-
 λως εἶναι πικρὰς ἡμῶς θύς θιόνε· ἀλλ' ἐ-
 κείνου μὲν δέμαρτον· ὑπερίχθ' αὖ-
 τῷ τὴν χίτρα Περικλῆς, ὃ δ' ἐκραινὸς
 ἐς τ' ἀνέκτορ περακύντας, ἐκείνους τε κα-
 τίφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δ' ἄρ' ὀσωντρί-
 βῃ παρὰ τὴν πέτρων· πλὴν ἰκὼν ἔρ-
 ῶντο καὶ αὐτὴ πμορία ἔσαι αὐτοῖς,
 ὃ ὑπόρλουτ' ἔτι καὶ Γίμωνι δρῶσιν.
 Β. οἷον ἦν καὶ μέγα κερσάνειν, καὶ ὁ,
 χληρόν ἐστιν, καὶ θραυτῶν, οὐ βί· δι-
 καιολογῶσι μόνοι, ἀλλὰ καὶ βί· ἐνχο-
 μένοι τοῦ χρησίμου· ἰδὲ γὰρ αὐτοὶ τε
 μάλα πλοῦσι· ἐκ ποικίλων κατασῆ-
 σινται ὁ Γίμων· βοήσων καὶ παρ' ἑρσικα
 πύμων· ἐν τῇ δὲ χῆ, καὶ ἐπιστρέφας τ'
 Δία· ὃ δ' ἐσσιπῇ ἔσκαπῃ ἐπικυφῶς
 ἐπ' ἄρ' ἔσκαπῃ ἀμυλῶν· Π.
 ἀλλ' ἐγὼ δ' ἐκ ἄν' ἀπὸ λθοίμι ὃ ἴδ' παρ'
 αὐτοῖς. Ζ. Διατὴ δ' αἰεσι Πλῦτε, καὶ
 πύττε μὲν κελύσσωντες· Π. ὅτ' νῆ
 Δία ὕβρις ἐστὶν ἐμὲ, καὶ ἔξαρρος, καὶ
 αἰσῶν

los per bonitatem ex ædibus
 exegerit. Cæterum de palpo-
 nibus illis, atq; ingratitudine
 qua in hunc sunt vis, in poste-
 rum cōsultabo: pœnas q; da-
 turi sunt simul atq; fulmen in-
 stauruero. Nam fracti sunt
 in eo remissa cuspidē duo era-
 dijs maximi, quum nuper ac-
 uidius in sophistam Anaxa-
 goram iacularer, qui suis fami-
 liaribus suadebat, nullo pa-
 cto esse illos nos, qui dijs vo-
 caremur. Acillum quidem
 errorē non feriebam, propter
 rea quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit. Cæ-
 terum fulmen in Castoris ac
 Pollucis templum detortum,
 tum illud exussit, tum ipsum
 parum absuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quinquam
 interim vel id supplicij satis
 magnum in istos fuerit, si Ti-
 monem conspexerint egre-
 gie locupletem factum.

MERCVRIVS. Quan-
 tum habet momenti altum
 vociferari, & obstreperum
 audacemque esse? Idque non
 ijs modo qui causas agunt,
 verumetiam, qui vota faci-
 unt conducibile. En mox e
 pauperrimo dives euasit
 Timon qui se imprecando cla-
 mosum & improbum prestiterit,
 louemque reddiderit at-
 tentum. Quod si silentio fo-
 didet incurius, etiam nunc fo-
 deret neglectus. PLVT. At
 ego Iupiter haud quaquam
 ad istum rediturus sum. IVP.
 Quid ita non rediturus opti-
 me Phute, præsertim a me in-
 fusus? PLVTVS. Quoties
 per Iouem iniuria me affecit
 efficiens, & multa fragmenta

dissecans: idē quum illi pater
 nus essem athicus, ac me pene
 dixerim, fuscinis ex ædibus
 extrulit, nec aliter quā ij, qui
 e manibus ignem abijciunt.
 Num rursus ad istum ibo, pa
 rasitis, adularoribus & scortis
 donandus? Ad eos me mit
 te, o Iupiter, qui munus intel
 lecturi sint, qui amplexuri
 quibus equidē in precio sim,
 & maiorem in modum exop
 tatus. At hi stupidi cum ino
 pia commercium habeant,
 quam nobis anteponunt, ut
 ab ea accepto sago pelliceo,
 ligoneq; far habeant, quum
 quatuor lucrantur obolos, de
 cem talenta contempnim do
 no dare soliti. I V P I T E R.
 Nihil istiusmodi posthac in te
 facturus est Timon, quippe
 quem ligo abunde satis cor
 ripuerit, nisi prorsus nullum
 dolorem sentiunt illius ilia, te
 videlicet potius, quam ino
 piam esse praeoptandam. At
 tu mihi querulus admodum
 videris esse, qui nunc Timo
 nem incisus, quod tibi pate
 factis foribus libere permise
 rit vagari, neque includens,
 neque zelotypus in te. Por
 ro alias diuersa de causa in di
 uites stomachabare, quum di
 ceres te ab illis repagulis, cla
 uibus, ac signorum obiecta
 culis impressis ira fuisse con
 clusum, ut ne prospicere qui
 dem in lucem tibi liceret. Id
 igitur apud me deplorabas,
 affirmans praeocari te nimis
 tenebris: eoque pallidus no
 bis occurrebas, & curis con
 fectus, digiris etiamnum ex
 assiduo colligendi, coaceruan
 dique

εις πολλά κατεμίει, καὶ πάντε παρ
 τῶν αὐτῶ φίλων ὄντα, καὶ μόνον ἐχί
 δικράνοιο με ἐξέωθε τῆς οἰκίας, καθά
 πορ εἰς τὸ πῦρ ἐκ τῶν χερσὶ ἀπορρίπτ
 ῃς τῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, παρασίτου
 καὶ κόλαξι καὶ ἰταύροις παραδοθῆνός
 μιν, ἐπὶ ἰκάνοντι δὲ Ζεὺς πέμπε με,
 τοῦ αὐτοῦ μένοντος τῆς θορυαῖς, τοῦ πν
 εῖνοντος, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περὶ πό
 θος. οὐτοὶ δὲ οἱ λάροι τῇ παύσῃ ξυί
 σασαν, ἢν προσημῶσι ἑμῶν, καὶ διφθ
 νοσὶ τὰ αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκαιο
 λον, ἀγαπήκτασαν ἄθλιοι, τίτταρα
 ὀδολογῶν ἀποφύροντες, οἱ διατελάντες
 θορυαῖς ἀμεινῇ προίεμμοι. Ζ. ὅστις
 ἐπὶ τοῦτο ὁ Τίμων ὀργάζεται περὶ σέ,
 πάνν γάρ αὐτὸν ἡ δικιλία πεπαιδαγω
 γηκον, ἢ μὴ ποσὶ πάσῃ ἀνάληψι
 ἐσ τὴν ὀσφύν, ὡς χελῶν σὺν τῇ τῆς πε
 νίας προαισθῆς. σὺ μὲν καὶ πάνν μιμνῇ
 μοι, ἐν αἰ μοι δοκῆς, δὲ νῦν μὲν τὸν
 Τίμονα αὐτὸν, διότι οἱ τὰς θύρας ἀνα
 πτεράσαι, ἢ φῖς περὶ νοςτῆρ ἰλδοθῆναι,
 οὐτε ἀποκλήσῃ, οὐτε ὑλοσπῆν, ἀλ
 λὰ τὸν δὲ τοῦτο ποῖν ἡ ἀνάγκη κατὰ τὸν
 πλουσίον, κατεκικλῆς λίγαν πρὸς
 αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλῆσι, καὶ ση
 μέων ἐπεσθῶν, ὡς μὴ δὲ παρακύνει
 οἷς καὶ φῶς δυνάτῃ τὸν αὐτὸν ταῦτα γού
 ῃ ἀπὸ δύναν πρὸς με, ἀποπινύχῃ λίγαν
 ἐν πολλῇ τῇ σκότῃ, καὶ ὅτι ἐξ ὧν ὡς οἱ
 ἑμῖ

ἡμῖν ἰφαίνῃ, καὶ φροντῖς δὲ ἀνάπλωσ.
 σιωπῶντες τὸς δὴ κατὰ τὴν πρὸς τὸ ἔθος
 τὴν συλλογισμῶν, καὶ ἀποφράσσας αὐτοὺς
 πηλὸν, ἐκαστὸν λαβὼς παρ' αὐτῶν, καὶ
 ὁλοῦς τὸ πρῶτον μακρὸν ἔσθον ἐδίδκας θι
 ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ
 τῶν Δαναῶν παρθενόβουλι, ὅπ' ἀκέραι
 οἱ καὶ παμπύρνοις παιδὲς ὡχοῖς ἀνα
 πρὸς μῦθον, ἡδὲ τὸ καὶ καὶ λογιζομῶ.
 ἄλλοι γὰρ ἐπὶ τῇ ἐραστικῇ αὐτῶν, ὅρῳ
 τας μὲν ἐν ὑποβολῇ, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν
 ἐν ὁλμῶντας, ἐπὶ δὲ ἐν ἀδύτῃς χρομένους
 ἡδὲ ἔροισιν, κυρίως γὰρ οὐκ, ἀλλὰ φυλάτ
 τειν ἱερηγορίας, ἐς τὸ σῆμα καὶ τὸ μὲν
 χλὸν ἀσκαρδιαμυκτὴν ἐκλίσποντας, ἵκα
 νῶν ἀπόλασθαι οἰόμενοι, ἐπὶ δὲ αὐτῶν ἀ
 πολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μὲν αὖτε μετα
 δίδόναι τὴν ἀπολαύσεως, καθάπερ τῶν
 ἐν τῇ φάντῃ κύνες, μὲν αὐτῶν ἐδίδον
 σαν τῶν κρινῶν, μὲν ἡδὲ ἱππῶν πενθῶν
 ἐκαστὸν πνέον, καὶ προσέειπε καὶ κα
 ταγέλας αὐτῶν φεδομένον καὶ φυλατ
 τόντες, καὶ τὸ καίνοντάς αὐτοὺς ἡλθον
 πνέοντες ἀγνοοῦντες δὲ οἷς ἀτάκτους
 οἰκίτης, ἢ οἰκιστὴς, ἢ παροδῶν, ὅπως
 σιδὼν λατρεύει, ἡμπερ αἰνέσει τὸ κακὸν
 δαίμονα καὶ ἀνδράσιν διωσάμεν, πρὸς
 ἄμαυρόν τε καὶ μικρόσομον λυχνίδιον,
 καὶ διφάλειον θρυαλλίδιον, ἡπαρτυπνῶν
 ἰάσας τοῖς τόποις. πῶς οὖν ἐκ ἀδύτων,
 πάλαι μὲν οὐ ταῦτα ἀπαῖδι καὶ, νῦν δὲ
 ἡδὲ τῷ

dique visu contractis, contor
 tisque: quod si quando daret
 tur opportunitas, aufugitur
 quoque ab illis te minitaba
 re. In summa, rem supra mo
 dum acerbam iudicabas in
 creto ferreoue thalamo, Dana
 es exemplo, virginem asser
 uari atq; a sceleratissimis educa
 ri pædagogis, sœnore & com
 puto. Proinde absurde face
 re aiebas hos, quod te pæ
 ter modum adamarent: neq;
 (quum liceret) frui auderent,
 neque quum ipsis esset in ma
 nu, amore suo secire vteren
 tur, sed vigilēs obseruarent,
 ad signum ac feram oculis
 nunquam conniuentibus, ne
 que usquam dimotis semper
 intuentes, abunde magnum
 fructū arbitantes, non quod
 ipsis fruendi facultas adesset,
 sed quod nemini fruendi co
 piam facerent, non aliter quā
 in præsepi canis, nec ipse ve
 scens hordeis, nec equum fa
 melicum id facere sineas. Qui
 netiam ridebas istos, qui par
 cerent, asseruaretq; & (quod
 esset absurdissimum) ipsi qui
 dem sibi subtraherent, vere
 renturque contingere, non in
 telligerent autem fore, ut aut
 sceleratissimus famulus, aut
 dispensator, aut liberorum
 pædagogus furtim subiret, lu
 dibrio habiturus infelicem et
 inamabilem herum, quem po
 stea sinat ad fuliginosam, &
 oris angustū lucernulam, ac si
 ticulosum scirpulum vsuris in
 uigilare. Quid itaque ad
 non iniquum, quum hæc
 quondam incūsaueris, nunc

LUCIANI

in Timone diuersa his crimi-
nari: PLVTVS, Atqui
si rem uere perpenderis, ut-
rumque me iure facere iudi-
cabis. Nam & Timonis ista
nimia lentitas, negligentia po-
tius, haud beneuolentia, stu-
diumque quod ad me perti-
neret, merito uideatur. At e di-
uerso, qui me otijs ac tene-
bris inclusum seruabant, id ar-
gentes, quo scilicet crassior,
saginatiorque, ac uehementer
corpulentia onustus euade-
rem: quam interim neq; ip-
si contingerent, neq; in lucem
producerent, ne uel aspiceret
a quopiam, hos dementes &
contumeliosos in me indica-
bam, quippe qui me nihil cō-
meritum tot in uinculis coge-
rent situ carieq; putrescere,
haud intelligentes, quo mox
demigrent, me alij stupiam,
cui fortuna sauerit, relicturi.
Nec hos igitur probō, sed ne
illos quidem, qui nimium fa-
cile mihi manus admovent.
Sed qui (quod est optimum)
mediocritate utantur, uti nec
profus ablineant, neque pe-
nitius profundant. Etenim il-
lud per Iouem considera Iupi-
ter: Si quis ubi puellulam &
formosam lege duxisset uxo-
rem, postea neque obseruet,
nec vlla omnino zelotypia p-
sequatur, uidelicet siuens illā
potum atque interdiu quocun-
que libitum sit ire, & quicun-
que uoluisse cum his habere
rem, uel prodūcat potius
vitro ut adulteretur, fores a-
peries, prostiturusq; et quos
libet ad illā inuitans, nū hic a-
mare uidebitur: profecto hoc
tu nequaquam dices Iupiter,
qui

ὦ Τίμωνι τὰ ἑσθία ἐπιπλάζῃ; Π.
καὶ μὲν ἔγωγε τὰ ληθῆ ἱστῶμαι. ἀμφω
Θι εὐλογα δόξα τῶν. τοτὶ γὰρ Τίμων
ἦτορ πᾶν τῶν ἀνθρώπων, ἀμείλις, καὶ
ὅχι δυνώκων, ὡς πρὸς ἐμὲ ἀκότως ἂν δό-
κασθαι, οὗτος γὰρ αὖ κατὰ κλῆρον ἐν θύραις καὶ
σκοτῶ φυλάττονται ὅπως αὐτοῖσι πα-
χύτερ' ὅτι γινώσκω καὶ πιμῶν, καὶ ἔγωγε
πρόσγει' ἐπιμειλόμενος οὕτω προσπα-
θόμενος αὐτὸς, οὕτω εἰς τὸ φῶς προά-
γοντας, ὡς μὴ δὲ ὀφθαλμῶ πρὸς ἐν' ὅ, ἀ-
νόητος ἐνόμισον ἐπ' αὐτὸν καὶ ὑβρίσας, ὅθεν
ἀδικῶντά με ὑπὸ βουβούβου δισμῶτις πα-
τασθῶντας, ὅχι ὁδοῦτας ὡς μεταμικρὸν
ἀπίασιν ἄλλω ἐνὶ τῷ ἰσχυρόντων με κα-
ταλιπόμενον. οὗτ' ἐν ἱκίοντι, οὕτω οὗτος
πᾶν προχέρας ὡς ἐμὲ οὗτος ἐπαυδῶ,
ἀλλὰ τὸς ὅσον ἄριστον ἐσθ' ἐμὲ πρὸς ἐπὶ
θῆγοντας ὦν πρᾶγματι, καὶ μῶτε αὖ
φιλομένους ἀπαράπαν, μῶτε προσθί-
νους π' ὅλον. σκοπεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς πρὸς τὸ
Διὸς, εἰ ἐν νόμῳ γήμας γυνώσκων ἴσων καὶ
καλῶν, ἔπειτα μῶτε φυλάττοι μῶτε ἴσων
λαοποιῖ ἀπαράπαν, ἀφ' ἑκὼν καὶ βαδίζον-
τες ἐν ἑσθ' ἂν ἐθελον γίνεσθαι καὶ μὴ ἐμὲ
ραν, καὶ ξυνάγει οὗτος βυθόμενοις, πολλοὺς
ἢ αὐτὸς ἀπαγοί μοι χυθῆσθαι μὲν, ἀνοί-
γων τὰς θύρας καὶ μαρτοπόδων, καὶ πᾶν-
τας ἐπ' αὐτῶν καλῶν, ἔρα ὁ οὖτος ὅ-
θεν ὁδοῦται ἂν; οὐ σὺ γὰρ ὁ Ζεὺς τοῦ
φαιῖς ἂν ὁραδὴς πολλάνκις ἢ δὲ ἑ-
μπαλῆς

ἔμπαλιν ἐλθευδύου γυνῶνα εἰς τὴν
οἰκίαν τόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀροῖφ' ἡμέ-
ραι γνησίῳ, ὃ ὃ μῦθε αὐτὸς προσέπει-
π' ἂ μάλιστα καὶ καλῆς παρθένου, μῦθε ἄλ-
λῳ προσβλήσιν ἐπιτρέπον. ἄγονον ὃ καὶ
εἰδὼς κατακλείσας παρθενούρι, καὶ ταύ-
τ' αἰρᾶν φάσκων, καὶ δ' ἡλθες ὡν ἀπὸ τ' χρο-
ας καὶ τ' σαρκὸς ἐκτετῆκνύας, καὶ τ' ὀφθαλ-
μῶν ὑποδιδυκόταν, εἰδὼ ὅπως δ' ὀφθαλ-
μοὺς παραπαίειν ὁδὸν ἔν' ἂν, δέον παιδιστο-
βῆσαι καὶ ἀπολαύειν ἔργα μιν, καταμαραί-
νων οὐκ ἐπὶ σῶσιν οὕτω καὶ ἐπὶ κρατορὶ κό-
ρῳ, καὶ ἄπορ' ἰδύσθαι τῇ θεσμοφόρῳ
πρίφον σὺν ποιητῶν το βίῳ; ταῦτα καὶ
αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀπὸ
μῶς λακκὺς ὁ μῦθος, καὶ λαφυρομῶμος,
καὶ ἐξὼν τλούμῶμος, ὑπ' ἐνίων ὃ, δ' ἄπορ'
ἐγὼ μακίαν ἀραπέτης πεπιδνῆμιν. Ζ.
τί ἔρ' ἀγανακτῶς ἐπ' αὐτῇ; διδῶσαι γὰρ
ἔμψω καλῶν τῶν δίκῳ, οἱ μὲν δ' ἄπορ'
ὁ Τάνταλος ἀποδοῖ καὶ ἄγαστοι, καὶ ἡμεῖς
τὸ σῶμα, ἐπικιχλώοις μόνον ὅλ' ἔχον-
σίφ. οἱ δ' ἐπὶ ἀπὸρ' ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
φάρυγγος τῇ προφῶν ὑπὸ τ' ἀρπυιῶν
ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὁδῶ. σαρφο-
νιστὸρ παραπολὺν ὅλ' Τίμωνα ἐντολῶ
μῦθος. Πλ. ἐκείνος γὰρ ποτὶ πάσαις,
δ' ἄπορ' ἐκ κοφίνου τετυνημένον, πρὶν ὅ-
λως ἐσθῆναι αἱ μὲν κατὰ σαρξὶν ἐξὼν
εἶλον. φθάνει βαλόμενος τῶν ἐπὶ τῶν
ἐσθῆναι, μὴ ὑπὸρ' ὅλ' ὅλ' ἀποσθῆναι ἐπὶ
ἐλῶσθαι

qui se penumero amorem sen-
seris. Rursum si ingenuam le-
ge domum deducat, ut liber-
ros legitimos progeneret, cæ-
terum nec ipse contingat flo-
rentem ætate, decoramq; vir-
ginem, nec alium sinat aspice-
re: sed inclusam, orbam, steri-
lemque in perpetua virginita-
te contineat, idq; præ amore
se facere prædicet, et hunc qui-
dem præferat, pallore, corpo-
re exhausto, oculis refugis,
nū fieri potis est, ut huiusmo-
di nō delipere videatur? quip-
pe qui quum liberis oportue-
rit operam dare, fruiq; coniu-
gio, puellam adeo formosam
atque amabilem sinat emar-
cescere, per omnem vitam, tã
quam Ceteri sacerdotem a-
lens. Huiusmodi & ipse indi-
gnem sero, quum a nonnullis
ignominiose cædor calcibus,
laniorq; exhaustior, a nonnul-
lis contra periunde. ut stigmati-
ticus fugitiuus cōpedib. vin-
cior. IVP. Quid est aut quod
aduersus illos indigneris, quã-
do quidem utriq; pœnas egre-
gias luunt? Alteri quidē dum
Tantali in morē, neq; hibi-
re sinuntur, neque edere, sed ore
siccō duntaxat inhiant auro.
Alteri vero dum his ceu Phy-
neō cibos Harpyiē iplis a fau-
cibus cripiunt. Sed ab itiam,
Timone multo posthac vsu-
rus cordatiore. PL V. An ille
aliquando desinet me ceu fo-
raminoso cophino, priusquã
omnino influxerum, data ope-
ra exhaurire, quasi conetur
occupare, quo minus influxum
veritus ne si copiosius infun-
dar, ipsum vndis obruam?

Quo fit, ut in Danaidum do-
lūm aquam mihi videar alla-
turus, frustra quē infusus, va-
se non continente liquorem:
imo prius propemodum effu-
so quod influit, quam influxe-
rit. Adeo latus dolij hiatus ad
affusionem, ac liber exitus.
IUPITER: Proinde ni-
hiatum istū obturauerit, per-
petuamque perstillationem si-
stere studuerit, te propediem
effuso, facile rursus sagum, &
ligonem in dolij sece reperiet
sed interim abire, atque illum
diūtem reddite. At tu Mercu-
ri fac memineris, ut rediens
Cyclopas ex Aetna tecum
adducas, quo fulmen cuspede
restituta resarciant. Nam eo
nobis acuminato opus fue-
rit. MERCVRIVS. Eā-
mus Plute. Quid hoc? Num
elaudeas? Equidem ignora-
bam o praeclare, te non ex-
cum modo, verumetiam clau-
di esse. PLVTVS. At
qui non hoc mihi perpetuum
Mercuri: verum si quando
proficiscor a Ioue missus ad
quempiam, tum nescio quo
pacto tardus sum, & utroque
claudus pede, ita ut ægre ad
metam pertingere queam: se-
ne nonnunquam interim fa-
cto, qui me operiebatur. Por-
ro quum discedendum est, a-
latum videbis multo auibis
celtioris. Vnde fit, ut vix-
iam amoto repagulo, ego iā
præconis voce victor pro-
nuncier, saltu stadium trans-
metis, ne videntibus quidē
aliquoties spectatoribus.
MER. At ista quibus haud
vera narras: imo ego tibi per
multos commemorare queā,
quibus

κλίσσο αὐτὸν. ὅτι ἐς τὸν Δαναΐδων
πίθον ὑδροφορήσαν μοι δοκῶ, καὶ μὴ
τὴν ἐκσπύλαιαν, ἢ κύτος μὴ εἰσχοῖται,
ἀλλὰ πρὶν ἐσπύλαια σχεδὸν ἐκχυθεῖν
μὲν τὴν ἐπὶ ῥέοι, οὕτως οὐρύτορας
τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τὸ πῖθον,
καὶ ἀκώλυτον ἢ ἐξοδόν. Ζ. ὅτι οὐκ ἔστι
ἐμφράξις καὶ τὸ κεχηνὸς τὸ πῖθον, καὶ ὅτι
ἀπαξ ἀναπλησθέντος, ἐκχυθὲν ἔτι
βραχὺ ὅσον, ῥαδίως ὑρέσῃ τὴν διφθέ-
ραν αὐτοῖς καὶ τὴν δίκυλλον ἐν τῇ πρυ-
τὸ πῖθον. ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστι καὶ πληθύνει
αὐτὸν. σὺ δ' ἐμὲ μὲν καὶ Ἐρμῆ ἱποσώδην,
πρὸς ἡμᾶς ὄντας τὴν κύκλωπας ἐκ τῆς
αὐτῆς, ὅπως τὸ κορυμβοῦν ἀκονίσαντος
ἐπισκοδάσασιν, ὥς ὅτι καὶ τεθυγμένον
αὐτὸν ἀποσώσῃ. Ε. προσώμην ἢ Γλῶ-
ττι. τί τοῦ ὑποσκάψας; ἐλκεῖται μὲν
γονάδι, καὶ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χα-
λὸς ὢν. Ρ. οὐκ ἀνὶ τοῦ Ἐρμῆ, ἀλλ'
ὁ πόταν μὲν ἀπὶ ἀπαρὰ ἡμετέρων
ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ οἷός τ' ὅπως βραδύς ἐ-
στι καὶ χαλὸς ἀμφοτέρω, ὥς μόλις τε-
λῆναι τὸ ῥῆμα, προσηράσωνται ἐνίοτε
το πρὶν μὲν ἵος. ὁ πόταν δ' ἐπαπαλά-
ττειται δ' ἡ, πῶς ὅτι πολὺ τὸ ὄρνιθον
ὡκύτερον. ἅμα γὰρ ἐπὶ οὐδὲν ἢ ὑποπλη-
καὶ ὡς ὅτι ἀνακηρύττομαι νεικηκὸς ὡς
πρόπληκτος τὸ εἰς διον, ὅτι ἐπὶ δὲ διον
ἐνίοτε τῶν θεῶν. Ε. καὶ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς. ἐγὼ δ' ἐπεὶ πολλὰς ἀνὰ πᾶσι χρο-
μίαι.

μί θι, χθίς μὲν εἴδ' ἐὼς ὀβολὸν ἔσται πρὸς
 αἰα βροχόν ἰσχυρότατος, ἄφρα δ' ἐπὶ τῷ με-
 ρον πλυσίους καὶ πολυτελεῖς ἵπ' ἀδύκοῦ
 ἰδύγες ἐξελώνοντες, οἷς εἴδ' ἐκὰρ ὄν-
 ῃ πῆρξ' ἐπὶ πῶπῳ, καὶ ὁ μὲν πορφύροισι καὶ
 χρυσόχαρτος περιέρχεται, εἴδ' αὖτε
 πισδύοντος οἶμαι, ὅτι μὴ ἔτι πλυσί-
 σθαι. Π. ἰσοροῖον τὸ τ' ἐστὶν ὧς Ἐρμῇ, καὶ
 εἴχ' ὅτις ἐμῶν τῶν παρὶ βασιλῆος τῷ τῷ, εἴ
 ὅς ἐστις, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποδείκνυται με-
 παρ' αὐτὸς, ἄντι πλυσίοντος καὶ μεγα-
 λόδωρ καὶ αὐτὸς ὄν, δὴ καὶ γὰρ καὶ
 ἔω' ἐν ὁματι. ἐπαδ' αὖτε ἰόντων μετὰ κινδύ-
 να δ' ἐμ' με παρ' ἰσορῶν πρὸς ἰσορῶν, ἐν
 εἴλτοισι ἐμβαλόντος με, καὶ κατασημ-
 νάμενοι ἐπιμαλῶς φορεθὲν ἀράμενοι
 μετὰ καμίσιοι, καὶ ὁ μὲν περὶ ἐν σκα-
 τῶν πρὸς τῆς οἰκίας πρόκοιτι, ὑπὲρ τῆς
 γόνατα πελαγῆς τῆς ὀδῆς σκαπόμυθοι,
 περιμάχεται τοὺς γαλοῦς, ἐμὲ δ' ἐοί-
 ἐπιπλίσσονται, ἐν τῇ ἀγορῇ περιμένοντες
 καὶ χηρότος, ὅσῳ πλὴν χηλιδόνα προ-
 σπιθμένῳ τετριγύς οἱ νοοῦσι. ἐπὶ
 εἴδ' ἄν' ὅς ἐστι σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, καὶ ὁ λῆ-
 γον ἐν τῷ μεθῆναι, καὶ ὁ δ' ἐλθὼς ἀνοιχθῆναι, καὶ
 ἀνακηνυθῆναι μετὰ ὁ καὶ ὁ δ' ἀποδοῦναι, ὅτι
 συγγνώμης πρὸς, ἢ κόλαξ' ἢ καταπύργον οἱ
 κίτῃς, ἐκ παυδικῶν ἡμῶν, ὑπερμενέ-
 οῦ ἐπὶ τῇ γυνάθει, ὅτι τὸ ποικίλον καὶ
 πᾶν ὁδοῦ παρὸν ἐστὶν ὄν, ὅς ἐστιν ἐξωρ-
 ῶν ὑπερτίθησθαι αὐτῷ, μέγα δ' ἐμὲ δὴ αἰ-

quibus heri ne obulus quidem
 erat, quo restim emerent: qui
 hodie repente, diuites facti,
 splendide viuunt: albis quae
 drigis vehantur, quibus ante
 ne asellus quidem suppedita-
 rit. hi tamen purpurati aurum
 quae manibus gestantes ob-
 bulant. Qui ne ipsi quidem
 opinor, credere possunt, quin
 per somnium diuites sint.
 PLVTVS. Isthuc alia res
 est Mercuri, neque enim tum
 meis ipsis ingredior pedib.
 nec a Ioue, sed a Dite ad istos
 transmittor: qui & ipse nimis
 tum opū largitor est, ac magis
 na donans: id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque quo-
 ties est mihi ab alium demis-
 grandum in tabellas injiciunt
 me, ac diligenter obsignantes
 sarcinae in morem sublatum
 transportant. Interea defun-
 ctus ille alicubi in aedium ter-
 nebricosa parte iacet, vetere
 linteo in genua injecto tectus
 de quo feles digladiatur. Por-
 ro qui me sperauerant obtine-
 re, in foro operiuntur hiates:
 non aliter, quam hirundinem
 aduolantem stridentes pulli.
 Deinde ubi signum detractum
 est, & lineus ille funiculus in-
 cissus, apertaeque tabellae, iam-
 que nouus dominus pronun-
 ciatus est, siue cognatus quis-
 piam, siue adulator, siue seruus
 obscaenus, qui puerili ob-
 sequio fauorem emeruerit,
 etiam tū mento subdito, pro
 varijs & opiparis voluptati-
 bus, quas illi iam exoletus sup-
 peditaauerat, ingēs scilicet praemium ferens generosus quis-

quis ille tandem fuerit, non
 nunquam me ipsis cum tabel
 lis ar. eptum, fugiens adpor
 tat commutato nomine: ut q
 modo Pyrrhias, aut Dromo,
 aut Tibius: iā Megacles, aut
 Megabizus, aut Protarchus
 appelletur. Ceterum illos ne
 quicquā hiantes, seq. mutuū
 intuentes relinquit: ac verum
 luctum agentes, quod cuiusmo
 di Thyinus ex intimo sage
 ne sinu sit elapsus, qui non pa
 rum magnam escam deuora
 rit. At hic repente totus in me
 irruens, homo vitæ mundio
 ris atque elegantioris rudis,
 pingui, illotaque cute, qui cō
 pedes etiam dum horrefcit: et
 si quis præteriens loco incre
 pet, arrectis stet auribus: qui
 que pistrinum, perinde uti tē
 plum adoret: nō est deinceps
 tolerandus ijs, quibuscum vi
 uie: verum & ingenuos afficit
 contumelia, & conseruos fla
 gris cædit: experiens, num si
 bi quoque similia liceant, do
 nec aut scortulo cupiam irre
 titus, aut equorum alendorū
 studio captus, aut adulatori
 bus sese permittens, deiceran
 tibus Nireo formosorem ef
 f. Cætope Codroue genero
 siorem, callidiorē Vlyffe,
 vnum autem vel sedecim pa
 riter Croëlis opulentiorē,
 momento tēporis semel pro
 fundat infelix, quæ minura
 tim multis ex periurijs, rapin
 is, flagitijs fuerant collecta.
 MERCVRIVS. Ista fer
 me sic habent uti narras: ve
 rum vbi tuis ipsius ingrederis
 pedibus, qui tandem cæcus
 quum

ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν δὲ πρὸς
 ἂν ἢ ποτὲ ἀρπασάμενος με αὐτῇ δέλω
 τῇ θείῃ φέρων, ὡς πῶς τῷ Πυρρῆϊον, ἢ
 Δρόμων, ἢ Γκιόν, Μεγακλῆς, ἢ Με
 γάβιζος, ἢ Πρωτάρχος μετνομαδεύεις,
 ὅς μὲν μά τινι κελύουσας ἐκένυς ἐς ἄλλο
 λήλους ἀποβλέποντες καταλιπὼν, ἀ
 ληθὲς ἄγοντας πένθεις, οἱ αὐτοὺς
 ὁ θύνην ἐκ μυχῷ τῆς σαγῆνης δίδω
 ναι, ὅκ ὀλίγον καὶ δέλιον καταπίειν. ὁ
 ὅς μιν πῶς ἀβροῦς ἐς ἐμὴ ἀπαρσίκατος,
 καὶ παχέος δόρυ ἀνθρῶπιον, ἐπὶ τῷ
 πείδῳ παρεκώσ, καὶ ἐπὶ παριῶν ἄλλοι
 μασιζοῦντες ὀρθοῖον ἐφιστὰς τὸ ὅς καὶ πρὸς
 μιν ὡς, ὅς ποτὲ τὸ ἀνὰ κέρον προσκυ
 νῶν, ὅκ ἐν φόρῳ τὸς ἐστὶν ἐν τυγχάνει
 σιν, ἀλλὰ ὅς τε ἐλδύθειν ἐν βίῃ, καὶ
 τὸς ἐμοδούλους μασιζοῖ ἀποπαρόμε
 νος, ἐπὶ αὐτῷ τὰ θιαυτὰ ἐξίστη, ἀ
 χρὶς ἂν ἢ ἐς ὠρσίδιόν τι ἐμπιστῶν, ἢ
 ἰπποτροφίας ἐπιθυμῶσαι, ἢ κόπας πα
 ραδῶς ἰαυτῇ ὁμνῶνται ἢ μὲν ἰνυμορ
 φότορον μὲν Νιρίως ἐστὶν αὐτῇ, ὅς γε
 ἰστῆρον δὲ τὸ Κέκροπος ἢ Κόιβου, σὺ
 πετώτορον δὲ τὸ Ὀδυσσεως, πλεσιώ
 τορον ὃ σὺν ἅμα Κροίσῳ ἐκκαίδειται,
 ἢ ἄρα τὸ χρόνον ἀθλῶν ἐκχέει τὰ
 κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτοκῶν καὶ
 ἀρπαγῶν καὶ ποικυλῶν σωματικῶν
 κα. Ε. αὐτὰ πρὸς αὐτὸν φησὶ τὰ γενναῖ
 α, ὅς ποτὲ δὲ ὅς αὐτόν τις βαδίζει,

πῶς οὐτα τυφλὸς ὦρ' αὐρίσκει τῶν δὲ
 δ' ὄν, ἢ πῶς ἀγχιγνώσκεις ἐφ' ὅς ἂν σε δ'
 Ζεὺς ἀποσεύληται, κρείσσας εἶναι τοῦ πλουτῆρος
 ἀξίους; Π. οἶα γὰρ αὐρίσκειν με οἱ ἄνθρωποι
 σὺς Ε. μὰ τὴ Δία ὃ πάντ'. ὃ δ' Ἀριστίδης
 καταλιπὼν, ἰππονίκῃ. Καλλιὰ προ-
 σέδεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, ὃς
 δεῖ οὐδ' ἀξίους, πληρὸν ἄλλα τὴ πράττεις πε-
 ταπιμφομένους; Π. ἄνω καὶ κάτω πλοῦσι
 μοι πεινῶντες, ἄχρῃς ἂν λάθω πινὶ ἐμπε-
 σῶν. ὃς ὅς ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ
 ἀπαρχῶν πρὸς αὐτὴν ἔρχεται ἐν Ἑρμῇ,
 ὃς ὅδ' παραλόγῳ τοῦ κορύδους προσκυ-
 νῶν. Ε. ὁμοῦν ἐξῆπαύτηται ὁ Ζεὺς, οἷο
 πρὸς σε κατὰ τὰ αὐτῶν δ' οὐκ ἔχοντα πλῆ-
 τίς, ὅσους ἂν οἴηται ἔχειν πλουτῆρας ἀξίους; Π.
 καὶ μάλα διακρίσεις ὡραθῆ, ὅς γε τυφλὸς
 ὄντα δ' ὄντας, ἐπιμύων, οὐκ ἀγχιγνώσκοντα δὲ
 σφύριζον οὐτα χεῖμα καὶ προσηλοῦ
 ἐκλεισιπὸς ἐκ τῆ βίης, ὅπου ὃς ὁ Λυγ-
 κὺς ἂν ἐξέβροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὐδ'
 τῷ καὶ μικρὸν ὄν. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἄνθρωπος
 ὅν ὁλίγων ὄντων, πονηρῶν ὃ πλείων
 ἔστι τῶν πόλεσι καὶ παῖσι ἐπιχόντων, ῥαδίως
 ἐς τὴν θιούτης ἐμπίπτῃ πεινῶν, καὶ σα-
 γωδύομαι πρὸς αὐτὴν. Ε. ἔτα πῶς ἐπὶ
 δ' ὄν καταλίπης αὐτὸς ῥαδίως φεύγεις,
 ὃς ὅδ' ὄν τῶν δ' ὄντος; Π. δεῦθεν ἐκ τῶν
 πῶς, καὶ ἀγχιγνώσκοντα πρὸς μόνον
 ἐν πεινῶν τῇ φυχῇ. Ε. ἐν δ' ὅ μοι καὶ
 ἔδ' ἀπόκρηται, πῶς τυφλὸς ὦρ', ἀγχιγνώ-
 σκει,

quum sis, vitam inuenire so-
 les? Aut qui dignoscis ad
 quosinā Iupiter te miserit, dig-
 nos qui diuitijs abundant?
 PLUTVS. Enimvero,
 credis me repetire istos ad
 quos mittor? MERCVRIVS.
 Per Iouem haudqua-
 quam. Neque enim alioquin
 Aristide præterito, ad Hippo-
 nicum & Calliam accessissem,
 tum ad alios Athenienses, ho-
 mines ne obulo quidem æsti-
 mandos. Ceterum quid facis
 quandoquidē es emissus? PL.
 Sursum ac deorsum circū cur-
 sans obierro, donec imprudēs
 in quempiā incurrero: hic autē
 quisquis ille sit, qui forte pri-
 mus me nactus sit, abduct ac
 possidet, te Mercuri pro lucro
 præter spē obiecto venerans
 atq; adorans. MB. Nū ergo
 fallitur Iuppiter: qui quidē cre-
 dat ex ipsius animi sententia,
 ditari abs te hos, q̄s ille dig-
 nos existimaris q̄ discescerēt?
 P. Et iure quidem optimo fal-
 litur o bone: quippe qui quū
 me cæcum esse non ignoret,
 emittat vestigatum rem usque
 adeo repertū difficilem, & iā
 olim ex vita sublatam, quā ne
 Lynceus quidē facile inueni-
 ret, quę nimirū adeo obscura
 sit, ac minuta. Itaq; quum rari
 sint boni, improbi porro in
 ciuitatibus oīa obtineant, ob-
 herrans facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac retib. il-
 lorum illigor. M. Atqui sit, ut
 quoties eos deferis, celeriter
 aufugias, quū vię sis ignarus?
 P. Tū demū acutū cerno, per-
 dibusq; valeo, vbi ad fugam
 tempus inuitat. Me. Iam illud
 quocq; mihi responde, qui sit,
 ut quum

LUCIANI

utrum sis oculis captus (di-
cendum enim est) præterea pal-
lidus, postremo claudus, tam
multos habeas amâtes, adeo
ut omnes in te defigant oculos
& si portiantur, felices vi-
deantur; sin frustrentur, non
sustineant vivere. Ex his equi-
dem non paucos novi, qui sic
pedit te amarint, ut se aereo e-
scopulo piscoti in æquoris al-
te, præcipientes abiecerint, rati
suffidiri sese abs te, propterea
quod illos nullo pacto resper-
xisses. Quamquam fat scio, tu
quoque fateberis, si quo mo-
do tibi ipsi notus es, furere i-
stos, qui eiusmodi amore sunt
dementati. P. L. V. T. V. S. At
enim credis me, qualis sum, ta-
lam istis videri, nempe clau-
sum aut cæcum, aut si quid al-
ius adest mihi virij. M. E. R.
Quid nio Plute? nisi sorte &
ipsi omnes cæci sunt. P. L. V.
T. V. S. Haud cæci quidem, o-
portuit, verum inficinia error-
que quæ nunc occupant om-
nia, illis offundunt tenebras:
ad hæc ipse quoque ne per
omnia deformis sim, persona
vehementer amabili rectus
spaurata, gemmisque pictura
ta, ac verticoloribus amictus
eis occurro: at illi rati sese na-
tivi vultus venustatem aspice-
re, amore capiuntur, dispare-
ntque nisi poriantur. Quod
si quis me toto corpore renu-
datum illis ostenderit, dubio
procul futurum sit, ut se ipsi
damnent, qui tantopere ex-
cutierint, ad amandas res neu-
tiquam amandas ac foedas.
M. E. R. C. V. R. I. V. S. Quid
ergo

γαρ, κὶ προσέπι ὦχρὺς κὶ βαρὺς ἐκ θίφ-
σκεῖσθαι, τοῦτους ὀρεσὰς ἔχουσ, ὅστις
πάντας ἀποβλέπων εἰς σέ, καὶ τυχεύ-
τας μὲν δίδουμον ἡν οἶδα. ἐν ᾧ ἀπο-
τύχαιον, ἐκ δὲ χιδαῖας ὄντας. οἷός τε γὰρ
ἄντας ἐκ δολίγους αὐτῶν οὐτα ὅτι δυνά-
ρως ὄντας, ὅστις καὶ ἐν βαθυκῆτι
πὸν ὄν φέροντες ἔρριπον αὐτὸς, καὶ πε-
πῆν κατηλιβάταιν ὑπὸ ὀρεσάδαι νομί-
σους ὑπὸ σῶ, ὅτι πὸν οὐδὲ τίς ἀπο-
χλὴν ἰώρας αὐτὸς. πλὴν ἀλλὰ κὶ σὺ ἂν
οἷός τε ὅτι ὁμολογῆσαις ἃ τὴ ξωίῃ
συνῶ, κερύβων πᾶν αὐτοῦς, ὁρμίνων
θιούτων ἐπιμαμνῶτας. Π. οἷος γὰρ ὄν-
τα οἷος ἐμὶ ὀρεσάδαι αὐτοῖς χολῶν ἢ το-
φλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσκειται. Ε. ἀλλο-
λὰ πῶς ᾧ Πλῦτι, ἐμὶ τυφλοὶ κὶ αὐτοὶ
πάντος ἐσί; Π. ἐν τυφλοὶ ᾧ ἄντας, ἀλλ'
ἐν γνοῖα καὶ ἐν ἀπάτη, αἵτις νῦν κατὰ
χρῶσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσι αὐτοῖς.
ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ πατήσας ἄν-
ταρφ. ἄν, προσοπαθὸν περιβέμην.
ὀρεσάδαι, διὰ χυθὸν κὶ λιθοκόλ-
ληθὸν, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐν τυχεύ-
αὐτοῖς. οἷος ᾧ αὐτοῖς πρόσκειται οἷος μὲν οἷος
ρᾶν ἢ κάλλος, ὁρμίνων καὶ ἀπόλλωνας
μὴ ἐν τυχεύοντας, ὡς ἐν γὰρ αὐτοῖς ὅ-
λον ἀπογυμνῶσαις, ἐπὶ δὲ ἐμὶ, δὲ ἄντας
ὡς κατηγινώσκων ἂν αὐτὸ ἀμβλυώττονος
τόν τὴν καὶ τῆς καὶ, καὶ ὁρμίνων ὀνδρᾶ
καὶ καὶ ἀμόρφον πρᾶγμάτων. Ε. τίς
ὅτι

ὅτι ἐν αὐτῷ ὅδ' ἔστι πλεονεξία καὶ φιλοτιμία
 καὶ προσωπιδόνησι καὶ περιβολαῖς, ἐπὶ
 ἑξαπατῶν, καὶ ὅς τις ἀφαιρῇ τὴν αὐτῶν,
 θάψον αὐτῶν κεφαλὴν ἢ προσωπιδόνην
 προσοικεῖ. καὶ ὅδ' ἔστι καὶ τὴν ἀντιφάσιν
 αὐτῶν, ὅς ἐπὶ χρεῖσιν ἢ ὁμορφίᾳ ἐστίν,
 ἐνδοθεὶς τὰ πάντα δρωγὰς. Π. ὅκ' ὁλί-
 γα ὡς ἔρμῃ, καὶ πρὸς τὸ μοι σωματὸν
 (ἰ). Ε. ἰὰ πόδας. Π. ἐπὶ δ' οὐκ ἐστὶν ἔν-
 τος πρὸς τὴν ἀπατῶν τῇ θύρῃ ὅσ' ἔχει
 ταί με, συμπαρεσσίρχει μετ' ἐμὴ λα-
 θὼν ὁ τύφλος καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγα-
 λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀ-
 πείτη, καὶ ἄλλα ἅτ' αὖ μυστρίαι, ὑπὸ δ' ἡ σὺ-
 των ἀπ' πάντων καταληφθὲς τῶν ψυχῶν
 θαυμάσια τί τὰ ἐθαυμάσας, καὶ ὁρί-
 ται τῶν φλυκτῶν, καὶ μετὰ τὴν πάντων ἐκεί-
 νων πικρὰ τῶν ἐσκληρυθότων κα-
 κῶν τίθηται, διορυφορὸν μὲν ὑπὲρ αὐτῶν,
 καὶ πάντα πρὸς τὸν πάθει ἂν, ἢ ἐμὲ
 προσέειπ' ὁδομαχέω ἂν. Ε. ὡς ὅς λῆθ' ἔ-
 ῃ Πλάτῃ, καὶ ὁλιώηρος, καὶ δυσκάθεκ-
 τος, καὶ σφιδρὸν καὶ, ἐδιδίμου ἀνύλα-
 βῶν παρὶ χόμης βιβαίου, ἀλλ' ὁρῶν
 ἐν χίλῃς ἢ οἱ ὄφεις σφιδρὸν δακτυλῶν
 ἀκαπετόντες ἐκ οἷδ' ὅπως. ἢ Πανία δ'
 ἔμπαν ἑξ ὧν τὴν καὶ δὴ λαβὴν, καὶ αὐ-
 ρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφυκὸτα ἐξ ἅπαν-
 τ' ὅ το σώματ' ἐχρυσάσας πλησίον
 θάψας δὴν ἐχέει, καὶ μὴ ἐχέει ὅσ' ἔ-
 σ' ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ὅδ' ἔστιν
 ἀπορῶν

ergo posteaquam eo peruen-
 tum est, ut iam diuites euas-
 rint, tamque personam sibi cir-
 cumposuerint, rursum fallun-
 tur. Adeo ut si quis illis de-
 here conetur, pene caput por-
 tius, quam personā abiciant.
 Neque enim verisimile est etiā
 tum illos ignorare, auro bra-
 cteatam esse formam, quā in-
 tus cuncta inspexerint. P. L.
 Ad id non parum multat, o
 Mercuri, mihi sunt adiument-
 to. M. Quae nam? P. Simula-
 que qui me primū natus est,
 apertis foribus exegerit, cū
 culum vna mecum introitū
 tio, vecordia, instantia, mol-
 ties, violentia, dolus, atque alia
 item innumerabilia: a quibus
 omnibus posteaquam est an-
 mus occupatus, iam admira-
 tur quae neutiquam sunt admi-
 randa, & appetit ea quae sunt
 fugienda, meque cupitorum
 illorum quae introierant, ma-
 lorum partem stupet, illorum
 satellitio vallatum, quidvis
 potius passurus, quam uti me
 compellatur reijcere. MER.
 Ut leuis ac lubricus es Plute,
 retentu difficilis, ac fugax, ne-
 que villam prehens ansam cer-
 tam quo prensus tenere: sed
 nescio quomodo anguillam
 ac serpentum in morem inter
 digitos elaberis. At e diuerso
 paupertas, viscosa, prensu fa-
 cilis, toroque corpore mille
 vncos gerit hamos, ut qui te-
 tigerint, illico hæreant, nec fa-
 cile queant auelli. Verum
 interea dum iugamur, rem-
 hand

LUCIANI

hand parvam omisimus.

PLVTVS. Quam? ME.

Nempe quia thesaurum non adduxerimus, quo vel in primis erat opus. PL. Isthac qui dā ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo: iussuque intus manere forib. oclulis, necp cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Iam igitur Atticā adeamus. Tu me cōsequitor, chlamydi adhærēs, donec extremam viam attigerimus.

PLVT. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsitan oberrans in Hyperbolis aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor cen ferri saxo impacti? MERC. Timon hic est, qui proxime montium & petricosum fodit solum? Papæ: adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba: quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. PL. Quin igitur quam ocysissime discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. ME. Secus visum est Ioui? quare ne metu deterramur. PAVPERTAS. Quo hunc nūc Argicida manu abducis? MERC. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. PAVPERTAS. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ego hunc antea delictijs male cor-

rumpum

αρουντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὁ μικρὸν δέχο-
λαθε. Π. ἢ ποῖον; Ε. οὐ τ' ὀνησαρὸν οὐκ
ἐπηρεζόμεθα, ὑπερ' ἰδοε μάλιστα. Π.
θάρ' ἔα οὗτο γὰρ ἵπκα, ἐν τῇ αὐτὸν κατα-
λείπων ἀνδρ' ἔρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκῆ-
ψας ἑνδον μίαν ἐπικλησάμενον πλὴν
θύραν. ἀνοίξαι δὲ μηδ' αὖ, ἢν μὴ ἡμῶς
ἀκούσῃ βοόεντων. Ε. ἔκ' ἔν' ἐπικαίειαι
μὴ ὅδ' ἢ Διτ' ἵκῃς. καὶ μοι ἐπεὶ χόμαι-
ν' ὅτ' τῆς χλαμύδος, ἄχρε' ἂν πρὸς πλὴν
ἐξαυτὸν ἀφίκομαι. Π. εὐπορίῃ; ὦ Ερ-
μῆ, χαρὰ γὰρ ὦν. ἐπεὶ ὅν γὰρ ἀπολίπῃς
με, ὑπερβόλῃς τὰ χαρὰ ἢ κλίον ἐμπιθό-
μαι πεντεσὺν. ἀλλὰ τίς δ' ἐφόβ' ὅτ' οὗτος
ἔσται, καθάπερ σιδῆρου πρὸς λίθον; Ε. ὁ
Τίμων οὐθεὶ σκᾶπῃς πλησίον, ὅρην' ἔρε
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πει-
νία πάρεστι, καὶ ὁ Ρόνη' ἐκείνος. ἡ Καρ-
τορία δ' καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρία, καὶ
ὁ βούτ' ὅχλος τῶν ὑπὸ βωλ' ἀμφοτέρω
τομίνων ἀπάνται, πολλοὶ ἀμέντες τ' ὁδὸν
δορυφόρων. Π. τί ἔρ' ἔν' ἀπολλατ' ὅμε-
θα ὦ Ερμῆ πλὴν ταχίστω; ὁ γὰρ ἂν ἡ ἡ-
μῶς φάσκα μὴ ἀξιοῖσθον πρὸς ἀνδρα,
ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου πενταχμῆ-
νον. Ε. ἄλλως ἰδοε βωλ' Διί, μὴ ἀποδῇ
λιδμὴν ὅν. Ρον. πρὶ τῶν ἀπύργων ὦ
ἀργαφόντα, χαρὰ γὰρ ὦν; Ε. ὦ τοῦτί
ἂν Τίμονα ἐπέμθην μὴ ὑπὸ τοῦ Διός.
Π. νῦν ἡ Πλευτος ὦ Τίμονα, ὅποτε αὖ
τὸν ἐγὼ παλὸν ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς

παρε-
αο

παραλαβούσα, τοῖσι παρὰ δ' ὕστα, τῇ
 Σοφίᾳ καὶ τοῖ Πόσι, γυναικὸν ἀνδρα
 καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπ' ἐδ' ἔξα, οὕτως ἄρα
 οὐκ ἀπαφρόνητος ὑμῖν ἢ Πανία δοκῶ, καὶ
 οὐκ ἀδίκητος, ὥς ὃ μόνον κτήμα ἔχον, ἀ-
 φαιρῆς δὲ με ἀκερβῶς πρὸς ἀρετῶν ἕξαρ-
 γασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλῦτος παραλα-
 βὼν αὐτὸν ὕβρε καὶ πύφῳ ἐγχαρήσας,
 ὁμοιοῦ τοῖ πάλας, μαλακὸν καὶ ἀγν-
 νῆ, καὶ αὐόντον ἀποφήνας, ἀποδῶ πα-
 λιν ἐμοὶ ῥ' ἀκ' ἔσθ' ἡ γαλυνμένον. Ε. ἔ-
 δοξε ταῦτα ὦ Πανία τοῖ Διὶ. Π. ἀπόρ-
 ρομαι. καὶ ὑμῆς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία
 καὶ οἱ λοιποὶ, οἳ ἀκχευθεῖτέ μοι. ἔτ' ὅ-
 ὃ τάχα ἔσθ' ἡ, οἷόν με ὕσαν ἀπολείψ-
 ῃ ἀγαθῶν συνόρων, καὶ δ' ἄσκαλον τ'
 ἄριστων, ἢ σωτῶν ὑγίανος μῆν' ἢ σῶμα,
 ἱρρῶ μ' ἐν τῷ πλῶ γινώμην δικτελοῦσα,
 αὐτὸς βίον ἴδω, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπο-
 βλείπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦ-
 τα ὡσαυτ' ἐστὶν ἀλλοτρία ὑπολαμβάνων.
 Ε. ἀπέρχοντ', ὑμῆς δὲ προσίωμην αὐ-
 τοῖ. Τί. Τίνος ἐστὶ ὦ κατάρατος ἡ τί
 βυλόμην οἱ δ' οὐρα ἔκτε, ἀνδρα ὀργάν-
 τῶν καὶ μισοφρόνον ἐνοχλήσῃς ὅς ἀλλ'
 ὃ χαίροντος ἀπὶτε μικροὶ πάντες ἀν-
 τὸς, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλω
 λων τοῖς Βόκχοις, καὶ τοῖς λήθοις σωτρίψω.
 Ε. μηδὲ μὲν ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς. οὐ γὰρ
 αὐτὸς πρὸς ὄντας βαλῆς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 Ερμῆς ὅμι, ἔθες ὃ ὁ Πλῦτ' ὅ, ἔπεμψ-
 ῃς δ'

ruptum suscepi: commendans
 que Sapientiae & Labori
 strenuum, multisque precij vi-
 rum reddidi? Adeo ne despi-
 cienda, iniuriaque idonea vo-
 bis Paupertas iudicor: vt hūc
 quæ mihi vnica erat possessio
 eripiat, iam exactissima cu-
 ra ad virtutem excultum: vt
 Plutus hic vbi denuo suscepe-
 rit, per contumeliam & arro-
 gantiam, illi manu iniecta, ta-
 lem reddiderit, qualis erat du-
 dum, mollem & ignauium, ac
 vecordem: rursum mihi resti-
 tuat, vbi iam nihili factus erit,
 & reijculus? ME. Sic o Pau-
 pertas Ioui placitum est. P.A.
 Equis ab eo. at nos Labor
 & Sapientia, reliquique con-
 sequimini me. Porro hic bre-
 ui cognoscer, qualis in se fue-
 rim, quam nunc relinquer: ne-
 pe adiutrix bona, & rerum
 optimarum doctrix, qui cum
 donec habuit commercium,
 sano corpore, valentique ani-
 mo perseverauit, virilem exi-
 gens vitam, & ad sese respici-
 ens: superuacua autem & vici-
 garia ista aliena, ita vt sunt, ex-
 istimans. MER. Discedunt is-
 ti, nos ad eum adeamus. TL.
 Quinam estis eo scelesti? aut
 qua gratia huc aduenistis ho-
 mini operario mercenarioq;
 negocium exhibituri? verum
 haud quaquam læti abibitis,
 scelesti vt estis omnes: nam
 ego vos illico glebis & faxis
 petitos comminuam. MER-
 CVRIVS. Nequaquam o
 Timon, ne ferito, neque er-
 nim series mortales: verum
 ego sum Mercurius, hic Plu-
 tus. Misit nos Iupiter, vos
 tuis

his exarditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desistens a laboribus. TIM. At, qui vos iam ploraueritis, etiā si dii sitis vt dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcū quisquis hic fuerit mihi certū est ligone impacto comminueret. PL. V. Abeamus per Iouem Mercuri: quandoquidē hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. MER. Ne quid ferociter Timon, quin exire potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonam fortunam: rursum diues esto: rursus Atheniensium princeps, & ingratos illos despicio, quum solus florebis. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate. Sat opum mihi ligo: preterea fortunatissimus sum si nemo propius ad me accesserit. MERCVRIVS. Adeone quæso inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atque immania dicta? Atqui par erat forsitan hominestibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commisissent: deos odio te prosequi nequaquam erat consentaneum, quum illi tantopere tui curam agant. TJ. Attibi Mercuri, Iouisq; quod me respicitis, plurimum equidē habeo gratiam: cæterum hunc Plutum nequaquam recepero. ME. Quid ira? T. Quoniam pridē innumerabilem malorū hic mihi fuit autor, quū me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium

δι' ὃ ζῶνς, ἱπακούσας τῶν δειχθῆν. Δισταγθαὶ τὸ χυθὲν δ' ἔλθον, ἀποσάξω πόνον. Τ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν ἴδιαι ὅτι καὶ θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦτον δὲ πρὸς τὸ πλὸν, ὅς τις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτηρίψαν μοι δοκῶ τῇ δυνάμει. Π. ἀπίστω μὲν Ἐρμῆ πρὸς τὸ Διόν, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος πρὸς τὸ μητιώδες μοι δοκῶ, μή τι κακὸν ἀπὲλθε προσλαβῶν. Ε. μηδ' ἐν σκαλῶν μὲν τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τὸ ὄργιον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὸ χεῖρ λάμβανει πλὴν ἀγαθῶν τὸ χυθὲν, καὶ πλοῦτα πάντα, καὶ ἴδιαι ἀθλῶν αἰῶν τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τ' ἀχαρίσας ἐκείνων, μοι πρὸς αὐτὸς δειδωμένοι. Τ. εἰδέν ὑμῶν δ' ἴομαι, μὴ ἐνοχλῆτέ μοι, ἰκονοῦν μοι πλὴν τ' ἡ δυνάμει, τὰ δ' ἄλλα ἑυδαίμονι σκεπτοῦμαι, μηδ' οὐδὲ μοι πλεονάζοντες. Ε. οὐτως μὲν τὰν ἀποσάξω πόνον φέρω Διὶ μῦθον ἀπὸ τῶν τε κρατερῶν τε: καὶ μὲν ἑκὸς ἦν μισάνθρωπων μῦθον εἰναίσει, ἴσαυτα ὑπὸ αὐτῶν δειδωτὰ πεπονθότα. μισόθιον ὃ μηδ' αὐτὸς, οὐδὲ τὸς ἐπιμελεμένον ὅντων θεῶν. Τ. ἀλλὰ οἱ μὲν Ἐρμῆ καὶ τοῦ Διὸς πλεονάζεις τῆς ἐπιμελείας, τοῦτον δὲ πρὸς Πλῆτον ἑκὸς ἂν λάβοιμι. Ε. τί δ' ἔστι; Τί. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων τε καὶ μοι αὐτῶν πρὸς κατέστη, κόλαξις τε παραδόντες, καὶ ἐπὶ τοῦ λυγροῦ ἐπαγαγόντες, καὶ μῦθον ἐπιγέρας, καὶ

καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρας, καὶ ἐπίφο-
 νοι ἀποφύνας. τίλῃ δ' ἄφρονι καταλει-
 πῶν οὕτως ἀπίστος καὶ προδοτικός. ἡ
 βελτίστη δὲ πονία πόνοισι μὲν ὄϊς ἀνδρῶν
 κατὰ τοῖς καταγυμνάσασα, καὶ μὴ ἄλλῃ
 οἷας, καὶ παρρησίᾳς προθυμίας, τὰ
 τε ἀναγκῶς κάμνοντι παρὶ χεῖ, καὶ τῶν
 πολλῶν κένων καταφρονῶν ἐπαίδευσαν.
 ἔξ αὐτῶν ἡμῶν τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίσασα
 μοι τὴν βίην, καὶ δίδασκε ὅς τις ἦν ὁ πλεῖ-
 στος δ' ἡμῶν, ὅν οὔτε κόλαξ θωπύων,
 οὔτε συκοφάντης φοβῶν, ἢ δ' ἡμῶν πα-
 ροξυθις, ἢ κ' ἐκκλησιαστής ψεφοφορῶ-
 σαι, ἢ τύραννος ἐπικυλεύσας ἀφιλίᾳ
 δύναται ἂν ἱρρῶμιν ὅτι ἀροῦν ὑπὸ τῷ
 πόνοι τοῦ ἀγρόν φιλοπόνοιο ἐπὶ βλα-
 βῶν, ἢ δ' ἐν ὄρεσιν τῶν ἐν ἄσπεσιν,
 ἰσχυρὰ καὶ σφραγὶς ἔχει τὰ ἀλφίτα πα-
 ρὰ τῆς δίκης. δεῖτε παλίνδρομον ἂν
 πῶσι ὁ Ἑρμῆς, ἢν Πλῦτον ἀπαγαγὼν τοῦ
 Διὸς. ἡμοὶ δ' ἐπεὶ ἴκωνδ' ἦν, πάντας δὲ
 θρώπωνς ἡβηδὸν οἰμώσας ποιῆσαι. Ε.
 μηδὲ μῶς ὁ γὰρ, ἢ γὰρ πάντες ὅσιν ἐ-
 πιτίθεσσι πρὸς οἰμωγῶν. ἀλλ' ἔα τὰ
 ὀργίλα πάντα, καὶ μερακιώδη. καὶ ἔν
 Πλῦτον παράλαβε. οὐδὲ ἀποβλήτ' ἐστὶ
 τὰ δῶρα, τὰ παρὰ τοῦ Διὸς. Γ. βούλει
 ὁ Τίμων διακωλύει ἔθιμα πρὸς σὶ, ἢ
 χαλκαίσεις μοι λίχοντι; Τί, λίχον, μὴ
 μακρὰ μίνθῃ, μηδὲ μὴ τὰ προοιμίον.
 ἀσπὸρ εἰ ἐπὶ πηλῷ ῥυθρόν, οὐδέ ξομα
 γὰρ

odium illecebris corruppe-
 ret, inuidiæ obnoxium redde-
 ret: denique quum me adeo per
 fide, ac proditorie destitue-
 ret. Contra paupertas opti-
 ma, me laborib. viro dignissi-
 mis exercens, mecumq. veris
 & libere conuiuens, & quib.
 opus erat suppeditanit labor-
 tanti, & vulgaria ista docuit
 contemnere, effecitque vt mihi
 vitæ spes omnis ex me ip-
 so penderet, demonstras quæ
 nam essent opes vere mee: ne
 pe quas neque adulator asse-
 tans, neque lycophanta mini-
 tans, neque plebes irritata,
 neque concionator suffragio-
 rum auctor, neque tyrannus in
 sidijs queat eripere. Itaq. iana
 validus effectus ob laborem,
 dum hunc agellum gnauiter
 exerceo, neq. quicquam co-
 rum quæ sunt in ciuitate malo-
 rum aspicio, abunde magnū
 & sufficientem victum mihi
 ligo suppedirat. Quare tu
 Mercuri, quam venisti viam
 temetiens, recurre, vna tecum
 Plutum adducens ad Iouem.
 Illud mihi sat fuerit, si effece-
 rit, vt omnes mortales per o-
 minem ætatem eiulent. ME.
 Nequaquam o bone neq. e-
 nim omnes ad eiulandū sunt
 accommodi. Quin tu iracun-
 da pueriliæ pīsta missa face, ac
 Plutum excipe: non sunt rei-
 ciēda munera, quæ a Ioue pro-
 ficiscuntur. PLV. Vin. Ti-
 mon vt contra te partes de-
 fendam meas, an grauius fer-
 res si quid dixero? T. Dico,
 ne multis tamen, neq. cū pro-
 cemijs, quemadmodum pera-
 ditissimi isti solent Oratores.

Nam huius Mercurij gracia
 te feram paucis dicentem. P.
 Atqui multis mihi potius e-
 rat dicendum, tot nominibus
 abs te accusato. Atramentum vi-
 de, num qua in rete, quemad-
 modum ais, laferim: qui qui-
 dem dulcissimarum quarum-
 que rerum tibi extiterim au-
 tor, opifexque, autoritatis,
 praesidentiae, coronarum, alia-
 rum item voluptatum, mea ope-
 ra conspicuus erat, celebris et
 observandus. Ceterum si quid
 molesti ab adulatoribus ac ci-
 dit, non mihi potes imputare
 quin ipse magis abs te sum af-
 fectus contumelia, propterea
 quod me tam ignominiose vi-
 sis illis execratis suppedita-
 ris, qui te mirabantur, ac prae-
 stigijs dementabant, mihi que
 modis omnibus insidias stru-
 ebant. Porro quod extremo
 loco dixisti, te a me proditum,
 defertimque fuisse, istud crimi-
 nis in te possum retorquere,
 quum ipse sim modis omni-
 bus a te reiectus, praeceptisque
 exactus ex aedibus. Vnde pro
 molli chlamyde, sagum istud
 charissima tibi paupertas cir-
 cumposuit. Itaque testis est mi-
 hi hic Mercurius, quantopere
 Iouē orauerim ne ad te veni-
 rē, qui tam hostiliter effes in me
 debacchatus. M. At nunc vi-
 des Plutem, in cuiusmodi homi-
 nem sit commutatus. Proinde
 audacter cum illo consuetudi-
 nem age. Tu vero fode ita ut
 facis. Tu interum thesaurum
 sub ligonē adducito. Audiet
 enim si tu accersueris. T. Parē-
 dū est Mercuri, rursusque di-
 scendum, Quid enim facias
 quum

γάρ σε ὀλίγα λίγονται. ὅστις τὸν Ἑρμῆ
 τοιοῦτον. Π. ἰχθυῶ μὲν τοι ἴσως καὶ μα-
 κρὰ ἀπὲρ, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σε κατηγο-
 ρηθῆντα. ὅμως ὃ ὅρα, ἃ π. σε ὡς φης ἠδὲ
 κτετα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων οὐ-
 πὸς θεῶν κατέσκη, πμῆς, καὶ προεδρίας,
 καὶ τεράτων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς. π. το-
 ρίζηται. ὅς τοι καὶ αἰοῖδιμ. δι' ἐμὲ
 ἡδὲ, καὶ πεισποῦδης. αἰδὲ π. χα-
 λιπὸν ἐκ τῶν καλῶν πείποντας. οὐδὲ
 π. ἰγὼ θεῶν μᾶλλον ὃ οὐκ ἡδίκημα-
 τὸς ὑπὸ σε, διότι με οὕτως ἀπίμως ὅ-
 π. καλῶς οὐδ' ἀσπί καταράδεις, ἱκανῶς
 καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τῶν
 ἐπιβυλῶνσί μοι. καὶ τὸ γὰρ τελευτῶν
 ἱρμῶς, ὡς προδίδωκά σε. τοῦναντίον
 δὲ οὐτὸς ἰγκαλίσσεται θεῶν πάντα τῶν
 ἀπ. καλῶν ὑπὸ σε καὶ ὁ κεφαλῶν
 ἰξωδὲς τῆς οἰκίας. ὁ γὰρ οὐκ οὐκ
 λακίς χλαμύδι, ταύτῃ τῷ διφθ-
 ρῶν ἢ ἡμιοῖα θεῶν Πανία πειθ[ή]κα-
 ὅστις μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτως, πῶς ἰκί-
 τῶν καὶ Δία, μὴ δ' ἔκ. παρὰ σε. οὐδ'
 τῶ οὐσμῶς μοι προσωνυγμῶν
 Ε. ἀλλὰ νῦν ὅρα ὃ Πλούτε, οἷος ἔστι γὰρ
 γίνηται. ὅστις θαρρῶν ξυφιάτ. ὅς οὐ,
 τῶ, καὶ σὺ μὲν σκάπῃ ὅς ἔχεις, σὺ δὲ
 εἰρησαστῶν ὑπάρχει τῇ δικίῃ. ὅς
 πακούσεται γὰρ ἡμῶς οὐκ ἔστι. Τ. π.
 εἶον ὁ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸν πλυτατίον. τί ἔ-
 ἔρ καὶ πᾶσι τοῖς, ὁ πῶς οἱ θεοὶ βίκα-
 (οὐδὲ)

ἴσητος· ἡλλὲ ὄρα γὰρ, εἰς οἷά με πραγμα-
 τα ἐμβαλῆς ἐν κακοδαίμονα, δὲ ἄχρη-
 νόν οὐδ' αὖ μοι ἴσατα διαδ' ὅρμ', χρυσὸν
 ἔφηνω βουδὸν λήτομα, ἔδην ἀδικού-
 σαι, καὶ τοσούτοις φρονί[δ]ας ἀναδέξο-
 μαι. Ε. ὑπέσθην ὅτι Τίμων δ' ἰμὶ. καὶ ἔ-
 χαλιπὸν τὸ το, καὶ ἀκοῖσόν ἐστιν, ὅπως
 οἱ κόλακός ἐκείνοι διαρ' ἔρασαν ὑπὸ τ'
 φθόνου, ἐγὼ δ' ἐπὶ τῇ Δίττηρ ἐν τὸν
 προσὸν ἀναπλήθωμαι. Π. ὁ μὲν ἀπὸ λού-
 λουθεν, δὲ δ' οὐκ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ ἐ-
 ρισίᾳ τῶν πῆρων, σὺ δ' αὐτὸν περὶ μέν.
 ἀναπλήθω γὰρ θίξῃ θεσσαυρὸν ἀπὸ
 θῶρ, μᾶλλον δ' ἐπαῖ. σὶ φημι θεσσαυ-
 ρὶ χρυσῷ, ὑπάρχον Τίμωνι τεταῖ, καὶ
 πέρασχι σκαυερὸν ἀνελίξῃ. σκάπῃ δ'
 Τίμων βαθείαι καταφίρειν, ἐγὼ δ' ἐν
 μὴν ἀποσέθωμαι. Τ. ἄγε δ' ὅτι δίκιλλα,
 ἦν μοι ἐπὶ ῥῶθρ σκαυτήρ, καὶ μὴ καί,
 μὴ ἐκ τοσούτων τὸν θεσσαυρὸν ἐν τῇ
 φωνίᾳ προκαλυμμένη. ὅ [δὲ] τὸν ἄρα, καὶ
 φίλοι καὶ ῥύθωντο, καὶ Ἑρμὴ καὶ δ' ἔ-
 πόθω χρυσίον τοσούτον; ἦν οὐδ' αὖ ταῦ-
 τὰ ἐστὶ δ' ἐν καὶ μὴ ἄνθρακας ὥρῃ
 ἀνιχνεύω. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν
 ἐπίσημον, ὑπέρβαρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρό-
 ψη ὑπὲρ ὅδισον. ὅ χρυσὸν ἐξέλωμα κάλ-
 λιστον βροτοῖς. αὐθόμωρον γὰρ πῦρ ἄτε
 διαπρίπτει καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν.
 ἐλθεῖ ὅφιλταί, καὶ ὄρα σμινώταί. νῦν πε-
 θομαί γὰρ καὶ Δίᾳ ποτὶ γυνίξῃ χρυσόν.
 τίς γὰρ

quum dii compellant: tamen
 vide, in quas turbas me miser-
 rum conijcies: qui quidē quā
 ad hunc usq[ue] diem felicissime
 vixcrim, tantum auri repente
 sum accepturus, nihil comme-
 ritus mali, tantumq[ue] curarum
 suscepturus. MERC. Sustine
 Timon mea gratia, tam etiā
 grave est isthuc, atq[ue] intolerā-
 dum, quo videlicet palpones
 illi prae invidia rumpantur.
 Ego porro superata Aemā
 in cœlum reuolauero. PLV.
 Abiit ille quidem sicut appa-
 ret, nam ex alarum remigio
 facio coniecturam. Tu vero
 hic operare, siquidem digressus
 Thesaurum ad te transmis-
 ram, sed feri fortius: tibi lo-
 quor auri Thesaure, Timon
 huic audiens esto, offerq[ue] ter-
 met eruendum. Fodi Timon
 altius impingens. Cæterum
 ego a vobis digredior. TLV.
 MON. Age iam o ligo,
 nunc mihi tuas vires explica,
 neque defatigare, dum ex ad-
 dito Thesauro in apertum
 euocaris. Hem prodigionum
 autor Iupiter, amici Cory-
 bantes, ac lucifer Mercuri,
 vnde nam auri tantum? Num
 somnium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim ex-
 petrectus. Atqui aurum pro-
 fecto est in signe, fuluum, gra-
 ue, & aspectu multo iucun-
 dissimum, Pulcherrima Auris
 faustitas mortalibus. Quip-
 pe quod ignis in morem ar-
 des, noctesque & dies reni-
 des. Ades o mihi charissimū
 desideratissimumque, nunc
 demum credo vel ionem ip-
 sum olim aurum esse factum.

Etenim quæ tandem virgo
non exporrectio sinu vsq; a
deo formosum amatorē exci-
piat, per tegulas illapsum t o
Mida Croëque, ac munera
Delphico in templo dicata,
vt nihil eratis si cum Timone
cumque Timonis opibus cō-
feramini: cui ne Parfarum qui
dem rex par est. O ligo, sagū
charissimum, vos huic Pani
suspendi commodum est. At
ego quam maxime semotum
mercatus agrum, turriculaq;
seruandi auri gratia constru-
cta, vni mihi affatim vixero:
sepulchrū item inibi mihi de-
sumcto parare est sententia.
Hæc igitur decreta sunt, pla-
citæq; in reliquum vitæ: seium
ctio, ignorantia, fastidium ex-
ga mortales omneis. Porro
amicis, hospes, sodalis, aut
ara misericordiz, merē nuge.
Tum commiserari lachrymā
tem, suppeditare egentibus,
iniquitas, ac morum subuer-
sio: at vita solitaria, qualis est
lupis: vnus sibi amicus Ti-
mon, cæteri omnes hostes, &
insidiarum machinatores. Cū
horum quopiam congregi,
piaculum: adeo vt si quem a-
spexero diuntaxat, inauspica-
tus sit ille dies. In summa: non
alio nobis habentur loco,
quam signa saxeæ, æteæ: ne
que fœcilem ab illis missum
recipiamus, neque fœdera fe-
riamus. Solitudo terminus
esto. Cæterum tribules cog-
nati, populares: postremo pa-
tria ipsa, frigida quædam &
sterilia

ἥτις γὰρ οὐκ ἔστι παρθεῖν· ἀναπνεύσας
τοῖς τοῖς κόλποισι ὑποδέξασθαι οὕτω πα-
λὴν ὄρασίν, οὗτος τῷ τῷ κατὰ ῥῆσιν
ταῖς Μιδῆ καὶ Κροῖσι, καὶ τὰ ἐν Δελ-
φοῖς ἀναθήματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἔτι ἔ-
στιν ὅτι Τίμονα καὶ Ἰὼν Τίμον· πλὴν
ὅτι καὶ ἐν βασιλείᾳ δὲ πόρσθον ἰδὼς· ὡς δὲ
καὶ καὶ φιλατάτη διαφθέρει, ὡς μὲν ἔστι
Πανὶ τοῦτοφ ἀναθήματα καλὸν. αὐτὸς δὲ
ἔστι παρσσαν προϊάμενος· τὸν ἰσχυρὸν,
πυργίον εἰς τοῖς οὐρανῶν· ὡς ἔστι
συνεργῶν, μόνον ἐμοὶ ἰκονὸν ἐν δὲ ἰσχυρίᾳ,
καὶ αὐτὸν καὶ τὰ φρον ἀποδοσθῶν· ἔστι
μοι δεκάδι διδύχων δὲ τεύχεα, καὶ τοιο-
μοιότης δὲ καὶ τὸν ἐπίλοιπον βίον
ἀμείβει πρὸς ἀποστάτας, καὶ ἀγνοσίᾳ καὶ
ὑπεροφίᾳ. φίλος δὲ ἔστιν, ἢ ἐταῖρος
ἢ ἑλὲν βωμὸς, ὅθι καὶ πολλοὶ, καὶ οὐκ ἐ-
ραι διακρίνεται, ἢ ἐπικυρήσας διόμεινον,
παρσσανομία καὶ κατὰ λυσιν τὸν ἰθὺν.
μονήρης δὲ ἢ δὲ καὶ, κατὰ πρὸς τὸν λῦ-
σιν, καὶ φίλος ἔστι Τίμον, οἱ δὲ ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ πρὸ
Θμιλῆσαι· ὡς αὐτὸν μίσημα· καὶ ἔ-
να ἰδὼν μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμίση, καὶ
ὅλως οὐ φιλάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν καὶ
δὲν ἢ μὴν διαφρίττασσαν, καὶ μὴτε κα-
ρυκα δὲ χῶμα καὶ παρὸς αὐτῶν, μὴτε σπον-
δὰς σπονδῶμαθα, ἢ ὀρημὰ δὲ ὄρη
ἔσω πρὸς αὐτὸν. φυλίστα δὲ καὶ φρά-
γος καὶ δὴ μόνος, καὶ ἢ πατρὶς αὐτοῦ,
+υχα

φυχὰ καὶ ἀναφιλῆ δνόματα, καὶ ἀνθρώπων
 ἀνθρώπων φιλομήματα ἰπλητέταται
 ὃ Τίμων μόνος, καὶ ὑποδράττω ἀπάντων,
 καὶ πρυφάτω μόνος παθ' αὐτὴν, κα-
 λακίαι καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηνλα-
 μίνος, καὶ θιοῖς θυέτω καὶ δύναιτο μο-
 νος αὐτῷ γείτωρ καὶ ὁμορος, ἱκσέων
 τ' ἄλλων. καὶ ἄπαξ αὐτὴν διεξάσκει δα-
 δίδω, ἢ ἢ ἀποδοῦναι, ἢ αὐτῷ εἰ-
 ποῦναι ἐπινυκτῶν καὶ ὄνομα μὴ εἶναι ὅμι-
 σάνθρωπον ἢ δίδω. ποτὶ πρόπε δ' ἐγνώ-
 ρίσματα, δυσκολία καὶ τραχύτης καὶ
 σπαιότης, καὶ ἄρ' ἢ καὶ ἀποσυροπία. αἶψα
 δ' ἐν ἡν ἰδοίμι ἐν πυρὶ διαφθαρῶμεν
 καὶ σβαννίνα, ἱκετόντα κ' ἐπὶ τῇ καὶ
 ἐλαίῳ κατεσβαννίνα. καὶ ἐν ἡν ἔχου-
 μὲν ὅσοντα μὲν παραφρόνη, ὅσον τὰς
 χεῖρας ἐρίγων ἀνελκιδέα δ' ἔντα, ὡς
 ἔστι καὶ τῷ ἐν κεφαλῷ πίπτουτα, ὡς
 ἡνδ' ἐν ἀνέκ' αὐτῷ δυνάμεν. οὐτὼ γὰρ ἄν-
 σὺν ἰσὺ ἀπολάβοιαν. ἀσηήσατο τὸν
 νόμον Τίμων Εὐχαρητίδης καλῶν
 ὅς, ἱπιφύσιν τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων δ'
 αὐτῶν, ὡς ταῦτα ἡμῖν δίδω, καὶ ἀ-
 φρικτῶς ἡμῖν τοῦ αὐτοῦ. πλὴν ἄλλα
 περὶ πολλῶν ἄν ἐποινισάμην ἅπασιν γινώ-
 σμα πως ταῦτα γινώσκῃ. δίοτι ὑποδ-
 πλατῶ. ἀγχοῖν γὰρ ἄν ἐπ' ἄγμα γί-
 νοῖτο αὐτοῖς. καί τοι ἡ πόλις, πόλις τοῦ τά-
 χους παταχόθεν συνθέουσι, κενονίμω-
 νοι καὶ πιδύσθῃτες, ἢ κ' εἰδὲ ὅθεν ὅσον
 φραγέο

sterilis nomina, stultorumque
 mortalium gloriæ: solus Ti-
 mon dives esto: despiciat om-
 nes: solus ipse secum oble-
 ctetur, liber ab assentationi-
 bus, & onerosis laudibus,
 Dijs sacra faciat: epuletur so-
 lus, sibi ipsi vicinus, sibi par-
 ticeps, excutens sese ab alijs.
 Ac semel decretum esto: ut
 vnus seipsum comiter accipio-
 at, si moriendum sit, aut ne-
 cesse habeant sibi ipsi coronam
 admouere. Nullumque no-
 men sit dulcius, quam Misan-
 thropi, id est, hominum oso-
 ris. Moxum autem notæ, dif-
 ficultas, asperitas, feritas, ira-
 cundia, inhumanitas: quod si
 quem conspexero incendio
 confligantem, obtestantem
 quo restinguam, pice oleoque
 restinguere: rursum si quem
 flumen undis abstulerit, isque
 manus porrigens, implores
 ut retineatur; hunc quoque de-
 merso capite propellere, ne
 possit emicare: hunc ad mo-
 dum par pari relaturus est.
 Hanc legem Timon tulit E-
 checratides Colyttenfis: &
 concionis subscripsit suffra-
 gij idem ille Timon. Age
 hæc decreta sunt: hæc fortiter
 tueamur. Cæterum magno
 emerim ut id omnibus in-
 notescat, quod opibus abun-
 do: nam illa res illos præfoca-
 uerit: sed quid illud? Nem que
 trepidant: undique concur-
 runt, puluerulentique atque anhe-
 li, haud scio vnde aurum odo-
 rari. Vtrum igitur hoc con-
 scenso colle saxis eos abigo,
 e sublimi deiaculans: an hæc

tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congregiamur: ut magis angantur, fastidui, repulsiq: Ita fatius esse duco. Itaq; restemus quo illos excipiamus. Age prospiciam: primus eorum ille quis est: Nepe Gnatonides adulator, qui mihi nuper conam petenti, funem porrexuit, quum apud me sexenumero solida dolia vomuerit, Sed bene est quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNATO. An non dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse deos? Salve Timon formosissime, iucundissime, coniuuator Bellissime. TIMON. Scilicet & tu Gnatonides, vultu rum omnium edacissime, atque hominum perditissime. GNATO. Sempertibi grata dicacitas. Sed vbi compotamus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his quos nuper didici disthyrambis. TIMON. Atqui elegos canes admodum misera biles, ab hoc doctus ligone. GNATO. Quid istuc? Feris o Timon? Attestor. o Hercules! hei hei in ius te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIMON. Atqui si cunctere paulisper, mox cedis me reum ages. GNATO. Nequaquam, quin tu plane vulnere medere, paululo auri iunxto. Mihi enim in modum presentaneum id est remedium. TIMON. Etiam manes? GNA.

Abeo.

φρανόμενοι τ' χυσιόν. πότρον τ' ἔρ
τὸν πάγον τ' ἐν δαδᾷ, ἀπὸ λαύνα αὐ
τὸς οἷς λίθοις ἐξ ὑπερλίξιαν ἀποβολῇ
ρομένη: ἢ τὸ γὰρ ὑπερλίξιαν παρονομήθε
μεν, εὐσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσομεν, ὡς
πλῆθος ἀνιδίων παρονομήσοι: τὸ οἷμα
καὶ ἄμεινον. δεῖ δὲ διχόμῃτα ἔδῃ αὐτοῖς,
ὑποκάντες. φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν
ὑπὸς ἐστὶ Γναθονίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος
ἐφ' αὐτὸν αἰτήσαντί μοι ὀρίξας τ' βροχόν
πίθους ὄλυσ παρ' ἐμοὶ πολλὰς ἐμμεθε
κας. ἀλλ' εἴ γε ἵσταίνω ἀφ' ἑκὼν, οἷμά γε
οἱ μὲν γὰρ πρὸ τῆς ἄλλης. Γ. ἐκ ἐγὼ
ἔλεγον, ὡς ἐκ ἀμειλήσουσι Τίμωνος ἀρε
θῶν ἀνδρὲς οἱ θεοὶ: χάρη Τίμων ὅτι μορ
φώτατε, καὶ ἔδισα, καὶ συμποσώτατε.
Γ. νῆ καὶ σύ γε ὁ Γναθονίδης, γυπὼν αἰ
πάτων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἱππρι
πώτατε. Γ. ἀνὶ φιλοσκώμῳ σύ γε.
ἀλλὰ πῶς συμποσιον, ὡς κατὸν τιθε
ἄσμα τ' κοδιδάκτων διθυράμβων ἔκω
καμίζων. Γ. καὶ μὲν ἔλεγον γὰρ ἄσῃ με
λα περιπαθῆς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δίκῃ. Γ.
τὴν τοῦ παῖδος ὁ Τίμων: μαρτυρο
μα, ὁ Ἡράκλεις, ἐν ἧ, προκλήμαί σε
πρᾶγμα: εἰς ἄρτον πάγον. Γ. καὶ μὲν
ἄρ γε μικρὸν ἱππὶρα εὐνῆς, φόνος ἴαχε
προκλήμαί σε. Γ. μηδὲ μὲν, ἀλλὰ σύ
γε πάντως τὸ πρᾶγμα ἴασαι, μικρὸν ἐν
πιπύσας τὸ χυσιόν. δεῖ δὲ γὰρ ἴσχει
μόνις τὸ φάρμακον. Γ. ἐπ' ἡμῶν: Γ.
ὁ παῖς,

ἔπειτα, σὺ δ' ἔχεις χάριτας, οὐτὶς σπαιδὸς
 ἐκ χρηστῶν ἀνθρώπων. Τ. τίς ἔστις ὁ
 προσβών, ὃς ἀκαθάρτων ἔστις; Φιλιάδης,
 ἀλάκων ἀπέναντον ὃ βδελυρώτατος.
 ἔστι δ' ἡ παρ' ἐμῶν ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ
 τῇ θυγατρὶ προῖτα δὴν τάλαντα μισθὸν
 τῷ ἐπώνυμῳ, ὃ πάσι δέδωκε μὲν πένταρ
 ἐκδοκῶντων μόνον, ὑπερπένοντα, ἐκ
 μουσάμηνον δ' ἐκδοκῶντων ἑπὶ τῶν
 κνῶν, ἐκδοκῶν ὅντα πρῶτον ἐξ ἐμῶν,
 καὶ προσήλθοις ἐπικυρίαις δ' ἐμῶν.
 Πληγὰς δ' ἡμεῶν προσυνέταται. Φ. ὦ
 τίς ἀναισχυήεις, ὦν Τίμονα γινώσκεις;
 τίς, ὦν Γναθίδης φίλος, καὶ συμπτῶ-
 τής, τοιγαροῦν δίκαια πέπονθον ἔστις,
 ἀχάριστος δ' ἐμῶν. ἡμεῖς δ' ἐοικότες ἐσμὲν
 οἷς, καὶ ξυφνητοῖς, καὶ δημόταις, ὅμοι
 ματιάσομεν ὥς μὴ ἐπιπνέσθω δ' οὐκ ἐμῶν
 χάρις ὡς δ' ἀποστα, καὶ ὅπως τὸν μακρὸν
 οὐτὸς κόλαται φυλάξῃ, τὸν δ' ὡς πρὸς
 πέρας μόνον, τὰ ἄλλα δ' ἐκράκων ἐστὶν
 διαφείρονται, ἃ ἐπὶ πᾶσι δ' ἐστὶν ὡς
 ἐδόναι, πάντας ἀχάριστοι καὶ στυγνοί.
 ἐγὼ δ' ἐπὶ τάλαντον θι καμίσον, ὥς ἐχοις
 πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆμα, καὶ ὃ
 δὸν ἔστι πηλοῖον ἔκυσται ὡς πλεονέκτης
 πόρμας ἐπὶ πᾶσι. ἡκοιτο γὰρ οὐκ
 ταῦτα σενουθεύσας, καὶ οἱ σὺ γὰρ οὐ
 τοσούτος εἶμι. ἐδὲν ἴσως δ' ἐστὶν ἡ παρ'
 ἐμῶν λόγος, ὅς καὶ τοῦ Νέστορος δ' ἐστὶν
 παρκαίεσθαι ἔμεν, Τ. ἴσα ταῦτα δ' Φί-

λιάδης.

Abeo. At tibi male fit q̄ qui-
 dem ex viro commodō tam
 sc̄uus factus sis. TI. Q̄uis hic
 est qui accedit recaluaster illeſ
 Philiaades, assentatorum om-
 nium execratissimus. Hic quā
 a me solidum acceperit fun-
 dum, tum filiz in dotem talen-
 ta duo, laudationis pr̄miū,
 quum me canentem reliquis
 silentibus omnibus solus ma-
 iorem in modum extulisset,
 deierans me vel odoribus ma-
 gis canorum, vbi me pridem
 ægotum conspexisset: nam
 adieram oraturus vt mei curā
 ageret: plagz etiam egregius
 ille vir impegit. PHI. O impu-
 dentiam, nunc demum Timo-
 nem agnosceſtis: nunc Gnato-
 nides amicus & cōiuiua: enim
 vero habet ille digna se, quā
 do quidem immemor est atq̄
 ingratus. At nos qui iā olim
 conuictores sumus, æquales
 ac populares: tamen modesto
 agimus, ne insilire videamur.
 Salue here, fac vt istos adula-
 tores sacrilegos obserues, qui
 nusquam adsunt nisi in mēſas
 præterea a coruis nihil disse-
 runt. Neque post hac huius
 ætatis mortalium vlli fiden-
 dum est. Omnes ingrati, &
 scelesti. At ego quum tibi talē
 tum adducerem, quo posses
 ad ea quæ velles vti, in via ac-
 cepi, te summas quasdam o-
 pes esse nactum, Proinde ac-
 cessi his de reb. admoniturus
 te, quāquam tibi forsitan me
 monitorē nihil erat opus, vi-
 ro nimirum adeo prudēti, ve-
 vel Nestori ipsi, si necesse est,
 consilium dare queas. TIM.
 Ita s̄ct Philiaades, sed age, ac-

cede quo te ligone comiter accipiam. PHI. Viri, caput mihi comminutum est hoc ingra-
to, propterea quod eū ea que in rem ulius erant, admonui.

TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recepit, ta-
bularum dextra gestans, atque se mihi cognatū esse. Hic vna die de meo sedecim talenta ci-
uitati dependit: nam damna-
tus erat, ac vincitus. At quum soluendo non esset, ego miser-
tus illum redemi. Porro quū illi forte obuenisset, vt Brech-
theidi tribui distribueret, æra-
rium, atque ego audiens id quod ad me redibat posce-
rem, negabat se eūcum nosse me. DEM. Salue Timon: præcipuum generis tui præ-
sidium, fulcimentum Athenien-
sium: defensor aculeus Græ-
cie. Profecto iamdudum te populus frequens, & vira-
que curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi: Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Cosyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit op-
time de Rep. mereri: Tum au-
tem in Olympicis vicit pugil, & lucta cursuque die eor-
dem, ad hæc solemni quadri-
ga, equestrisque certamine.

TIMON. At ego ne spectator quidem vnquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. sed ista communia addi satius est:

Tum

λίαν· πάλιν ἀλλὰ πρόσθι, ὥς κ' εἰς πλο-
ύρῳ ῥέθωμαι τῇ δούλῳ. Φ. ἄνθρω-
ποι, κατέλα τὸ κρατὶν ἐπὶ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμπίροντα ἐνυθέτου αὐ-
τῷ. Τ. ἰδὲ πρίν ἐστὶ ὁ ῥάτορ Δημεί-
ας προσέρχεται, ψέφισμα ἔχων ἐν τῇ
δεξιᾷ, καὶ συγγνῆς ἐμίτορ ἐν ἑλ-
γῶν, ἐστὶ ἱκκαίδισι παρ' ἐμὲ τάλας
τὰ μίαν ἐμίρας ἱκτίσαι τῇ πόλει (καί
ταδίδικασα γὰρ, καὶ ἰδίῳ δὲ ἀποδο-
ῦναι, καὶ ὡς ἱλιύσαι ἱλυσάμενος αὐτόν),
ἰπασθ' ἐπ' αὐτῷ ἔλαχε τῇ ὀρεχθίδι φι-
λῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ ὡς προ-
σῆλθαι αὐτῷ ἐγγνώμην, ἐκ ἱερῆ-
ρίων πολίτων ὄντα μὲν. Δη. χαῖρε ὁ
Τίμων τὸ μίγα ὄφελ' το γινεῖς, τὸ
ἔσπασμα τ' Ἀθηναίων, τὸ πρόδλημα τ'
ἱλλάδ' ἐστὶ, καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
ἐσωσπεγμένον, καὶ αἱ βυλαὶ ἀμφοτέρ-
ω παρμένονσι. πρόσθορον δ' ἐκένον
τὸ ψέφισμα, ὃ ὑπὲρ τοῦ γίγγραφα. Επεὶ
δὲ Τίμων ὁ Ἐχικρατίδης καλυτῆς, ὡς
νῦν ὁ μόνον καλὸς καρχαθός, ἀλλὰ καὶ θε-
φός, ὥς ἐκ ἄλλων ἐν τῇ ἱλλάδι, περὶ
πάντα χρόνον οὐχ ὅτι τὰ ἀεὶς πρῶ-
των τῇ πόλει, νομικῆς ὅτι πῦξ καὶ πάλαι
καὶ ὁμόμορ ἐν Ὀλυμπίᾳ μίαν ἐμύρας,
καὶ τληφ' ἄρματι, καὶ σωαρίδι πα-
λιν. Τ. ἀλλ' ἴδ' ἐξ ὁρώρησαι ἰγὼ πάσων
τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. Δη. τί ἔστι; θεωρήσεις
ἑσθόρον. τὰ βίαια καὶ ὅτι πολλὰ προσκλῆ-
μασιν.

ἑμῶν, καὶ ἡρίεθυσεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως
 οὐκ ἐπὶ τῇ πόλει. Αἰσχρῶς, καὶ περὶ τῆς
 Περσῶν νηυσὶν δύο μοίρας. Τ. πῶς;
 οὐκ ἔστι μὴ ἔχον ὅπλα, ὅς προὐγράψω
 ἐν τῷ καταλόγῳ. Δ. μέτρια τὰ πόρι
 σσαὶ λέγῃ. ἡμῶς δ' ἀχαριστοὶ αὖ ἡμῶν
 ἀμνημονῶντες. ἐπὶ δὲ καὶ φησίσματα
 γράφοι, καὶ συμβουλεύοι, καὶ στρατηγῶν,
 ὅ μιν ἀφ' ὧν τῶν πόλεων. Σ. οὐδὲν
 ἄλλα δ' ἰδοῦν τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δόμῳ,
 καὶ τῇ ἐλπίδι περὶ φυλάς, καὶ οὖν δὲ
 μοῖς ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσῶν δυνάει
 καὶ τῇ Τιμόνῃ παρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ
 ἀκροπόλει, καθ' αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχον
 τα, καὶ ἀκτίνας Σ. τῇ κεφαλῇ, καὶ πορφύρε
 σαι αὐτὸν χρυσοῖς σφάνδαλοις, καὶ ἀνὰ
 κυρτοῦ τὸν σφάνδαλον δόμοι Διο
 νυσίου παρὰ τοῖς καπνῶν. ἀχλὺν γὰρ
 δὲ αὐτὸν δὲ τὸν δόμον τὸν Διονυσίου, ἀπὸ
 τῆς γυναικὸς Δημίας δὲ βέβαρ συγγενῆς
 αὐτῇ, ἀρχιεὺς καὶ μαθητὴς αὐτῇ. καὶ
 γὰρ βέβαρ ἄριστος ἐστὶ Τιμόν, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα δόξα ἀνιδίωσι. τοτὶ μὲν οὖν
 τὸ φέβισμα. ἦ δὲ δὲ καὶ τὸν ἦδον
 ἐβουλόμην ἀγαθὸν παρὰ σὲ, ὅρῳ δὲ τῷ
 σφ' ἐνδομᾷ Τιμόνῃ ὀνόματι. Τ. πῶς δ'
 Δημία, ὅς ἐστι γυνή, ὅσα γὰρ καὶ ὅς
 μᾶς ἀδύναται. Δ. ἀλλὰ γὰρ μὲν, ἢν δὲ δὲ
 ὅς ἐστιν ἴσως, καὶ παιδοποιήσθαι, καὶ
 γυνήσων, ἄρῳ γὰρ ἴσως, Τιμόνῃ
 ὅδ' ἐκαλεῖ. Τ. ἔκ σφ' ἐστὶ γὰρ μὲν ἐπὶ
 ὅτ'

Tum anno superiore apud
 Acharnenses pro Rep. fortis
 sime se gessit, & Peloponen
 sium duas acies concidit.
 TIM. Qua ratione? Quip
 pe qui nec unquam arma ges
 serim, neque unquam militiam
 dederim nomen. DEM. Mo
 deste tu quidem de teipso lo
 queris, nos tamē ingrati futu
 ri sumus, nisi meminerimus.
 Præterea scribendis plebiscit
 is, & in consultationibus, &
 in administrandis bellis non
 mediocrem utilitatem attulit
 Reipub. His de causis omni
 bus usum est, curig, plebi, ma
 gistratibus tributum, plebeijs
 singulatim, cōmuniter uniuers
 is, autem stantier Timonē
 iuxta Palladem in arce: fulmē
 dexteratenentem: radijs tem
 pora ambientibus, utq; sepe
 ē aureis corq; coronetur,
 hæc coronæ modie in Dio
 nysijs per Timædos nouas
 promulgentur. Siquidem ho
 die, illi Dionysij sunt agenda.
 Dixit hoc suffragij Demeas
 orator, propter quod cog
 natus illius propinquus, ac
 discipulus eius sit. Nam & o
 rator optimus Timon: præ
 terea quicquid uoluerit. Hoc
 igitur tibi suffragium, sed uti
 nam & filium meum ad te pa
 riter adduxissem, quem tuo
 nomine Timonem appella
 ui. TIM. Qui potes De
 meas, quum ne uxorem quidē
 duxeris unquam, quantū no
 bis scire licuit? DEM. As
 ducam, nouo incunte anno,
 si deus permiserit, liberisq;
 perā dabo. Tū quod erit na
 tū (erit autē masculus) Timo
 en nuntupabo, T. An uxore

ne sis ducturus, equidē haud
scio, tāta a me plaga accepta.
DEM. Hei mihi. Quid hoc
est rei? Tyrannidem Timon
occeperas: pulsasq; eos q̄ sunt
ingenui, ipse nec ingenuus pla
ne, nec cuius: uerū propediē
poenas daturus, quū alijs no
minibus, tum quod arcem in
cenderis. TIM. Atqui non
conflagrauit arx scelestē. Pro
inde palam est te calumniato
rem agere. DEM. Verum
effosso xerario diues effectus
TIM. Atqui nō effossum ist
huc, unde ne hec quidē proba
biliter abs te dicūtur. DEM.
Verū effodietur posthac. sed
tu interim omnia q̄ in eo cōdi
ta, p̄sides. T. Alterā itaq;
plagam accipe. DEM. Hei
capulis meis. TIM. Ne uo
ciferare, aliqui & tertiam tibi
illidam. Etenim res plane ri
dicula mihi acciderit, si quum
inermis duas Lacedæmonio
rum acies fuderim, unum sce
lestum hominem non protri
uero. Tum frustra uicerim in
Olympijs, & pugil & palæ
stres. Sed quid hoc? an non
philosophus. Thrasyclus hic
est: profecto ipse est, promif
sa barba, subductisq; superci
lijs, & magnum quiddā se cū
murmurans accedit, Titanicū
obtuens, cæsariem per scapu
las fluentem uentilans, alter
quidam Boreas, aut Triton,
quales eos Zeuxis depinxit.
Hic habitu fragilis, incesu
moderatus, amictu mode
stus, mane mirum quam mul
ta de uirtute differit, dānans
eos, qui uoluptate capiuntur,
frugalitatem laudans: at ubi
totius

ἔτ' ὅ, τολικαύτως παρ' ἐμῆ πληγῆς
λαμβάνω. Δ. οἶμοι, τί τῷδε τυραννίδος
δι' ἱμοῖν ἐπιχαρῆς, καὶ τῷ πῶς τὸς ἐκ
λαοῦ ἔρως, ὃ παρὰ τοῖς ἰσοῦσιν ὅ, ὃ
ἀσὸς ὅς: ἀλλὰ δῶσθε ἐν τάχει τῷ δὲ
κῶ, τάτ' ἄλλα, καὶ ὅτι τῷ ἀκρόπολιν
ἐνέπρησται. T. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται ὁ
μιαρὶ ὃ ἀκρόπολιν, δεῖτε δὴ ἄλλος ἔστι σὺν
φασγάνῳ. Δ. ἀλλὰ καὶ πλυντὴς, καὶ ὅτι πῶς
δομοῦ διωρῶν. T. ὃ διαρύνεται ὃ δὲ
ἔτ' ὅ, δεῖτε ἀπὸ τοῦ σὺ καὶ ταῦτα. Δ.
διωρύνεται μὴ ἔσται ὃ δὲ ὃ
πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχει. T. ὃ καὶ καὶ
ἄλλαν λάμβανει. Δ. οἶμοι καὶ μετὰ φρῶ
νον. T. μὴ κίερα χεῖρ. περὶ τοῦ γὰρ ὅτι καὶ
τρίτην, ἐπὶ καὶ γὰρ πᾶσι πᾶσι
θοίμι, ὃ οὐ μὴ λακιδαιμονίαν μοίρας
πατακῆσαι ἀποπλῶ, ἐν δὲ μιαρὸν ὃ
βρώπιον μὴ ἐπιπρὶ. μάτῳ γὰρ ὃ
ἔστι καὶ νοσητικὸς δόλυμπος πύξ καὶ πᾶ
λιν. ἀλλὰ τί τοῖς ὃ Θρασυκλῆς ὃ φει
λόφῳ ὃ τὸς ἐστὶν: ὃ μὴ ὃ ἄλλῳ
ἐκπινάσας γοῦν καὶ πᾶσι, καὶ πᾶς ὃ
φρῶς ἀναλίνας, καὶ βρονθὸν μῆρος ὃ πρὸς
αὐτὸν ἔρχεται, πῶς ὃ δὲ βλῆπον, ὃ
σιθνημῖν τῷ ὃ τῷ μετὰ πᾶ καὶ
μῶν, ἀνὸς ὃ τὸς, ὃ Τρίτον, οἶος ὃ
Ζεῦς ἔχραφον. ἔτ' ὃ δὲ ὃ ὃ ὃ
ἔστι, καὶ κοσμίῳ τὸ βάδισμα, καὶ σὺ
φρονικὸς τῷ ἀναβολῶν, ἔωσαν μυρία
ἔσσι παρὶ ἀρετῆς δειδῶν, καὶ τῷ ὃ δὲ
χαρῶν

χαρόντων πατηγορῶν, καὶ τὸ ὀληταρκίαις
 ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσσάμβρος ἀφίχεται
 ὃ τὸ δ᾽ ἔπνον, καὶ ὁ πῦρ μεγαλῶ τῶν
 κύλικα ὀρίξασιν αὐτῷ, ἡδὲ ἱεροτόρῳ ὃ
 χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ
 ἐκπιῶν, ἐν αὐτῷ πῶτατα ἐπιπείκνυται ὅτις
 ἰωθινοῖς ἐκένους λόγοις, προακρωτίζων
 διαδέρκῃ τῇ τὰ ὄψα καὶ τὴν πλησίον
 πᾶρα γὰρ κωνίστῳ, παρῦκτος τὸ γένον
 οὐκ ἀπλεως, κυνηδὸν ἐμφορὸν μῦθος, ἐπι
 κικυφῶς, καθάπερ ἐν τοῖς λαοῖσι τῶν
 ἀρετῶν εὐρύσσειν προσδοκῶν. ἀκεῖθεν
 τὰ πρὸς ἑλπίαν ἡδὲ λιχνοῦ ἀποσμύχων,
 ὅς μιν δὲ ὀλίγον τὸ μὴ παταλίῳ,
 μεμψίμοιρος αἰὶν ὡς τὸ πλακύνεται ὁ
 λαός, ἢ τὸν σὺν μόνος τ᾽ ἄλλων λάβοι, ὅτι
 περ λιχνέας καὶ ἀπλησίαις ἐφίλας μέθυ
 σθῶ καὶ πᾶροι σθῶ, ἐκ ἄχρης ὥδῃς καὶ
 ὀρχήσους μόνον, ἀλλὰ καὶ λαοφιλίαι καὶ
 ὀργῇς προσέει. καὶ λόγοι πολλοὶ ὃ τῇ
 κύλικι τίττε δ᾽ ἡ, καὶ μάλιστα πρὸ σφαιρο
 πύνης καὶ κροσμίονος, καὶ ταῦτα φησὶν
 ὅδ᾽ ἡ ὑπὸ τ᾽ ἀκράτου πονήρας ἔχων, καὶ
 ὑποπρῶν λίσαν γελῶν. ἔτα ἑμῖνος ὃ
 τούτοις, καὶ τὸ τελευτῶν ἀράμινον ἡ
 νόβ ἐκφορὸν σιν αὐτὸ ἐκ τοῦ συμποσίου
 τὸ οὐλητρίδας ἀμφοτόρως ἐπλημμένον
 ἡν. πλην ἀλλὰ καὶ ἡφῶν ὅδ᾽ ἐν τ᾽ πρῶ
 τῆος παραχρῆσθαι ἂν τὸ ὕσματος
 ἡνικα, ἢ θρασύνει σθῶ, ἢ φιλαρχίας.
 ἀλλὰ καὶ καλῶν ἐν τῇ πρῶτῃ, καὶ ἐπι
 ορκεῖ

Iotus ad coenam venit, puer
 que ingentem illi calicem por
 rexit, meracior autem maxi
 me gaudet, perinde ut Le
 thes aquam ebibens, a dilu
 cularijs illis disputationibus
 diuersissima quæ sunt exhi
 bet, dum milui instar præri
 pir obsonia, & proximum cu
 bito opposito arcens, mento
 interim condimentis oppleto,
 dum canum ritu ingurgitat,
 prono incumbens corpore:
 per inde atq; in patinis uirtus
 tem inuenturum sese speret,
 dumq; usque adeo diligenter
 catinos extergit indice digi
 to, ut ne paululum quidem re
 liquiarū sinat ad hæere, nun
 quam non querulus, tanquā
 deteriore partē acceperis,
 uel si totam placentā, aut suæ
 solus omnium accipiat, qui
 quidem edacitatis & infatig
 abilitatis est fructus, temulen
 tus, vinoq; bachus, non ad
 tantum modo, saltationem
 que, uerū ad conuiuium usq;
 & iracundiam. Ad hæc mul
 tus inter pocula sermo (tunc
 enim uel maxime) de tem
 perantia, sobrietateq; atque
 ista quidem loquitur, quum
 iam a meto male affectus ridi
 cule balbutit. Accedit his
 deinde uomitus. Postremo
 sublatum eum de conuiuiis es
 ferunt aliqui, ambabus mani
 bus tibicinæ inhiærentem.
 Quanquam alioqui ne sob
 rius quidem ulli primariorū
 cesset, uel mendacio, uel cō
 fidentia, uel auaricia. Quin &
 inter assensatores primas te
 net,

L V C I A N I

set, peierat promptissime, an
te impoſitura, comitatur im-
pudentia. In ſumma proſuiſ ad-
mirandū quoddam ſpectacu-
lū eſt, omni ex parte exactū,
marieqꝫ abſolutū: proinde nō
mirabitur clariuſ uidelicet, quū
ſit modetiſ. Quid hoc? pa-
pe, tandē nobiſ 'Thraſyceleſ'?

THR. Nō hoc animo ad te
uenio, Timon, q̄ pleriqꝫ iſti,
qui nimirum opes admirati-
tuz, argenti, auri, opiparorū
conuiuiorum adducti ſpe cō-
currunt, multaqꝫ aſſentatione
delinunt te, hominem uideli-
cet ſimplicem, facileqꝫ impar-
tientiſ id quod adeſt. Si quidē
laud ignoras oſſam mihi in
cenam ſat eſſe, tum opſoniū
ſtantiſſimum cæpe aut naſtur
enim, aut ſiquando lubear lau-
tius epulari, puſillum falſi.
Porro potum ſons Atheniſ
nouem ſaliens uenis, ſuppedi-
tat. Tum pallium hoc quauis
purpura potiſ. Nam aurum
nihil magiſ apud me in pre-
cio eſt, q̄ calculi, qui ſunt in
litoreſ. Sed tuaſpiuſ gra-
tia huc me cōtuli, ut ne te ſub
meritiſ peſſima oſta, atqꝫ in-
ſidioliſſima reſ' ſupenta:
quippe quæ multis ſepe nume-
ro immedicabiliū malorum
extiterit cauſſa. Etenim ſi me
audieſ, potiſſimum opes uni-
uerſaſ in mare præcipitabiſ,
ut pote quibuſ nihil ſic opus
bono uiro, quique philoſo-
phiz poſſit opes perſpicere.
Ne tamen in altū o bone, ſed
ſerme ad pubē uſqꝫ ingreſſuſ,
paulo ultra ſolū fluctuſ o-
pertū, me quidē uno ſpectan-
te. Quid ſi hoc non uiſ, tute

ορκῇ προχαρτότατα, καὶ ἡ γοητεία προσφ
γῆται, καὶ ἡ ἀναισχυρία παρεμαρτῇ. καὶ
ὅλως πάντοφον ἡ χρεῖμα, καὶ πανταχό
θεν ἀκρεῖς, καὶ ποικίλος ἐνταλὲν. οἱ μὲν
ἐν τῇ θιγαρῇ ἐκ ἐς μακρῶν χρησὸς ὤρ.
ἡ τὰς πικραὶ, χρεῖμα ἡ μὲν ὅραση
καλῆς. Θ. ἡ πικρὰ τῶν πρὸς τὴν ἴμερον ὅτις
πολλοὺς ὀύτοις ἀφίγμαι, ὁποῦ οἱ τὸ
πλῆθὺ τὸν θιγαρῇ, ἀργυρίν καὶ χρυ
σίον καὶ δέπνωρ, πολυτελῶν ἱλαρίδι
σωθείσθαι μέλει, πολλὰ τὴν καλῶν
κρίση ἐπιδείξασθαι πρὸς ἀνδρα ὅτις
ἀπλοῖκόν, καὶ τὴν τῶν κερωνικόν. οἱ μὲν
ἐκ ἐς μάλα μὲν ἡμοὶ δέπνουν ἱκανόν, ὅπου
ἐκ ἐκρίση, θύμον ἡ κερδισμον, ἡ ἐκ
την φώλῳ ὁλίγον τῶν ἀλῶν. πορὶν ἡ ἡ
νιάκρην, ὅ δὲ τῇ τῇ τῇ, ὅτις βούλῃ
πορφυρίδι ἡ μάνωρ. τὸ χρυσίον μὲν
ἐκρίση ἡμῶν τῶν τῶν ἐκ ὅτις ἀγαλῶν
ἡμῶν μοι δοκῇ. σὺ δὲ αὐτὴ χρεῖμα
ἐκρίση. ὡς μὴ ὁφθαλμῶν ἐκ τὸ κάκιστον
τῶν καὶ ἐπιδυλοτάτων κτήμα ἡ πλῆθος,
ἡ πολλοὺς πολλὰς αὐτῶν ἀντικρίση
συμφερῶν γυμνῶν. ὅ γὰρ μοι πέε
θιοιο, μάλα ἐκ ὅλον ἐκ τῶν θάλαττον ἐκ
καλῆς αὐτῶν, οὐδὲν ἀναγκάειν ἀνδρῶν,
ἀγαθῶν ὄντι, καὶ τὸν φιλῶν φιλῶν πλῆθος
ὁρῶν ἀνταμῖν. μὴ μὲν ὅτις ἀνδρῶν
γαθῆς, ἀλλ' ὅτις ἐκ βυθῶν ἐκ πικρῶν,
ὁλίγον πρὸς τῆς κυματῶν γῆς, ἐκ ὅτις
ὁρῶν μόνον. ὅ δὲ μὴ τῶν βυθῶν, σὺ

δὲ ἄλλοι προέπον ἀμείνω, κατὰ τὰ χ^ο
 ἱκφόνουθ^ο αὐτὸ ἐκ τ^ο οἰκίας, καὶ μὴ δ' ὅλ^ο
 λον αὐτῷ αὐτοῖς, οὐδ' αὖτε αὐτοῖς ἀπασι τοῖς
 δλομένοις, ὡς μὲν ἱ^ο ἀρχαῖς, ὡς μὲν
 ὡς δὲ τὰ λονοῖν. ὅς τ^ο ἔς φιλόνεικος ἔστι, δι^ο
 μοιρίων· ἢ τριμοιρίων φέρειν δὲ οὐκ
 ἔμοι δὲ, καὶ τοῖς ἑκ ἑμῶν τῶν χ^ο αὐτῶν,
 ἀλλ' ὅπως μεταδίδ^ο τ^ο ταίρων τοῖς δλο
 μένοις, ἵνα οὐκ, ἐ τῶν τῶν πύρρων ἑμ^ο
 πλοῦτος παράχ^ος, ὅς ὅλ^ος δὲ αὐτῶν μὴ
 μὲν χ^ο αὐτοῖς ἀπηνήκ^ος. ὁλιγαρχ^ο τ^ο
 καὶ μίτριον χ^ο αὐτῶν τ^ο φιλόνεικος, καὶ
 μὲν ὑπὲρ τῶν πύρρων φρονέ^ο. Γ. ἱπ^ο
 οὐδ' αὐτὰς οὐδ' ὅρα σὺν αὐτοῖς. πρὸ γὰρ
 τ^ο πύρρων, ὅς δὲ οὐκ, φέρει τοῖς καραλ^ο
 ἑμπλοῦτος καὶ δὲ αὐτῶν, ἱπ^ο μὲν οὐκ οὐκ
 δὲ ἱκίλλ^ο. Θ. ὡς δὲ δὲ οὐκ οὐκ, καὶ νόμοι,
 παρόμοιαι ὑπὸ τ^ο κατὰ τῶν ἐν ἐλδοῖς
 τῇ πόλει. Γ. καὶ ἀποσπ^ο αὐτῶν ὡς γὰρ ὅρα
 σὺν αὐτοῖς, μὲν παρὰ τῶν οὐκ οὐκ οὐκ
 μὲν ἑμπλοῦτος καὶ δὲ αὐτῶν ὑπὲρ τ^ο μίτριον
 τ^ο τ^ο αὐτοῖς. ἀλλὰ τίς τ^ο πολλοῖς ξυδ^ο
 χον. Β. καὶ τ^ο ἐκ δὲ αὐτοῖς, καὶ Λάχ^ο, καὶ Γ^ο
 φον, καὶ ὅλ^ος τ^ο σύνταγμα τ^ο οἰμοδ^ο
 νον. Δ. καὶ τ^ο ἐκ τ^ο τῶν πύρρων αὐτῶν
 ἐλδοῖς, τῶν μὲν δὲ ἱκίλλ^ος ὅλ^ος οὐκ
 πᾶσι, πᾶσι πεπονηκ^ο αὐτῶν τ^ο ὅπ^ο
 πλείους λίθους συμφορ^ος, ἱπ^ο καλ^ο
 πόρ^ο αὐτῶν. Β. μὴ βάλ^ο ὡς τ^ο
 μὲν, ἀπὸ τῶν γὰρ. Γ. ἀλλ' ὅκ αὐτῶν
 γὰρ ὡς, ὅς τ^ο αὐτῶν τ^ο αὐτῶν.

T E A O Z.

igitur eas potiore uia ex ædib^{us}
 ejicito, ac ne obolum quid^{em}
 tibi facias reliquū, uide^{licet}
 largiens ijs, quicunq^{ue} op^{us}
 habet, hunc quinq^{ue} drach^{mas}
 illi minā, alij talentum.
 Porro si qui erit philosophus
 hunc æquum est duplam aut
 triplam ferte portionē quam
 quam quidē mihi non mea ip^s
 sius gratia postulo, sed quo
 amicis, si qui egebunt, donare
 sat est si modo perā hanc lar^{gitio}
 e tua expleueris, ne d^{uos}
 quidē modios Aeginiti^{cos}
 capiente. Nam paucis cō^{ten}
 tentū, modestumq^{ue} cōnue^{nit}
 esse cū q^{ui} philosophatur, noq^{ue}
 quicq^{ue} ultra peram cogitare.
 TI. Equidem ista quæ dicis
 probo Thrasydes: ergo si u^{is}
 detur, priusquā perā expleā,
 age tibi caput opplebo tube^{ribus}
 posteaq^{ue} ligone sum^{men}
 fusus. THR. O libertas, o
 leges, pulsamur ab impu^{ri}
 ssimo libera in ciuitate.
 TI. Quid stomacharis o bo^{ne}
 Thrasydes? num te dētra^{ui}
 dau? Atqui adijciam ultra
 menturā Chœnices quatuor^z
 sed quid hoc negocij? Com^{ph}
 phres simul adueniunt, Blep^{has}
 ille, & Laches, & Gni^{phon}
 phon, breuiter agmen eorum
 qui uapulabūt. Itaq^{ue} quin ego
 in rupem hāc cōscendo, ac li^{gonē}
 quidē iam dudū fatiga^{tum}
 tum, paulisper interquiescere
 sino? At ipse plurimis cōge^{stis}
 stis saxis, procul eos lapidū
 grandine peto. BLE. Ne ia^{ce}
 ce Timon, abimus em̄. TL
 At uos quidē nec citra sang^{uinem}
 uinē, nec absque uisc^{eribus}
 ribus.

ARGVMENTVM DVORVM postremorum Dialogorum.

Argumentum Nauvovarthas,

Quam brevis hæc fumo leuior sit uita caduco:
Et tamen excedat quod facit omne modum.
Quam teneat callem, medium seruare Menippus,
Vt pote sit: cæcas curat adire domos.
Ergo refert primum diris quæ uidit in umbris:
Decretum infernum, per uariosq; locos.
Consilium tandem Vatis, quæ uita sequenda:
Cuius responsi, quisquis es, esto memor.

Argumentum Timonis.

Distribuens aurum Timon nicautus amicis,
Mendicus subito è diuite factus erat.
Ira igitur motus, falsos contempsit amicos:
Atq; alios partè uiuere constituens:
Iuppiter huic iterum succurrens grandia misit,
Munera, quæ tanti causa doloris erant.
Quis acceptatis, didicit dein parcere nummis:
Fabula, qui rectus, nos monet, usus opum.

IUDICIUM PARIDIS

dubaxidis.

Priamides iuuenis, quo non formosior alter,
 Qui tenuit magni troia sceptrasenis
 Pallados & Veneris formæ Iunonis & olim
 Arbitr electus talia uerba tulit.

AD IUNONEM.

Quamuis magna potes Iuno, Coniunxq; sororq;
 Illius excelsi, qui iuga summa tenet:
 Non tamen his moueor, curæ mihi non tua dona
 Haud referes formæ premia chara tuæ.

AD PALLADEM.

Fructra tu certare paras quoq; Pallas amica,
 Iugeni quamuis gloria magna tui.
 Namq; Venus Cytherea placet, calor ossibus ardet:
 Munera iudicio nunc feret ipsa meo.

AD VENEREM.

Hoc igitur capias malum, quæ mitia reddis
 Corpora, quæq; potes flectere cuncta Venus.
 In grauib; mihi sola dabis solatia curis
 Quæ nihil æthereus charius orbis habet.

EXEGESIS.

Est adeo stygijs mens nostra immersa tenebris
 Ut non quæ bona sint, quæ mala dispiciat.

Pallade

*Pallade quid melius? Iunone potentibus ipsa?
Eligit hic Veneris munera foeda tamen.
Noxia quæq; petunt homines caligine cæci
Iudicioq; perit plurima turba suo.
At reputes, quæso, Paridis tu semper amores,
Cautius ut uiuas, lector amice, Vale.*

*DIALOGVS VENERIS ET
Cupidinis, ex Luciano, uersibus Latinis
redditus, à Georgio Sabino.*

*Cypria compellens p̄baretratum mater amorem
Flebilis audita est talia uerba queri:
Dic age qui fiat dulcissime nate Cupido,
Omnes cum timeant numinis arma tui,
Humanumq; genus, manes Erebiq; profundi,
Sollicitent superos & simul illa deos:
Sola tamen doctis quæ præsidet artibus, omne
Effugit imperium casta Minerva tuum?
Iuppiter immensi moderator & arbiter orbis,
Ipse tuas sensit captus amore faces:
Sensit & æquoreis Neptunus uictus in undis,
Iunoq; fortiuo sæpe reperta toro.
Vt taceam reliquos, & tu quoq; nate parentem
Iura pudicitie me uiolare iubes.
Degener an solam quo Pallada uincere possis,
Extinctus nullam uim tuus ignis habet?
Desine diua parens mirari, & quærere caussas,
Hanc mea quod nequeunt tela ferire Deam:
Cumq; potestati sint omnia subdita nostra,
Sola meas spernat cum tamen illa faces.*

Hana

Hanc ego perculsus metuo, cum lumine tantum
Aspicit, aut vultu me truculenta notat.
Sed tamen aggressus sumptis quandoq; sagittis,
Cum dea non esset casside recta fui,
Calauitq; meum perplexis artibus ignem,
Ne tacitos posset prodere flamma dolos.
Nemo sed occultum quantumuis celat amorem.
Ipse meo semper proditus igne fui.
Insidias igitur postquam cognouit apertas
Me procul in celerem depulit illa fugam.
Concita tum quoties galeam dea uibrat et hastam,
Pectore cuncta mihi membra pauente tremunt.
Quid galeam metuis? quid acuta cuspide hastam?
Nate tuo uanos excute corde metus.
Merte quid asperius fuit, aut quid durius ipso,
Succubuit regnis trux tamen ille tuis.
Qui prius indomitus tibi tela necemq; parabat,
Nonne dedit uinctas in tua uincta manus?
Mars deus armorum nobis se dedidit ultro,
Ipse nec impositum ferre grauatur onus.
At quoties oculis me conspicit improba Pallas,
Quas iracundo non iacit ore minas?
Quam gerit horrendam magna ui concutit hastam
Taliaq; in sano dicta furore refert.
Ne mihi tela putr, mihi ne puer arma mineris:
Erras, baudquaquam nos tua turba sumus.
Sit tamen accedes, nec me sinis esse quietam,
Nostra tibi sauas afferet ira manus.
Aut ego te pedibus rapiens ad cartara mittam,
Aut tibi transfiget lancea nostra latus.
Hoc pater ipse Deum cuius sum uertice nata,
O

DVO DIALOGI LAT.

Iuppiter: hoc Erebi Rex mihi testis erit.
 Tales quando refert irato pectore uoces,
 E manibus nobis tela facesq; cadunt.
 Præterea anguicomæ gestat capus illa Medusa.
 Cuius ad aspectum lumina nostra pauent.
 Hoc ubi prætendit, fugio ceu cerua leonem,
 Aut fugit infestum territa dama lupum.
 Siccine tu metuis conterritus ægide diuam?
 Magnanimi curas qui Iouis arma nihil.
 At quoq; contemnunt quare tua spicula Musa?
 Imperiumq; fugit turba nouena tuum.
 Num galeas uibrant etiam, aut bastilia torquens,
 Dira ue prætendunt Gorgonis ora tibi?
 Ionides uultu sunt, ô Cytherea pudico:
 Vnice & illarum numina sancta colo,
 Artibus hæc semper, studijsq; tenentur honestis,
 Iuris in his igitur nil meus ignis habet.
 Centibus inuigilant, ducuntq; per arua choreas:
 Luxuria uero desidiaq; uacant.
 Adde quod illarum captus dulcedine uocis
 Sæpe uoluptates, gaudia sæpe fero.
 Deniq; casta manet quare Dictinna, nec ullum
 Vultus habet iaculis saucia facta tuis?
 In nullo manet illa loco, cursuq; pererrans
 Omnia, conatus effugit illa meos.
 Nunc iuga montis adit, curuis nunc uallibus errat.
 Aut nemorum saltus irrequieta tener.
 Nunc ibi ueloces sequitur per deuia ceruos,
 Subdola nunc alibi retia tendit apris:
 Suspensumq; humeris arcum gestatq; pharetram,
 Armat & illius cuspidis basta manu.

Hæc.

*Hæc, super Aonio coetu, castisq; deabus,
Arcitenens matri uerba Cupido dedit.
Quisquis at infani uitare Cupidinis arcum,
Ignibus & uacuum pectus habere cupit,
Numina Pieridum, uénatricem ue Dianam,
Arcolat armigeram Pallada: tutus eris.*

MARTIS AC VENERIS
adulterium à Vulcano, Sole indicante deprehensum,
ac dijs cæteris patefactum, ex octaua Homerio
cæ Odysseæ Rhapsodia C. Vtino
Velio interprete.

Hic uero in crepitans fidibus præludia blanda
Martis, & eximia Veneris recitauit amorem.
Ac ueluti primum socialia gaudia furtim
Tecta per egerunt Vulcania plurima dono
Illi dedit, lectos ausus scelerare iugales:
Sacraq; Lemniaci fedare cubilia Diui.
At Phœbus deprehensa semel cum furtis tenebris
Detulit ad diuum crimenq; doloq; meritum.
Quæ cum dicta deus prodentis tristitia Solis
Audiit ignipotens, tecta ad fabrilæ tendit
Concitus, in sidias imo iam pectore uersans.
Hinc admoliri, ac prægrandem imponere truncum
Incudem parat, & subito durissima format
Vincula, non ulli textumq; solubile cudit.
Quo simul impliciti grauius uinctiq; iacerens.
Ac postq; fabricauit opus, cassesq; Gradino
Infensus, subito petit alta cubilia gressu.
Gratus ubi stabat thoros, & iam uincula circum
Fulcra locat, mirumq; simul concinnat in orbem.

DVO DIALOGI LAT.

Plurima quinetiam tectum diffusa per altum
 Tenuia, ceu lepidas suspendit aranea telas.
 Vt quæ non hominum, non ipso lumine Diuum
 Cernere erat, mire abstrusis composta dolorum
 Nexibus. Hac postq̃ per summa cubiliū sparsit
 In Lemnon simulata uia est, quæ moenibus altis
 Illi præ cunctis multo gratissima terris
 Vna fuit uanam baud specularum Gradinus obibat
 Interea, auratas laxans deus acer habenas.
 Protinus ut gratos sensit perijisse recessus
 Vulcanum egregium artificem, perneciter ædes
 Ignopotentis adit formosa captus amore
 Coniugis: ipsa loue baud multo ante à patre reuersa
 Adsedit, porro ille domos tectumq̃ subiuit
 Comprensatq̃ manum, appellatq̃ & talia facit.
 Huc age, diua precor lectum subeamus eundem.
 Non iam durus adest coniunx, modo nãq̃ manentes
 Sintias in Lemno populos inuasisit agrestes.
 Sic ait, at Veneri amplexus & dulcia cordi
 Furta fuere, gradu petiere cubile citato.
 Extemplo incubuere doli ignipotentis, utrinq̃
 Vincula connectuntq̃ ambos infusa, ligantq̃:
 Vt ne membra quidem motare ac tollere quirent
 Hi uincla agnoscunt & ineuitabile textum
 Serius, aduersum hos extemplo Mulciber ibat
 Inclytus, ante redit properans quàm Lemnon adiret.
 Proditione deus reuocatus, & indice Phœbo
 Maturauit iter, curæ cui pectus amara
 Exagitant, animum cruciat dolor, inde sub alto
 Limine stans, furiaq̃, truciq̃ excanduit ira:
 Terribiliq̃ sono superos ciet ocyus omnes:

Iuppiter

Iuppiter atq; alij, quorum immortalia diui
 Numina, turpe deis, facinus: dignissima risu
 Crimina spectatum huc concedite protinus omnes.
 Dedignata suum, ac dudum pertesa maritum
 Loripedem Ioue nata Venus, Martem ecce cruentam
 Deperit insignem, formaq; & cruribus altis
 Conspicuum: sed enim claudomibi nascier olim
 Contigit, at non est uitium huc à crimine nostro
 Ingens amborum potius, sed culpa parentum est,
 Qui sine defectis sobalem producere membris
 Debuerant: uerum huc conuertite lumina cuncti
 Cernite ut optatis foueant amplexibus ignes:
 Nostraq; ad hæc ambo petiere cubilia. uerum
 Hanc postquam uidi magno mihi uisa dolori
 Res fuit, atqui illos spero non tempore paruo
 Tali concubitu fruituros: quamlibet acri
 Coniunctos in amore quidem, fortassis uterq;
 Concubuisse diu nolit, sed diu tenebunt
 Vinculaq; insidiaq; mea: tantisper ad unum
 Munera connubij, donec pater ipse remittat
 Inq; uerè cunda pro coniuge cuncta regente
 Præmia quæ dedimus nobis dotalia reddat.
 Quandoquidem ante alias forma præstantior omnes
 Nata sibi est, sed mente carens, & pectore casto
 Dixit, at inde ruunt cælo ferrataq; diui
 Tecta adeunt: aderas Neptune tricuspide telo
 Grande solum quatiens: frugi Cyllenius una
 Venit & arcitenens iaculisq; insignis Apollo.
 Porro uerè cunda tanta ad spectacula diuæ,
 Adq; scelus non sunt dignata accedere tantum
 Vestibulo in primo diuiq; in limine cuncti

· · · DVO DIALOGI LAT.

*Constiterant, qui corda beant mortalia donis.
 Omnibus immensum dolus atq; industria diuis
 Mulciberi exciuit risum, admirantibus illis.
 Atq; aliquis forte adstanti sic cominus, inquit,
 Ut nihil officiant uirtuti crimina claudus
 Assequitur celerem, ueluti nunc Mulciber acrem
 Graduum obtinuit: quamuis præ cœlitibus dijs
 Cur sibus ille pedes habiles agit ocyor unus.
 Claudus enim ipse dolis usus, qui sic quoq; multas,
 Auxit adulterij, & foedo pro crimine poenas.
 Hæc illi fuerant inter se forte locuti
 Exin Mercurium natus Ioue diuus Apollo
 Talibus alloquitur dictis: Maia adite summi
 Progenies o diua Iouis, certusq; deorum
 Nunchus, optatiq; dator, num cassibus istis
 Implicitus Veneri uelles sociatier aurea?
 Hunc breuiter contra leto clarissimus Argi.
 Interpres, præcoq; deum Cyllenius, inquit:
 Qutinam uoti fiat mihi copia tanti
 Ter licet astrictus uinclis grauioribus essem
 Vosq; adeo circum nos inspectetis euntes
 Djsq; deaq; omnes, certe non segnus ipse
 Formosam amplexus Venerem sic usq; iacerem.
 Dixit, & immenso diui sannere cachinno.
 At risu irato minime est illudere uisum
 Vndarum domino, sed inextricabile textum
 Soluat, & astrictum deus explicet orat amantem
 Vulcanum egregium celeri sic ore locutus:
 Tolle modo nexus, & discute uincula lecto
 Hunc tibi promitto, quod par sit cumq; daturum,
 Concilio in nostro, & præsentimur Diuum.*

Quem

Quem contra deus ignipotens est talibus usus,
 Desine nequicq̃ hortari Neptune, timoris
 Sponsio plena nocet, miserisq̃ pericula conflat.
 Qua te ui, quibus aut uinclis in gente deorum
 Arctarem, ipse fugam si forte capeffere Maiors
 Audeat explicitus, quò non mihi debita pendat.
 Suscipit hæc contra, sola qui deus ardua quassat.
 Ipse licet paret aufugium, neq̃ debita Maiors
 Dissoluit, tibi nos numerabimus omnia certo.
 Quem contra breuiter Vulcanus talibus infit:
 Nec phas nec licet ulterius tua temnere dicta.
 Mulcibero, ac uix dum dixit, compago tepente
 Disiluit uinclorum, opera ignipotentis & arte
 Tum uero expliciti uinclorum nexibus ambo
 Protinus erumpunt. Thraces petit ille cruentos.
 At Venus ipsa Cypri late in regione locatam
 Lata Paphum aduolitat, lucus quâ panditur ingens
 Huic sacer, atq̃ ara sacros uisuntur in usus.
 Quam mox certatim contendunt abluere undis
 Aeternoq̃ dehinc perfundere membra liquore
 Formosæ Charites, quali immortalia mos est
 Corpora rite laui: post hæc mirabile uisu
 Intusum inducunt humeris, & corpus amictu
 Conuelant tenero. Diuinus talia uates
 Personuit cithara, porro ausculantis Vlyssæi
 Interrea tacitum pertentant gaudia pectus.
 Phæacumq̃ simul, quibus est ars nautica curæ:
 Remigioq̃ agitare rates, & findere pontum.

F I N I S.

